

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Stross_Charles-Vladcove_obchodu_03-Sjednoceny_klan.pdb

PDB Name: Stross VO3 Sjednocený klan
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.1.2009
Modification Date: 12.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

CHARLES STROSS

SJEDNOCENÝ KLAN

TŘETÍ KNIHA SCI-FI SÁGY
VLÁDCOVÉ OBCHODU

TALPRESS

Copyright © 2004 by Charles Stross
Translation © 2008 by Hana Březáková
Cover © 2008 by Jana Šouřlová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-338-6

Pro Andrewa, Lomu a Jamese

PODĚKOVÁNÍ

Mé díky náleží Jamesi Nicollovi, Robertu "Nojay" Sneddonovi, Cory Doctorowovi, Andrewu Wilsonovi, Caitlin Blasdellové, Tomovi Dohertymu a mým vydavatelům, Davidu Hartwellovi a Moshe Federovi.

1. SPOUTANÁ

Lak na nehty, přemítala žena zvaná Helge, když se zastavila v předpokoji, s ní vždycky dělal dvě věci: jednak jí připomínal její matku, jednak navozoval pocit, jako by byla neposlušná malá holčička. Prohlížela si konečky prstů levé ruky, natáčela je na jednu stranu a na druhou, jako by v paprscích časně odpoledního slunce šikmo pronikajících velkým oknem za ní pátrala po sebemenších nedokonalostech. Žádné nenašla. Služebná, která jí je lakovala, měla nehty ošklivé, popraskané a roztřepené od těžké práce: její vlastní byly naopak perleťově lesklé a hladké, téměř o čtvrt palce delší, než aby se s nimi mohla cítit pohodlně. Poslední dobou se zdálo, že existuje až příliš mnoho věcí, které jí vůbec pohodlné nepřípadaly. Tiše si povzdechla a pohlédla ke dveřím.

V tom okamžiku se otevřely. Byla to náhoda nebo ji tajně pozorovali? Lokajové v livrejích sklopili hlavy a jeden z nich řekl: "Milostpaní, vévodkyně si přeje, abyste vstoupila. Čeká na vás v denním pokoji."

Helge prošla se strohým pokývnutím kolem nich - což bylo větší uznání jejich přítomnosti, než s jakým by se obtěžovala většina příslušníků jejího stavu -, načež se zastavila, aby se ohlédla do haly na své služebnictvo (dvorní dámu, komorníka a dva netečné osobní strážce s tvrdými výrazy ve tvářích), které ji následovalo. "Počkejte tady," nařídila svým strážným. "Ty můžeš jít se mnou, ale zdržuj se na vzdáleném konci místnosti," řekla své naivní mladé společnici. Lady Kara pokorně sklopila hlavu. Nějak stále nemohla pochopit, proč v sobě paní Helge nosí poněkud neobvyklou nelibost vůči tomu, aby někdo naslouchal jejím rozhovorům: před pár týdny došlo k jisté tragické události a mladé dvorní dámě se od té doby stále ještě nepodařilo získat nazpět svoji sebeúctu.

Síň byla snad šedesát stop dlouhá a dost široká na to, aby pojala celý královský doprovod. Stěny obložené dovezeným dubovým dřevem a prostoupené v pravidelných intervalech okenními výklenky byly ověšené olejomalbami a několika málo novějšími daguerrotypy vznešených předků, zlosynů a kostlivců, kteří v průběhu věků

více či méně pošpinili vznešený rodokmen. Vedle každých dveří čekali uniformovaní sluhové. Helge kráčela po drsných mramorových dlaždicích, páteř vzpřímenou a ramena vystrčená v obranném postoji. Na konci síně se uklonil majordomus oděný v naleštěné půlzbroyi a šarlatových nohavicích svého stavu, zatáhl za šňůru zvonce vedle dvoukřídlých dveří a zvolal: "Hraběnka Helge voh Thorold d'Hjorth!"

Dveře se otevřely, vpustily hraběnku Helge dovnitř, sluhy a strážné zanechaly venku na prahu.

Denní pokoj byl postaven podle klasických proporcí - ovšem byl postaven skutečně velký, a to do všech stran. Jižní stěně dominovala čtyři okna, každé dvanáct stop vysoké, z nichž byl výhled na systematicky udržovanou zeleň zahrad, které obklopovaly palác. Ozdobná štukatura na stropě musela zabrat mistrovi a jeho pomocníkům rok práce. Měřítka architektury jako by umenšovala do trpasličích rozměrů obyčejný lidský nábytek, takže čalouněné lehátko, na kterém odpočívala vévodkyně, a křehká rokoková židlička vedle ní vypadaly, jako by odhodilo svůj nábyteček na hraní nějaké obří dítě. Vévodkyně sama vyhlížela nepřiměřeně křehce: šedivé vlasy svinuté do záplavy důmyslných ruliček, obličej napudrovaný jako porcelánová panenka, tělo utopené v dvorském oděvu z černé krajky a vínově rudého sametu. Oči však měla jasné a bystré - a vědoucí.

Helge se zastavila před ní, s vynaložením nemalého úsilí se jí uklonila. "Vaše Výsosti, jsem - šťastná, že - vás vidím," řekla lámanou hoch-spräche. "Já - já - ach, zatraceně." Poslední slovo jí uklouzlo v rodném jazyce. Narovнала kolena a povzddechla si: "Tak co? Jak si vede?"

"Hmm." Vévodkyně si ji důkladně prohlédla od hlavy až k patě, pak mírně přikývla. "Je to stále lepší. Myslím, že dnešní večer zvládneš v pohodě. Posad' se." Pokynula na židličku vedle sebe.

Miriam si sedla. "Dokud mne někdo nepožádá o tanec," řekla žalostně. "Mám pocit, jako bych měla obě nohy levé. A dokud mne nezažene do kouta nějaký venkovský šlechtic, co bude považovat skutečnost, že nehovořím plynule jeho řečí, za příznak debility. A dokud si náhodou nepomýlím nějakého dlouho ztraceného třetího bratrance ze sedmého kolena za bezvýznamného úředníka a nevzkřísím dvě stě let starý pokrevní svár. A taky dokud -"

"Drahá," řekla vévodkyně tiše, "mohla bys prosím zmlknout?"

Hraběnka, která sice vyrostla jako Miriam, ale kterou každý v jejím okolí kromě vévodkyně nazýval Helge, se zarazila uprostřed svého výlevu. "Ano, mami," řekla pokorně. Složila ruce do klína a povzddechla si. Pak tázavě zvedla obočí. Vévodkyně ji pozorovala téměř minutu, poté sotva znatelně přikývla. "Projdeš," řekla. "Se šperky, samozřejmě. A v elegantním oděvu. A také když si nebudeš pouštět pusu na špacír." Její tvář sebou cukla. "A když si budeš pamatovat, že jsi Helge, ne Miriam."

"Mám pocit, jako bych to celou dobu jen hrála!" protestovala Miriam.

"Samozřejmě že hraješ." Vévodkyně se konečně usmála. "Tak už to tady prostě chodí." Její úsměv odumřel. "A bylo ode mne pošetilé, že jsem to před tebou tak dlouho tajila." Ukázala na místnost kolem sebe. "Čím jsi starší, tím je obtížnější se tomu přizpůsobit."

"Ach, já nevím." Miriam se na chvíli zamračila. "Umím si poradit s přetvářkou a s novým jménem i okolím. Dokonce se dokážu vyrovnat se svou marnou snahou naučit se novému jazyku. Ovšem co mne znepokojuje, je pocit nemožnosti cokoli změnit. Já jsem vyrůstala jako jedináček, ale Helge má tolik příbuzných -, které jsem až dosud neznala, a přitom jsou skuteční. S tím je těžké se smířit. A teď jsi součástí toho všeho i ty!" Její zamračený výraz se vrátil. "A navíc ještě tahle nesmyslná večerní šarada. Kdybych si myslela, že to půjde, vymluvila bych se na bolavý žaludek a nevyšla bych ani na chvíli ze svých komnat."

"To by byl špatný nápad." Miriam nemohlo ujít, že vévodkyně má tak jako dřív - když byla jen její matkou - ve zvyku klást v řeči přehnaný důraz na určitá slova, kdykoli ji přepadlo sarkastické rozpoložení.

"Ano, já vím. Já jen že - prostě jsou tu věci, kterým bych se měla věnovat a které jsou pro mne mnohem důležitější než se účastnit královské zahradní slavnosti. Všechno je to tak únavné."

"S takovým přístupem tu moc daleko nedojdeš," poznamenala její matka. "Možná jen k pohřebnímu katafalku, pokud si nebudeš dávat pozor na jazyk, přinejmenším na veřejnosti. To ti musím vysvětlit, jak citlivé a společensky delikátní je tady tvoje postavení? Tohle není Amerika -"

"Ano, já vím, a moc mě to mrzí." Miriam nepatrně pokrčila rameny.

"Prostě je to tu takové, jaké to je, a my s tím nic nenaděláme," řekla vévodkyně zotra. Po chvíli o něco mírnějším tónem dodala: "Promiň, drahoušku, nechtěla jsem na tebe křičet. Zkrátka si o tebe dělám starosti. Čím dřív se naučíš, jak si dávat pozor, abys nikoho ani náhodou smrtelně neurazila, tím budu klidnější."

"Hmm." Miriam nad tím chvíli přemítala. Je ve stresu, usoudila. Ale je to všechno, nebo je za tím ještě něco? "Dobrá, vynasnažím se. Ale teď jsem za tebou přišla proto, abych se přesvědčila, jak se máš, ne abych ti truchlila na rameni. Tak jak se máš?"

"Hmm, když už se ptáš..." Její matka se usmála a nenuceně mávla rukou za svou pohovku. Miriam sledovala její gesto: na desce emailovaného stolu ležely dvě lehké hliníkové berle, pevné a funkční, a vedle nich lékovka. "Doktor říká, že mám příští týden opět snížit dávky prednisonu. Zdá se, že mi dost pomáhá copaxon, a stačí mi jedna injekce denně. Pokud mi někdo náhodou nezapomene přinést prášky na příští týden, budu v pořádku."

"Ale to by snad -" Miriam se zachvěla pod nápojem hněvu.

"Myslíš?" Vévodkyně se s nečitelným výrazem podívala na svou dceru. "Zdá se, že jsi zapomněla, co je tohle za místo. Cena těch léků se nepočítá jen na dolary a centy: někdo je sem musí přenést z druhého světa. A cena kurýrova času je nevyčíslitelná. Nikdo mi sice nepředkládá úhledně sepsaný účet, ale pokud je chci nadále dostávat, musím za to platit. A prvním pravidlem byznysu tady je: Nenaštví svoje vyděrače."

Zdalo se, že Miriamino váhavé přikývnutí vévodkyni uspokojilo, a tak pokračovala: "Pamatuj si, že dáma nikdy nikoho úmyslně ani neúmyslně neurazí - především pak lidi, na kterých závisí její život. Pokud jsi ochotná dodržovat jen jedno jediné pravidlo, které ti umožní v Klanu přežít, pak ať je jím tohle. Jenže o tomhle jsem mluvit nechtěla. Jak se vede

tobě? Už ses vzpamatovala?"

"Vzpamatovala?" Miriam se přistihla s rukou u brady a neklidně se ošila. Začervenala se. Když si vzpomněla na svůj strach a hněv, zrychlil se jí puls pod nápořem adrenalinu. "Ach ano, už je to lepší," odpověděla s hořkostí. "Lepší..."

"Poslední dobou jsem o něm hodně přemýšlela, Miriam. Nebyl by pro to tebe vhodný partner, víš?"

"Ano, vím." Mladší žena - třebaže mládí zde bylo relativní, protože jí bylo už po třicítce - sklopila oči. "Politické propletence našemu vztahu beztak poskytovaly velmi komplikované vyhlídky," řekla zachmuřeně. "I kdyby člověk nebral v úvahu jeho slabost." Vévodkyně neodpověděla. Miriam po chvíli vzhledla, oči planoucí emocemi, které zažívala teprve od doby, co se naučila být Helge. "Já jsem mu neodpustila, víš?"

"Neodpustila Rolandovi?" Vévodkyně tón zosřel.

"Ne, tomu tvému prokletému nevlastnímu bratrovi. Měl se postarat o jeho bezpečnost! Jenže se -" Hlas se jí začal lámat.

"Ano, já vím. A ty si myslíš, že poslední dobou dobře spíš? Věřím, že právě teď je mimořádně zaneprázdněný.

Rolandova ztráta byla tím nejmenším z našich problémů, pokud to mohu říct takto neomalene, a Angbard se musí potýkat s mnohem větší krizí. Ten tvůj milostný románěk může Rada ignorovat, když na to přijde. Přece jen nejsi dospívající panna, kterou někdo připraví o věneček a pošpiněním její cti nenávratně zničí nějakou aristokratickou alianci. O tomhle bys měla důkladněji popřemýšlet někdy v budoucnosti, protože čest je v kruzích, ve kterých se pohybuješ, měnou, kterou jen - jakmile ji jednou utratíš - velmi obtížně získáš zpátky. Mnohem větší škody způsobil Klanu Matthias -"

"Povídej mi o tom," řekla Miriam s hořkostí. "Jakmile jsem byla schopná opět stát na nohou, pověděli mi, že jediné, co mohu dělat, je vykonávat kurýrské pochůzky do zajištěného domu a zpátky. A nechtějí mi dovolit podívat se domů!"

"Matthias tě zná," poukázala její matka. "Kdyby se o tobě zmínil před svými novými, zaměstnavateli -"

"Chápu." Miriam se uchýlila k pochmurnému mlčení, ruce zkřížené na hrudi, záda obranně nahrbená. Po chvíli začala poklepávat špičkou nohy do podlahy.

"Nech toho!" okřikla ji vévodkyně. "Pokud tohle někdy uděláš na veřejnosti, vyšle to k nim velice špatnou zprávu. Vzhled a chování tady znamená všechno, tak to konečně pochop."

"Ano, matko."

Po pár minutách mlčení vévodkyně znovu promluvila: "Ty nejsi šťastná."

"Ne."

"A nejde jen - o něho."

"Přesně tak." Ještě jednou takřka bezděčně ťukla nohou do podlahy a nechala toho.

Vévodkyně si povzddechla. "Musím to z tebe páčit?"

"Ne, Iris."

"Takto bys mi tady říkat neměla. Zbav se svých špatných návyků v myšlení a chování."

"Špatných? Nebo jen nevhodných? I tímhle svému okolí vyšle velice špatnou zprávu?"

Vévodkyně se zasmála. "Už bych měla vědět, že nemá cenu se s tebou dohadovat, drahá!" Její úsměv odumřel. "Špatná zpráva ve zkratce: Miriam nemůže jít domů, Helge. Nemůže tam jít teď, a možná už nikdy. Jedna odporná zrádná krysa stačila zlikvidovat celou obchodní síť Klanu v Massachusetts, a pokud jen pomýšlíš na to, že bys ses -"

"Jasně, já vím, na zadním dvoře mého domu bude číhat přepadové komando FBI, a ještě než se moje nohy dotknou země, zmizím v super vězení s maximální ostrahou. Když budu mít štěstí," dodala s hořkostí. "Takže všechno je uzavřené jako při teroristickém poplachu s rudým kódem a do našeho světa se mohu vrátit jen coby ostře sledovaný kurýr, a to jen do podzemní stanice pohřbené tak hluboko, že tam nikdy neuvidím denní světlo. Pokud budu cokoli potřebovat - třeba jen krabičku tamponů -, musím o to požádat a někdo na ředitelství bezpečnosti, kdo musí zvážít všechna možná rizika, aby se ujistil, zda je to vůbec bezpečné a, a..." Ramena se jí nadzvedla rozhořčením.

"Takhle to tady bylo během občanské války po celou dobu," poznamenala vévodkyně.

"Jo, přesně tohle mi lidé pořád říkají, jako bych za to měla být vděčná! Jenže tohle přece není moje jediná možnost.

Mám ještě zcela novou identitu ve světě tři a -"

"Mají tam tampony?"

"Ach." Helge se na okamžik odmlčela. "Ne, myslím, že nemají," řekla pomalu. "Ale mají aspoň vatu." Chvíli po čemsi šmátrala, pak vyndala hlasový nahrávač velikosti psacího pera. "Záznam: Prověřit první patentové žádosti týkající se tamponů a aplikátorů. Také sterilizačních metod - suché horko?" Vypnula záznamník a znovu jej uschovala. Přes tvář jí přelétl zářivý úsměv, který byl výlučně Miriamin, ale vzápětí zmizel. "Měla bych být tam," dodala upřímně. "Svět tři je můj projekt. Založila jsem si tam firmu a měla bych ji řídit."

"Tak za prvé, jsou tam naši dlouho ztracení příbuzní," poukázala vévodkyně. "Příměří či ne, pokud ještě nedostali náš vzkaz, mohla bys tam strčit nos a docela dobře o něj přijít. A za druhé..."

"Ach ano. Za druhé..."

"Ty víš, co chci říct," pokračovala vévodkyně tichým hlasem. "Takže prosím nestřílej na posla."

"Jasně." Helge otočila hlavu a zachmuřeně pohlédla z nejbližšího okna. "Chceš říct, že politická situace je zmatená. Že když tam teď odejdu, někteří z ukvapenějších významných příslušníků Klanu dospějí k přesvědčení, že opouštím potápějící se loď, dohnaná k tomu štvavou kampaní mé přerokované babičky -"

"Hrubosti přenechej mně. Ona je můj kříž, který musím nést."

"Ano, ale -" Helge se zarazila.

Její matka se zhluboka nadechla. "Klan je navzdory všem svým nedostatkům velmi demokratická organizace.

Demokratická v původním slova smyslu. Pokud se na tom dohodne dostatečné množství elitních voličů, mohou snadno sesadit z funkce svého vůdce nebo vznést prostřednictvím svého soudcovského sboru obvinění proti

kerémukoli členovi Klanu. Proto je zde tak důležitý vzhled, způsoby a společenské postavení. Přetvářka je zde mazadlem, které udržuje v chodu Klanovou mašinérii." Ve tváři jí cuklo. "Ach ano. Když už o tom mluvím, drahá, pokud bys byla z čehokoli obviněna, tak nikdy, nikdy, netrvej na svém právu soudního řízení před porotou. Tady ta fráze totiž neznamena to, co si možná myslíš. Stejně jako slovo tajemník. Pche! Jenže odbíhám. Moje matka, tvoje babička, má svůj okruh stoupenců, Miri - Helge. Sakra. Okřikni mě, kdykoli se znovu zapomenou, ano, drahá? Obě se toho zvyku potřebujeme zbavit."

Helge přikývla. "Ano, Iris."

Vévodkyně se k ní natáhla a zlehka ji pleskla po paži. "Patricie! Řekni celé moje jméno."

"Hmm." Helge se setkala s jejím pohledem. "Dobře. Zde Její Výsost je ctihodná vévodkyně Patricia voh Hjorth d'Wu ab Thorold." S nádechem vzdoru v hlase dodala: "Také známá jako Iris Becksteinová z Coffin Street, číslo 34 -"

"To by stačilo!" Její matka ostře přikývla. "Zbytek si prozatím můžeš nechat pro sebe. Dokud - pokud vůbec - se tam nebudeme moci vrátit, tak ti vzpomínky nemohou přinést nic dobrého. Jen tě to bude bolet. Musíš se naučit žít v přítomnosti. A přítomnost znamená žít uprostřed Klanu a chovat se jako, jako hraběnka. Protože když se tak chovat nebudeš, všechny tvé možné alternativy se drasticky změní k horšímu. Tohle není bohatý svět, tak jako Amerika. Většina žen tady může nabídnout ve směnném obchodu jen jednu jedinou věc: jako urozená příslušnice Klanu máš velké štěstí, protože máš dvě nebo i tři, pokud počítáš obsah své hlavy. Ovšem jestliže zahodíš peníze a moc, které jdou ruku v ruce s Klanem, rychle zjistíš, co je pod povrchem - pokud přežiješ dost dlouho na to, abys to stačila zjistit." "Jenže tady neexistují žádné hranice, kde tohle svinstvo končí!" vybuchla mladší žena a vzápětí se pleskla dlaní přes tvář, jako by chtěla samu sebe potrestat za zcela neurozený projev chování.

"Hlavně si neokusuj nehty, drahá," řekla její matka automaticky.

Začalo to uprostřed dopoledne. Miriam (která stále měla nemalé potíže, kdykoli o sobě měla uvažovat jako o Helge, tedy kromě společenských situací, kdy od ní lidé očekávali, že bude Helge) byla unavená a podrážděná, nadopovaná ibuprofenem a propranololem, které jí měly pomoci zmírnit důsledky několika kurýrských přechodů během předchozího dne, kdy oblečená do džínsů a prošívané nepromokavé bundy natolik silné, aby v ní přežila cestu na severovýchod, oddychovala pod tíhou krosny a chodícího rámu. Nechali ji přenášet padesátikilogramové náklady mezi ponurým sklepením se stěnami z neomítnutého kamene a stejně bezútěšným suterénem podzemního parkoviště na Manhattanu. V New Yorku byly ozbrojené stráže, které na ni měly dohlížet, zatímco se zotavovala z prudkého náporu migrény navozeného přecházením mezi světy, a doma v palácových prostorách byli sluhové a služky, kteří ji obletovali, krmili pochoutkami ze studeného bufetu a přikládali jí studené obklady na čelo. Ovšem jediným cílem jejich přehnané pozornosti bylo zpracovat ji natolik, aby byla ochotná nechat se znovu přemluvit k dalšímu přechodu. Dvě zpáteční cesty během osmnácti hodin. Prášky neprášky, bylo to kruté: bez strážných, poskoků a sluhů, kteří ji neustále pobízeli, by možná byla odmítla vykonat svou povinnost.

Přenesla sto kilogramů každým směrem přes prostor mezi dvěma světy, mezírku užší než atom a chladnější než světelné roky. Jen Dítě světla vědělo, co je v těch krosnách. Merkantilistické operace Klanu ve Spojených státech kladly důraz na zboží vysoké ceny a nízké váhy. Ať se jí to líbilo či ne, víc peněz zákonitě plynulo z pašování kontrabandu než děl umělecké či intelektuální hodnoty. Právě tohle byl trvalý vřed na Miriamině svědomí, který ji přestával bolet vždycky jen na pár hodin, kdy se jí podařilo přestat být novinářkou Miriam Becksteinovou a stát se místo toho hraběnkou Helge Thorold Hjorth. Ještě víc jí to zhoršovala skutečnost, že si akutně uvědomovala, jak je tento obchodní model hloupý a nevhodný. Kdysi, před pouhými pár týdny, měla plány, jak převrátit tuhle metaforickou káru s jablky, nápady, jak ji nahradit kolonou cisteren s mlékem. Jenže Matthias, tajemník vévody Angbarda, kapitán-generál ředitelství Klanové bezpečnosti, tu káru převrhl a navíc ji podpálil. Prozradil vše o operacích Klanu Národní protidrogové centrále Spojených států amerických. A ať už mlčel či nikoli o skutečné povaze Klanu, dynastii mužů a žen přecházejících mezi světy z místa, kde tekla řeka historie radikálně odlišným korytem, v každém případě dokonale odepsal jejich operace na východním pobřeží.

Matthias vyhodil za jediný měsíc do vzduchu víc zabezpečených domů a překladních stanic, než ztratil Klan během posledních třiceti let. Jeho psychopatický agent zastřelil během pokusu zamaskovat své přeběhnutí zničením hlavní Klanové pevnosti Miriamina přítele. O měsíc později pak nařídila Klanová bezpečnost Miriam, aby se přesunula z Nové Británie zpátky do Niejweinu, varovala ji, že díky Matthiasovým spojencům je to pro ni nyní v oné časové linii příliš nebezpečné, než aby tam mohla zůstat. Miriam to považovala za plané řeči: jenže na řeči doručené muži s automatickými zbraněmi bylo přece jen radno přikyvovat, přinejmenším do té doby, než se k ní otočili zády.

Přešlo poledne. Miriam dnes nepotřebovali. Měla odpracováno a čekaly ji tři volné dny. Miriam teď bude spát a Helge vyplní svůj čas vzděláváním. Miriam Becksteinová měla dva univerzitní tituly, ale hraběnka Helge byla žalostně nevzdělaná dokonce jen v základech svého nového života. Pouze učít se, jak žít uprostřed své nově nalezené rodiny, bylo zaměstnáním na plný úvazek. Za prvé, jazykové lekce v její "rodné" řeči, hoch-sprache, s její nanejvýš pečlivou učitelkou, dvorní dámou Karou d'Praha. Pak nekonečné schůzky s dvorní švadlenou, jejíž neutuchající vymyšlení vhodného oblečení v sobě mělo cosi ze sisyfovského úkolu. Kdyby bylo dobré počasí, musela by ještě absolvovat diskrétní lekce v jezdeckví (poněvadž vyrůstala v okrajové čtvrti Bostonu, nikdy se na koni jezdit neučila), a nakonec tanec, způsoby a dvorní etiketu.

Miriam byla znučená a podrážděná, toužila vrátit se ke svému nedávno založenému podniku ve starém hlavním městě Nové Británie, kde si založila firmu na výrobu diskových brzd a průkopnických automobilových technologií. Nová Británie zaostávala zhruba padesát let za světem, ve kterém vyrůstala, země možností pro bývalou investigativní novinářku v oblastech technologie, která se změnila v podnikatelku. Helge naopak podivně fascinovaly každodenní detaily její nové existence. Přechod od života obyčejné Američanky střední třídy do výšin stěží post-feudální

aristokracie znamenal nutnost osvojit si umění, o nichž si nikdy předtím nemyslela, že by je mohla potřebovat. Byla postavena před propast pěti set let, ne padesáti, a to pro ni znamenalo obrovskou výzvu.

První část dopoledne si nicméně vyhradila k tomu, že bude Miriam, a tak seděla ve své ložnici v džínsech a ve svetru, jejím sedátkem byla hliníková skládací židlička, na kolenou jí balancoval laptop a na podlaze u jejích chodidel chladl šálek kávy. Když nemohu nic dělat, mohu aspoň plánovat, říkala si umíněně. Měla spoustu plánů, víc než aby věděla, co si s nimi všemi počít. Celá myšlenka převrácení obchodního modelu Klanu naruby, od primitivního merkantilismu k výdělečnému přesunu technologie mezi světy, působila neuvěřitelně utopicky - zvlášť když vzala v úvahu, kolik ze starších členů Klanu má jakýkoli druh moderního vzdělání. Jenže bez plánů, písemných studií, propočtů a analýz možných rizik nikoho nepřesvědčí. A tak s nemalým úsilím vypracovala dalších pár stránek návrhů, než si uvědomila, že ji někdo pozoruje.

"Ano?"

"Moje paní." Kara graciálně ohnula koleno, obrázek vrozeného půvabu dospívajícího děvčete, o němž si Miriam nemohla ani představovat, že by se mu mohla jako Helge kdy rovnat. "Přikázala jste mi, abych vám připomněla, že dnešní večer je prvním z letních dvanáctinocí. V Ósthalle se koná zahradní slavnost a po ní bude následovat ples, a také tu máte kartičku od Její Výsosti vaší paní matky, ve které vás žádá, abyste ji ještě odpoledne před slavností navštívila." S výrazem ztělesněné nevinnosti dodala: "Mám vás na slavnost doprovodit?"

Pokud měla Kara na starosti Helžin kočár a strážné, znamenalo to, že půjde na slavnost taky. Při vzpomínce na to, co se stalo posledně, když nechala Karu, aby ji doprovázela na jednu dvorní událost, sebou škubla, ale podařilo se jí uchovat si vážnou tvář. "Ano, půjdeš taky," řekla klidným hlasem. "Sežeň paní Tanzig, aby mne přišla před obědem obléknout, a vyřiď mě paní matce moji poklonu a vzkaz, že se k ní dostavím ve dvě hodiny odpoledne." Dvorní švadlena paní Tanzig již bude vědět, co by si měla Helge obléknout na tuhle konkrétní slavnost a, což bylo důležitější, bude schopná poupravit cokoli přesně na míru, kdyby měl vyvstat na poslední chvíli nějaký problém. Miriam si v počítači uložila svou práci a povzdechla si. "To už je čas? Řekni někomu, aby mi napustil koupel; přijdu tam za minutku."

A tak končí můj den, pomyslela si Miriam, když uklízela laptop. Asi bych se měla znovu stát Helge...

"Už jsi pomýšlela na sňatek?" zeptala se vévodkyně.

"Matko! Jako bych měla na něco takového náladu!" Helge si vzdorovitě odfrkla a přimhouřila oči. "Vždyť je to teprve, kolik, deset týdnů? Dvanáct? Jestli si myslíš, že začnu žít na hromádce s nějakým zlatým hochem tak brzy po ztrátě Rolanda -"

"Tohle jsem tím nemyslela, drahá."

Helge se nadechla. "A co jsi tím myslela?"

"Chtěla jsem říct..." Vévodkyně Patricia na ni ostře pohlédla, přejela ji zrakem odshora dolů. "Ehm... sňatek. Napadlo tě někdy, co to tady znamená? A pokud ano, co sis pod tím představovala?"

Helge nakřčila čelo ve výrazu zmatku. "Hmm. Už na samém začátku mého pobytu tady se mne Angbard pokoušel přesvědčit, že bych měla uzavřít prospěšnou alianci. Čímž neomaleně vyjádřil, že bych měla spojit svůj život s mužem, který by mne byl schopen ochraňovat." Drobné vrásky na čele se prohloubily. "Málem jsem mu tehdy řekla, že si můžu tu svoji alianci strčit tam, kde slunce nesvítí."

"Dobře, že jsi to neudělala," poznamenala její matka diplomaticky.

"Jasně, já vím! To bylo tehdy a teď je teď. A teď je mi ze vši zdejší společenské struktury nanic." Helge se zhluboka nadechla a podívala se na vévodkyni: "Sama za sebou máš v tomto ohledu vlastní zkušenosti. Opravdu nevím, jak můžeš vydržet být ve stejné místnosti jako Její Výsost tvoje matka, ta mrcha! Jak vůbec mohla -"

"Tajně osnovat ukončení občanské války?" opáčila vévodkyně zoztra.

"Prodat svoji dceru mizerovi mláticímu ženy - tohle jsem chtěla říct." Helge se odmlčela. "Proti její vůli," dodala. Delší pauza. "Nu?"

"Nu," řekla vévodkyně tiše. "Nu, nu. A ještě jednou nu. Chtěla bys vědět, jak to udělala?"

"Tím si nejsem jistá." Zamračení.

"Nu, ať chceš nebo ne, myslím, že to potřebuješ vědět," řekla Iris - Patricia, vévodkyně Patricia. "Předem varována znamená být předem vyzbrojena. Když jsem byla ve tvém věku, tak jsem o tom také nechtěla vědět. Nikdo ti tu nenabízí, že tě prodá vystavenou na řeznickém špalku jako kus koňského masa. Myslím, že přinejhorším budou vrhat tvým směrem neurčité narážky a při neochotě ke spolupráci ti dají najevo určité nepříjemné důsledky, v naději, že to vzdáš, i kdyby jen proto, aby tě prostě nechali na pokoji. Pravděpodobně jsi dost vlivná na to, abys je mohla ignorovat, když budeš chtít. Ovšem zda by bylo moudré ignorovat je, je zcela jiná otázka."

"Kdo jsou oni?"

"Ha! Konečně správný dotaz!" Iris se na své pohovce pracně napřímila a obdařila ji zářivým úsměvem. "Říkala jsem ti, že Klan je demokratický v klasickém slova smyslu. Sňatkový trh je demokracie v praxi, Helge, a jak všichni víme, demokracie má vždycky pravdu. Je to tak? A teď, můžeš mi říci, kdo z rodiny poskytuje nevěstě věno?"

"Proč? Co já s tím -" Helge se na okamžik zamyslela. "Myslím, že zřejmě správce rodinného majetku, ovšem nemá něco do činění s rozhodnutím o věnu ženina matka?"

"Přesně tak." Vévodkyně přikývla. "Spřízněnosti přesahují tři rodiny, mění se každých pár generací, takže zde nevyvstává problém pokrevního vztahu a Klanový dar - recesivní gen - zůstává zachován. Splétat spřízněnosti si vyžaduje určitý druh kontinuity přes přinejmenším tři generace. Toto břímě přirozeně spadá na nejstarší ženy v Klanu. Muži do toho nemají co mluvit: muži obvykle jdou a nechávají se zabíjet v hloupých soubojích. Nebo ve válkách. Nebo v pokrevních svárech. Anebo plodí bastardy, kteří se pak stávají součástí vnějších rodin a úporným břemenem. Tito bastardi nedokáží přecházet mezi světy, ale některé z jejich dětí tuto schopnost mají, anebo jejich vnoučata. A tak si o

nich musíme udržovat přehled a nacházet pro ně užitečná uplatnění - na rozdíl od ostatní šlechty máme motiv starat se o svoje nemanželské potomky. Myslím, že máme štěstí, že máme následnictví v rodové linii po matce - jiné kmenové společnosti, jejichž historii jsem v mládí studovala, ty s rodovým následnictvím po otci, mně nepřipadaly jako místa příjemná k tomu, aby se tam člověk narodil jako žena. V praxi to znamená, že rod a rodové spřízněnosti jsou zachovávány díky důmyslným dohodám mezi nejstaršími ženami z jednotlivých rodin. Spiknutí dohazovaček, dalo by se říci. „Starých mrch“, jak jim tady říká kdokoli pod šedesát let věku.“ Vévodkyně se zamračila. „Teď, když mi je šedesát dva, mi to tak legrační nepřipadá.“

"Hmm." Helge se k matce naklonila. "Chceš říct, že Hildegard nejednala sama? Nebo že i na ni vyvíjela nátlak její matka? Nebo co?"

"Och, ta je ďábelská mrcha sama od sebe," mávla Patricia nad její otázkou rukou. "Ale ano, i na ni byl vyvíjen nátlak. Ona a ostatní dámy jistého věku postrádají dvě věci, které může nabídnout mladá a žádoucí žena z Klanu: již nemohou rodit světochodce a také nemohou přenášet těžké náklady v rámci rodinného obchodu. A tak musejí spoléhat na jiné, o něco důvtipnější nástroje k udržení své pozice. Jako třeba na svou schopnost splétat rodinné spřízněnosti a prokazovat si navzájem služby prostřednictvím svých vnoučat. Když bylo mé matce kolem třiceti - o něco víc, než je teď tobě -, byla vystavena velkému tlaku."

"Takže tu existuje něco jako spiknutí starých žen," Helge to již začínala chápat, "které může každému udělat ze života peklo?"

"Nepodceňuj je," varovala ji vévodkyně. "Nakonec vždycky zvítězí, a ty s nimi budeš muset uzavřít dříve či později smír. Já se poněkud vymykám z obrazu, protože se mi dařilo vyhýbat se jim po více než tři desetiletí. Ovšem tohle se stává zřídka, a i když se to stane, nemůžeš ve skutečnosti vyhrát, protože ať proti nim bojuješ či ne, dopadne to tak, že se nakonec sama staneš jednou z nich." Varovně zvedla prst. "Ty jsi relativně v bezpečí, dítě. Jsi příliš stará, příliš vzdělaná a máš svoji vlastní mocenskou základnu. Podle mého názoru nemají žádný důvod zasahovat ti do života, pokud sama neohrožíš jejich čest. Čest tady znamená přežití. Nikdy to nedělej, Miriam - Helge. Jestli to uděláš, najdou si způsob, jak tě zničit. Jediné, co je k tomu zapotřebí, je vliv, a vliv je jednou z věcí, kterou stařeny mají." Upjatě se usmála. "Mysli na ně jako na Darwinovu pomstu a pamatuj si, že se máš usmívat a uklánět se, když je míjíš, protože dokud jim nedáš vnoučata, budou tě považovat za postradatelnou figurku, kterou mohou pohybovat na své šachovnici. A pokud jim dáš dítě, budou mít rukojmí, které pak budou moci použít proti tobě."

Uprostřed odpoledne se Helge vrátila do svých pokojů, aby krátce dohlédla na přípravy ke své cestě do Ósthalle - bylo to uprostřed léta, slunce zapadalo hodně po desáté hodině -, pak se otočila k lady Kaře. "Ráda bych navštívila lady Olgu, pokud je to možné. Zjistíš mi to? Poslední dobou ji tu nějak nevidám."

"Lady Olga je dnes ve městě, na vojenské střelnici," odpověděla Kara bez mrknutí. "Dnes ráno mi říkala, že bude ráda, když tam za ní přijdete."

Bude ráda - tak proč jsi mi to v tom případě neřekla? Helge se kousla do jazyka. Kara pravděpodobně měla nějaký důvod zamlčet před ní to pozvání, který jí připadal v tu dobu oprávněný. Plísnit jí za to, že nevyřídila triviální vzkaz, by jen vedlo k tomu, že ji Kara začne chodit říkat každou hloupost, než by přiště riskovala výtku. "V tom případě pojďme za ní!" řekla místo toho zvesela. "Není to daleko, že ne?"

Vojenská střelnice se nacházela v blízkosti vnějších hradeb ohraničujících pozemek letního paláce, vlastněného a obývaného těmi ze starších příslušníků Klanu, kteří potřebovali ubytování v hlavním městě Niejweinu, a byla od něj oddělená vysokou kamennou zdí. Miriam se loudala za svými strážnými, užívala si teplý vzduch a vůni okrasných keřů vysázených po obou stranách cesty. Komorník jí držel nad hlavou slunečník, aby jí na kůži nedopadl jediný paprsek letního slunce. Tohle, i všechno ostatní, co zde provázelo postavení vznešené dámy, jí připadalo podivné, ale dokázala s tím žít. Zastavila se u brány ve zdi. Z druhé strany slyšela tlumený praskavý zvuk. "Ohlas nás," řekla Kaře.

"Ano, paní." O okamžik později se dveře otevřely do hotového blázince.

Lady Olga Thorold Arnesen - z Thoroldů, po Arnesenech - byla blondáta, hezká a podle prvního dojmu naprostá naivka. Mezi její zájmy patřila hra na housle, tanec a snaha dobře se provdat. Ovšem první dojem může být často extrémně klamný, když má člověk co do činění s potomky z Klanu, jak Miriam záhy zjistila. Právě teď zmíněná dívka ležela v trávě na opačné straně od brány a procvičovala se ve svém dalším velkém zájmu s pomocí karabiny Steyr AUG, uzpůsobené pro devítimilimetrovou munici. O něco jemněji založená Helge sebou škubla a přikryla si oči, když Olga vystřelila na terč v rychlém sledu po sobě poslední tři rány, pak zbraň zajistila a zvedla se.

"Helge!" Olga se zešíroka usmála, ale zdržela se toho, aby ji objala, spokojila se místo toho s tím, že ji pohladila po tváři. "Jak ráda tě opět vidím! Hmm, nový výtvar, ta tvoje švadlena se překonává. Přepokládám, že jsi nepřišla, aby ses ke mně připojila na střelnici?"

"Kéž by jen to." Helge si odfrkla. "Obávám se, že jde o čistě pracovní návštěvu." Prohlédla si Olžiny maskovací kalhoty a bundičku. "Ty dnes večer vystupuješ v cirkuse?"

"Na přípravu budu mít dost času později," mávla Olga rukou. "Hej, ty tam! Zbrojmistře! Vyčisti mi tohle." Předala mu zbraň a otočila se zpátky ke své návštěvnici. "Vynikající věcíčka, měla by sis ji co nejdřív taky vyzkoušet," řekla s pohledem na zbraň. Správce střelnice a jeho pomocník již vyndávali zásobník a vyjímali hlaveň a pouzdro závěru.

"Existuje i krátká verze, ty hodně používají policisté. Hodlám jimi vybavit svoje tělesné strážce."

"Opravdu?" Helge zjistila, že se nedokáže neusmívat nad Olžiným nadšením - pokud nebyla zbraň namířená přímo na ni, což byla situace, ke které již jednou došlo, a sice v důsledku nešťastného nedorozumění, které by velmi nerada zopakovala. "Pojďme se projít. Někam, kde je klid." Rozhlédla se kolem, přehlédla zástup služebnictva, od správce střelnice a zbrojmistra s jeho pomocníky ke svému vlastnímu tělesnému strážci, komorníkovi, dvorní dámě a Olžiným dvěma netečně vyhlížejícím žoldnéřům z národa Kiowa.

Olga se zasmála. "Stěžím jsem oblečená do slušné společnosti."

"Tak se jí vyhneme. Co vodní zahrada?"

Olga naklonila hlavu na stranu: "Ano, myslím, že v tomto období roku bude téměř prázdná."

"Tak pojďme. Strážné necháme u vchodu. Potřebuji si s tebou v klidu promluvit."

Vodní zahrada hraničila se vzdáleným koncem pozemku střelnice, kudy proudil podzemním tunelem zpevněným ocelovými obručemi pečlivě přeměřovaný potok, který se pak vinul zahradou, kde obtékal umně utvářené kopečky a dolinky. Zastiňovaly ji stromy, a malé skleníky a rustikální domečky poskytovaly útočiště návštěvníkům unaveným hlomozem a hemžením ve velkém paláci. Byla nicméně navržena pro svěží jaro nebo poklidný podzim, nikoli pro letní žár. V tomto období roku tekla potok lenivě, stěžím víc než pramínek, a většina rostlin již odkvetla nebo je čas kvetení teprve čekal.

Helge a Olga kráčely bok po boku podél suchého koryta po cihlami dlážděné pěšince porostlé žlutým a hnědým lišejníkem, Olga ve svém maskovacím oblečení umazaném od trávy, Helge v hedvábných šatech určených na královskou zahradní slavnost. Když prošly druhým ohybem na cestičce, zvolnila Olga tempo. "Tak ven s tím."

"Já -" Helge se zarazila, s výrazem mírného zmatku ve tváři. "Dovol mi být na chvíli Miriam. Prosím."

"Moje milá, vždyť já jsi!"

"Hmm." Miriam se zamračila. "No právě," povzdechla si. "Byla jsi někdy poslední dobou v dílnách na druhé straně?"

"To jako jestli jsem měla čas?" Olga převrátila oči v sloup. "Tvůj strýc jako by se rozhodl udílet mne k smrti! Mě i Brillianu - a všechny ostatní. Myslím, že tam poslal Morgana du Hjalmar, aby se postaral o každodenní chod v dílnách, a pár Henrykových lidí, aby prověřili organizaci bezpečnosti, ale upřímně řečeno, sama jsem neměla na nic čas. Byly to doslova krycí závody! Jsem ráda, že budu mít čas zúčastnit se oslavy letního slunovratu. Vždyť on mne nechává dít jako nějakou služku."

"Chápu," odvětila Miriam suše.

Olga se na ni ostře podívala. "Co je?"

"Ale nic. Pokaždé, když se ptám, zda už je pro mne bezpečné vydat se tam a dohlédnout na svůj podnik, dostane se mi nějaké výmluvy jako: „Nemůžeme tam jít, gangsteři ze skryté rodiny nevyhověli požadavku příměří“, nebo „Myslíme si, že Matthiasovi malí přátelé vás možná hledají“, nebo „Není to bezpečné“. Miriam se zhluboka nadechla. "Mám z toho pocit, jako by se mne záměrně snažili vytěsnit, Olgo, a dokonce se ani moc usilovně nesnaží skrývat to přede mnou. Je to tak do očí bijící, až mne to uráží. Musím sedět v paláci Thoroldů, procvičovat se v tanečních krocích, v hoch-spráche a dvorní etiketě, a pokaždé když se snažím být nějak užitečná, objeví se něco, co mi v tom zabrání. Nemůžu do své vlastní firmy! Té, co jsem založila v Nové Británii a co prokazuje vyšší nárůst zisků než cokoli jiného, co viděl Klan za třicet let!"

"Zisk narůstá z velmi malého základu," řekla Olga trochu beztaktně. "To není pointa!"

Miriam se stěžím dařilo udržovat svůj hněv pod kontrolou. "Zatímco oni se mne snaží držet na polici za sklem, nemohu se scházet s důležitými lidmi a udržovat podnik v chodu! Jsem tady úplně izolovaná, vůbec nevím, co se děje. Sakra, ty to víš? Věnuje se Roger opět pokusům s epoxidovou pryskyřicí nebo řeší problematiku zvyšování kvality? Podařilo se Jeremiášovi vyřešit rozvrh dodávek? Kdo má na starosti výplatní listinu? Pokud je to ten Batesův člověk, stojí nás to zbytečné peníze. Kdo teď dělá vedoucího v dílně?"

Olga zavrtěla hlavou. "Jsem si jistá, že Morgan se o všechno postará," řekla pomalu, vyhýbajíc se přitom Miriaminým očím. "Situace je teď skutečně kritická."

"Ano, jenže Morgan to přece nemůže zvládnout, když o tom nic neví," rozčilovala se Miriam. "Jsem jediný člověk v Klanu, kterému je ve skutečnosti jasné, k čemu je ten podnik navržen nebo jakým směrem je třeba všechno vést, a pokud mne budou držet stranou, je docela možné, že -" zarazila se.

Olga se tvářila, že je až příliš zaneprázdněná pátráním po drozdovi, který ještě před chvílí prozpěvoval v nižších větvích nejbližšího stromu.

"Proč mne takhle vyšachovali?" zeptala se Miriam.

"To ti nemohu říct," odpověděla Olga zvláštním bezvýrazným tónem, který obvykle používala, když byla nucena sdělit někomu špatnou zprávu, "protože kdybych tu měla opakovat cokoli z toho, co jsem slyšela od Jeho Excelence na ředitelství bezpečnosti, mohlo by to být považováno za akt zrady, nehovoře o zklamání jeho důvěry ve mne..."

Odmlčela se. "Jinak se ti poslední dobou nepříhodilo nic?"

"Ach, děje se celá spousta věcí." Miriamin hlas zostřel. "Lekce chování. Hodiny tance. Denní dávka příbuzných a jejich rodokmenů k zapamatování. Jak jezdit na koni v dámském sedle. Jak oslovovat prince, jak chudáka, nebo kněze Nebeského otce. Používání zvrtných sloves v hoch-spráche. Ustavičné převlékání do šatů, kterých teď mám víc, než jsem měla za celý dosavadní život, všech ve stylech, ve kterých bych nechtěla být viděna ani mrtvá - nebo bych neočekávala, že je uvidím někde jinde kromě muzea či biografu. Dostávám šokovou terapii." Zašklebila se, pak se úkosem podívala na Olgu. "Dnes odpoledne jsem byla navštívit ma - Iris, chci říct Její Výsost Patricii. Jako by se proměnila v kamennou tvář a machiavelistiku jako ta moje přerodkočná drahá babička."

"Skutečně?" zašvitořila Olga, podezřele veselým tónem. "Řekla ti něco zajímavého?"

"Vlastně ano." Miriam netrpělivě ťukala do země nohou. "Zeptala se mě, jestli jsem přemýšlela o sňatku, Olgo. Ona zatraceně dobře ví, co si myslím o manželství; byla při tom, když jsem si vzala Bena, a byla i u toho, když jsem procházela rozvodem, a to bylo před více než deseti lety. Také ví o Rolandovi." Její hlas mírně zakolísal, když vyslovovala jeho jméno a na okamžik vypadala o deset roků starší než na svých třicet tři let. "Máma mě děsí, Olgo, jako by se v ní něco zlomilo a ona usoudila, že její útěk byla jedna velká chyba, a jako by se to teď snažila napravit a dostát všeobecnému očekávání."

"Nu, možná a tak je -" Olga se odmlčela. Rozhlédla se kolem. "Poslouchej, Miriam. Myslím, že tohle ti říct mohu. Ale

nemluv o tom před nikým, ano?" Zhluboka se nadechla. "Oni tě udržují stranou od tvých aktivit v Nové Británii záměrně, víš? Je to záležitost bezpečnosti, ale o Matthiase tady nejde. Já myslím, že se Její Výsost pokoušela vyzvědět tvůj názor na případný sňatek proto, že právě tohle by byl nejrychlejší způsob, jak celou záležitost vyřešit. Kdybys byla - jednoznačně - součástí Klanu, měli by méně příčin dělat si kvůli tobě starosti."

"Kvůli mně?" Miriam se stěží podařilo ovládnout svůj hlas. "Co tím chceš -"

"Pššt, tady nejde o to, co si myslím já!"

Miriam se zarazila. "Omlouvám se."

"Přijímám tvoji omluvu, moje drahá. Oni považují za problém to, že jsi dosáhla svého úspěchu příliš rychle. Sama, bez cizího přičinění. Pomysli na Rolanda, vzpomeň si na to, čeho se on snažil dosáhnout před všemi těmi roky. Bez obalu řečeno, mají strach, že ostatní mladí lidé, u kterých se projevují odpadlické tendence, budou vzhlížet ke tvému příkladu a pomyslí si: 'To bych mohl dokázat taky', a pak to po tobě budou všechno kopírovat, až k bodu, kdy ses vrátila domů, abys čelila slyšení Klanové rady a vysvětlovala jí, o co ti vlastně jde a co se snažíš dokázat."

Miriam se na okamžik tvářila nechápavě. "Chceš říct, že se bojí, aby ke mně mladí lidé nevzhlíželi jako ke svému vzoru a nesnažili se odsud také odejít? Přeběhnout jinam? Opustit Klan?"

"Přesně tak, Helge. Myslím, že právě toho se bojí. Sice jsi jim naservírovala na talíři báječnou příležitost jak zbohatnout, jenže na druhé straně je to hrozba pro jejich přežití coby instituce. A také se zde rozběhla krize, která jim dělá nemalé starosti. Vyděšení lidé jednají tvrdě... a tvoje matka má všechny důvody na světě být kvůli tobě vystrašená až k zešílení. Chápeš!"

"To mi připadá stěží uvěřitelné." S očima sklopenýma k zemi zamyšlela Helge pomalu zpátky po cestičce. "Grázlové," zamumlala si tiše pro sebe. "Prolhaní grázlové."

Olga pospíchala, aby ji dohonila. "Přijď dnes večer na zahradní slavnost," navrhla. "A vynasnaž se užít si to. Jsem si jistá, že tam potkáš spoustu příjemných šlechticů." Tiše se zasmála. "Pokud je nezastraší tvoje reputace!"

"Užít si to?" Helge se zarazila na místě, bolestný výraz ve tváři. "Posledně při podobné události se mne Matthias pokusil vydírat, Jeho Veličenstvo trvalo na tom, že mne představí svému slabomyslnému mladšímu synovi, a dvě odlišné kliky se mne pokusily zavraždit! Nezbyvá mi než doufat, že tentokrát bude Jeho Veličenstvo natolik opilé, že mne nepozná, jinak -"

"Tentokrát to bude jiné," řekla Olga sebejistě a nabídla jí rámě. "Uvidíš!"

ZAČÁTEK PŘELOŽENÉHO PŘEPISU

"Nanejvýš znamenitý večer, Výsosti."

"Jakýkoli večer u dvora je nanejvýš znamenitý, Otto. Jako vždy požehnaný přítomností našeho královského slunce. A, vy - číši pro barona, prosím!"

(Odmilka)

"Velmi dobré víno, hmm, že by nová úroda ze Sudtenu? Letošní, čerstvá rovnou ze sudu?"

"Přesně tak. Vinaři Jeho Veličenstva jsou svědomití jako vždy. Chápu to tak, že můžeme očekávat, že tato úroda v brzké době dorazí do našich vlastních sklepů, snad během pár týdnů - jakmile se loď dostanou do přístavu, až jim to počasí dovolí."

"Ach, to je báječné. Jak to vůbec dělají?"

"Nepochybně mají nějaké čarodějnické zaklínadlo, třebaže tady ani tak nezáleží na tom jak, ale spíš na proč, Otto."

(Pauza) "Mimochodem, stále máš problémy se svým novým sousedem?"

"Myslíte toho jednonohého zkurvysyna od toho nadutého klíštěte? Bohužel, Výsosti. Nebeskému otci musely uhnít oči v hlavě, když tohle dopustil. Ano, táhne se to stále dál. Soud by měl rozhodnout o oprávněnosti mé žaloby ještě na sklonku léta. Jenže on má svoje najaté muže, kteří odpřisáhnou téma svým špinavým rukama na oltář, že každý palec lesa, který vykácel, patří od počátku věků jeho rodině. Což není pravda, poněvadž jeho rodina jsou jen do šlechtického stavu povýšení obyčejní podomní obchodníci -"

"Prosím, ne tak nahlas, Otto. Ještě číši?"

"Ach ano - diskrétně! Diskrétnosti je tady opravdu zapotřebí, Výsosti. Musím se omluvit, ale kdykoli si na tu záležitost vzpomenu, vyvolá ve mně nával vzteku. Roztrpčuje mne především nikoli jejich povýšení do šlechtického stavu, k němuž muselo dojít někdy za časů mého děda, ale jeho přístup, který je absolutně nesnesitelný! Srovnat se zemí ten nejkrásnější kus lesa je špatné samo o sobě, ovšem osít jej plevy a pak na něm vztyčit ploty a zatarasit svá pole pro lovce, což znamená porušení prastarého práva, je pro mne osobní urážkou. A jeho tvrzení, že jedná podle pokynů svého lenního pána je..."

"Zcela pravdivé, Otto."

"Co nejponíženiěji prosím za prominutí, Výsosti, ovšem to jaksi shledávám obtížně uvěřitelným." (Pauza)

"Je to skutečně tak, Otto. Obchodníci vlastní značné množství pozemků, a celá jedna desetina z nich byla letošního jara proměněna v polnosti. S nemalými potížemi pro jejich nájemce, měl bych dodat; naprosto nevhodný nedostatek péče povede k tomu, že budou mnozí z nich hladovět. Ty rudé a fialové květy pro ně zřejmě znamenají víc než blaho jejich rolníků, pokud by se jim ovšem nějakým dalším zázrakem nepodařilo proměnit do zimního slunovratu ten jejich mák v chléb."

"Idioti." (Nesrozumitelné mumlání) "A samozřejmě by to nebyla první hloupost, které se dopustili, ovšem takto poškozovat zemanstvo veškeré rány jen jítí."

"Přesně to si myslí i on."

"On -" (Pauza) "Vycházející slunce si tohle myslí?"

"Vskutku. Dokonce i když náš otec popíjí svoje nové víno, uzrálé jakýmsi fušerským podvodem, a zahrnuje je svou přízní, aniž by bral v potaz, jak spravují pozenky, které jim svěřil, klade náš budoucí král tvrdé otázky. Je to rozený vůdce, a můžeme být šťastní, že máme lidi jako on."

"Tak na tohle připíji. Ať žije král!"

"Ať žije... a ať žije princ!"

"Vskutku, ať žije princ!"

"A ať se dočkáme dne, kdy nastoupí po svém otci na trůn."

"Ať se -" (Kašlání) (Pauza) "Přesně tak, můj pane. Absolutně, neoddiskutovatelně. Ani příliš brzy, ani příliš pozdě, ani - ehm. Ano, budu střežit vaši důvěru."

"Jsou nebezpečné časy, Otto."

"Můžete se - na mne spolehnout, Výsosti. Kdyby na to mělo přijít -"

"Doufám, že nepřijde. My všichni doufáme, že nepřijde, rozumíš? Jenže mládí již ztrácí trpělivost s korupcí, stejně jako ztrácí soumrak trpělivost se svítáním, a stejně jako ji ztrácíš ty se svým sousedem, bývalým kupcem povýšeným na šlechtice. Kolují divoké řeči o následnictví, dokonce o stavu mladého prince, a o tom, zda je vhodné, aby měl národ v čele lva v roli pastýře..."

(Výprsknutí) "Nesnesitelné!"

"Ano. Zmiňuji se o tom před tebou proto, abys pochopil, jak si na tom země stojí. Jsi jedním z mých nejdůvěryhodnějších přátel... Nu, Otto, musím jít. Pozdravit se s lidmi, vyjádřit projevy přízně. Ale pokud tě mohu opustit s jednou prosbou, tak to bude ta, aby ses šel ve svém vlastním zájmu a mně pro radost představit Jeho Výsosti z Innsfordu, než dnešní večer skončí. Ve svém postavení princova tajemníka je nanejvýš zainteresován ve shromažďování seznamu urážek mířených proti staré krvi tou novou. Kvůli zúčtování v budoucích letech, s požehnáním bohů."

"Ano, ano, děkuji vám, Výsosti! S požehnáním bohů."

"Bylo mi potěšením."

KONEC PŘEPISU

2. ŘEČI O VÁLCE

Mezitím, o transfininí vzdálenost a zlomek vteřiny dál, měl král-císař Nové Británie vskutku špatný den.

"Proklaty budiž tvoje oči, Farnsworth." Hrbil se nad svojí lupou, v ruce pinzetu, mezi jejímiž čelistmi svíral složité ozubené kolečko. "Neříkal jsem ti, že mě nemáš vyrušovat, když sedím za pracovní lavicí?"

Nešťastný Farnsworth si omluvně odkašlal. Pozice společníka v královských komnatách činila tohoto vyzábělého chlapíka středního věku s prvními šedinami, oblečeného v pumpkách a fraku královského majordoma, prvním bodem kontaktu pro kohokoli, kdo si chtěl pro sebe uchvátit něco z králova času - a také hromosvodem pro občasných záchvatů hněvu Jeho Veličenstva. "To jste mi skutečně říkal, Veličenstvo." Stál na prahu královské dílny, obklopen z obou stran vojáky z domácí stráže, kteří stáli u dveří, a hleděl na královského hodináře. Král Nové Británie, John Čtvrtý, byl zjevně rozeznen. Otlé tváře měl zarudlé a blondaté kadeře vlhké potem od hodin soustředění na droboučkový mechanismus upnutý na pracovní lavici.

"Co tedy můžeš říci na svou obhajobu?" zeptal se monarcha, který svůj tón o poznání zmínil. Farnsworth potlačil výdech úlevy: John Frederick naštěstí nebyl jako jeho otec, sice požehnaný darem rozhodnosti, ale prokletý sklonem k záchvatům vzteku. Přesto ještě nebyl z nejhoršího venku. "Chápu to tak, že -" královy oči zalétly ke křbové římse zastavěné od jednoho konce ke druhému tikajícími hodinami, z nichž každé sestrojil vlastníma rukama - "za dalších třicet sedm minut musím odejít do Zeleného pokoje a připravit se na slavnostní zahájení."

"Hluboce lituji nutnosti jakkoli zasahovat do drahocenného času Vašeho Veličenstva, ale -" Farnsworth se zhluboka nadechl - "jde o Ministerstvo pro zvláštní záležitosti. Vyhlásili jakýsi poplach či naléhavou situaci, a sir Roderick tvrdí, že to v žádném případě nepočká. Sám ministerský předseda si vyslechl sira Rodericka v soukromí a bezodkladně mne poslal za vámi. Omlouvá se, že vás vyrušuje ve vašich královských záležitostech, ale říká, že zpráva je skutečně mimořádně závažná a vyžaduje si vaši nejnaléhavější pozornost coby vrchního velitele vojsk."

"Zpráva?" Král si odfrkl. "Naléhavá? Pravděpodobně se jedná jen o nějakého zbohatlického velitele nějaké pohraniční pevnosti, který si stěžuje, že si jej Milton opět dovolil zastrašovat." Přesto s tou nejvyšší opatrností položil droboučkový vačkový hřidel zpátky na sametovou látku vedle ozubeného soukolí, na kterém pracoval, a přikryl rozdělanou práci dalším kusem sametu. "Kde na mne čeká?"

"Ve Zlaté úřadovně, Veličenstvo."

Kupředu vyběhli dva lokajové z královské domácnosti, aby uklidili nářadí na pracovní lavici. Třetí sluha se hluboce uklonil, pak se shrbil, aby rozvázal královskou zástěru, zatímco čtvrtý popošel kupředu s královským kabátcem v rukou. Král sklouzl ze své stoličky a protáhl se. Ve svých šestatřiceti letech se těšil dobrému zdraví, ačkoli na obvodu jeho pasu byl znát důsledek přílišného množství státních banketů. A jeho pokožka prozrazovala příliš vysoký krevní tlak, který tolik znepokojoval jeho lékaře a lékárníky. Vsunul ruce do kabátce z konzervativního černého klotu se zlatým šňůrkovým zapínáním na olivky ve stylu minulého století.

"Odved' mne k siru Roderickovi a ministerskému předsedovi, ať si vyslechnu tu jejich zprávu, která je natolik důležitá, aby odtáhla královského hodináře od konstrukce analytického přístroje."

Farnsworth se podíval přes rameno. "Ano, Veličenstvo," odpověděl. A tak se stalo. Král Nové Británie, císař Terra Australis, z vůle boží protektor-regent Chryzantémového trůnu, prétendent trůnu Anglie, a předsedající Velkého shromáždění amerických států, nemohl jít naprosto nikam bez doprovodu strážných, kteří měli ochraňovat jeho

královskou osobu, bez lokajů, kteří měli s dostatečným předstihem ohlašovat jeho přítomnost, aby se ani náhodou nestalo, že nebude nějaký nešťastný dvořan upozorněn a neuvědomí si, že má vyjádřit úctu svému panovníkovi, bez domácího služebnictva, aby před ním otvíralo dveře a zavíralo je za ním a uhlašovalo koberec, než na ně došlápne jeho noha... jenže John Frederick měl jako člověk omezenou trpělivost, když musel někde čekat, a Farnsworth se nemálo pyšnil tím, jak dokáže zajistit, aby byl postup jeho pána stejně hladký a plynulý jako u kteréhokoli hodinového stroju s láskou vyrobeného vlastníma rukama vladaře.

Královské procesí se nerušeně ubíralo západním křídlem Brunswického paláce, kráčelo po dřevem obložených a bohatě štukovaných chodbách osvětlených studeným zářivým jasným elektrickým osvětlovadlem, kterým byl technokraticky založený král nakloněn. Dvořané a služebníci se spěšně rozestupovali do stran, zatímco s kamennou tváří krácející Farnsworth vnímal pohled svého panovníka za sebou, hloubavě se zavrtávající do zad jeho kabátce s vysokým límcem. Zabočil do Severní síně, pak do Síně oblud (obestavenou prosklenými vitrínami děda současného krále, jenž bral své předpotopní kryptozoologické studie se stejnou vážností, s jakou usedal současný držitel moci za svoji hodinářskou lavici) a pak do Nové síně. Odtamtud odbočil doleva a zastavil se v malém vestibulu před naleštěnými dubovými dveřmi vedoucími do Zlaté úřadovny.

"Otevřete a všichni povstaňte, neboť přichází Jeho Veličenstvo!" zvolal jeden ze strážných. Z druhé strany se ozvalo odpovídající ohlášení, utlumené tloušťkou dřeva. Farnsworth pokývl nejbližšímu lokajovi, který se hladce přemístil stranou a otevřel dveře. Farnsworth popošel kupředu.

"Jeho Veličenstvo král vám přeje dobré odpoledne a omilostňuje vás svou přítomností, aby prošetřil dění ve svých državách," zvolal. Poté udělal dva kroky zpátky a postavil se vedle dveří, stejně neviditelný pro významné návštěvníky jako páskový telegraf na svém stojanu na jedné straně obrovitého psacího stolu nebo jako gigantická mapa světa, která pokrývala zeď proti dveřím.

John Frederick vešel dovnitř, ohlédl se přes rameno. "Zavřete dveře. Všichni, kdo tu nemají co pohledávat, ven," řekl. U psacího stolu čekali dva muži, jeden vysoký a vyzábělý v černém hávu, druhý seschlý a ohnutý stářím. Monarcha přišel až k nim a s podrážděným heknutím se svalil do křesla vedle stolu. Shrbený muž tomu netečně přihlížel, ale vysoký chlapík vypadal mírně vystrašeně, jako zlobivý žáček zavolaný do ředitelny. "Sire Rodericku, lorde Douglassi. Předpokládáme, že byste nás jen tak nevyrušili v naší dnešní soukromé hodině bez dobrého důvodu. Takže pokud byste byli tak laskaví a posadili se, snad byste nám mohli vysvětlit, co tímto důvodem bylo? Vy tam, přineste židle pro naše hosty."

Sluhové, kteří měli svolení být přítomni této nejurozenější diskusi, přinesli židle pro dva ministry. Lord Douglass se posadil první, skřípavě se složil na svou židli. "Rodericku, věřím, že tohle je váš příběh," řekl tenkým hlasem, který rozhodně neprozrazoval slabost mysli, pouze křehkost mimořádně starého věku.

"Ano, Vaše lordstvo. Veličenstvo. Mám chmurnou povinnost oznámit vám, že naše zpravodajská služba potvrzuje, že před dvěma dny Francouzi odpálili na své vojenské zkušební střelnici v Northumbrii korpuskulární štěpnou nálož."

"A sakra." John Frederick zavřel oči a zamnul si je hřbetem svého královského zápěstí. "A kteří z našich agentů nám to milostivě nahlásili? Rodericku, než dospěli do stadia, kdy ji mohli odpálit, museli na tom přinejmenším šest měsíců pracovat, ne snad?"

Sir Roderick si odkašlal. "Obávám se, že naše zpravodajské odhady byly nepřesné, Vaše Veličenstvo." Zhluboka se nadechl. "Naše první informace pocházejí od informátora v Lancasteru, který slyšel zprávy očitých svědků o záblesku z vesnice v Lake District, jihozápadně od testovací střelnice. Následně pak povětrnostní balon nad Islandem zaznamenal radiační oblak z korpuskulárních částic svědčící o výbuchu nálože střeleckého typu, používající obohacené kronosium s lehkým jádrem. Obdrželi jsme detailní zprávy o pokroku v jedné údajně spřádací továrně v Bohemii, která náleží Francouzům, a kam směřovaly zásilky smolince z mysu. Pokud mají dostatek vysoce obohaceného kronosia, aby mohli vyrábět tuto explozivní látku, a pokud navíc zásobují zkušební komplex, který se staví v blízkosti Kyjeva, pak se podle přehodnocených odhadů, které vypracovalo moje oddělení, dá očekávat, že žabožrouti budou mít do konce roku k dispozici až dvanáct bomb, a následně pak produkci dvou bomb měsíčně během dalšího roku, což může časem vzrůst až na deset za měsíc."

Král si povzdechl. "Tuto urážku si ovšem nemůžeme dovolit ignorovat. Naše důvěryhodnost by velmi poklesla, kdybychom byli viděni, že přehlídíme tuto nadevše zřejmou výzvu od zastupitelstva francouzské koruny. A to, že používají naše bývalé teritorium jako zkušební střelnici -" hlas se mu zlomil rozhořčením - "také nemůže být míněno jinak než jako úmyslná urážka." John Frederick se napřímil ve svém křesle. "Lorde Douglassi. S touto záležitostí se musíme obrátit na Imperiální bezpečnostní výbor. Je zapotřebí vypracovat zcela novou taktiku, jak na tento ohavný akt odpovědět. Také musíme veřejně vyjádřit svůj postoj, abychom předem zabránili panice, až žabožrouti dají vědět světu o své nové zbraně." Zabubnoval prsty levé ruky do důmyslně vykládané desky psacího stolu. "Nu. Ještě něco, co nás vytáhlo od práce v naší dílně?"

Farnsworth upřel pohled na ministerského předsedu. Douglass byl možná starý a seschlý, ale za jeho chumáčovitými bílými vlasy a ovislou bradou plnou jaterních skvrn se stále skrývala bystrá mysl. Kromě toho, pokud se mohl Farnsworth domnívat, že vůbec ministerského předsedu zná, jej nemálo zaráželo, že vypadá tak jaksi úskočně - a sir Roderick se viditelně potil. Tohle bude opravdu velmi zlé, uvědomil si Farnsworth. Oni chtějí využít ten korpuskulární test Francouzů k tomu, aby ho obměkčili. Co by proboha mohlo být horšího než Ludvík XXII. s korpuskulárními zbraněmi?

"Veličenstvo." Promluvil lord Douglass. Farnsworth se na něj podíval. "Tato, ehm, záležitost mne přivádí k otázce horlivosti, s níž Ministerstvo pro zvláštní záležitosti zastává své povinnosti v cizině. A vskutku, sir Roderick zahájil bez vyzvání jistá šetření, při kterých vychází najevo až děsivě nedostatečné chápání kontinentálních machinací proti bezpečnosti našich držav."

"My... to chápeme." Král zněl zmateně a mírně podrážděně. "Mohl byste jít k věci, prosím? Pokud je situace opravdu tak zlá, jak říkáte, bylo by prospěšné nepřítahovat pozornost k tomu, že o tom víme, a ubezpečit ty, kteří o tom něco vědí, ovšem nikoli podstatu - a tudíž by se člověk měl vzdálit, aby se oblékl na slavnostní zahájení a nedal na sobě znát žádné příznaky nepokoje, přinejmenším až do doby po našem dalším plánovaném zasedání Imperiálního bezpečnostního výboru. Takže o čem přesně tady mluvíme?"

"Sire Rodericku," pobídl lord Douglass svého kolegu.

Sir Roderick vypadal jako člověk, kterého mají v příštím okamžiku pověsit. "Veličenstvo, rmoutí mne, že vám musím tuto zprávu sdělit, ale během vlny nepokojů v Bostonu před třemi týdny jsem zahájil jisté šetření. Abych zkrátil dlouhý příběh, zdá se, že někteří z našich placených agentů ve velkém přijímají peníze i od druhého plátce, jehož livry a franky náležitě okořeňují jejich hlášení - nehovoře o úmyslném zadržování důležitých zpráv. V současné době se snažíme zjistit rozsah poškození, ale zdá se, že v samotných prostorách tohoto paláce již nějaký čas funguje francouzská vyzvědačská klika a tato klika podplatila přinejmenším jednu síť našich agentů v zahraničí. Moji muži se nyní pokoušejí izolovat tyto zvědy, a zjistit, jak dalece se tato hniloba rozšířila.

Věřím, že kromě blokování příchodích informací - což se jim jaksi nepodařilo s tou jejich novou výbušnou zbraní, poněvadž povětrnostní balony se scintilačními trubicemi se podplatit nedají - nepřátelští agenti zařizovali, aby do naší země potajmu proudily četné dodávky zlata. Rozhodně pak během posledních šesti měsíců bylo na černém trhu zabaveno větší množství zlata než obvykle. A zdá se, že jistí potíživí a fanatici si teď žijí jako prasata v žitě."

"Ti obvyklí?" zeptal se John Frederick chladně.

"Levelři a ranterři," odpověděl sir Douglass tiše. Tvářil se posmutněle. "Nikdy se nepoučí, třebaže tato zrada podle mne nemá v předchozích letech obdoby. Pokud je to pravda."

Král vstal. "Netolerujeme nactiutrhačství, hanobení a anarchismus, tím méně jako frontu pro machinace toho odporného pretendenta!" Tváře se mu leskly; Farnsworth na okamžik napůl očekával, že jej přepadne záchvat vzteku, ale po chvíli se monarcha uklidnil. "Svolejte co možná nejdříve další zasedání Imperiálního bezpečnostního výboru," nařídil. "Sire Rodericku. Očekáváme denní hlášení o výsledcích vašeho šetření. Uvědomujeme si, že jste měl stěžít devět měsíců, abyste se ve svém úřadu zapracoval, ale musíme trvat na tom, že právě vy jste zodpovědný za situaci na ministerstvu. Kdyby se vám podařilo dostat je zpátky ku zdravému stavu, shledáte, že umíme být odpouštějícím vládařem. Oceňujeme vaši upřímnost, s jakou jste nás o tomto chorém stavu uvědomil - ovšem pokud hrnec překypí, nebude to Koruna, koho opaří." Otočil se na patě. "Farnsworth, postarej se o naši garderobu. Lorde Douglassi, děkujeme vám, že jste nás o této situaci zpravil. Nyní se ovšem musíme postarat o to, abychom vypadali co nejkrálovštěji pro dnešní státní zahájení. Kdybyste byl tak laskav a požádal po parlamentních prázdninách o naši královskou audienci, jistě bychom uvítali vaše rady."

"Jsem Vašemu Veličenstvu k službám, jako vždy," zamumlal ministerský předseda. Pomalu vstal. Ministr pro zvláštní záležitosti rovněž, zatímco Farnsworth se již zařadil před monarchu, aby zajistil jeho odchod do královské šatny.

Toho večera, po slavnostním zahájení a královském procesí z Brunswického paláce do budovy parlamentu na vzdáleném konci ostrova Manhattan, si Farnsworth oblékl silný kabátec, vyklouzl bočními dveřmi z paláce a vydal se na schůzku se starým známým v hostinci hned vedle Gloriana Street.

Dřevěné obložení a hnědé stropy plné skvrn svědčily o nizozemském původu toho starého stavení s názvem Hnízdo: z předních oken hostince byl výhled na výškové budovy tísnící se podél vnitřní zdi bašty, která již od konce osmnáctého století chránila New York před kontinentálními útoky. Hnízdo, přes den oblíbené útočiště městských obchodníků s cennými papíry a horní vrstvu podnikatelů, kteří zaplňovali nové kancelářské bloky za administrativním komplexem, bylo večer takřka prázdné. Farnsworth proklouzl kolem baru a zastavil se vedle boxu vzadu, límec zvednutý proti chladu přikrádajícimu se od moře a klobouk stažený nízko do čela. "Tímhle nikoho neoblafnete," ozval se známý hlas. "Vypadáte, jako byste se snažil skrývat, a kdyby sem přišla policie, hned si vás všimnou. Kolik pro mě máte času?"

Farnsworth se zachvěl. "Je mi líto, ale moje kapesní hodinky jsou rozbité," odpověděl jako robot.

"V tom případě mi budete muset říci, jaký ukazují čas."

Farnsworth vyndal hodinky a otevřel víčko. "Za deset minut devět."

"Výborně." Člověk v boxu se s heknutím posunul stranou a nechal jej vejít dovnitř. Farnsworth si s povděkem sedl.

"Dovolil jsem si objednat vám pintu." Byl to boubelatý, mírně ošuntělý muž, kterého Farnsworth znal jen jako Jacka.

Farnsworth v sobě jen s velkým sebezapřením potlačoval nutkání zajímat se hlouběji o jeho identitu. Jack na sobě měl tmavý oblek, ošoupaný na loktech, a červenou hedvábnou kravatu, která, třebaže byla čistá, zoufale potřebovala přežehlit. Vedle něho seděl chlapík, kterého Farnsworth neznal: muž s dlouhým obličejem, brzkého středního věku, ale se souchotinářsky bledou pokožkou a tváří, která, jak se zdálo, již přetrpěla více urážek, než se mělo komukoli za celý život dostat. Farnsworth si sundal klobouk a šátek a pečlivě je pověsil na jeden z háčků přišroubovaných k hornímu konci stěny boxu. "Máte pro mne nějaké zprávy?"

"Pro čí uši?" Farnsworth zvedl svou sklenici. Další stála netknutá před panem Dlouhým obličejem, což mu připadalo jako nesvědomitě mrhání dobrým portským. "Bez urážky."

"Tohle je, ehm, Rudolf," řekl Jack. "Je z Hlavní kanceláře. Snad si vzpomenete, jak jsme o tom mluvili."

"Ach ano." Farnsworth se nepohodlně ošil na místě. Hlavní kancelář představovala mnohočetnost hříchů, z nichž většina byla v očích Ministerstva pro vnitřní bezpečnost hrdelními zločiny. Mnohem podvratnějšími, než by mohl spáchat jakýkoli bomby vrhající demokrat nebo pochybný samizdatový vydavatel rozšiřující lži a urážky o zálibě Jeho královské Výsosti v důstojnících domácí kavalerie v těsně upnutých kamaších... Ovšem výměna hesel proběhla hladce. Jack nevyužil nouzové výzvy. Což znamenalo, že je všechno v pořádku.

"Nic nového. Jeho Veličenstvo se snaží uchovat si klidnou tvář, ale je silně rozezleno nad kontinentálním absolutismem. Francouzi odpálili svoji korpuskulární bombu celé měsíce předtím, než mělo být podle hlášení našich agentů vůbec možné. Sir Roderick převrací židle a stoly, pátrá po vnitřním zvědovi, jako by na tom záviselo, zda mu zůstane hlava na krku - a ono možná závisí, pokud si Douglass usmyslí, že jej za to učiní zodpovědným. Dále je zde neobvyklá vleklá krize kvůli přednostnímu právu v královské ložnici, a milostpaní Frazier obtěžují, aby se pokusila o vytvoření nové pozice jakési - nu, tohle ale zřejmě není předmětem zájmu, že ano? V každém případě je Douglass velmi rozezlen. Ve skutečnosti se zdá, že je v mnohem chmurnějším rozpoložení než obvykle, a říká cosi o obavách, že válka činí z nouze ctnost, a že si musíme zajistit, aby francouzské použití těch nových zbraní - mrtvol, jak jim říká on, ošklivá přezdívkou, vskutku - podléhalo aktu o omezení zbraní hromadného ničení." S těmito slovy sáhl Farnsworth do vnitřní kapsy svého kabátce a vytáhl malou obálku. Posunul ji po desce stolu. "Obvyklý postup."

Jack ji přesunul k cizímu muži. Vzápětí zmizela a Farnsworth okamžitě pocítil, jako by z jeho ramen bylo snato neviditelné břímě. Povzdech si a vypil najednou polovinu své penty. Pak se sardonicky usmál. "Těsně vedle oprátky, jak říkáme této hře v Camp Frederick."

Cizinec jménem Rudolf bez výrazu zamrkal revmatickýma očima. "Požadujeme detailnější hospodářské informace," řekl s neočekávaně vzdělaným přízvukem. "Indikátory bohatství VI a V2, jakékoli informace, které lze získat o převaze podřadných příměsí ve skladech královské mincovny, o konfiskacích mincovního kovu, o poměru neplacení dluhu jištěného proti uzavřeným statutárním tělesům, o navrhovaných termínech splátek na další výdej válečných obligací. A všechno, co dokážete zjistit o příštím rozpočtu."

Farnsworth se opřel v židli. "Máte na mysli oblast financí," řekl pomalu. "Tam já nepracuji, ani o tom nic nevím. Také neznám nikoho, kdo by to věděl."

Rudolf přikývl. "Chápeme. A neočekáváme zázraky. Jediné, co chceme, je, abyste vedl v patrnosti naše potřeby."

Douglass není zřídka návštěvníkem paláce, a kdyby například omylem nechal někde ležet pár minut svou zprávu - nu." Do Rudolfova obličeje se vkradl náznak úsměvu. "Viděl jste někdy něco takového?" Položil na stůl věcíčku sotva větší než krabička sirek.

Farnsworth na ni hleděl. "Co je to?"

"To je fotoaparát."

"Děláte si ze mne legraci?" Farnsworth se nad tím sklonil. "Tak miniaturní fotoaparát by nikdo sestavit nedokázal. Ne snad? A z čeho je to vyrobené, z nalakované překližky?"

"Ne." Rudolf to k němu přistrčil. "Je to vyrobené z materiálu jako foramin, celulóza nebo fenolová pryskyřice - dokonce i čočky. Je to vodotěsné a tak malé, že se to dá schovat do podpatku u boty. Dá se s tím vyfotografovat osm snímků. Pak nám to musíte vrátit, abychom mohli vyndat negativ a stah - ehm, prostě snímky vyvolat. Míří se tímhle hledáčkem, takhle, a snímek pořídíte, když zmáčknete toto tlačítko - takhle. Pracuje to i bez denního světla - tohle by k tomu úplně stačilo. Noste to u sebe - ne, ne tohle, ale tohle" - vyndal druhý fotoaparát a podal jej Farnsworthovi - "na místě, kde se to nedá tak snadno najít, ale odkud to můžete během okamžiku vyndat. Za okolností jako tahle například pod kloboukovou stuhou, anebo třeba v paruce, až budete obsluhovat Jeho Veličenstvo."

"Já -" Farnsworth hleděl na miniaturní přístroj, jako by to byl živý stír. "To máte od žabožroutů?" slyšel říkat sám sebe jakoby z velké dálky. "Protože pokud ano -"

"Ne." Rudolf zrudl, a vůbec poprvé z něj vyzařovala nějaká emoce. Hněv. "Nejsme pěšáci bourbonských tyranů, pane. Jsme svobodní demokraté, vlastenečtí Angličané bojující v předvoji celosvětového zápasu za práva člověka, za svobodu a rovnoprávnost před zákonem - a osvobodíme také Francii a její državy, až přijde čas, abychom se spojili v jednom velkém bratrství! Ale máme spojence, o kterých nevíte, a doufáme, že zůstanou neznámí ještě po nějaký čas, pokud celou naši věc nevystavíte nebezpečí." Probodl Farnswortha pronikavým pohledem.

Farnsworth přikývl. "Já - ano." Spěšně si strčil fotoaparát do kapsy, pak dopil svoje pivo. "Ještě pintu?" zeptal se Jacka. "V zájmu toho, aby vše vyhlíželo autenticky..."

"Přesně tak." Jack vstal. "Jdu k baru."

"Já už budu muset jít," řekl Rudolf s přátelským pokývnutím Farnsworthovi. "Věřím, že my dva se už nesetkáme. Nezapomeňte: osm snímků, pak to přineste Jackovi. Dá vám nový. Dobrou noc." Vzal si svůj klobouk a vyklouzl z boxu, nechal tam Farnswortha samotného a vystrašeného, dokud se k němu nevrátil Jack s novou sklenicí a veselým úsměvem, aby si s ním povídal o psích závodech a podepřel autentičnost jejich setkání tím, že si dal se svým údajným přítelem další večerní pivečko. Říkali mu Mládenec Jack, Bystrý Jack, leveler Jack...

Muž, kterého Farnsworth poznal jako Rudolfa, nijak zvlášť nespíchal. Nejdřív se v klidu vydal na záchodky. Na toto období roku byla poměrně chladná noc, a on byl dost starý, aby již dobře věděl, co může chlad napáchat s jeho močovým měchýřem. Když si zapínal kabátce a šoural se zadními dveřmi ven, přes dvorek plný dřevěných beden naskládaných do výše ramen, potlačil rachotivé zakašlání. Něco se opět hýbalo v jeho hrudi, nastiňovalo mu, co pro něj má osud přichystané. "O to větší důvod skoncovat s tímhle vším raději dříve než později, můj synu," říkal si tiše pro sebe, když otvíral branku a vycházel bez nadšení do uličky olemované cihlovými stěnami.

Ulička byla posetá hromadami odpadků a obestavená polorozpadlými chatrčemi přilepenými k zadním stěnám budov, které měly svá krásná průčelí obrácená k hlavní silnici. Rudolf prošel kolem zrezivělého požárního schodiště a opřel se o dřevěnou veřej vedle stěny potřísněné zatuchlým slizem z děravého potrubí. Dveře se tiše otevřely. Vnořil se dovnitř, pak je za sebou zavřel a zasunul zástrčku. O něco rychleji přešel k dalším dveřím a třikrát na ně zaklepal. O vteřinu později se vnitřní dveře otevřely. "A, to jste vy."

"To jsem já," přitakal Rudolf. Vážně se tvářící muž sklonil svou pistolí, a zdálo se, že se mu při pohledu na návštěvníka ulevilo. "Kabát," řekl Rudolf, který si sundával svrchní oblečení. "Klobouk." Nové oblečení bylo mnohem lépe střižené

než to, které odložil, vhodné pro méně zámožného návštěvníka Opery - možná ministerského úředníka nebo asistenta v právnícké kanceláři -, a když si je "Rudolf" oblékal, přiměl sám sebe napřímít se, vložit elán do svého kroku a jiskru do svého oka. "Myslím, že je načase, abych šel. Uvidíme se později."

Odešel po schodišti a pak ponurou chodbou, kde jeho kroky vedlo elektrické noční světýlko. Nakonec "Rudolf" vypustil sám sebe ven předními dveřmi, které nebyly zamčené. Kabát a klobouk, ve kterých přišel, zmizí v útrobách topeniště, které za dne vyhřívalo kanceláře právnícké firmy. Během pár minut tam nezbude nic, co by jej spojovalo s mužem z královské domácnosti, než jen tenký řetízek šušandy - ne že by to ohaře z Ministerstva pro vnitřní bezpečnost odradilo, ale s každým přerušeným článkem bude řetězec obtížněji vystopovatelný.

Hlavní silnice před domem byla jasně osvětlená plynovými lampami; oběma směry se po ní s rachotem pohybovaly automobily se syčícími parními kotli, projížděly mezi pozdně nočními davy, které se shlukovaly na chodníku před kavárnami a módními restauranty. Kabaret se vyprazdňoval, kolem postávaly hloučky mužů a žen. Vesele si povídali, smáli se nebo prozpěvovali kuplety, které jim utkvěly v paměti - s různíci se stupni úspěchu, protože bary byly zaplaveny silnou jalovcovou kořalkou a neméně silným jablečným vínem a zábavu nikdo neomezoval. Nahoře blikala jako příslib nového století neonová světla, zářivé lichterky reklam a proužek se zprávami ubíhající podél vnějšího okraje plátěné markýzy kabaretu. "Rudolf" sestoupil z obrubníku, vyhnul se taxíku a zamířil na opačnou stranu ulice. Od kočičích hlav se odrážel ozvěnou hukot motorů vzducholodí seshora, připomínka královské přítomnosti o několik málo mil dál. "Rudolf" přiměl sám sebe soustředit se, jak tak rozhodně kráčel po chodníku ke svému cíli, vyhýbaje se rozdováděným hloučkům a občasnému pobudovi. Drazí přátelé, pomyslel si; tváře zástupů. Rozhlédl se kolem, po páteři mu přeběhlo zamrazení. Doufám, že jdeme včas.

Podal penci rudoliciimu chlapíkovi vyřvávajícímu titulky z časného ranního vydání novin na příští den, vzal si výtisk The Times a v chůzi přelétl titulky. Náder opětovně stvrzuje svůj nárok na Afghán. Z té části světa nikdy nemůže vzejít nic dobrého, přemítal; především pak z touhy šáha Nádera po černém zlatě, které pak mohl prodávat královskému námořnictvu prostřednictvím naftové základny v Jašku. V Breesilii zatčení sabotéři. Všechno nedílná součást jednoho velkého obrazu. Zpráva Korunní princ James na návštěvě v Santa Cruz jako by spíš popisovala nějakou významnou státní návštěvu, než vyjadřovala zoufalou naději, že tichomořské teplé podnebí zmírní nějakým zázrakem chlapcovy vleklé zdravotní potíže. "Rudolf" zabočil za roh do užší ulice. Pruský velvyslanec ignoruje francouzského vyslance na slavnostním zahájení: hmm, tohle neznělo velmi chytře... Jak se pravilo v tom vtipu, když francouzský diplomat řekl "žába", všichni Němci začali sborově kvákat. Murdockův případ: Malcolm popírá, že by kohokoli úmyslně urazil. Takové množství nejlepších advokátů obhajujících grandiózní případ nactiutrhaní na bázi pro bono - na mužově úzkém obličejí se objevil slabý úsměv, když si četl úvodní odstavec, mžouraje pod slabým světlem pouličních lamp. Pak si složil noviny do podpaží, zastrčil cosi mezi stránky a pokračoval směrem ke křižovatce s New Street. Lidí tady bylo mnohem víc, a jakmile vstoupil na chodník, vzápětí do něj vrazil jakýsi chlapík.

"Promiňte, pane, jste v pořádku?" zeptal se muž, který se již oprašoval. "Upustil jste svoje noviny." Sklonil se a podal složený výtisk "Rudolfovi".

"Kdybyste se díval na cestu, tak bych je neupustil," odfrkl si "Rudolf", vrazil si noviny znovu do podpaží a rázným krokem odcházel. Teprve když minul výkladní skříně nemístně drahého obchodu Romanova, zpomalil, jednou či dvakrát zakašlal do kapesníku, a ověřil si postranním pohledem, že noviny, které svírá v levém podpaží, jsou výtisk Clarionu.

Královnin rádce všechno popírá, hrozí obžalobou za nactiutrhaní! křičel hlavní titulek. "Rudolf" se pro sebe usmál. A taky že by měl, pomyslel si, taky že by měl. Pokud Farnsworth řekl, že ty řeči nejsou ničím podložené, téměř s jistotou říkal pravdu - ne že by jeho loajalita byla bez zrnka pochybností, protože to nemohla být u nikoho, ale jeho neláska vůči Jejímu Veličenstvu byla taková, že pokud by tyto řeči byly čímkoli podložené, vzkazy, které poslal prostřednictvím Jacka, by je téměř s jistotou potvrdily. "Rudolf" se zhluboka, pomalu nadechl, přičemž se snažil zbytečně nedráždit svůj hrudník, a přiměl sám sebe uvolnit se, zpomalit v loudavou chůzi starého muže. Každá vteřina, která nyní uplynula, znamenala, že inkriminující dopis je stále dál od svého zdroje a stále blíž ke zpravodajské buňce, která jej analyzuje, než své závěry předloží Kontinentálnímu kongresu.

Na rohu s Bread Street zůstal "Rudolf" chvíli stát vedle tramvajové zastávky, pak mávl na taxíka. "Hogarth Villas," řekl stroze. "Na Stepford High Street."

"Jistě, máme to ale pěknou noc, pane." Taxikář se na něj zeširoka usmál do svého zrcátka, když napouštěl páru do válce a vyjížděl od chodníku. Jeho pasažér zamyšleně přikývl, ale nenamáhal se odpovědět.

Hogarth Villas byl pruh městských domů s širokými průčelími, před kterými byla železná zábradlí a přehlídka křiklavých lamp. Šoural se přes polovinu bloku po chodníku vedle hlavní ulice, mezi průčelími obchodů se staženými roletami, které dřímaly, zatímco obyvatelky vil pracovaly (a naopak). Jedny z největších a neznámějších povolených nevěstinců na jižním konci ostrova Manhattan byly v tento čas noci jakékoli jiné jen ne tiché. "Rudolf" taxikáři zaplatil, dal mu štědré spropitné, pak zamířil k otevřenému vestibulu a dvěma statným džentlmenům, kteří stáli z obou stran skleněných dveří. "Jmenuji se Rudolf," řekl tiše. "Madam Bishopová mne očekává."

"Ano, pane, pojdte prosím tudy." Menší z těch dvou, stavěný jako bitevní loď, s tváří nesoucí nezaměnitelné jizvy po neštovicích, mu otevřel dveře a vkročil dovnitř. Koberec tam byl červený, světla elektrická, jasně zářící nad zrcadly v pozlacených rámech. Ve vedlejší pokoji hrál někdo na piano nestydatou námořnickou písničku; dívčí hlasy štěbetaly a chichotaly se, mísily se s hlubšími hlasy klientů. Tohle nebyl v žádném případě bordel pro nižší vrstvy. Dveřník vedl "Rudolfa" chodbou, pak bočními dveřmi do suterénních prostor, kde byl koberec nahrazen holými týkovými prkny a drahé hedvábné tapety obyčejnou nebesky modrou malbou. Stavba kolem nich praskala a drnčela, přes prkna a omítku se k němu nesly zvuky flámování a jiných druhů zábavy. Po úzkém točitém schodišti vyšli na podestu, ze které vedly troje dveře. Hromotluk zabušil na jedny z nich. "Nechám vás tady," řekl, když se začaly otevírat, a zamířil zpátky ke

vchodu do budovy. "Pojďte dál, Erasme."

Hlas zněl pobaveně. Erasmus - již ne Rudolf - odhodlaně napřímil ramena a popošel kupředu. Není zbylí, pomyslel si s podivným chmurným pocitem, když vcházel otevřenými dveřmi do přítomnosti osoby za nimi.

"Madam." Většina z dívek dole měla obnažená ramena a nosila svoje sukně s honzíkem vpředu rozevřené, aby jim byla vidět kolena, v přehnané burlesce poslední módy z Nouveau Paris. Žena ve dveřích již nebyla žádná dívka a měla na sobě smuteční šaty z černého krepu. Koneckonců měla smutek. S černými vlasy přecházejícími na spáncích v ocelově šedé, modrými očima a obličejem zbrzděným vráskami to mohla být stejně dobře zachovalá šedesátnice jako životem ztrápená třicátnice. Pravda, stejně jako spousta jiného na ní, byla někde uprostřed.

"Pojďte dál. Posad'te se. Dáte si skleničku brandy?"

"Nevadila by mi." Místnost byla zařízená párem přespřilíš čalouněných a mírně rozedřených křesel, přebytkem ze zařízení přízemních pokojů; doplňovala ji postel v rohu, příliš úzká, než aby mohla sloužit typickým účelům domu, a psací stůl. Okno se otvíralo do těsně uzavřeného dvorku, stěží šest stop od boční strany další budovy.

Erasmus čekal, zatímco jeho hostitelka opatrně naplnila dvě sklenice z karafy s brandy stojící na psacím stole, vedle příhodně zapálené svíce - aby mohli snadno zlikvidovat obsah stolu, kdyby byli vyrušeni - a podala mu jednu. Pak se posadila. "Jak to šlo?" zeptala se napjatě.

Opatrně usrkl ze své sklenice. "Vyřídil jsem dodávku. A vyzvednutí. Nemám žádný důvod věřit, že mne někdo sledoval a všechny důvody nevěřit tomu."

"To ne, hlupáčku." Mírně si pobrukovala netrpělivostí. "Nějaký vzkaz z tamtoho místa?"

"Ach," usmál se. "Zdá se, že jsou nanejvýš posedlí záležitostmi diplomatického významu." Jeho úsměv se vytratil.

"Jako by jim Francouzi natahovali poslední dobou vlnu přes oči. V zahraniční službě vše hon na čarodějnice a na Ministerstvu války závod ve zbrojení. Velkolepá strategie obklíčení se nejenže rozpadla, zdá se, že se navíc obrátila proti nám. Situace vůbec není příznivá, Margaret."

"Válka by posloužila jejich účelům." Přikývla si pro sebe, pohled upřený do prázdna. "Neshody vždycky slouží těm největším darebákům." Pohlédla k bočním dveřím. "A to... zařízení? Předal jste je našemu zdroji?"

"Dal jsem mu je a ukázal jsem mu, jak je používat. Ví jen to, že se jedná o velmi malý fotoaparát. A musí nám jej vrátit, abychom mohli nechat ten, ehm, film vyvolat. Nebo stáhnout, jak tomu říká zástupce slečny Becksteinové."

Margaret - lady Bishopová - se zamračila. "Kéž bych tak věřila těm vašim cizincům, Erasme. Kéž bych tak chápala jejich pohnutky."

"Co je na tom k nepochopení?" Erasmus pokrčil rameny. "Poslyšte, nebýt jich a alibi, které obstarali, byl bych teď mrtvý. Jejich zlato je stejně ryzí jako jejich slova -" Ted' bylo na něm, aby se zamračil. "Já žádné cizince neznám, ale důvěřuji Miriam. Slečna Becksteinová je tak trochu jako vy, paní. Má v sobě upřímnost, kterou shledávám více než osvěžující, třebaže chvílemi umí být až děsivě otevřená. V jejím uvažování jsou podivné propletence - pohlíží na všechno tak trochu zvláštně. Přesto, pokud nedůvěřuje svým společníkům, způsob její nedůvěry o leccems vypovídá. Oni jsou v tom čistě a jednoduše pro peníze, Margaret. Jejich motivy nejsou průzračnější než u vepře hledajícího lanýže, víte? A tito vepři jsou vskutku velmi šikovní, když pro nás otevřeli zdroj takového bohatství. Jsou to naši vepři, přinejmenším do té doby, než přijde na placení řezníků. Jak říká slečna Becksteinová, peníze mluví - řeči chodí." Přikývla. "Mincovní kov a schopnost znehodnotit jej byly vždycky nejlepší zbraní hlavního zločince, Erasme. Během vteřiny by mohl podplatit buržoazii z našeho praporu, kdyby rozpoznal její význam. Je načase, abychom to rozpoznali my a jednali podle toho."

"Hmm." Erasmus si usrkl brandy. Byla vynikající, tekutý oheň, který zahřival jeho starý pytel kostí zevnitř. "Soudě podle toho, co mi řekl váš 'intimní zdroj', dokonce i kdyby rozpoznal jejich význam, pravděpodobně nebude na základě toho jednat, dokud nebude příliš pozdě. Nerozhodný je na něj příliš slabé slovo, paní. Uvázlý v dobře zásobené kuchyni by byl John Frederick schopen vyhladovět sám sebe k smrti mezi dvěma kuchařskými knihami. S tou svou státní mašinérií za zády vypadá důležitě, ale pokud je nucen činit důležitá rozhodnutí, vždycky váhá a otálí celou věčností."

"Nu, taková už je jeho povaha," řekla trpce. "Něco jiného, co bychom mohli použít?"

"Ano. Pokud vám nebude vadit, že budete riskovat zdroj - přinejmenším tento týden. Je to tak velké, že to dříve či později stejně pronikne na veřejnost; Francouzi odpálili korpuskulární rozbušku. Všechny tím zaskočili, včetně zpravodajské služby, protože nikdo nepředpokládal, že to dokončí tak brzy. Záblesk byl viditelný až z Blackpoolu a kouřový oblak z Lancasteru."

"Och." Její oči se rozšířily. "A s válkou a řečmi o válce -"

"Ano, paní. Myslím, že dříve nebo později k něčemu dojde. Situace v Persii je jeden velký zdroj třenic, a pokušení poslat vzkaz Slunečnímu králi - sice bych se nevsadil, že to začne tento rok, ale pochybuji, že by vydržel desetiletí bez sváru. John Frederick chce, aby se o něm psalo v historických knihách, pokud jeho syn nebude rychle následován synovcem nebo dalším příbuzným v následnické linii."

"V tom případě začneme dělat plány, ano?" Usmála se. Nebyl to příjemný výraz. "Pokud je monstrum rozhodnuté pít lidskou krev, zbude jí dost i pro klíš'tata."

Erasmus se zachvěl. "Vskutku, paní."

Položila svou sklenici. "Což mne přivádí k další záležitosti, kterou mám na mysli." Její úsměv se vytratil. "Myslím, že je nejvyšší čas, abyste mi domluvil schůzku se slečnou Becksteinovou, která se mi podle vás tolik podobá. Mám na ni mnoho otázek; jsem si jistá, že si můžeme vyměňovat mnohem víc než jen hračky, jakmile se navzájem poznáme a pochopíme."

3. SCHŮZKA AGENTŮ

O dvanáct týdnů dříve: Mike Fleming byl na cestě domů z pobočky Národní protidrogové centrály, DEA, naprosto vyčerpaný. Někdy, když býval mimořádně unavený, ztrácel schopnost čichu. Jako by se nějaká část jeho mozku, která se zaobírala vůněmi a pachy, přestala snažit dát světu smysl a odešla spát bez něho. Jindy se k němu vracela neobyčejně silná a jakýkoli pomíjivý pach byl schopen vydolovat v něm moře rušivých myšlenek. Byl to podivný druh hraniční synestezie, míšení vjemů různých smyslů, a nepříjemně mu připomínal dobu před pár lety, kterou pracovně trávil v jakési odporné, komáry zamořené bažině na Floridě. Ten hipísácký kretén, na kterého byl tehdy nasazený, to nakonec nezvládl, a místo aby předvedl obvyklé číslo s Mac-10 nebo prostě utekl, okořenil si svůj drink kyselinou. Mike pak strávil čtvrt hodinu v koupelně svého hotelového pokoje, kde zíral na udivující barvy rukojeti kartáčku na zuby a obdivoval texturu zubní pasty s mátovou příchutí - dokud nezačal zvracet. A teď byl tak unavený, že se to k němu všechno vracelo zpátky s nevítanými halucinačními detaily.

Mike pracoval v Cambridgi, ale žil na venkově. Městskou dopravou ujel jen část cesty, a když vystoupil na zastávce, uvědomil si, že je příliš unavený, než aby mohl řídit. To jsem si opravdu stříhl padesátihodinovou směnu? přemítal. Nebo si ten den navíc jen představuju? Ať byla skutečnost jakákoli, byl vyčerpaný k nevíře. Ocítl se v bodu, kdy se mu oční víčka sama od sebe zavírala, snažila se jej osálit k tomu, aby upadl do spánku vestoje. A tak si telefonem zavolal taxi a málem při čekání na ně usnul, opřený o betonový sloupek v budce na nástupišti. Vnitřek vozu byl zatuchlý, bylo v něm horko a páchlo to tam anonymním levným sexem a kradným obchodem s drogami. Pravděpodobně za to mohla jen jeho představivost, ale téměř cítil řidiče, který ho pozoroval ve zpětném zrcátku, nepokojný, pichlavý dotek očních bulv toho chlapíka na své tváři. Bylo úlevné, když mohl vystoupit a pomalu vyjít po schodech do svého bytu. "Nazdar, cizí místo," zamumlal si pro sebe, když odemykal. "Kdy jsem tady byl naposledy?"

Věděl, že je nadměrně unavený, ale teprve tehdy, když dvakrát po sobě špatně vyťukal kód svého domácího poplašného zařízení, si fyzicky uvědomil, jak naprosto vyčerpaný ve skutečnosti je. Hou, vydrž! Opřel se o zeď a zív, přiměl sám sebe soustředit se a s velkým sebezapřením přestal šmátrat po šíleně pípajícím kontrolním panelu, dokud nezatlačil mlhu ve své hlavě natolik, že byl schopen vidět na čísla. Dva dny? podivil se roztržitě, když se shrbeně vlekl nahoru, kde za sebou s bouchnutím zavřel dveře. Jo, dva dny. Noc a většinu dne s pátracím týmem prohrabávajícím útroby pohřbené pevnosti, pak noc a většinu příštího dopoledne při výslechu paranoidního přeběhlíka v zabezpečeném domě. Další schůzky po zbytek dopoledne, kdy se snažil přesvědčit Tonyho Vecchia, že ano, zdroj je sice šílenec - ve skutečnosti byl jejich zdroj ten nejujetější, nejpodělanější cvok, s jakým se kdy setkal -, jenže to je zajímavý šílenec, a každé jeho vodítko převrátilo kámen, zpod kterého utíkal do jiného úkrytu nějaký ošklivý hmyz, a dokonce i ty nejšilenější části jeho výpovědi byly podivně konzistentní.

Prokloupl kolem šatního věšáku, odhodil svoje sako a kravatu, pak minutu zápolil s tkaničkami od bot. Zatímco byl zaneprázdněn řešením záhad teorie uzlů, z obývacího pokoje vyklouzl Oskar, ztuhle se protáhl a vrhl po něm zamračený pohled, ze kterého číselná němá otázka, kde byl jeho páníček tak dlouho. "Hned jsem u tebe," zamumlal Mike. Byl zvyklý na to, že má nepravdivou pracovní dobu; uklízečka Helen měla instrukce, aby dávala kočce krmení a vodu, když nebyl doma, třebaže se odmítala starat o kočičí záchod. Ukázalo se, že rozvázání tkaniček si vyžádalo poslední zbytky jeho energie. Měl v úmyslu zkontrolovat Oskarovy misky s jídlem a vodou, ale místo toho se odpotácel do ložnice a zhroutil se na ustlanou postel. Spánek na něj padl jako ostří gilotiny.

O několik hodin později probral Oskar Mika zpátky do polodřímoty. Otevřel oči. "Sakra. Kolik je hodin?" Postarší kocour seděl u jeho hlavy, tiše předl a třel se mu o rameno, snažil se získat jeho pozornost. Mně se něco zdálo, že ano? vzpomněl si Mike. Così o tom, že jím v nóbl restauraci s - ní. Bývalou přítelkyní, novinářkou Miriam. Dala mu kopačky, když se jí snažil vysvětlit povahu své práce. Bylo to v minulosti, během jednoho z jeho sebenenávistných období, jinak by pravděpodobně nebyl až tak brutálně otevřený, ale zkušenosti jej poučily - "Zatraceně." Oskar začal příst hlasitěji a otřel se mu o břicho. Proč jsem byl v té restauraci od pasu dolů nahý? Co se mi to moje podvědomí snaží říct? Bylo teprve šest hodin večer, ještě příliš brzy na to, aby se otočil a znovu usnul. Potřásl hlavou, snažil se z ní vytřepat pavučiny. Pak se posadil, jemně od sebe odstrčil kocoura a začal se svlékat. Po deseti minutách ve sprše s horkou vodou vytočenou téměř na maximum se začal opět cítit skoro jako člověk, třebaže pachut' v jeho ústech a svědící strniště na bradě byly cítit jako podivné připomínky zapomenutého flámu. Virtuální mejdan u baru, doznívající účinky kocoviny, a přitom jsem si nic neužil. Znechuceně zavrtěl hlavou, natáhl si trenýrky a tričko, pak se šel najíst. Byt byl pozoruhodně uklizený, když vzal v úvahu, jak málo času strávil během uplynulého týdne domácími pracemi - za to mohl poděkovat Helen. Nechala mu na kuchyňské lince vzkaz, naškrábaný jejím velkým dětským písmem: MLÉKO ZKYSLO, PRÁCE NAVÍC. Jen se nad tím usmál. Oskarovy misky byly naplň plné, a tak ignoroval kocourovo dotírání o nějaký speciální pamlsk a přesunul se do místnosti, která byla přečpaným skladištěm, když se tam nastěhoval. Teď to byla o to přečpanější tělocvična, či aspoň tolik z tělocvičny, kolik na ni bylo v jeho staromládeneckém bytě místa. Zapnul si rádio a unaveně se posadil na rotoped. Možná jsem se měl osprchovat až potom? napadlo ho, když stroj zapnul a opřel se do pedálů.

Patnáct minut na bicyklu, pak sada zveďaček a začal se přece jen cítit o něco uvolněněji. Po padesáti klicích vstal a chtěl zamířit k boxovacímu pytlí, když tu zazvonil telefon v obývacím pokoji. Se zaklením nechal cvičení a rozběhl se k přístroji, aby jej zvedl, než se stačí zapnout záznamník. "Ano?" zeptal se.

"Mike Fleming? Mohl byste mi říci číslo svého odznaku?"

"Já - kdo je tam?" chtěl vědět. Mírně se zachvěl zimou, jak se z něj začínal odpařovat pot.

"Mike Fleming? Číslo odznaku. Tohle není jištěná linka." Muž na druhém konci zněl netrpělivě.

"Jasně, hned to bude." Další práce? Že by hlavní kancelář? Mike se na chvíli odmlčel, pak odříkal svoje číslo. "Proč mi voláte?"

"Můžete potvrdit, že jste byl dnes odpoledne na schůzce s Tonym Vecchiem a Petem Garfinklem?"

"Já -" Mikovi se točila hlava. "Poslyšte, o takových věcech bych se s vámi po telefonu bavit neměl. Pokud si o tom chcete promluvit v kanceláři, tak si se mnou musíte dohodnout schůzku -"

"Poslyšte, Flemingu. Mě nezajímá obsah té schůzky. Otázka zní: Byl jste tam? Přemýšlejte, než odpovíte, protože jestli odpovíte špatně, máte velký problém."

"Já - ano." Mike zjistil, že hledí do protější zdi. "A teď - s kým přesně mluvím?" Na displeji telefonu bylo napsáno jen ČÍSLO NEPOSKYTNUTO. Což bylo docela zvláštní, protože tohle nebyl běžný telefon s funkcí identifikace volajícího. A nebyl to ani běžný volající; linka byla tajná.

"Za patnáct minut vás vyzvedne dodávka, Flemingu. Zabalte si věci na noc." Linka oněměla, nechala jej tam hledícího na telefon, jako by mu právě narostly tesáky.

"O co sakra jde?" Oskar se mu mihl kolem kotníku, ztěžka se o něj opřel. "Do háje." Zmáčkł vidlici, pak vytočil kancelář.

"Linku Tonyho Vecchia, prosím, tady je Mike Fleming. Ach ano, jasně. Má poradů? Mohli byste se podívat, jestli je tam Pete Garfinkle? Cože, ten je tam taky? Dobrá, zkusím to později. Ne, žádný vzkaz vyřídít nechci." Položil telefon a zamračil se. "Patnáct minut?"

Kdysi dávno, když byl ještě mladší, věřil Mike všem možným báchorkám.

Věřil tomu, že jedna injekční stříkačka plná heroinu stačí k tomu, aby proměnila skvělého chlapa, poctivého otce rodiny, v trosku ochotnou udělat pro drogu cokoli. Věřil, že marihuana způsobuje rakovinu plic, demenci a krátkodobou ztrátu paměti, že freebase kokain - crack - dokáže spustit záchvaty neovladatelné zuřivosti a že gangy organizovaných kriminálních, kteří měli pod palcem distribuci a prodej ilegálních narkotik ve Spojených státech, jsou tou největší vnitřní hrozbou, které země čelí.

Když byl ještě mladší, věřil taky v Santa Clause a dobrou vílu kmotřičku.

Ale teď... stále věřil v gangy. Když deset let honíte ty nejodpornější grázly a vidíte na vlastní oči, jaké zlo páchají na svých bližních, ponechává to ve vás málo místa pro iluze o dobrotě svých spoluobčanů. Někteří dealéři byli prostě jen mravně poškození zprostředkovatelé pracující v pochybném riskantním oboru, přitahování k němu možností vysokých zisků. Jenže jste museli mít poněkud drsný charakter, abyste byli schopni podujmout se této míry rizika, anebo jste museli být lhostejní k utrpení kolem sebe, a nebezpečí tohoto podnikání jako by všechny duševně zdravé lidi po nějaké době vždycky odpudilo, takže zůstávali jen ti nejhorší. Celá záležitost s ilegálními drogami byla magnetem pro hledače té jediné opravdové drogy, té, která byla návyková hned po prvním použití, té, která doháněla lidi k šílenství a nutila je přicházet si stále znovu pro další, dokud je to nezabilo: snadno vydělané peníze. Příslib rychle vydělaných peněz přitahoval mizery jako mouchy k čerstvému psímu výkalu. Kdokoli, kdo dělal v této oblasti, nevyhnutelně začal tímto svinstvem dříve či později páchnout, dokonce i když začal čistý. I policajti, a to se o nich předpokládalo, že jsou to dobří hoši.

Před deseti lety, když byl čerstvým absolventem s titulem z policejních věd - a, obrazně řečeno, stále ještě věřil v dobrou vílu kmotřičku - by bez rozmyslu zatkl i své vlastní rodiče, kdyby je viděl kouřit jointa, protože přesně to byla podle něj správná věc. Teprve později Mike pochopil, že někdy má smysl přivřít nad lidskými slabostmi oči. Po zhruba šesti letech v tomto zaměstnání procházel zcela typickým obdobím vyhoření, které dříve či později postihovalo většinu důstojníků, pokud měli nějakou představivost nebo empatii vůči svým bližním. Poté si proskrábal cestu zpátky k nejistému smyslu pro morálku, k představě, co je ve skutečnosti na světě kolem špatné, která mu přece jen poskytlá něco, na čem mohl dál pracovat. Teď už pro něj existoval jen jeden druh drogově závislých, ze kterých by nejraději vymlátil duši - druh nepřítele, kterého chtěl tolik sevřít pod krkem, že to skoro fyzicky cítil. Chtěl dostat ty, co byli závislí na penězích; ty, kteří je potřebovali tak hodně, že pro ně byli schopni zabít, mrzačit a dělat ztroskotance z nesčetného množství jiných, jen aby si mohli urvat svůj podíl.

Proto taky, deset let poté, co začal tuhle práci dělat, byl stále spíš oddaným zvláštním agentem DEA než vyhořelou kancelářskou krysou s platovou třídou dvanáct, co má za sebou třetí nervové zhroucení a před sebou druhý rozvod, zdárně běžící podél milníků dlouhé trati směrem k důchodu a konci svých dnů.

Když se domovní zvonek rozezněl přesně o dvacet dva minut poté, co zazvonil telefon, Mike, který šel otevřít, byl již znovu oblečený a dokonce se mu podařilo pročísnout si svoje rovné světlé vlasy a přejít si tvář elektrickým holicím strojkem. Efekt byl nicméně nestejný, a stále pociťoval potřebu důkladného nočního spánku. Podíval se kukátkem ve dveřích, pak se uvolnil. Byl to Pete, jeho parťák na současném případu. Vyhlížel unaveně, ale ani zdaleka tak zle, jak by se dalo čekat. Mike vzal svůj kufřík a otevřel dveře. "Co se děje?"

"Ale no tak. Ty myslíš, že se namáhali něco mi říct?" Mike přehodnotil svůj názor. Pete nevypadal jednoduše jen unaveně a přepracovaně, vypadal ustrašeně. Což bylo svým způsobem znepokojivé, pokud vycházel z Peteovy obvyklé neotřesitelné sebejistoty.

"Je mi to jasné." Milce nastavil poplašený systém a zamkl vchodové dveře. Pak šel za Petem k velké dodávce Dodge, čekající se zapnutým motorem u obrubníku. Uvnitř seděli kromě řidiče žena a dva muži, kteří snad hodinu kontrolovali jeho doklady. Žádného z nich neznal, kromě jednoho muže, který se občas objevoval v kanceláři. FBI, uvědomil si Mike, když nastoupil a posadil se vedle Petea. "Kam jedeme?" zeptal se, jakmile se dveře zavřely.

"Otázky později," odpověděla žena sedící vedle řidiče. Byl to takový ten inteligentní typ v šedém kostýmku, co si Mike spojoval s vnitřními revizemi a koordinovanými meziagenturními výbory. Mike se chtěl znovu na něco zeptat, pak si ale všiml, že Pete vrtí sotva znatelně hlavou. Ach tak, pomyslel si, a raději se kousl do jazyka, zatímco dodávka mířila k dálnici. Rozumím, kámo.

Když si po dvaceti minutách uvědomil, že jedou k letišti, napřímil se a začal se rozhlížet kolem. A když odbočili z

hlavního proudu dopravy k veřejným terminálům a zamířili k bráně s kontrolním stanovištěm a bariérou, spánek jako by jej dočista opustil. "Co má tohle znamenat?" zasyčel na Petea.

Dodávka ani nemusela zastavovat, ať už to bylo jakýmkoli kouzlem, co řidič použil k tomu, aby se dostal s pouhým mávnutím přes sérii kontrolních stanovišť až ke konci terminálu. "Poslyš, já taky nic nevím," zašeptal Pete. "Tony mi jen řekl, že mám jít s těmihle lidmi." Znělo to ustaraně.

"Už dlouho ne," řekla žena na předním sedadle omluvně.

Projeli kolem řady zaparkovaných vládních tryskáčů, pak zastavili vedle velkého Gulfstreamu, pomalovaného šedi vojenského letectva. "Tak jo, změna dopravního prostředku," zvolala žena, která tomu zjevně velela. "Všichni ven!"

"Páni." Mike vyvrátil hlavu a podíval se na tryskáč. "Oni to myslí vážně."

"Ať je to kdokoli," dodal Pete ustaraně. "Jaksi si nemyslím, že jsme ještě v Kansasu, kámo."

Chlapík v modrém obleku znovu zkontroloval dole u nástupního schodiště jejich doklady, pak si ještě jednou důkladně prohlédl jejich tváře, přičemž měl v ruce arch s fotografiemi.

Mike unaveně vystoupal na palubu. Vládní letadlo nebylo nic tak luxusně zařízeného jako ta, co člověk vídal ve filmech, ovšem to jej stěžej překvapilo - tohle byl pracovní letoun, používaný k přepravě malých týmů. Mike se posadil k oknu, zapnul si pásy a opřel se v sedadle, zatímco letuška zavřela dveře, zkontrolovala, že jsou všichni připoutaní, a se skloněnou hlavou prošla do kokpitu k tiché poradě. Letadlo začalo rolovat, hlasitěji než jakékoli jiné, ve kterém letěl za celé roky. O několik minut později již byli ve vzduchu, příkrě stoupali do večerní oblohy. Celkem uplynulo jen něco málo přes hodinu od té doby, co doma zvedl telefon.

Světla oznamující, že si cestující mohou rozepnout pásy, stěžej stačila vypnout, a žena již byla na nohou, zády ke dveřím kokpitu, čelem k Mikovi a Peteovi. (Další dva chlapíci museli otočit hlavy, aby na ni viděli.) "Tak jo, určitě si říkáte, kam letíte a proč," spustila věcně. "Máme namířeno na jedno malé polní letiště v Marylandu. Odtamtud pojedete autobusem do zabezpečené kanceláře ve Fort Meade, kde se setkáte s týmem agentů z levého pobřeží. Dostanete tam občerstvení," dodala suše. "Bohužel vám nemohu říci, proč je na zmíněné schůzce vyžadována právě vaše účast, poněvadž naši hostitelé mi to neřekli."

Jeden z dalších pasažérů, černoch s postavou boxera střední váhy, se zamračil. "Mohla byste nám říct, kdo jste?" zeptal se hlubokým hlasem. "Nebo to je taky tajemství?"

"Jistě. Jsem Judith Herzová. Z ředitelství FBI v Bostonu, agentka zodpovědná za koordinaci ANSIR. Pokud byste se chtěli představit vy mně, budu jen ráda."

"Já jsem Bob Patterson," řekl černoch po chvíli mlčení. "Pracuji pro ministerstvo energetiky," dodal tónem, který naznačoval a víc než tohle vám říct nemohu.

"Rich Wall, FBI." Hubený chlapík s vlnitými hnědými vlasy a úpravnou bradkou blýskl po Herzové letným úsměvem. Tajný? podívil se Mike. Nebo specialista? Na zvláštního agenta nevypadal, a už vůbec ne na příslušníka nějaké speciální jednotky.

"Mike Fleming a Pete Garfinkle, Národní protidrogová centrála, oddělení speciálních operací v Bostonu," uvolil se Mike.

Všichni se otočili k poslednímu pasažérovi, statnému chlapíkovi středního věku s hustým vousem a brunátnou tváří, který na sobě měl oblek s jemným proužkem. "Hej, neříkejte se tak na mě!" protestoval, "jmenuju se Frank Milford a jsem z oblasti daňové inspekční kanceláře." Přes tvář mu přelétl ustaraný výraz. "Co má tohle všechno sakra znamenat? Muselo tu dojít k nějaké mýlce, či co. Já sem nepatřím -"

"Uvidíme," řekla Herzová. Mike se na ni ostře podíval. Pět vybraných agentů a policajtů a mezi nimi chlapík z kanceláře daňového inspektora? Co se to tady ksakru děje? "Jsem si jistá, že jakmile dorazíme na místo, dozvíme se všechno, co je třeba."

Na letišti je čekala dodávka a řidič s pevně semknutými rty. Zpočátku to vypadalo, jako by měl namířeno do Baltimore, pak ale sjeli z dálnice a vjeli na neoznačenou panelovou silnici, která se stáčela za zalesněný svah a vedla kolem slalomové dráhy z velkých kamenných kvádrů, mezi ploty s ostnatými dráty a trsy sledovacích kamer na stožárech.

Zastavili před strážnicí zasazenou ve vysokém plotě obklopujícím komplex tak rozlehlý, že jej Mike nedokázal obhlédnout. Členové komunálních policejních sil, o kterých nikdy předtím neslyšel, pečlivě porovnali doklady všech návštěvníků s připraveným seznamem, pak vytáhli červeně orámované identifikační štítky s vytištěným označením Návštěvník. Poté jela dodávka dál. Pozemek byl tak velký, že uvnitř byly silniční ukazatele - a tři další kontrolní stanoviště, kde museli zastavit a prokázat se doklady, než konečně přijeli před obrovský věžní blok z černého skla.

"Následujte mne a dělejte přesně to, co budu dělat já," řekl jim řidič. Vchod tvořila samostatná budova s hlídanými otcnými kříži a strážnými, kteří je zkoumavě pozorovali, zatímco Mike následoval své dočasné společníky po chodbě a pak do obrovského atria, kterému dominovala černá mramorová deska, na níž byl znak ve zlatém trojúhelníku.

"O tomhle místě jsem četl," zamumlal Pete mírně bázlivým tónem.

"Tak kdy sem podle tebe přivedou tanečnice?" odpověděl Mike.

"Kdy -" Dveře výtahu se otevřely a zavřely. Pete si všiml, že ho Herzová sleduje a zmlkl.

"Pravidlo jedna: žádné otázky," řekla mu Herzová, když si byla jistá, že jí věnuje pozornost. Podívala se taky na Mika.

"Ano?"

"Pravidlo dva: žádné žabomyší války." Mike si založil ruce na hrudi, snažil se tvářit sebejistě. Člověk pracuje celé roky pro Ministerstvo spravedlnosti, vymetá hnů z veřejných stájí, a pak si najednou pro něj někdo pošle auto a odveze jej do obrovského paláce...

"Žádné žabomyší války," opakovala Herzová s unavenou ironií v hlase. Najednou to pochopil.

"Podle čích pravidel tady hrajeme?" zeptal se.

"Pravděpodobně podle Národní bezpečnostní agentury. Aspoň prozatím." Její oči na okamžik vyjely do jednoho rohu ke stropu, ale to již vytáh zastavil na osmém poschodí. "Ujišťuji vás, že pro mne je tahle situace stejně nová a překvapující jako pro vás."

Jejich průvodce je vedl po chodbě pokladené kobercem, který dokonale pohlcoval zvuky, požárními dveřmi, pak do recepční místnosti. "Počkejte tady," řekl jim a nechal je pod upřenými pohledy sekretářky a strážného. Mike mžoural na velké zarámované fotografie na zdech. Co to tady dělají, snaží se vypěstovat největší pýchavku na světě? Zdálo se, že všechny budovy mají kolem sebe ostatné dráty a z jejich střežů vyrůstají obrovské bílé kopule.

Zpoza rohu vyhlédla hlava. "Tudy, prosím." Herzová vedla skupinu do dveří stroje označených MÍSTNOST 2B8020. Za dveřmi Mike zamrkal s momentálním pocitem děj? vu, kratičkou vzpomínkou na film Doktor Divnoláska. Prostor na bližším konci místnosti vyplňoval koblihovitě tvarovaný konferenční stůl obklopený růžově zbarvenými židlemi, zatímco na druhém konci bylo malé pódium a před ním řady sedadel pro posluchače - malá přednášková síň. Protější stěnu vyplňovaly multimediální obrazovky. "Mohli byste se prosím posadit do sálu?" zvolal jejich průvodce.

"Film, který teď uvidíte, je přísně tajný. Nebudete si dělat poznámky a nebudete o něm mluvit mimo vaši skupinu. Po jeho zhlédnutí vás přijde osobně informovat náš důstojník, který vám vysvětlí, proč jste všichni tady a co od vás očekáváme."

Pete zvedl ruku.

"Ano?" zeptal se muž.

"Mám tomu rozumět tak, že jsem přidělen na nějaký druh styčné operace?" zeptal se Pete tiše. "Protože jestli ano, tak tohle je sakra divný způsob, jak se o tom dozvědět. Můj nadřízený to buď nevěděl, nebo mi o tom záměrně neřekl. Co se to tady děje?"

"Neměl povolení říct vám to," odpověděl muž - a aniž by dodal cokoli jiného, odešel z místnosti.

"Co je to?" zeptal se Frank, který vyhlížel ustaraně. "Chci říct, co je tohle za místo?"

Světlá potměšila. "Dávejte pozor, prosím." Hlas se linul z reproduktorů po obvodu místnosti, mírně udýchaný, jak se jeho majitel naklání blízko k mikrofonu. "Následující videozáznam byl pořízen průmyslovou kamerou uzavřeného televizního okruhu, ve věznici v severní části státu New York."

Na čelní stěně zasedačky se začal odvíjet zrnitý černobílý videozáznam. Byl snímán skrytou kamerou instalovanou v rohu vysoko u stropu, s rybími čočkami namířenými dolů do cely o rozměrech zhruba šestkrát deset stop.

Mike se naklonil dopředu. Málem začal cítit dezinfekci. Tohle nebyla obyčejná záchytka. Byla to izolační cela s obílenými škvárobetonovými zdmi a bez oken - zařízená kavalcem připevněným k podlaze, kovovou záchodovou mísou, umývadlem přišroubovaným ke zdi, a kromě toho ničím jiným. Jediný obyvatel, nejvyšší ostraha. Že by byl natolik důležitý, aby mne kvůli němu vytáhli z postele a letěli se mnou šest set mil? podivil se.

V cele byl muž. Měl na sobě tmavé kalhoty s proužkem a košili s dlouhým rukávem, ale žádné sako ani kravatu: vypadal jako burzovní makléř nebo právník z Wall Street, kterého někde sebrali za rvačku, vlasy rozčuchané, divoký výraz ve tváři. Neustále pohlížel ke dveřím.

"Tento muž byl zatčen včera ve dvě patnáct, když vystoupil z rychlíku Acela z Bostonu, s kufříkem, který obsahoval jistě velmi zajímavé předměty. Agenti Fleming a Garfinkle budou možná potěšeni zjištěním, že k jeho zatčení přímo přispěly informace, které mi předali z předběžného výslechu zdroje Zelenorukáv. Tady pan Morgan převážel pět kilogramů více než pětadevadesátiprocentního čistého kokainového hydrochloridu, což svým způsobem vysvětluje jeho neklid. V kufříku byly rovněž jiné předměty. K nim se vrátím později. Prozatím jenom řekneme, že zatímco žádný z nich nebyl kontraband, jsou, pokud vůbec něco, mnohem znepokojivější povahy než kokain."

Mike se soustředil na obrazovku. Muž v cele byl očividně kvůli něčemu neklidný - jenže kvůli čemu? Na samotce. Protože věděl, že ho sledují? Po chvíli vstal a začal nepokojně přecházet sem a tam, ode dveří ke vzdálenému konci cely. Občas se vpůli cesty zastavil, jako by se pokoušel na něco se rozpomenout.

"Náš cíl nemá žádný předchozí policejní záznam, nebyl nikdy souzen, nikdy mu nebrali otisky prstů, prostě nic, co by k němu mohlo přitáhnout naši pozornost. Dokonce se ani nezaregistroval jako volič. Má řidičský průkaz a kreditní karty, ale, a tohle je zajímavé, po důkladném pátrání jsme zjistili, že jméno na něm patří dítěti, které zemřelo před jednatřiceti lety ve věku jedenácti měsíců. Zdá se, že je produktem velmi úspěšné krádeže identity, která mu zaručila záznamy datující se přinejmenším deset let dozadu. Tenhle James Morgan, oproti tomu, který je pohřbený v rodinném hrobě v blízkosti Buffala, studoval na univerzitě v Minnesotě a získal tam diplom z průzkumu podnikové činnosti a ekonomie, načež se přestěhoval do New Yorku, kde dostal zaměstnání u malé dovozně-vývozní firmy, Livingston a Marks, pro kterou pracuje devět let a šest měsíců. Podle našich přátel z centrálního daňového úřadu činí jeho vstupní plat 39 605 dolarů ročně, každých dvanáct měsíců si bere přesně tři dny nemocenské, a od té doby, co nastoupil do firmy, mu nebyl ani jednou zvýšen plat, nevzal si dovolenou ani placené volno."

Zdálo se, jako by se muž na obrazovce ohledně něčeho konečně rozhodl. Přestal chodit, vyhrnul si rukáv, vrazil levé zápěstí pod kohoutek s teplou vodou v umývadle. Zdálo se, že z ruky něco drhne - snad kousek náplasti.

"James Morgan žije v bytě, který, jak se zdá, vlastní pronájemčí agentura cele vlastněná firmou Livingston a Marks," pokračoval neviditelný komentátor suše, jako by to četl z fasciklu. "Platí nájem 630 dolarů měsíčně - a jak jste jistě uhádli, nebyl mu za celých devět let ani jednou zvýšen. A to není jediná věc, která tady nesedí. Není členem žádného klubu ani fitness centra, seznamovací kanceláře, církve nebo zdravotnické organizace. Nevlastní automobil, psa, ani televizor, neodebírá žádné noviny ani časopisy. Dvakrát týdně používá svoji kreditní kartu k nákupu potravin v místním supermarketu, a tady přece jen neodolal - má věrnostní kartu na slevy. Vyšlo najevo, že si nikdy nekupuje toaletní papír nebo žárovky. Kupuje si však nové filmy na DVD, což je poněkud zvláštní, když nevlastní DVD přehrávač, televizor ani počítač. Jednou měsíčně, a to každý měsíc, si pravidelně jako hodinky udělá jednodenní výlet mimo stát, letí do Dallas-Fort Worth, tam přespí v Hiltonu a koupí si Glock 20C, čtyři náhradní zásobníky a čtyři krabice

po dvou stech kusech nábojů - třebaže si je nikdy nepřiveze domů. Což je pro něj štěstí, protože nemá platný zbrojní pas pro stát New York."

Na obrazovce se něco odlouplo z Morganova zápěstí. Ještě chvíli si je třel, pak odsunul kohoutek stranou, zvedl ruku a zahleděl se na cokoli, co náplast předtím zakrývala.

"Při kontrole našich záznamů vyšlo najedno, že pan Morgan tímto způsobem již koupil přes šedesát ručních palných zbraní, a utratil za ně podstatně víc, než dává za svoje nájemné. Toto, vedle jeho ostatních povinností, které jak se zdá, zahrnují pašování průmyslových množství narkotik farmaceutické kvality. A teď, tohle je zajímavé. Sledujte obrazovku."

Mike zamrkal. V jednom okamžiku stál Morgan před umývadlem, hleděl na vnitřní stranu svého zápěstí. V příštím okamžiku nebyl nikde vidět. Cela byla prázdná.

Z jedné jeho strany si začal stěžovat Frank z daňové inspekční kanceláře. "Co má tohle znamenat? Já nechápu, co to má společného se mnou. Takže tu máte strážného, co bere úplatky za to, aby mršil videozáznamy v nějakém venkovském lochu -"

Světla se rozsvítila a dveře se otevřely. "Nesmysl." Muž stojící ve dveřích byl štíhlé postavy, něco málo po čtyřicítce, s ustupujícími hnědými vlasy ostříhanými nakrátko. Příjemně se usmál, vstoupil do místnosti a zamířil před obrazovku.

To je on, pomyslel si Mike se zájmem. Komentátor se suchým smyslem pro humor. "Není to tím, že bychom z té pásky něco vystříhli. Jde o živý záznam. A ujist'uji vás, že jakmile jsme tyto materiály obdrželi, nikdo s nimi nic nedělal."

Mike si olízl rty. "Tohle nějak souvisí s tím, co říkal Zelenorukáv, je to tak?" slyšel svou vlastní otázku, jakoby z velké dálky.

"Přesně tak." Muž v přední části sálu se tvářil potěšeně. "A proto jste tady. Vy všichni s tím máte jistým způsobem co do činění." Pokývl Mikovým směrem. "Někteří z vás více než ostatní - nebýt vašeho bystrého uvažování a způsobu, jakým jste to eskalovali přes bostonské oddělení zvláštních operací, mohlo trvat ještě dalších pár dní, než bychom si uvědomili, na čem vlastně sedíme."

"Zelenorukáv?" zeptal se Pete se skepticky zvednutým obočím. "Myslíte toho cvoka?"

Mike zavrtěl hlavou. Zdroj Zelenorukáv, který sám sobě říkal Matthias a který nepřestával blábolit cosi o tajných spiknutích a jiných světech a mezi tím jim předával informace o drogových prodejních řetězcích, jako by to byly pouliční stánky s drogami -

"Ano, ovšem obávám se, že to není cvok. Dovolte, abych se vám představil. Jsem podplukovník Eric Smith z vojenského letectva, přidělený k NSA/CSS, Úřad pro nekonvenční programy. Pracuji pro náměstka ředitele technologie. Stejně jako vy všichni tady jsem byl i já zhruba před hodinou převelen od svých obvyklých úkolů do zbrusu nového výboru, který ještě ani nemá jméno, ale zodpovídá se přímo řediteli Výboru pro národní bezpečnost, a to přes kohokoli, kdo na tohle místo poslal mě - tudíž jsme do toho všichni spadli rovnou po hlavě, a nezbyvá nám než smazat obvyklé hranice mezi jednotlivými odděleními, pokud máme tohle přimět fungovat. Jedním z důvodů, proč jste tady, je to, že jste byli všichni důkladně prověřeni a procházeli jste bezpečnostními kontrolami i v průběhu vaší běžné práce. Ve skutečnosti jste všichni z vás, kromě jednoho, již federální zaměstnanci pracující v sektorech národní bezpečnosti nebo prevence kriminality. Vaším ředitelům již odešly informační dopisy a vy byste měli obdržet nezávislá potvrzení, až se dostanete po této informační schůzce a zítřejších schůzkách a orientačních přednáškách zpátky do Massachusettsu a New Yorku." Smith se opřel o zed' v přední části místnosti. "Nějaké dotazy?"

Bob, chlapec z ministerstva energetiky, vzhledl. "Co tady dělám já?" zeptal se dunivým hlasem. "Ono s tím má něco společného NIRT?"

Smith se podíval přímo na něho. "Ano," odpověděl jemně. "Zásahové týmy pro jaderné incidenty s tím mají něco společného."

Ozvalo se syčivé nadechnutí: Mike se rozhlédl kolem, právě včas, aby spatřil šokovaný výraz na tváři Judith Herzové. "Máme důvod domnívat se, že je zde ve hře jaderný materiál."

4. PLODNÉ DISKUSE

Hraběnka Helge a její doprovod cestovali toho večera v konvoji s ostatními obyvateli paláce Thoroldů do Ósthalle na východním konci královské cesty, která tvořila dopravní tepnu vedoucí podél význačných domů v centru Niejweinu. Niejwein byl hlavním městem království Gruinmarkt, které na druhé straně zabíralo většinu území Massachusettsu a části států New Jersey a New York. Podle toho, co stačila Miriam zjistit, vymizely první norské osady na východním pobřeží v jedenáctém či dvanáctém století, ale jejich náhrady - s nemalými útrapami vybudované nemajetnými syny severoevropské šlechty kolem počátku šestnáctého století - vzkvétaly, i když v mnohem menší míře, než tomu bylo v jejím domovském světě. Neměli tam žádné mrakodrapy, vesmírné lodě, ani parní stroje; žádné Spojené státy americké, Deklaraci nezávislosti ani reformační církev. Řím se tam sice objevil, ovšem v temných dobách byl mnohem temnější než v jejím vlastním světě. Bez křesťanství, judaismu, islámu a středisek vzdělanosti, která by uchovávala díla klasiků, byl pokrok samozřejmě mnohem bolestnější a zdoluhavější.

Byl to svět, odkud pocházel Klan, potomci potulného obchodníka, který čistě náhodou přišel na schopnost cestovat mezi světy - do její vlastní Nové Anglie, země zarytých puritánských osadníků, na severu železného trojúhelníku obchodu s cukrem a otroky. Měl štěstí, že ho neupálili zaživa, pomyslela si Helge zachmuřeně, jak tak vyhlížela z okénka kočáru a zakrývala si tvář lakovaným vějířem, zatímco kočár nadskakoval na kočících hlavách dláždění. Nebo nezavřeli do ústavu jako Kašpara Hausera. Vskutku podivné věci se stávaly dezorientovaným dospělým jedincům, kteří se někde objevili z ničeho nic, nemluvili žádným známým jazykem, byli zmatení a ztraceni. Přesně tohle se málem přihodilo i Miriam, když poprvé víceméně náhodou přešla do jiného světa. Ale teď už aspoň chápu, co dělám, pomyslela si.

Schopnost světochodectví byla dána recesivním genem, jehož nositelé dalece početně převažovali ty, kteří tento dar skutečně měli. Aby měl člověk schopnost přecházet mezi světy plně rozvinutou, museli být oba rodiče přinejmenším nositeli genu; tři generace dlouhé spřízněnosti svazovaly dohromady šest vnitřních rodin Klanu a udržovaly silné pokrevní svazky, zatímco ve vnějších rodinách se přešly potomků se světochodeckou schopností narodila jen občas. V uplynulých sto padesáti letech - od té doby, co ve světě, v němž Helge jako Miriam vyrůstala, proběhla industrializace - využíval Klan svou schopnost k tomu, že si vyškřábal cestu od chudobných obchodníků až na druhé nejmocnější místo v království. Schopnost posílat zprávy z jedné strany kontinentu na druhou během pár dnů jim poskytovala rozhodující výhodu, stejně jako zbraně a luxusní zboží, které byli schopni přenášet z Ameriky.

Služebné namačkané na sedadle proti Helge se zahihňaly, když jedno z kol s hlasitým zarachocením vjelo do výmolu na cestě. Podrážděná na ně pohlédla zpoza svého vějře, aniž by tušila, čemu se smějí, poněvadž její znalost hoch-sprache rozhodně nestačila k tomu, aby mohla sledovat tok konverzace. Kočár byl pod vtíravými voňavkami dam cítit kůží a slabým pachem zvětralého potu. Helge žádné takové vůně nepoužívala (Miriam měla ve zvyku denně se koupat a líčila se jen minimálně), zato Kara to někdy docela přeháněla a mladá lady Souterne, která cestovala s nimi, si zřejmě myslela, že když bude páchnout jako celý nevěstinec, zajistí jí to zástup nápadníků. Skutečnost, že kočár zapůjčený pro Klanovou honoraci pocházel z půjčovny sousedící s palácovou konírnou, tomu rovněž nepřidávala...

Čtyři koně zapražení do kočáru - nehovoře o jezdcích a povozech vpředu - vířili kopyty jemný hnědý prach, vysušený sluncem horkého letního odpoledne. Vyletoval tak vysoko do vzduchu, že pasažéři v kočáře byli nuceni nechat zavřená okénka. Byly to silné tabulky jemně zvlněného zelenkavého skla, drahé jako stříbrné tácy, ale užitečné jen natolik, že propouštěly do ničivě horkého interiéru jen něco málo z uprášeného podvečerního svitu. Helge za sklem stěžila rozlišila budovy tisíců se proti vysokým kamenným stěnám, chýše a přístavky nosičů, pouličních prodáváčů a pamfletistů mačkajících se podél bulváru kolem nich.

Vozka cosi vykřikl, kočár sjel z hlavní ulice a vjel na příjezdovou cestu vedoucí ke vstupní části Ósthalle, přičemž míjel domky obývané královskými dvořany na penzi, galeriemi a stánky s markýzami, pod kterými se konaly výstavy obrazů a tapiserií, dále dřevěný plot, medvědí jámy a kamenné zdi kolem kasáren královských strážů. Všude kolem se tísnil dav; sluhové, vojáci, strážníci a otroci se mísili se vznešenými návštěvníky paláce, členy královské domácnosti i s pouličními prodáváči a žebráky a s poslíčky i úředníky všeho druhu. Královské skupině nezbyvalo než projet záplavou více či méně hlasitých debat a konverzací odbývajících se všude kolem nich.

Kočár zastavil. Klapot kroků, a dveře se otevřely: vzduch prořízla fanfára čtyř trubek. "Moje paní?" hlesla Kara. Helge vstala první a vystoupila na horní schůdek, mžourajíc do šikmo dopadajících oranžových paprsků slunce, které již klesalo za stromy. Na kratičký okamžik si byla jistá, že se o něco zachytila šaty - o dveřní pant, vyčnívající hřebík - a že se jí roztrhnou; pak že ji poryv větru na malé vratké plošince převrhne a stane se terčem smíchu pro všechny kolem, dokud nakonec nerozpoznala mezi obličejí hledícími na ni zezdola známou tvář. "Sieur Huw?" zeptala se s nadějí v hlase.

"Moje paní? Bylo by mi potěšením, kdybyste přijala mé rámě" odpověděl anglicky, sice s přízvukem, ale srozumitelně. Podánilo se jí sejít po schůdkách, aniž sama sobě udělala ostudu. "Sieure Huwe, jak je to od vás laskavé," podařilo se jí usmát. Huw byl jen dalším z bezpočtu mladíků, kteří zamořili Klanovou bezpečnost, horkokrevné hlavy, muži ještě nedospělí, kteří by ze všeho nejraději jen pořádali souboje, a byli by zřejmě naprosto nesnesitelní, kdyby Angbard neměl prostředky, jak je krotit. Když vyspěli natolik, že přestali vyhledávat jakékoli záminky ke rvačce, mohli být dokonce i užiteční. Právě Huw byl jedním z těch druhých, ovšem Helge se s ním zatím setkala jen krátce a stěžila o něm věděla víc. Dlouhán, hubený a vysoký, s hnědými vlasy splývajícími mu na ramena a ustupující bradou, která kazila to, co jinak mohlo být až hříšně dobrým vzhledem. Huw se pohyboval s nebezpečnou úsporností pohybů, která naznačovala, že ti, co by se mu chtěli postavit do cesty, se mají raději klidit. Dnes ovšem neměl za opaskem ani meč, ani pistoli. Nosit zbraně v přítomnosti krále bylo privilegium vyhrazené pouze strážím z královské domácnosti. "Kde se to všechno odehrává?" zeptala se ho koutkem úst.

"V zahradách vzadu. Většina honorace se již dostavila, ale v žádném případě jste nepřišla pozdě. Můžeme projít severním křídlem, pokud chcete navodit dojem, že se tady diskrétně zdržujete již delší dobu," nabídl jí.

"Předpokládám, že jste mne vyhlížel," řekla napůl žertem.

"Nu, abych pravdu řekl -" jeho pohled přešel přes lokaje držící pro ně otevřené velké dveře - "čekal jsem." Sotva postřehnutelně kývl hlavou, když přecházeli práh, pak se zastavil, aby se poklonil před erbem vyobrazeným nad podlahou. Miriam - která coby Helge pamatovala na způsoby - udělala malé pukrle. Sledují nás? napadlo ji. Další myšlenka, tentokrát vtíravější: Kdo řekl Huwovi, aby mě vyhlížel? Huw na ni zdvořile počkal, pak jí nabídl rámě. Zavěsila se do něj a společně kráčeli do středové haly severního křídla Ósthalle.

Hala byla prázdná krychle, stěny podpíraly široké schodiště, které se vinulo vzhůru kolem tří dalších podlaží pod stropem obloženým olovnatým křišťálem. Na každou stranu se z ní otvíraly jiné místnosti, sotva menší než letecké hangáry, jejichž okna byla otevřená, aby vpustila dovnitř poslední zbytky večerního svitu. Podél stěn se diskrétně pohybovali sluhové, zapalovali lampy a lustry. Jiní, s tácy s občerstvením v rukou, procházeli mezi hosty. Další mladíci, vyhlížející bez svých mečů poněkud nepokojně. Hloučky žen v hedvábí a kožešinách, třpytící se šperky, rozrušené dívky v rozpuku mládí poháněné svými cynickými matronami, dámy z nejvyšších kruhů provázené dvorními dámami. Hraběnka Helge sotva věnovala svému vlastnímu doprovodu pozornost, jen se rychle ujistila, že ji lady Kara, lady Souterne, Karina služebná Jenny a služebná lady Souterne, ať už se jmenovala jakkoli, následují. "Jsem si jistá, že tu jsou zajímavější lidé, na které byste mohl čekat," řekla mírně zvýšeným hlasem, aby ji Huw nad hlukem okolní konverzace slyšel. "Já jsem jen znučená vyschlá stará hraběnka se špatnými způsoby a vzděláním v žurnalistice." "Ha ha. Tak tohle si nemyslím. Moje paní je skromná k nevíře. Dala by si moje paní aperitiv?" Luskal prsty na sluhu nesoucího táč s číši.

"Moje společnost je očividně natolik nudná, že jsem vás již dohnala k tomu, abyste sáhl po skleničce," poznamenala s úsměvem.

"Moje paní?" natáhl k ní číši.

"Děkuji." Helge ji přijala a přičichla k ní. Sherry nebo něco podobného. Mírný podtón zimolezu. Copak tady nabízejí alkoholizovaná vína? "Vy jste na mne čekal," řekla, jemně jej usměřňujíc zpátky ke vzdálenému konci síně a zahradní slavnosti za ní. "Necháte mne žít v napětí, proč tomu tak je?"

Huw nakrčil nos, jeho chřípí se rozšířilo. "Ano, čekal jsem na vás. Na vysvětlení se ovšem budete muset zeptat Její Výsosti vévodkyně," připustil neomaleně. "To na její naléhání jsem se uvolil být tady dnes večer pro vás. Jsem si jistý, že k tomu měla své důvody." Usmál se, zřejmě se přitom snažil o zdvořilost a vyšlo z toho cosi nebezpečně blízkého úšklebku. "Snad pomyšlení, že by, ehm, ,znuděná vyschlá stará hraběnka s ubohými způsoby a vzděláním v žurnalistice' mohla potřebovat mladého krasavce, o jehož rámě by se mohla opřít, čímž by vyprovokovala záchvat žárlivosti mezi ostatními mladičky, kteří se tím cítí odstrčeni nebo mezi slepičkami, které ve vás vidí rivalku pro svá kuřátka?"

Zopakoval to, co jsem říkala, slovo od slova, uvědomila si Miriam, tak ohromená, že se zapomněla a vypila najednou polovinu číše, místo aby z ní jen způsobně usrkávala. (Bylo to suché sherry nebo něco velmi podobného. Až příliš suché na její vkus.) Vypadá jako bezbradý zázrak, co jen rádoby vtipně plácá, ale paměť má jako počítač. Zvedla na něj obočí. "Nejsem tady na trhu," řekla, pomalu a zřetelně.

"Prosím?" vyhrkl s upřímným zmatkem a Helge se nad ním na kratičky okamžik málem slitovala. Situace však nebyla pro takové city zrovna stvořená.

"Řekla jsem, že nejsem na sňatkovém trhu," opakovala. "Takže tady pro nikoho nepředstavuji hrozbu." S uspokojením si všimla, jak se začervenal. "Dobré víno. Dáme si ještě?" Pokud mám být znuděná vyschlá stará hraběnka s ubohými způsoby, tak bych se podle toho měla chovat, usoudila. Jinak hrozilo, že se večer nepřijemně potáhne.

"Myslím, že si dám," řekl váhavě. "Prosím za prominutí, neměl jsem v úmyslu být neuctivý."

"To je v pořádku." Dopila svou číši. Tu další bych raději měla vypít pomaleji.

"Její Výsost poznamenala, že hledáte džentlmeny se zájmem o vědy," poznamenal Huw, který se napůl otočil, aby pro ně mohl ukořistit nové číše, takže musela napínat uši, aby jej slyšela. "Je to tak?"

Och. Když to Miriam konečně došlo, musela v tu chvíli odolávat nutkání nakopnout Helge. Snažit se být dvěma lidmi najednou bylo tak matoucí! "Možná," řekla obezřetně. "Pomyslím na to, že bych tady založila diskusní skupinu. Pro lidi debatující mezi sebou navzájem. Proč se ptáte?"

Pokrčil rameny. "Doufal jsem - nu. Mám pocit, že tady jen marním čas. Jistě víte o současných zesílených bezpečnostních opatřeních. O vašem zázemí toho sice moc nevím, ale já byl nucen přerušit svá studia a vrátit se sem." Zamračil se. "Na druhé straně jsou teď letní prázdniny, takže o moc nepřicházím - kromě přístupu do laboratoří a kolejních prostor -, ale jestli to potrvá delší čas, budu muset opakovat ročník. A máte pravdu v jednom předpokladu, můj otec na mne tlačí, abych svá studia dokončil a usadil se, oženil a přijal poštovní hodnost. Jen díky jistým osvíceným jedincům mám vůbec možnost ještě pořád pracovat na své diplomové práci."

"Hmm." Miriam, nesoucí na sobě Helžinu identitu jako formální oblečení, usměřňovala svůj doprovod kolem malého hloučku upovídaných krasavic a dokořán otevřenými dveřmi přes nádhernou jídelnu, kde byl pod lustrem se stovkou svící přichýstán stůl pro padesát osob. "Nu, sice nevím, jak bych vám já osobně mohla pomoci, ale pokud vám to bude aspoň nějakou útěchou, znám ten pocit. Jsme tady odříznutí a izolováni. Třebaže jsme společenská elita, intelektuální klima zde není příliš povznášející. Doufala jsem, že tady naleznou lidi, kteří by se zajímali o pomoc při organizování měsíčních přednášek a týdenních setkání studijních skupin. Co vlastně studujete?"

"Jsem uprostřed magisterského studia o mediálním umění a vědách," připustil Huw mírně rozpačitým tónem. "Věnuji se výrobě návrhářských matric."

"Ach tak." Huwův obor zněl smrtelně nudně. Miriam se zarazila, vděčná, že se v tu chvíli musejí proplést kolem hejna dvořanek provázejících jakousi významnou dámu. "Co to obnáší? A v jaké koleji jste to říkal, že studujete?"

"MIT Media Lab. Pracujeme na samostatné sadě nástrojů k výrobě moderních elektronických zařízení v daném oboru - Jste v pořádku?"

Miriam mu beze slova podala svou číši, pak zápolila pár vteřin s hedvábným kapesníkem. "Jsem. Aspoň myslím." Kromě toho, že se mi podařilo vdechnout víno. Opatrně se zkusila nadechnout - zdálo se, že to nejhorší již minulo.

"Povězte mi o tom víc..."

"Jistě. Pracuji na dizertačním projektu ve fakultní laboratoři - jedná se o pracovní lavici a sadu nástrojů, jejichž účelem je posloužit pro použití v elektronice asi tak, jako kovárna pro kovotepce nebo dřevařská dílna pro truhláře. Budete schopná vyrobit si rádio, osciloskop nebo analyzátor kontrastu barev nebo počítač, prostě cokoli v oboru potřebujete. Zpočátku to bude všechno fungovat na základě svých vlastních naprogramovaných modulů ze snadno dostupných komponent jako FPGA a PCB - například pracujeme s vytisknutelnou obvodovou sestavou, která využívá při tisku na papír elektrografické inkousty v bublinkových tiskárnách. Zajímám se o určité návrhářské stavebnicové moduly - abych to řekl zevrubně. Chtěl bych pak něco z toho přinést domů, ale k tomu mám ještě hodně daleko -"

Do té doby, než se zastavili o dvě číše a přes čtyřicet pozvání později ve velkém stanu v zadní části paláce, cítila Miriam, jak má lehkou hlavu. Její představivost však pracovala na plné obrátky; Huw skočil po myšlence měsíčních studijních seminářů jako kachna do vody a navrhl cestou půl tuctu dalších jmen pravděpodobných zájemců. Všichni to byli mladí intelektuálové z vnitřních rodin, frustrovaní a deptaní strnulým konzervatismem, jímž byly prosáklé všechny struktury Klanu. Většina z nich aktivně pracovala ve Spojených státech na druhé straně na dosažení vyššího vzdělání, jenže nyní byli odříznutí od svých studií probíhající bezpečnostní krizí. Většinu z těch jmen nikdy neslyšela, byli to

druzí synové nebo třetí dcery z nikterak významných rodů - ne ti nejlepší a nejchytřejší, s jejichž životopisy ji obeznamovala Kara. Huw je znal prostřednictvím čehosi, co nazýval debatiní kroužek, a zdálo se, že to je skupina pijáckých kumpánů, kteří se příležitostně scházeli, aby podpořili nějakého nadaného, ale chudobného studenta. Jak typické pro Klan, přemítala Miriam, že synové a dcery se zájmem o změnu způsobu fungování jejich společnosti jsou ti, kdo se nacházejí nejdále od úrovně moci, a jejich vzdělání je závislé na velkomyslnosti a štedrosti diletantů.

Večer pokračoval a jak její snaha udržet si na tváři úsměv, tak setrvat v charakteru rezervované Helge s modrou krví byla stále únavnější a náročnější. Huw si musel splnit jiné povinnosti společenského charakteru a odešel od ní dřív, než by se jí bylo líbilo, nechal ji tam tvář v tvář davům s pouze občasnou výpomocí od Kary. Sieur Hubert z Tohoto jí vysekl hlubokou úklonu a hraběnka Irina z Tamtoho udělala pukrle a oslovili ji v hoch-spräche (a jednou, v případě jakéhosi venkovského zemana dokonce v loew-spräche, což ji dočista zmátlo), a jak večer pokračoval, přemohlo ji znepokojivé přesvědčení, že ji stále se zvyšující měrou pozdravují s laskavou blahosklonností příslušející mentálně zaostalému idiotovi - tedy aspoň ti, kdo vůbec byli ochotni s ní hovořit. Existovaly tam politické proudy, do jejichž vod naprosto nebyla schopná vnavigovat bez vedení. Angličtina nebyla řečí vyšší třídy, pouze jazykem, který mezi sebou používaly rodiny Klanu, a její nedostatečná znalost hoch-spräche ji cejchovala jako divnou nebo hloupou, nebo (což bylo nejhorší) prostě cizí. Zdálo se, že někteří příslušníci starší šlechty berou nadvládu Klanových rodin jako osobní urážku. Po jednom obzvlášť bolestném představení potlačila škubnutí a otočila se dokola, pátrajíc po své dvorní dámě. "Karo? Kde jsi -" začala v hoch-spräche, přičemž tato konkrétní fráze z ní vycházela snadněji než většina ostatních, když tu si uvědomila, že se jejím směrem ubírá hlouček dvořanů, kteří dosud stáli opodál. Byli převážně mladí, všichni muži, a jejich hlasitý hovor a nevázaný smích upoutaly Miriaminu pozornost způsobem, který byl bolestně povědomý a nevitáný zároveň. Sakra, Karo, ty sis ale uměla vybrat chvíli, kdy mě necháš na holičkách. Rozhlédla se kolem, připravená ustoupit, ale dostat se z cesty bandě mladíků nebylo snadné - Jeden z nich na ni mluvil. "Cože?" zeptala se nepřítomně. Všechny pozůstatky hoch-spräche se jí v tu ránu vypařily z hlavy jako ranní rosa.

Podíval se přes rameno a cosi řekl: další smích, z něhož zazníval nepřátelský podtón. "Jsi na - špatném, špatném místě," řekl, shlížeje na ni podél svého nosu. "Jdi domů, odplaz se, děvko." Někdo za ním řekl cosi v hoch-spräche.

Miriam na něj jen němě zírala. Hrubost nepotřebovala překladu. A utéct by jí bezpečnost nezaručilo. Se srdcem bušícím jí v hrudi jako splašené pátrala v paměti po slovech: "Jaký pes, jsi ty, patří tobě, patříš komu? Já být uražena -"

Příliš pozdě si všimla, jak se jeho ruka svírá kolem jílce meče. Meče? Překvapení málem potlačilo její strach - meče byly v královské přítomnosti zakázány, s výjimkou tělesných strážů. Jenže tohle nebyl muž z královny družiny. Arogantní mladý hejsek se začal odvracet stranou a Miriam si jako v mlze uvědomila, že jej na ni netasí - ne na veřejnosti -, když tu spatřila za jeho ramenem profil znučeného, napůl pobaveného zlatovlasého chlapce, kterého už jednou předtím viděla, jak něco říká tomu, co ji slovně napadl. A sakra, to je on. Egon. Korunní princ, horkokrevný, pohledný, fyzicky dokonalý a naprosto zkažený. Tehdy pochopila, že tomuhle mladíkovi by prošla i vražda.

"On říká, aby ses s ním vyspala, možná tě pak nezabije, až bude král, děvko." Mezi samozvaného tlumočnicka a jejich velitele se podařilo vmáchnout dvěma dalším hejskům oblečeným v zářivých barvách. "S ostatními taky."

Hrozilo, že Miriamino vidění zatemní příval hněvu. "Pověz mu, aby se ztratil," řekla ostře v angličtině, odhazující veškerou přetvářku zdvořilosti. Jestli se jim poddáš, dostanou tě, pomyslela si pochmurně, a musela přitom nutit svá kolena, aby se pod ní nepodlomila. A když se nepoddáš, budou se tě snažit zlomit. "Já nejsem jeho -"

"Hraběnka Helge voh Thorold d'Hjorth?" zeptal se kdosi za jejím ramenem afektovanou angličtinou. Otočila se, se srdcem bušícím jí v hrudi stěží potlačovaným vztekem. Zatímco se hejskové bavili na její účet, naprosto nevnímala druhou skupinu, která po ní zjevně něco chtěla: dva pánové s vzezřením tělesných strážců, usměřující čtyři dívky seskupené kolem sehnuté postavy, která se pohybovala s přehnanou opatrností.

"Já -" Polapená mezi dvěma skupinami v sobě vyvolala Helge, která zapátrala v jejím mozku po správné formě odpovědi. "Ano, to jsem já," podařilo se jí vyhrknout nervózně.

"Výborně. Jste -" Pak mu přestala rozumět. Strážný mluvil příliš rychle, než aby stačila sledovat jeho slova, slabiky splývaly jedna s druhou.

Přiměla se k úsměvu, strnulému a nehezkému, načež se kradmo podívala zpátky přes rameno, aby se ujistila, zda se jí některý z Egonových nohsledů nechystá zabodnout nůž do zad. Jenže ti mluvili a žertovali o něčem jiném, už se na ni nesoustředili jako smečka loveckých psů. "Prosím za prominutí. Mohl byste mi to zopakovat?"

Strážný vykročil kolem ní. "Já se o ty hochy postarám," řekl tiše. Hlasitěji: "Toto je Její královské Veličenstvo, královna matka. Ráda by si s vámi promluvila."

"Já, ach -" Doufejme, že nebude tak hrubá jako její nejstarší vnuk. Oněmělé překvapením se Helge podařilo uklonit se.

"Jsem potěšena vaší přítomností, Vaše královská velikosti! Veličenstvo," podařilo se jí vypravit ze sebe, než dočista přišla o svou schopnost setrvat v roli Helge.

Sehnutá postava k ní natáhla ruku. "Vstaňte."

Sakra, zaklela v duchu. Co strašného mne dnes ještě potká? Jediná situace, kdy tady potřebuju podporu - v přítomnosti královské osobnosti - a to už podruhé, a kam se poděla Kara? "Vaše Veličenstvo," zopakovala a sklonila se, aby políbila nataženou ruku.

Královna matka připomínala matku Terezu z Kalkaty - pokud by dotyčná někdy nosila obrovský účes ve stylu Louise Quinzeho a okolo sebe pak stovky yardů jemného černého taftu drženého pohromadě obrovskými rubíny a safíry vykládanými kousky zlata. Oči měla vpadlé a vodnaté revmatismem a její obličej byl vyzáblý, kůže těsně napjatá přes zoban nosu. Vypadala na osmdesát let, ale poněvadž byla Miriam představena jejímu synovi, usuzovala, že jí nemůže být víc než něco málo přes šedesát. "Řekla jsem, abyste vstala," zakrākala královna matka v hoch-spräche. Pak anglicky: "Můžete mne oslovovat Angelin. A já vám budu říkat Helge."

"Já -" Miriam byla na okamžik v koncích. Bylo to na ni příliš šoků najednou. "Ano, Angelin. Jste králova matka - můžete mi říkat, jak jen budete chtít, a já vám nesmím odporovat." Zhluboka se nadechla. (Jak říkal Roland, Jeho Veličenstvo Alexis Nicholau III. z království Gruinmarkt rád sbíral vtipy o příslušnících své rodiny - měl jich dva plné žaláře.) "Co mohu - chci říct - jsem vám k službám -"

Obličej královny matky se zvrátnil. Miriam si po chvíli uvědomila, že se usmívá. Aspoň že nevyje: "Zkratek ji o hlavu!" "Copak, díváte se, že mluvím tímhle jazykem?"

Miriam přikývla, stále oněmělá a šokovaná konfrontací s Egonovými kumpány. "Je to dlouhý příběh." Stará žena si zhluboka povzddechla. "Pojďte na chvíli se mnou, prosím."

Angelin byla shrbená, záda měla tak ohnutá, že musela v předklonu vyvracet krk dozadu, aby vůbec viděla podlahu před sebou. Její chůze byla bolestně pomalým šouráním. Miriam, která se její rychlosti přizpůsobila, cítila královniny klouby svírající jí paži. Byly spíš jen jako ořechové skořápky v prázdné kožené rukavičce. Dostává se mi pocty, uvědomila si. Královské Veličenstvo by se nesnížilo k tomu, aby použilo jako svoje chodítko jen tak kohokoli. Po chvíli dlouhé nečinnosti jako by byla její paměť konečně nakopnuta k životu: Bechtěrevova choroba? hádala Miriam. Byl zázrak, že se Angelin vůbec mohla pohybovat bez prášků proti bolesti.

"Zнала jsem vaši matku, když byla malá," řekla královna. Šourání, povzdech. "Rozkošná dívka, s velice pevnou vůlí." Řekla 'já'. To znamená, že mluví osobně, ne? Nebo je to obdoba královského 'my'? Jak to tady funguje? hádala Miriam, zatímco královna pokračovala: "Jsem ráda, že vás nezastrašili. Či snad ano?"

Zdálo se, že čeká na odpověď. "Myslím, že ne, Vaše královská Výsosti." Další šouravý krok.

"Och, budou se o to snažit," pokračovala Angelin, ne zrovna povzbudivě. "Stejně jako posledně."

Stejně jako co? Miriam se kousla do jazyka. Hlava se jí točila otázkami, její pozornost stále rozptylovaly strach a hněv a záda měla kluzká studeným potem. Angelin ji usměrňovala k bočním dveřím a její dvorní dámy a komorné ji nanejdříve zadržely před okolními zraky. Pokud si i Kara něčeho všimla - jenže Kara nebyla nikde k vidění, a Miriam se neodvážila upoutávat na sebe pozornost tím, že by se po ní začala shánět -, stejně by ji neviděla. "Je tu něco, co bych pro vás mohla udělat?" zeptala se Miriam, která zoufale pátrala po zdvořilé formulaci, po něčem, co by ji pomohlo nasměrovat konverzaci k vodám, v nichž by byla schopná navigovat.

"Možná." Dveře se před nimi otevřely jakoby kouzlem, odhalily malou dvoranu. Z každé strany křesla, které vypadalo jako trůn, stáli čtyři další strážníci. Před trůnem byla čalouněná stolička. "Posaďte se v naší přítomnosti, prosím." Dva ze strážných vykročili kupředu, pevně uchopili starou královnu za paže, zatímco třetí pod ní upravil stoličku. "Sedněte si do křesla, já v něm sedět nemohu."

Určitě nějaká autoimunní - Miriam musela přimět samu sebe přestat přemýšlet. Opatrně - a vděčně - se posadila.

"Nechte nás o samotě," poručila Angelin pronikavým hláskem, a všichni kromě dvou strážných odešli z místnosti. Ti dva zůstali stát přede dveřmi, obličej otočený ke dřevu, ale ruce na jílcích mečů. Královna matka se podívala zpátky na Miriam. "Je to už sedm let, co Eloise zemřela," řekla Angelin. "A Alexis není nakloněn tomu, aby se znovu oženil."

Dostal svého dědice, a přestože má mnoho chyb, nedostatek oddanosti vůči památce jeho ženy mezi ně nepatří."

"Ach." Miriam si uvědomila, že si zarývá prsty do kolen a přiměla samu sebe nechat toho.

"Můžete se uvolnit. Tohle není pracovní pohovor; trůn vám nikdo nabízet nebude," dodala Angelin tak příkře, až se Miriam málem rozkašlala.

"Já jsem ale nechtěla -" Konečně se vzpamatovala. "Omlouvám se. Vy, ehm, mluvíte velmi dobře anglicky. Téměř jako roditel mluví -"

"Vyrůstala jsem tam," řekla Angelin, a téměř minutu nato mlčela.

Ona tam vyrůstala? Miriam připadalo toto strohé konstatování takřka neuvěřitelné, třebaže jednotlivá slova dávala smysl.

Nakonec začala Angelin znovu mluvit. "Šest rodin nyní již sto let usiluje o to, aby se staly sedmi. Mně bylo teprve osmnáct, víte. Tehdy v roce 1942. Naposledy, když se rada snažila zmocnit trůnu. Nechtěli, abych stála bok po boku s rodem mé spřízněnosti, a tak mne dali třetímu synovi, když jsem na to měla věk. Oba jeho starší bratři jeden po druhém zemřeli, jeden při nehodě na lovu, druhý na horkost. Shromáždění vlastníků půdy - laandsknee - volalo po modré vraždě, hrozili, že sňatek anulují: jenže pak si těch šest začalo navzájem trhat vnitřnosti v občanské válce, a to byl konec celé záležitosti... na jednu generaci."

Světlo lampy zablikalo a Miriam ucítila, jak jí svírá útroby ledová jistota. "Míníte Klan?" zeptala se. "Vy jste světochodec?"

"Byla jsem." Angelininy oči byly v šerém světle jako dvě tmavé díry. "Těhotenství člověka mění, víte. Pochybuji, že bych to přežila, kdybych se o to pokusila dnes. Moje staré kosti už nejsou, co bývaly. A myslím, že svět se také změnil. Ale dost už o mně." Znavená jiskřička úsměvu. "Znám vaši babičku. Proklíná vás. Nebo spíš kleje, když o vás mluví, ale to je skoro totéž; znamená to, že na vás myslí. Také je umíněná."

"Už dlouho jsem ji neviděla," řekla Helge upjatě. Vévodkyně Hildegard kdysi poslala agenty, aby ji zabili nebo aspoň zneuctili, protože ji považovala za podvodnici; od té doby, co se prokázalo, že se mýlila, se stáhla do vzdorovitého mlčení narušovaného pouze výrazy pohrdání a despektu. Jaká jsme milující rodinka.

"Sama mi to říkala," řekla královna matka tónem, který naznačoval, že o tom již nechce mluvit. Oči se jí zaleskly, když se podívala přímo na Helge. "Chtěla jsem vás vidět na vlastní oči, než dospějí k rozhodnutí."

"K rozhodnutí?" Miriam slyšela, jak její vlastní hlas nepříjemně stoupá, a to i přesto, že jí všechno, co se naučila jako Helge, říkalo, že musí v přítomnosti královské osoby setrvat v kultivované bázni. "Ohledně čeho? Před chvílí mi vyhrožoval váš vnuk -"

"S tím si hlavu nelamte." Angelin zněla téměř pobaveně. "S Egonem promluvíím později. Nyní můžete odejít. Já se na slavnosti nezdržím. Thurmane, ukaž dámě, kudy -"

"O co jde?" zeptala se Miriam žalostným tónem.

"Později," odpověděla královna matka, zatímco jeden ze strážných - Thurman - postrkoval Helge ke dveřím. "Rodinný talent je recesivní," dodala o něco hlasitěji. "To znamená -"

"Já vím, co to znamená," odpověděla Miriam zotra.

"Promluvme si později. Teď jděte." Královna matka odvrátila pohled. Dveře se za Helge zavřely, nechaly mladší ženu stát na jedné straně živého tanečního parketu, kde páry kroužily kolem sebe navzájem ve složitých figurách, které naprosto nechápala. Miriam - v tom okamžiku si připadala cele jako Miriam, nepocíťovala dokonce ani ozvěnu společenského pozlátka, které formovalo její alter ego Helge a které by zůstalo, aby maskovalo šok, jenž právě prožívala - se rozechvěle nadechla. Cítila se dušená vrstvami intrik, rdoušená společenskými očekáváními, že bude žít jako urozená dáma: a nyní by se dokonce měla smířit s hrozbami, nárážkami a dvojsmysly od královské rodiny? Bylo jí horko i zima zároveň a žaludek se jí svíral.

Rodinný talent je recesivní. Král byl nositelem genu, což znamenalo, že každý z jeho synů měl šanci jedna ku čtyřem, že je taky nositel. Přemýšlela jsi o sňatku? Zjevně ne ze správného úhlu. Nebyl snad princ Egon - zlatý chlapec s tisícivýhledovým pohledem, pozorující ji s čímsi ošklivým v očích - již zasnoubený s nějakou cizí princeznou?

Vychovanou v tajnosti. Mohl by on být nositel? Znáš vaši babičku.

"Lady Helge!" Byla to Kara, se dvěma služebnými v závěsu, vyhlížela rozrušeně. Současně se zdálo, že se jí ulevilo.

"Kde jste byla? Dělalysme si takové starosti!"

"Podrž mi tohle," řekla Miriam a vrazila jí do ruky prázdnou číši. Pak vyběhla ven tak rychle, jak jen dokázala, aby si našla keř, za kterým by se mohla vyzvracet.

ZAČÁTEK PŘELOŽENÉHO PŘEPISU

"Nemyslíš, že ta stará husa příliš mnoho pila?"

"Ticho, Histo! Vždyť tě uslyší!"

"Ach, nedělej si starosti. Rozumí jednomu slovu z deseti. Soudím, že za to nemůže. Vyrostla v pohádkové zemi, nosila kalhoty a rozřezávala těla mrtvých lidí, aby pochopila, jak fungují. Taky neměli čas naučit ji, jak mluvit."

"Cože, ty myslíš -" (šokované zahihňání) "- u Stařeny..."

"Ne, nemyslím, že by byla zas až tak pitomá. Ovšem patří mezi ty, co mají hloubavou povahu. Raději dbej na to, aby ses nedostala na její špatnou stranu. Pozor, jde sem -" (anglicky) "- dala byste si ještě číši, madam?"

(Cvak)

"Uf, tamhle už zase jde, poskakuje za nějakým vlasatcem s vycpanými kalhotami. Vypadá, jako by spolkl fretku, jen se podívej, jak sebou škube."

"Jako by nechtěl nic jiného než na tu husu skočit."

"Histo! To už je tvoje třetí číše?"

"Kdo je počítá? Poslyš, ty už máš taky třetí. Och, tamhle! Nedívej se tam, nebud' tak nápadná. Ten chlapík s těmi hnědými vlasy, hmm, není to někdo důležitý?"

(Cvak)

"Ne že by byla moje paní hloupá, ale je divná. Divná jako nějaká čarodějka, jako kterýkoli z Šesti, ale ještě víc, jestli chápeš, co tím myslím. Nosí kalhoty a po celou dobu, kromě chvil, kdy se snaží učit, mluví anglaísche. A to učení jí jde tak špatně! Jen podívej, jak se nese. Povídá se, že prý svedla sieura Rolanda, jenže pokud by něco jako tohle mohlo kohokoli svést, tak já jsem královna Letních andělů. Co říkáš, Nicky? Vyschlá modrá punčocha nebo -"

"Nepodceňuj ji, není hloupá, i když řeči moc nerozumí. Na ještěrku možná nevypadá, ale je potomkem z dlouhého rodokmenu hadů. Sieur Roland je mrtvý, že ano, nebo mne aspoň přesvědčili, že tomu tak je. Myslíš, že v tom měla prsty ona? Vysála toho muže dosucha a jeho kosti odhodila stranou jakou pavouk."

"Nicky! To je nechutné!"

"Ne tak nechutné jako to, co s tebou chtěl dělat ten uhrovitý kluk v ložnici, když byla pryč."

"Takto o mně nemluv -"

"V tom případě ty o mně neříkej, že jsem nechutná, slečinko."

(Povzdech) "Já ti neříkám, že jsi nechutná."

"Takže je jen dobře, že jsem tě nenazvala děvkou, je to tak? Lidé by to mohli pochopit špatně."

"Tu máš, vezmi si ještě jednu - pij, zatímco se nedívá. A vůbec, kdo je ten dlouhovlasý hoch?"

"Ten? Jeden z příživníků u dvora. Někdy miláček z královny ložnice. Takový ten, co na povel ochotně rozepíná poklopec."

"Ale to přece nevíš s jistotou, že ne? Ona to neví!"

"Nesmysl! Je to sieur Villem du Praha, je ženatý s lady Jain z Cours, a jezdí s králem na lov. A podívej se, tamhle je naše slečinka Kara, jak po něm hází oči."

"Kara? Ona je -"

"Jen se podívej, kdykoli se dostane na šest stop od něho, musí si svázat kolena k sobě tkanicemi od korzetu, aby se jí nerozjela. Hloupá malá mrška, zřejmě si nevšimla, jak pořád háze zamilované oči na svoji ženu."

"Milostpaní Kara není z těch, co ohruňují nos nad ztraceným případem. Jenže co milostpaní vážená Stará husa? Co ta s ním má?"

"Kdo ví? Promiň mi moji loew-spräche, ale už se zase chová jako nějaká čarodějnická mrcha. Bez ostychu mluví s cizími muži."

"Co je na tom bezostyšného? Má přece svoji gardedámu -" (Smích) "Zrzavice Kara má být gardedáma? Jaká je barva

oblohy ve tvém hrabství, a mají snad ryby křídla a ptáci šupiny?"

"Stejně bych ráda věděla, o čem si spolu povídají?"

"Mám nápad. Počkej tady."

(Cvak)

"Tak co ses dozvěděla?"

"Dej mi to."

"To musí být dlouhý příběh, když se na to musíš napít."

"Nebud' netrpělivá, nebo ti nic neřeknu."

"Snaží se najít Kaře milence?"

"Snaží se - pche! Dokonce ani Stará čarodějka - husa není tak pitomá. Co by lidé řekli, kdyby její dvorní dáma otěhotněla? Byla jsem se ptát zbytečně. Myslela jsem si, že to bude něco jako tohle. A ten slib, co jsem musela dát."

"Slib?"

"Ano, řekla jsem, že tě požádám, aby ses za půl hodiny sešla za markýzou s Osweltem - tím břichatým - na půlnoční promenádu."

"Ty potvoro!"

"Hej, dávej si pozor na jazyk! Pamatuješ, řekla jsem o tobě, že nejsi děvka? Já jsem neslíbila, že tam budeš, jenom jsem řekla, že se tě zeptám."

"Tohle jsi..."

"Takže jestli chceš..."

"A co milostpaní? Co jsi zjistila?"

"Nu, něco mi říká, že nás během příštích měsíců bude vláčet tam a zpátky, jako že jsem domácí služebná."

"Opravdu? Proč? Co od něj chce?"

"On není z královny družiny, ale z princovy. A ty víš, co to znamená."

"Och!"

"Ano."

"Ta děvka!"

"Neskonale prostopášná."

"Budeme sem chodit třikrát za noc, než měsíc skončí."

"To ano."

"Hmm. Co ještě jsi o mně říkala panu Osweltovi...?"

(Cvak)

KONEC PŘEPISU

5. NESPRÁVNÉ DOMNĚNKY

Před dvanácti týdny (pokračování):

Mike Fleming se opřel ve své židli a zoufale se snažil potlačit zívnutí. Tohle je šílené, pomyslel si. Jak můžeš být unavený ve chvíli, jako je tahle?

V konferenčním sále tiše hučel větrák, prohrával bitvu, v níž se snažil udržet v šachu horko letního večera. Mike naléhavě potřeboval další kávu. Navzdory krátkému zdímnutí, které se mu podařilo uchvátit si pro sebe ještě doma, než si pro něj přišli strašáci z NSA, se mu oči napůl zavíraly a hrozilo, že mu každou chvíli vypne mozek v důsledku spánkové deprivace. "Agente Flemingu?"

"Ano? Promiňte, na co jste se to ptal?"

"Jak dlouho jste již nespál?" Byl to Smith. Jeho výraz byl nečitelný.

Mike se otřásl. "Asi padesát hodin. Tak hodinku jsem si zdímnul, než si mě vyzvedli vaši hoši."

"Hmm, to jsem si myslel." Koutkem oka Mike stěží zaregistroval soucitný výraz ve tváři agentky Herzové z kanceláře FBI. "Dobrá, pokusím se váš příliš nezdržovat," řekl Smith. "Na zítřek vás tu potřebujeme mít bdělého a ostrážitého.

Mezitím, mohl byste nám poskytnout stručný přehled výsledků v případě Zelenorukáv? Osobně jsem četl Tonyho výtah z vaší zprávy, ale je třeba poinformovat také všechny ostatní, a bude nejlepší, když se to dozvědí rovnou z první ruky, čili od vás. Jak máte rád kávu?"

Mike zívá. "S mlékem, bez cukru." Vstal. "Mám začít?"

"Jste mým hostem." Smith mu mávnutím naznačil, že má přejít na pódium.

"Dobře." Mike přiměl sám sebe zhluboka se nadechnout, čímž potlačil další zívnutí, zatímco Smith tiše zvedl bílý telefon a objednal kávu pro všechny přítomné. "Omlouvám se, lidi, ale bylo to velice dlouhých pár dní." Souhlasné mumlání.

"Zdroj Zelenorukáv. Nechtějte po mně vědět, kdo vymýšlí tahle hloupá pojmenování. Před pár týdny nám tento Zelenorukáv, ať už to byl kdokoli, dal žhavý tip na jednu operaci v blízkosti Cambridge. Jistý bezvýznamný dealer jménem Ivan Pavlovsk ovládal pouliční gang ve své čtvrti, který každý měsíc přesouval zhruba kilogramové množství heroinu. Zelenorukáv si s námi domluvil heslo a slíbil, že se s námi zkontaktuje později. Zpočátku jsem si myslel, že to je obvyklá falešná hláška v rámci války mezi gangy, ale ukázalo se, že to je pravda, a lidi z protidrogového se teď snaží dostat našeho ukrajinského přítele na příštích deset let za mříže." Naklonil se přes pódium a podíval se na Smitha. "Jste si jistý, že mám říkat všechno?"

"Jen ty nejdůležitější věci." Smith nakrčil obočí. "Až do věčerejška. To, co jste řekl Tonyemu Vecchiovi." Tony byl Mikův a Peteův nadřízený ve vyšetřovacím oddělení.

"Dobře. Následně jsme v týdenních intervalech obdrželi od Zelenorukáva dva další tipy. V obou případech šlo o zprostředkovací články v rozsáhlém řetězci organizujícím dodávky kokainu v několikakilogramových zásilkách pro

menší dealery. K Zelenorukávovi samotnému jsme žádné vodítko neměli. Pokaždé použil telefonní automat nebo ukradený mobilní telefon, zavolal z nějakého místa, kde bylo hodně lidí - toalety v Prudential, hala na nádraží Back Bay - a strávil na lince jen něco mezi třiceti vteřinami a třemi minutami, načež zavěsil. Napojil se rovnou přes moji telefonní pobočku a pokaždé nechal hlasovou zprávu v e-mailové schránce - když to udělal potřetí, napíchli jsme ho a vystopovali místo, odkud volal, jenže jsme tam nestihli dostat naše jednotky včas. Při každém hovoru používal stejné heslo a neposkytl nám jediný náznak, proč se nám vůbec snaží ty chlapíky prodat. Až do věrejška se tady Pete sázel, že jde o nějakou vnitřní žabomyší válku. Já sázel spíš na to, že je to přeběhlík z nějaké tajné organizace snažící se uplatit si cestu ven a dostat se do programu na ochranu svědků. Ať je to jakkoli, ten chlapík byl zjevně profesionál." Mike se odmlčel.

"Pokud by kdokoli stál o rekapitulaci, připravujeme pro vás kopie s poznámkami k celému případu," dodal Smith.

"Nakonec bych vás rád požádal, abyste si nepořizovali z této informační schůzky žádné zápisy," dodal jedovatě.

"Stejně bychom je pak museli spálit."

Co má tohle znamenat? podívil se Mike v duchu. "Mám pokračovat?"

"Jakmile budete připravený."

"Dobře. Před pěti týdny jsme dostali od Zelenorukáva echo týkající se hlavního distribučního centra případu Fantom pro Boston a Cambridge. Případ Fantom je Peteova parketa, opravdu velký drogový kanál, který se snažíme odhalit už celé měsíce. Zelenorukáv použil stejné heslo, a tentokrát poslal obálku se vzorkem z drogové zásilky a - tohle je důležité - se vzorkem slin, nemluvě o té druhé věci, o níž předpokládám, že je hlavním důvodem, proč jsme všichni tady. Zelenorukáv se nám chtěl vydat, což je docela pozoruhodné: ovšem nejzajímavější je, že se nám chtěl vydat a nechat se začlenit do programu na ochranu svědků výměnou za rozbití sítě Fantom. A chtěl nám pomoci, abychom je tentokrát zlikvidovali jednou provždy."

Pete si hlasitě povzdechl.

"Jo," přikývl Mike. "Součástí případu Fantom byla i operace Fénix. Ještě předtím, než se Zelenorukáv rozhodl přistoupit na palubu. Byl to opravdu velký prásk - špatného druhu."

Nemohlo mu ujít, jak sebou agentka Herzová škubla. Tenkrát dostali echo a skočili po něm jako diví, polovina zvláštních agentů umístěných v bostonské kanceláři DEA, s těžkou podporou od policie. Jenže i za asistence policejních těžkooděnců narazili. Ukázalo se, že moderně vyhlížející kancelářská budova je pevnost, s dveřmi a okny uzavřenými ocelovými bariérami, a opatřená bezpečnostními kamerami jako nějaké zahraniční velvyslanectví. Ba co hůř, obránci nebyli obvyklí naivní rádoby kmotři. Kdosi s ostřelovačskou puškou z ruského armádního výprodeje složil dva muže z podpurného SWAT týmu, než je poručík Smale stáhl a povolal posily k obléhání. Pak, čtyři hodiny od začátku obléhání - právě když byli připraveni začít se ohlížet po alternativních způsobech, jak se dostat dovnitř - se budova zřítíla. Někdo podminoval její základy demoličními náložemi a prakticky ji celou strhl na sklepení, které bylo postavené za studené války jako protijaderný kryt. Záchrané týmy stále ještě prosévaly ruiny, i když Mike pochyboval, že něco najdou.

"V retrospektivě měl být Fénix signálem, že se děje něco skutečně divného," pokračoval Mike. "Hodně dlouho nám trvalo, než jsme se prokopali sutinami, a to, co jsme našli, nás hluboce znepokojilo. Protijaderné úkryty, chladírny, klimatizace uzavřeného okruhu... a v trezoru pak padesát kilogramů farmaceuticky čistého kokainu. Plus arzenál jako ve zbrojním skladišti Národní gardy. Ovšem žádná těla..." Zamyšleně se odmlčel. Jsem na tohle příliš unavený, pomyslel si otupěle.

"Tak jo, teď chvíli rychloposuvem. Dostali jste sérii hlášek od zdroje Zelenorukáv, vedoucích až k tomu, že se nám zdroj před třemi dny dobrovolně vydal," konstatoval plukovník Smith. "Co ty vzorky slin? Je to určité on?"

Mike pokrčil rameny. "Podle PCR testu ano. Matthias je rozhodně zdroj Zelenorukáv. V podstatě nám předal ozbrojenou pevnost v centru Cambridge s padesáti kilogramy kokainu farmaceutické kvality a epizodu jako ze Zóny soumraku, kterou jsme zatím nebyli schopni vysvětlit, plus řadu skladišť plných cracku a laboratoří na výrobu metamfetaminu podél pobřeží. Největší sériová přepadovka za takových deset let. Matthias je -" Mike zavrtěl hlavou. "Strávil jsem rozhovorem s ním několik hodin. Je to zvláštní, ale nepřipadá mi jako šílenec, a po zhlédnutí toho videa - nu. Matt - Zelenorukáv - sice ve skutečnosti mluví, jako by to byl cvok. Až na to, že má pravdu ve všem, co jsem si zatím ověřoval. A ten chlapík, co zmizel před objektivem kamery, je jen poleva na dortu. On to předpověděl." Mike znovu zavrtěl hlavou. "Jak jsem řekl, zní jako šílenec - jenže já mu začínám věřit."

"Přesně tak," poznamenal plukovník Smith zrovna ve chvíli, kdy se rozezněl bzučák, a strážný z námořní pěchoty otevřel vnější dveře pro stevarda, který vtlačil dovnitř vozík obložený kávovými šálky a termoskami. "Uděláme si teď malou přestávku," oznámil Smith. "Žádné oficiální rozhovory, dokud si nevypijeme kávu. Pak nám vy a Pete povíte zbytek."

Instruktažní místnost nebyla cela. Ze všeho nejvíc připomínala něčí obývací pokoj, zařízený levnými pohovkami, párem sklápěcích křesel a příborníkem napakovaným nealkoholickými nápoji. Místnosti, kde na nějaký čas umístili Zelenorukáva, se také příliš nepodobaly vězeňské cele. Nacházelo se v nich všechno, co byste našli v poněkud nudném hotelovém pokoji - postele, psací stůl, těsnou koupelnu s toaletou -, jako by federální vláda měla na práci zajišťovat motelové ubytování pro potulné byrokraty.

Na druhé straně měl komplex dvě věci společné s každým vězením na světě. Za prvé, dveře do vnějšího světa byly zamčené zvenčí. A za druhé, okna nešla otevřít. Když jste se na ně dívali dostatečně dlouho, uvědomili jste si, že ve skutečnosti to vůbec nejsou okna. Jak instruktažní místnost, tak vězeňský komplex byly pohřbeny ve sklepení, a abyste se dostali dovnitř, museli jste buď prokázat svou identitu a projít přes dvě bezpečnostní stanoviště, nebo si cestu kolem stráží prostřílet.

Mike a Pete se zpočátku uchýlili k přátelskému přístupu. Vězeň koneckonců spolupracoval, plně a dobrovolně. Proč riskovat, že ho naštvou a přimějí ho stáhnout se do ulity mlčení?

"Tak jo, pustíme se do toho." Mike se na hubeného chlapíka s výraznými rysy, který seděl na pohovce, zkusmo usmál, zatímco Pete se hrbil nad psacím stolem, kde cosi kutil s nahrávacím zařízením. Muž s ostře řezanou tváří - Matt - v odpověď přikývl. Jeho výraz byl vážný. Jak by tomu ostatně mělo být, vycházející z jeho současné situace. Matt byl zvláštní: věkem mezi třicítkou a čtyřicítkou, s vlnitými černými vlasy a obličejem tečkovaným čínsi, co vypadalo jako pozůstatky ošklivého akné, ovšem s postavou připomínající buldozer. Měl na sobě stejné kožené sako a džinsy jako ve chvíli, kdy prošel dvěma kanceláři Národní protiterroristické centrály.

"Začneme s formálním výslechem, když už jste tady. Jakmile budeme mít zaznamenané základy vaší výpovědi, postoupíme je ODCTF, Zvláštní jednotce pro boj s organizovaným obchodem s drogami, a posléze zřídíme spolupracující tým s obvyklými účastníky - námi, FBI, možná s FINCEN, Síti pro potírání finančních zločinů, a jakoukoli jinou organizací, jejíž trávniček bude přímo zasažen vaší výpovědí. Nemůžeme vám nabídnout všeobecnou amnestii za jakékoli zločiny, které jste kdy spáchal, ale v průběhu vyšetřování zhodnotíme vaše bezpečnostní požadavky, a jakmile se rozjede trestní řízení, budeme vám schopni nabídnout přijatelnou dohodu při přiznání viny, která vezme v úvahu i dobu, kterou jste si odseděl zde v izolaci. Tudíž byste odsud mohl odejít svobodný, s novou identitou a čistým trestním rejstříkem, jakmile dovedeme všechno hezky do konce." Nadechl se. "Pokud by zde bylo něco, čemu byste nerozuměl, řekněte mi to. Ano?"

Matt seděl bez hnutí na pohovce, ramena křečovitě stažená, a takto to trvalo zhruba půl minuty, až se začal Mike divit, zda je s ním všechno v pořádku. "Vy to nechápete," řekl nakonec, tiše, ale naléhavě. "Pokud k tomu budete přistupovat jako ke kriminálnímu vyšetřování, oba zemřeme. Mají svoje agenty všude a vy nemáte ponětí, čeho jsou schopni." Měl zvláštní cizí přízvuk, mírně německý, ale s pozoruhodně změkčenými sykavkami.

"S mafiánskými rodinami už jsme měli co do činění." Mike se povzbudivě usmál.

"Oni nejsou jako vaše mafie." Matt na něj hleděl. "Jste ve válce. Oni jsou vláda. Nebudou reagovat jako kriminálníci, ale jako vojáci a politikové. Já jsem sem přišel jako zběh, ovšem pokud je budete nadále považovat za obyčejné zločince, prohrajete."

"Mohli byste mi je ukázat na mapě?" zeptal se Mike řečnický. Informátor zavrtěl hlavou. Vypadal mírně - zklamaný? Pobavený? Podrážděný? Mike pocítil zášleh prudkého hněvu. Přestaň si se mnou hrát, pomyslel si, nebo toho budeš litovat.

Pete vzhledl. "Mluvíme tady o teroristech? Jako al-Káida?" zeptal se.

Matt na něj hleděl. "Řekl jsem, že jsou vláda. Pokud nechápete, co to znamená, pak máme oba velký problém." Sebral ze stolu krabičku cigaret a opatrně ji rozbil. Prsty měl dlouhé, ale nehty naopak velmi krátké. Jeden byl naštipnutý, jak si Mike všiml, a na pravém ukazováčku měl podivný mozol: ne typický prst střelce, ale něco velmi podobného.

"Existuje víc než jeden svět," řekl Matt opatrně, když otvíral balíček a vyndával z něj cigaretu. "Tento svět, svět, který je pro vás známý. Svět Spojených států a al-Káidy. Svět automobilů a letadel, počítačů, zbraní a antibiotik. Existuje však ještě jeden svět, o kterém vy nemáte ani tušení."

Na okamžik se odmlčel, aby vzal ze stolu zapalovač, pak jednou potáhl z cigarety a opatrně ji položil na popelník.

"Ten druhý svět vypadá geograficky jako tento. Nedaleko odsud například teče řeka, zhruba v místech, kde se tady nachází Charles River. Není tam ovšem žádné město. Většina vašeho Bostonu by se na druhé straně nacházela pod hladinou moře. Oblast Cambridge je hustě zalesněná.

V tom druhém světě žijí lidé. Nemluví vašim jazykem, anglickou řečí. Neuctívají vašeho na dřevo přibitého boha. Nemají automobily ani letadla, počítače, zbraně, ani antibiotika. Nemají Spojené státy. Místo toho se tam rozkládají země podél pobřeží, země, jimž vládnou králové."

Matt znovu vzal cigaretu a natáhl kouř do plic. Mike se podíval přes rameno na Petea, aby se ujistil, že všechno nahrává, a všiml si jeho zdviženého obočí. Když pohlédl s pečlivě udržovaným prázdným výrazem zpátky na Matta, uvědomil si, že se informátorovi mírně třesou ruce.

"Pěkný příběh," poznamenal. "Co to má co společného s cenou kokainu?"

"Všechno!" odsekl Matt.

Mike se zaraženě stáhl. Matt si jej měřil spalujícím pohledem. Mike mu pohled oplácel, zmatený. "Co tím chcete říct?" Po několika vteřinách Matthiasovo napětí polevilo. "Omlouvám se. Půjdu k věci," řekl. "V království Gruinmarkt vládne konsorcium šesti šlechtických rodů. Jejich jména jsou - ne, to až později. Nejdůležitější je, že někteří členové urozené pokrevní linie dokáží přecházet mezi světy. Mohou přejít sem do tohoto světa a pak se vrátit zpátky, a přenést přitom... zboží." S očekáváním se odmlčel.

"No a?" pobídl ho Mike s příkrádajícím se pocitem zklamání. Ježíši, to je to poslední, co jsem potřeboval. Ukáže se, že nejžhavější želízko tohoto roku je řádný člen Strany staniolových klobouků.

Matthias si povzdechl. "Králové a šlechta." Znovu potáhl ze své cigarety, vyfoukl kouř, a Mike měl co dělat, aby se nerozkašlal. "Šlechtické rody se pozvedají a upadají na základě svého bohatství. Těch šest není příliš starých. Jejich bohatství se datuje od vlády - ne, od, ehm, zhruba roku osmnáct set padesát. Před tím to byli bezvýznamní kupci - ve skutečnosti dráteníci. Podomní obchodníci. Dnes jsou to významné kupecké rodiny, bohaté mimo veškerou představitivost, a zákon sami pro sebe. A to všechno proto, že obchodují. Přecházejí do tohoto světa, nosí sem depeše, drahé kameny a cennosti, a zajišťují, aby se příštího dne dostaly do impéria Vnějšího království - vy tomu tady říkáte Kalifornie, Mexiko a Oregon. Bez rizika selhání, bez zpoždění, bez útoků tlup divochů, kteří obývají tamní pusté končiny. A obchod probíhá také na druhé straně."

"Jak to dělají?" zeptal se Mike. Pobav ho, možná přece jen má něco užitečného. V duchu již přemýšlel o tom, který formulář bude muset vyplnit, aby požádal o psychiatrické vyšetření.

"Dejme tomu, že zprostředkovatel v Kolumbii chce, aby se do severní části státu New York dostalo půl tuny heroinu." Matthias zamáčkl svou cigaretu o popelník, třebaže ji měl teprve z poloviny dokouřenou. "Má na výběr různé distribuční kanály. Může to zařídit tak, aby si jeho spojka koupila rychlý motorový člun nebo lehké letadlo a pokusila se dostat přes ochranné pásmo pobřežní stráže v Karibiku. Může zkusit tajný prostor v nákladním automobilu. Jakmile se náklad dostane do Spojených států, může být rozdělen do jednotlivých zásilek a dále rozeslán prostřednictvím jiných kanálů - obvykle přes postradatelné kurýry. Tato metoda s sebou nese přibližně pětadvacetiprocentní riziko selhání. To znamená, že zboží se pravděpodobně dostane k velkoobchodníkovi - ovšem v jednom případě ze čtyř tomu tak není." Přes tvář mu přelétl letmý úšklebek. "Nakonec kontaktují Klan. Který si vezme provizi deset procent a zajistí doručení celé zásilky - nebo vrátí plnou cenu."

Cože? Mike si mírně poposedl. Matthiasův zvyk pokaždé se odmlčet a změřit si ho nadějným pohledem, jej silně znervózňoval, ale nemohl si pomoci, aby jej jeho vyprávění nezaujalo. Přestože to znělo jako holý nesmysl, na tom, jak Matt svému příběhu zjevně věřil, bylo cosi přesvědčivého.

"Klan je obchodní konsorcium řízené vznešenými rody," vysvětloval Matt. "Kurýři přecházejí na druhou stranu, sem do tohoto světa a vyzvedávají náklad, v množství, které dokáží pobrat - přes propast mezi světy dokáží přenést jen to, co unesou. V tom druhém světě je Klan nepřemožitelný. Náklady kokainu a heroinu putují na sever podél pobřeží ve vozových kolonách strážných oddílů Klanu. Místní vladaři jsou podplaceni penicilinem, hliníkovým nádobím a kořením. Domorodci, kteří nejsou schopni vyrobit si nic jiného než jen luky a meče, se nemohou rovnat vojákům s brýlemi na noční vidění a automatickými zbraněmi. Trvá to týdny nebo i měsíce, ale je to bezpečné - a dříve nebo později náklad dorazí do přísně střeženého překladiště v New Yorku nebo Bostonu, aniž byste vůbec věděli, že je něco takového na cestě nebo byste to byli schopni vystopovat."

Na druhé straně místnosti se ozvalo cvaknutí. Mike se otočil. "Snůška nesmyslů," poznamenal Pete, který si sundával sluchátka. Znechuceně pohlédl na Matta. "Uvědomujete si, že marníte náš čas?" K Mikovi: "Obviníme ho prostě jen z kšeftování s tím, co už máme, a pak ho doporučíme k psychiatro -"

"Já si to nemyslím -" začal Mike, právě když Matthias řekl cosi hrdelního v cizím jazyce, který žádný z agentů DEA nedokázal rozpoznat. "Prosím?" zeptal se.

"Dal jsem vám vzorky," stěžoval si Matt. "Proč je neanalyzujete?"

"K čemu by to bylo?" Mike přimhouřil oči. Něco na Matthiasovi jej děsilo, a celkově se mu ten člověk ani trochu nezamlouval. Matt nebyl typický nezajímavý agent nějakého dealera nebo nájemný zabiják. Bylo na něm cosi jiného, jakýsi druh vrozeného vědomí své vlastní nadřazenosti, které jej hrozně dráždilo. A navíc ten podivný přízvuk. Jako kdyby - "Po čem bychom měli pátrat?"

"Ten vzorek, co jsem vám dal, je heroin, diacetylmorfin, z máku vypěstovaného na experimentální farmě zřízené na příkaz nejvyššího vévody Angbarda Lofstroma na pozemcích krále Henryka z Auswjeinu, což by byla ve vašich Spojených státech Severní Virginie. V tom druhém světě nikdy nedošlo k atomovému výbuchu. Dozvěděl jsem se, že jisté zařízení s názvem hmotnostní spektroskop vám může potvrdit, že ten vzorek neobsahuje izo-, ehm, izotop karbonu, který vzniká při atomovém výbuchu. Což je důkaz, že vzorek pochází z jiného světa, nebo byl připraven za mimořádně vysokých nákladů, abych vám navodil falešný dojem, protože směs izotopů karbonu v tomto světě je odlišná."

"Hmm." Pete vypadal v tu chvíli stejně překvapeně, jako se tvářil Mike. "Cože? Proč tady v tom případě neprodáváte svůj vlastní heroin, když jej dokážete pěstovat v tom druhém světě?"

"Protože by bylo zřejmé, odkud přišel," vysvětloval Matt s přehnanou trpělivostí. "Hlavní politikou Klanu po dobu posledních sto sedmdesátiletí bylo zachovat kolem sebe plášť tajemství. Prodávat drogy, které byly zjevně vypěstovány v jiném světě, by jaksi, ehm, k této politice nepřispělo."

Mike pokývl Peteovi. "Zapni znovu ten zatracený krám." Otočil se zpátky k Matthiasovi. "Shrňme si to. Existuje svět paralelní našemu. Ten svět není industrializovaný? Ne. Je tam skupina kupeckých knížat, Klan, který může cestovat mezi tímto světem a tamtím. Ti hoši vydělávají peníze tím způsobem, že vystupují jako kurýři s vysoce cenným zbožím, které lze převážet skrze druhý svět bez rizika zadržení, protože tam to za cenné zboží nikdo nepovažuje. Zkrátka drogy. Matthias nám laskavě vysvětlil, že jeho poslední vzorek heroinu obsahuje, á, ehm, určitý poměr izotopu karbonu, z čehož vyplývá, že mák pochází z jiné planety. Buď to, nebo si s námi někdo hraje nepravděpodobně drahý žertík. Poznámka: opatřit zprávu z hmotnostní spektroskopie zmíněného vzorku. Dobře. Což mne přivádí k další otázce."

Naklonil se k Matthiasovi. "Kdo jste vy, a jak tohle všechno víte?"

Matt vyndal z balíčku další cigaretu a zapálil si ji. "Jsem z vnějších rodin - nemohu přecházet mezi světy, a když se sem chci dostat, musí mne někdo přenést. Jsem - byl jsem - osobním tajemníkem hlavy Klanové bezpečnosti, vévody Lofstroma. Jsem tady proto, že -" odmlčel se a zhluboka potáhl z cigarety - "kdybych tady nebyl, popravili by mě. Za zradu. Je vám to dost jasné?"

"Ehm... myslím, že ano." Pete přešel za Matta a zuřivě na Mika gestikuloval, ale ten jej ignoroval. "Chcete k tomu ještě něco dodat?"

"Ano, dvě věci. Za prvé, na vlak Acela ve 14.30 z Bostonu do New Yorku přijde pravidelný kurýr Klanu. Nevím přesně, kdo to je, takže vám nemohu poskytnout jeho popis, ale podle standardní procedury nepříjde kurýr na nádraží dříve než pět minut před odjezdem. Bude sedět v rezervovaném kupé ve vagonu B a bude cestovat s aluminiovým kufříkem na kolečkách značky Zero-Halliburton, model ZR-31. Bude konzervativně oblečen - účelem je, aby si jej pomýlili spíše s právníkem nebo burzovním makléřem než s gangsterem - a bude ozbrojený pistolí Glock G20. Že jste zatkli kurýra, poznáte podle toho, že se po zavření do cely s maximální ostrahou vypaří." Vyštěkl v smích bez humoru. "Nezapomeňte si pořídit videozáznam."

"Říkal jste dvě věci?"

"Ano. Tady je ta druhá." Matt sáhl do kapsy a vyndal z ní malý stříbrný kovový váleček. Mike zamrkal: na první

pohled si jej málem spletl s nábojnicí do pistole, ale bylo to pevné, bez jakékoli známky po rozbušce. A podle způsobu, jakým to Matt upustil na stůl, se zdálo, že je to tvrdé a kompaktní.

"Mohu?" zeptal se Mike.

Matt jen mávl rukou. "Samozřejmě."

Mike to zkusil zvednout - a málem to upustil. Bylo to neuvěřitelně těžké. "Ježíši! Co je to?"

"Plutonium. Z věvodových soukromých zásob." Mattův výraz byl nečitelný, když Mike od ingotu zděšeně ucukl.

"Nemusíte mi to samozřejmě věřit. Zanalyzujte to, pak za mnou přijďte, a promluvíme si o tom." Založil si ruce na hrudi.

"Říkal jsem, že jsou vláda. A mohu vám říct všechno, co potřebujete vědět o jejich programu jaderného vyzbrojování..."

Světelný výboj si vždycky hledá nejkratší cestu na zem. Dva dny po zjištění, že je místo pobytu vévody Angbarda tak tajné, že jí není nikdo schopen říci ani to, jak mu poslat dopis, udeřil Miriamin hněv do země skrze osobu barona Henryka, oblíbeného strýce její matky a člověka nejbližšího Angbardovi co do věku, postavení a temperamentu, kterého dokázala najít.

Později bylo všem zainteresovaným jasné, že se něco podobného prostě muselo dříve či později přihodit. Ctěná vdova Hildegarde byla již považována za vinnou i bez přispění soudu, královna matka byla mimo dosah, a Patricia voh Hjorth d'Wu ab Thorold - její matka - byla předem vyloučena. Ovšem následky Miriamina hněvu byly něco jiného. A spouští, která všechno uvedla do pohybu, bylo něco tak zdánlivě triviálního, že si po té události nikdo dokonce ani nedokázal vybavit důvod celého sporu: roztrženou obálku.

Uprostřed dopoledne se Miriam v dozvucích dalšího záchvatu přímo obsedantního vyplňování tabulek v programu GANTT-chart vynořila ze svého pokoje, jen aby našla Karu, jak plísni jednu ze služebných. "Co se to tady děje?" chtěla vědět Miriam.

"Milostpaní!" Kara se k ní otočila, oči vytřeštěné. "Prostě jen dělá všechno úmyslně pomalu, to je všechno. Kdybyste nechala Bernaarda, aby ji vyměnil -"

"Ne," řekla Miriam odměřeně. "Ty," otočila se ke služce, "jdi si na pár minut odpočinout. Karo, s tebou si chci promluvit."

Služebná pospíchala pryč, dychtivá zmizet, než si to její paní rozmyslí. Kara si uraženě odfrkla, ale následovala Miriam směrem k židlím rozmístěným do kruhu kolem studeného krbu. "Co vás trápí, paní?" zeptala se dívka opatrně.

"Jaký je dnes den?" Miriam se nenuceně opřela o zadní část nesmírně cenné starožitnosti.

"Nu, dnes je, hmm, musela bych se podívat do kalendáře. Proč, milostpaní?"

"Je čtrnáctého." Miriam se podívala z okna. "Je mi nanic, Karo."

"Nanic?" Její oči se rozšířily. "Mám vám zavolat doktora -"

"Je mi nanic a všechno mě šťve, ale nemocná nejsem." Miriamin úsměv nedosahoval k jejím očím. "Někdo mě tady vodí za nos. Podívej." Zvedla obálku, na které byl znak pošty Klanu. Její vosková pečeť byla rozlomená. "Vracejí mi moje dopisy. Adresát neznámý."

"Nu, možná opravdu neznají toho, komu -"

"Dopisy vévodovi Angbardovi, Karo."

"Ach tak." Dívka se na okamžik zatvářila provinile.

"Nevíš o tom něco?" zeptala se Miriam sladkým hlasem.

"Ale vévodovi přece nikdy nikdo nepíše! Píše se jeho tajemníkovi." Kara se na chvíli tvářila zmateně. "Ten pak dohodne schůzku," dodala váhavě.

"Pro případ, že jsi zapomněla, vévodovým posledním tajemníkem byl Matthias. Ten na jeho korespondenci již neodpovídá. Není to legrační?"

"Aha." Přes Karinu tvář přelétl výraz upřímného zmatku.

"Nemůžu se nikam dostat!" vybuchla Miriam. "Má - Patricia - pořádá pouze formální audience. Olga je po většinu doby pryč za naléhavými záležitostmi a zbytek času tráví na střešnici. Brill jsem neviděla od - od té nehody. A Angbard na svoji poštu neodpovídá. Tak co mám sakra dělat?"

Nyní se Kara tvářila mírně provinile. "Neměla jste mít dnes odpoledne hodinu jezdeckví?" zeptala se.

"Já chci s někým mluvit," řekla Miriam pochmurně. "Kdo z Klanového výboru je tady ve městě? Ke komu se mohu dostat?"

"Je tu baron Henryk, přebývá v Královské výměnné stanici, když pracuje, jenže ten je -"

"Je to můj prastrýc, vyslechně mne. Výborně. Henryk postačí."

"Jenže, paní! Přece nemůžete jen tak -"

Miriam se usmála. V jejím výrazu však nebylo po humoru ani stopy. "Je to už tři týdny, co se někdo sotva uráčil povědět mi, jak si vede moje společnost, natožpak aby odpověděl na dotaz, kdy se tam budu moci vrátit a opět se ujmout vedení firmy. Již dva měsíce jsem uvízlá v tomhle ach-tak-skvěle dvojčediném apartmá - zajištěném proti světochodcům pár stovkami tun betonu nakupenými na druhé straně - naprosto nečinná. Když nechce Angbard mluvit se mnou, určitě bude naslouchat Henrykovi. Nemám pravdu?"

Kara byla zjevně rozrušená, poskakovala na místě a třepetala rukama jako nějaký ptáček křídly. Ve svých zelenohnědých minišatech z látky s maskovacím vzorem - stejně jako mnoho mladých lidí z Klanu ráda doma nosila importovanou západní módu - připomínala drozda s nohou lapenou v oku. "Jenže, paní! Já vám mohu tu schůzku domluvit, když mi dáte čas, ale nemůžete prostě jen tak vtrhnout -"

"Chceš se vsadit?" Miriam vstala. "Dej připravit kočár, Karo. Pojedeme k výměnné stanici a já odtamtud neodejdu, dokud si s ním nepromluví. To je všechno, co chci."

Kara protestovala ještě víc, ale Miriam si nedala říct. Kdyby se kolem zdržovala lady Brill, jistě by to dokázala Miriam rozmluvit, jenže Kara byla příliš mladá, nezkušená a nejistá sama sebou, než aby se odvážila odporovat své paní. A tak, o hodinu později, nastoupila Miriam - s ustaranou Karou v závěsu, nehovoře o páru služebných a hloučku strážných - do uzavřeného kočáru, aby se vydala na cestu k výměnné stanici. Na schůzku se svým strýcem se převlékla, vzala si černý kostýmek, který si vždycky brávala na interview, a krémovou blůzu. Vypadala jako advokátka nebo jako seriózní novinářka odhodlaná jít přes mrtvoly. Kara byla zdrcená, ozbrojení strážní na střeše kočáru celí nesví.

Královská výměnná stanice byla nepřátelská kamenná kupa s průčelím s románskými sloupy, půl míle cesty do kopce od paláce Thoroldů. Postavená před sto lety jako překladiště dřeva (a ubytovna pro výběrčí daní, kteří si ukusovali svůj žvanec z každé zásilky putující dolů po pobřeží) již dávno přešla do rukou vlády a nyní hostila řadu kanceláří. V Gruinmarktu neexistovala byrokracie moc dlouho - přece jen to stále ještě bylo jen pomezí království, soustředěné na divočinu za horami na západě -, ale dokonce i tato zaostalá zemička měla pracovní stoly pro dvacítky či stovky tajemníků tohoto a správců tamtoho. Miriam nebylo zcela jasné, proč by zde měl přebývat stárnoucí baron, ale jednu věc věděla s jistotou: musí s ním mluvit.

"Kudy?" zeptala se Miriam svižně, když kráčela po naleštěné dřevěné podlaze vstupní haly.

"Myslím, že jeho kanceláře se nacházejí v západním křídle, paní, ale prosím -"

Miriam zjistila, že jí stojí v cestě uniformovaný lokaj. "Vy. Kudy se dostanu do kanceláře barona Henryka?"

"A, ehm, co mu chcete, paní?"

"Do toho vám nic není." Miriam jej spalovala pohledem, dokud to nevzdal. "Kde najdu barona?"

"V prvním patře, v západním křídle. Zimní chodba, mohu-li poradit -"

"Jdeme." Otočila se a rázně zamířila ke schodišti, rozprašujíc houf úředníků v róbách, kteří na ni zmateně hleděli. "Pojď, Karo! Nemám na to celý den."

"Jenže, paní -"

Na podestě v prvním patře byly tapety - drahé a luxusní, ražené na plátně - a z obou stran visely portréty hodnostářů. Chodby se rozbíhaly do podoby písmene H. "Západní křídlo," zamumlala si Miriam. "Dobře." V jednom rameni písmene H byly tapiserie zobrazující bílou, sněhem zavátou krajinu a výjevy z různých prací a oslav. Miriam málem narazila do úředníka v taláru. "Kancelář barona Henryka. Kudy?" vyštěkla.

Vyděšený úředník ukázal prstem s konečkem od inkoustu. "Tam," zachvěl se, pak se uklonil a běžel se schovat.

Kara pospíchala, aby ji dohonila. "Paní, jestli chcete jen tak vtrhnout dovnitř, narušíte řád věcí."

"V tom případě je nejvyšší čas narušit ho," odsekla Miriam, která se zastavila před masivními dveřmi. "Soustavně mě vodí za nos a já jim za to teď předvedu slona v porcelánu. Tady je?"

"V jakém porcelánu?" Kara byla ještě zmatenější než obvykle. "Na tom nezáleží. Je tady, že ano?" Aniž čekala na odpověď, zabušila prudce na dveře.

Otevřel je mladík něco po dvacítkce, v kalhotách po kolena a vyumělkované haleně. "Ano?"

"Přišla jsem za baronem Henrykem, pokud má chvíli," řekla Miriam odhodlaně. "Předpokládám, že je uvnitř?"

"Máte s ním dohodnutou schůzku?"

Mladík to očividně nechápal. Miriam se zhluboka nadechla. "Mám, teď. Jakmile bude mít chvíli, nebo jste neslyšel?"

"A-ehm. Koho mám ohlásit?"

"Jeho praneteř Helge." Miriam na okamžik odolávala nutkání začít netrpělivě poklepávat špičkou nohy, pak si to raději rozmyslela.

Mladík zmizel v rozměrné, příšerně přezdobené místnosti. Následovala tichá konverzace. Pak: "Uved' ji! Uved' ji dovnitř, Walthere, a pak se odsud ztrat'."

Dveře se otevřely o něco víc. "Pojďte prosím dál, baron se vám bude za okamžik věnovat." Mladý tajemník se postavil stranou, zatímco Miriam vcházela dovnitř, s nervózní Karou v závěsu, pak zmizel do chodby. Dveře se za ním zavřely, a tehdy poprvé Miriam napadlo, zda se nedopustila chyby.

Místnost měla stejné hrůzné rozměry jako většina imperiálních příbytků kolem, obrovský psací stůl uprostřed vypadal zmenšený do trpasličích rozměrů, jako by to byl pouhý pozlacený kávový stůl s černou deskou, pokrytý krabicemi potaženými červenou kůží. Jednu stěnu lemovaly knižní police plné zaprášených svazků, zatímco ostatní stěny - obložené dubem - byly ověšeny věkem zčernalými olejomalbami. Z okenního výklenku s vysokým oknem byl výhled na hlavní ulici. Štukatura visící ze stropu připomínala kubistickou umělou jeskyni, přecpanou pozlacenými andílky a nepoživatelným ovocem. Baron Henryk se hrbil za svým stolem, hlavu mírně nakloněnou na stranu. Dlouhé bílé vlasy mu svítily v časně odpoledním světle pronikajícím oknem a jeho obličej tonul ve stínu. Měl na sobě místní dvorní šat ručně vyšíváný zlatou nití a konečky prstů měl potřísněné inkoustem ze sady per zastrkaných ve vyřezávaných kamenných kalamářích, které lemovaly přední stranu jeho stolu. "A, praneteř Helge! Jak okouzluješ, že tě vidím takto bez varování." Pomalu vstal a pokynul směrem ke křeslu. "Tohle je zřejmě tvoje dvorní dáma, že ano? Lady...?"

"Kara," odpověděla Miriam.

Kara se mírně přikrčila a úlisně se na barona usmála. "Pokoušela jsem se jí vysvětlit, že -"

"Pššt, to je naprosto v pořádku, dítě." Baron se na ni usmál. "Proč se raději nepřipojíš k Waltherovi a ostatnímu služebnictvu venku? Snad byste si mohli dát v dlouhé siní společně čaj, soudím, že je to zvyk, co zde poslední dobou panuje mezi mladými lidmi."

"Ale já -" Kara polkla, udělala rychlé pukrle a utekla.

Henryk čekal, dokud se za ní nezavřely dveře, pak se otočil zpátky k Miriam, s mírným úsměvem na rtech. "Nuže, nuže, jaké neodkladné záležitosti vděčím za čest tvé návštěvy?"

Miriam vytáhla ze svého batohu obálku. "Tomuhle. Adresát neznámý. Myslela jsem, že byste mi snad mohl vysvětlit,

co to má znamenat." Zhluboka se nadechla. "Vodí mne tady za nos - nikdo se mnou nemluví! Omlouvám se, že jsem sem vtrhla takto bez ohlášení, jenže to dosáhlo bodu, kdy je mi neurvale házen do tváře jakýkoli můj pokus dostat se ven a zjistit, co se děje."

"Chápu." Henryk nenuceně pokynul k židli. "Posaď se prosím. Bílé nebo červené?"

"Promiňte?"

"Vino?" Přešel k příborníku vedle jedné z knihoven, kterého si Miriam předtím vůbec nevšimla. "Snad časně odpolední digestiv."

"Bílé, pokud vám to nevadí. Jen trochu." Tohle byla jedna z věcí, které Miriam zaskočily, když se s tím setkala poprvé, skutečnost, že zdejší lidé pili jako duha. Nejenom tvrdý alkohol, ale také víno a pivo - usuzovala, že čaj a káva jsou velmi drahým dovozním zbožím, a co se vody týkalo, hygienická opatření byla někde na úrovni středověku. Když se voda ředila alkoholem, zabíjela většinu parazitů.

Henryk chvíli zápolil s karafou, pak přenesl na svůj psací stůl dvě broušené číše. "Tu máš. Nalej si sama, kolik chceš. Jsi mým hostem."

Miriam zvedla svou číši. "Na zdraví."

"Ach." Henryk se s povzdechem posadil. "Tak, kde jsme to skončili?"

"Snažila jsem se s někým zkontaktovat."

"Ach ano, chápu." Henryk si pro sebe přikývl. "Neměla jsi zrovna štěstí," poznamenal.

"Přesně tak. Angbard neodpovídá na svoji poštu. Ve skutečnosti se mi ani nepodařilo odeslat mu svůj dopis. Stejně je to s kýmkoli, koho znám z jeho bezpečnostního aparátu. Víte přece, že mám v Nové Británii firmu, kterou musím řídit, ne snad? Před dvěma měsíci mě odtamtud vytáhli, tvrdili, že to není bezpečné, a od té doby trčím tady. Kdy to bude bezpečné? Oni si neuvědomují, že se podnik nezastaví jen proto, že si dělají starosti kvůli případnému překvapení, které po sobě zanechal Matthias, nebo kvůli tomu, že Leeové pořád ještě přemýšlejí o tom, zda podepsat papíry, co jsme jim poslali. Vždyť já bych tam na druhé straně mohla mezitím přijít k bankrotu!"

"To je absolutní pravda." Henryk si usrl vína. "Je to nevyvratitelné. Myslím, že chápu, v čem je problém. A udělala jsi dobře, že jsi přišla za mnou." Odložil svou číši. "Třebaže bych příště uvítal, kdybys mne o tom zpravila předem."

"Hmm, za to se omlouvám." Tehdy poprvé si Miriam všimla, že povrch stolu není kůže. Byla to černá sametová látka, narychlo položená přes jakékoli papíry, které neměla vidět. "Všechny obvyklé cesty jsem již vyčerpala."

"Stejně si promluví s Waltherem." Pomíjívá jiskřička úsměvu. "Musí se naučit být pevnější."

"Ale vy jste přece měl čas, abyste se mi mohl ihned věnovat."

"Ne tak docela, jak vidíš." Nenuceně pokynul ke stolu. "Pro dnešek to nevadí, ovšem pokud mne budeš chtít navštívit příště, ať tvůj tajemník požádá mého o schůzku, a já se vynasnažím, aby všechno proběhlo co nejrychleji. A jestliže ke své žádosti připojíš nějaký jednací pořádek, mohu se tvou záležitostí zabývat ještě před tvým příchodem. Tvůj tajemník by měl -"

"Vy mi pořád říkáte, že tohle všechno by měl dělat můj tajemník. Jenže já žádné tajemníka nemám, strýče."

Henryk zvedl obočí. "Kdo je v tom případě ona mladá dáma, co přišla s tebou?"

"To je Kara, moje - ach. Vy myslíte, že by byla schopná zařizovat mi schůzky? To mě nenapadlo."

Baron Henryk se zamračil. "Ne, ona ne. Měl ti být přidělen asistent. Který by byl, ehm, - ach ano." Prudce přikývl.

"Byla to lady Brilliana, že ano? Předpokládám, že jsi ji neviděla už několik týdnů?"

"Ona měla být mým tajemníkem?" Miriam ta představa zaskočila. "Nu, ano, ale..." Z Brill by pravděpodobně byla dobrá administrativní pomocnice, teď když o tom tak přemýšlela. Kdokoli, kdo nebral vážně její slovní kulky, záhy zjistil, že má co do činění s opravdovými. Brill byla dospělá, schopná, rozumná - způsobem, jakým Kara nikdy být nemohla -, jenže se na rozdíl od Kary zdržovala bůhvídkde. "Neviděla jsem ji od té doby, co jsem sem přišla."

"To bude zcela jistě kvůli současným bezpečnostním opatřením," souhlasil Henryk. "Pokusím se s tím něco udělat."

Lady Brilliana je tvoje pravá ruka, Helge. Snad její předchozí povinnosti - ano, potřebuješ ji, aby ti hlídala záda, zatímco jsi tady, a to víc, než Angbard potřebuje dalšího výkonného armádního úředníka."

"Dalšího co? Och... ano." Miriam přikývla. To, že Angbard nasadil Brill do její domácnosti jako zvěda (a tělesného strážce) už vlastně nebylo tajemstvím, ovšem nikdy ji nenapadlo, že by to mělo být nastálo, nebo že Brilliana má ještě další povinnosti, jak řekl Henryk. Výkonný armádní úředník! Hmm. "To by mi pomohlo."

"Lady Brilliana ví, za které nitky má tahat," řekl Henryk. "Může tě naučit, jak to máš dělat, když tu není, aby za ně tahala za tebe. Všeobecně ale platí, že je nejlepší tahat za ně velmi opatrně. Nikdy nevíš, co může být na druhém konci," dodal. Miriam se začervenala. "Neměla jsem v úmyslu rozkopat mraveniště," řekla na svou obhajobu, "jenže můj podnik není koncipován tak, aby fungoval bez dozoru. Dali mi tak důkladnou studenou sprchu, že mám pocit, jako bych byla odříznuta úmyslně."

"Jak můžeš vědět, že nejsi?" opáčil Henryk.

"Ale pokud jsem -" zarazila se. "Proč by mi chtěl někdo znemožnit přístup k mému podnikání v Nové Británii, když beze mne firma sama nepoběží? Tady nejsem nikomu a ničemu prospěšná, tedy kromě toho, že se učím jezdit na koni a snažím se nevypadat jako naprostý idiot na tanečním parketu. A že se učím základům gramatiky. Jediné, o čem žádám, je povolení občas navštívit druhou stranu. Proč se mnou nikdo nemluví?"

"Protože ti nedůvěřujeme," odpověděl Henryk. Sundal si brýle a zahleděl se na ni. "Proč si myslíš, že by tě měli pustit někam, kde si tě nebudou moci ohlídat?"

"Já -" Miriam došla slova. "Oni mi nedůvěřují?" zeptala se, a dokonce i jí samotné zněla ta otázka mírně přihloupale. "To snad ne. Vždyť přece mají mou matku jako rukojmí, neexistuje způsob, jak bych se odsud mohla vrátit domů, dokud nebudeme vědět, zda Matt neprozradil moji původní identitu. Angbard ví, kde přebývám v Nové Británii - co bych podle nich mohla udělat? Vejít rovnou do úřadu královského konstabulátu a říct: 'Poslyšte, vím o spiknutí

podvrtných živlů z jiného světa, kteří se sem snaží vpadnout nebo něco podobného? Požádat DEA, aby mě zařadili do svého programu na ochranu svědků?" Uvědomila si, že je stále rozrušenější a přiměla se ovládnout svá gesta. "Já jsem přece na vaší straně, Henryku! Kvůli tomuhle jsem se hádala minulý rok s Angbardem. Hovořila jsem o tom s Rolandem. Myslíte, že jsme neprobírali možnost, že prostě jen tak tiše zmizíme? A víte co? Neudělali jsme to! Protože jste koneckonců rodina. A já nemám důvod dostačující k tomu, aby mne odsud přiměl uprchnout. To není jako za starých časů, kdy se Patricia musela provdat pro dobro Klanu za násilnického manžela. Takže by mi snad mohli být schopni důvěřovat. Očekávat ode mne, že budu nedůvěryhodná, mohou jenom tehdy, když se ke mně budou tak chovat."

Odmělčela se, ztěžka oddychující. Teprve teď si všimla, že někdy v průběhu své řeči vyšpláchla pár kapek vína na leštěný povrch Henrykova stolu z ořechového dřeva. Naklonila se a setřela je rukávem svého kabátku.

"Hovoříš opravdu přesvědčivě," řekl Henryk zamyšleně.

Ano, jenže skočíš mi na to? Miriam uvnitř ztuhla. Do čeho jsem to zase šlápla?

"Já ti věřím. Ale doufám, že chápeš, že já tě znám osobně. Vidím, že jsi dáma s pozoruhodnou osobní bezúhonností a zcela čestná a poctivá ve veškerém svém konání. Jenže Klan v tomto okamžiku bojuje za samotné své přežití, a lidé, kteří činí taková rozhodnutí - ne Angbard, ten jenom řídí, jeho bidýlko je vskutku velmi vysoko na stromě -, tě ve skutečnosti nerozeznají od tvé dvorní dámy, co čeká venku. Jediné, co vidí, je fascikl, ve kterém stojí psáno 'nepřizpůsobený jedinec, vychovaná na druhé straně uprchlicí, tendence k nevypočitatelnému chování, feministka, neprokázaná spolehlivost'. Vědí, že jednou už jsi sama přišla k rozumu, a to je tam samozřejmě zaznamenáno ve tvůj prospěch. Žiješ obklopena přepychem, užíváš si své společenské postavení a dostává se ti vzdělání, které potřebuješ k tomu, aby ses naučila, jak žít mezi námi. Očekávat uprostřed krize cokoli jiného znamená zacházet příliš daleko."

"Chcete mi tím naznačit, že jsem vězeň," řekla Miriam klidným hlasem.

"Ne!" opáčil Henryk se šokovaným výrazem ve tváři. "Ty nejsi vězeň! Jsi -" odmlčel se. "Jsi... kandidát ve zkušební lhůtě. Slibný, ale zatím neprovedený. Pokud budeš pokračovat ve studiu, stýkat se se správnými lidmi, postupovat správnými cestami a prokazovat správné příznaky důvěryhodnosti, tak spíš dříve než později dostaneš přesně to, co chceš. Jediné, co potřebuješ, je přesvědčit osoby pověřené zajišťováním tvé bezpečnosti, že jsi loajální a aspoň mírně předvídatelná - že je přinejmenším uvědomíš, než se pustíš do jakýchkoli potenciálně nebezpečných aktivit - a oni se ti ještě pokloní." Zamračil se, pak si odfrkl. "Tvá číše je prázdná, drahá. Že bych ti ji dolil?"

"Ano, prosím." Miriam seděla téměř nehybně, zatímco Henryk přešel k příborníku a dolil obě číše. V hlavě jí divoce vířily myšlenky. Tak oni ve mně vidí kandidáta ve zkušební lhůtě. Dobře. Nebyla to příjemná představa, ale vysvětlovalo to hodně věcí, ke kterým došlo v poslední době. "Pokud jsem ve zkušební době, co potom moje matka? Co máte proti Patricii?"

"Och, ta má hrozné problémy," odpověděl Henryk konejšivě. "Absolutně hrozné! Příšerné k nevěře!" Řekl to se zalíbením, když se zastavil, aby jí dolil číši. "Tak dělej, zeptej se mne proč, sama víš, že umíráš touhou dozvědět se to."

"Hmm. Je to důležité?"

"Zajisté," přikývl Henryk. "Víš přece, jak tady obvykle nakládáme s přeběhlyky."

"Já -" Miriam se zarazila. Přeběhlictví bylo jedním z neodpuštělných zločinů. Schopnost Klanu fungovat jako organizace věnující se obchodování mezi světy závisela na počtu kurýrů, které mohl zmobilizovat do svých služeb. Odchodem - útekem - se přeběhlik nejenže dostal zpod kontroly Klanu; především redukoval funkční schopnost Klanu jako celku. Jestliže jejich počet klesl pod určitou míru, byly sítě světochodců zranitelné a slabé, jak zjistila rodina Leeů (uvízlá bez svého vědomí před dvěma staletími v Nové Británii). "Pokračujte."

"Tvoje matka může naštěstí spoléhat na neobvykle polehčující okolnosti," poznamenal Henryk chladně. "Nebýt jich, byla by pravděpodobně mrtvá. Angbard se zapřísahal, že její zmizení bylo plánované, úmyslné, aby byla odstraněna z dosahu vražedné kliky, a že ona s ním zůstala po celé ty roky v kontaktu. Jinými slovy, spící agent." Henrykova tvář sebou škubla. "Nikdo se neodvážá říct vévodovi do očí, že lže. Kromě toho, kdyby Patricia tehdy nezmizela, zabíjení by pokračovalo. Když se k nám vrátila" - nepatrné pokrčení rameny - "přivedla s sebou tebe. Život za život, jestli chceš. Dokonce i tvoje matka chápe, že je lepší neklást v tuto dobu příliš mnoho jedovatých otázek, nechat spící tajemství odpočívat. A kromě toho, ten příběh by mohl být dokonce pravdivý. Během války se děly podivnější věci."

Henryk se odmlčel, aby se napil vína. "Ale jak vidíš, tvé zázemí přece jen nenaplňuje tvé okolí důvěrou."

Miriam se zamračila. "Ale to přece není moje chyba!"

"Samozřejmě že není." Henryk odložil svou číši. "Jenže tomu neunikneš. Jsme mladá aristokracie, Helge, čerstvě vytesaná a necivilizovaná. Toto je hraniční království, druhorození synové se snaží ukořistit své bohatství na okrajích velkého lesa. Věděla jsi, že celková populace tohoto království čítá snad jen pět milionů? Mohla bys vtěsnat veškeré obyvatelstvo Nijeweinu do Bostonu a nechat je tam ztratit. Mínil Boston, ve kterém jsi vyrůstala. Bez nás, bez Klanu, by kultura a nejvyšší společnost Gruinmarktu byly na takovém stupni vývoje, že Anglie patnáctého století by vedle nich vypadala nanejvýš kosmopolitně a kultivovaně. Je pravda, že v palácích a hradech aristokracie je vystaveno nesmírné bohatství, jenže to všechno je jen povrchní - co vidíš vystaveno, je všechno, co máme. To není jako v Americe, která je tak bohatá, že skutečně zámožní lidé uskládňují své bohatství v obrovských bankovních trezorech a baví se tím, že napodobují oblékání a chování chudiny. Ty jsi ryba vytažená z vody a je pochopitelné, že jsi dezorientovaná. Tím víc, že až do doby před zhruba šesti měsíci jsi neměla zdání o svém místě ve velkém řetězci existence. Ovšem musíš si uvědomit, že lidé zde nepracují podle tvých mylných představ. Znají tě jako dítě tvých rodičů, tvého násilnického mrtvého otce a tvé nespolehlivé odpadlické matky, a od tebe neočekávají nic lepšího, protože vědí, že krev se musí vždycky projevit."

Miriam hleděla na svého strýce, muže s bílými vlasy a vpadlými tvářemi. "A to je všechno, co jsem?" zeptala se staženým hlasem. "Ornament na vašem rodinném stromě? Navíc nedůvěryhodný?"

"To v žádném případě." Henryk se opřel ve svém křesle. "Ovšem chování, které jsi předvedla, tato přehlídka nepatřičného -" Odmlčel se. "Tvě věci to neprospěje," řekl upjatě. "Já tě chápu. Ostatní tě ale nepochopí. Je na tobě, abys je přesvědčila. Jenže sis k tomu vybrala střed krize - což není zrovna nejlepší načasování! Někteří to budou považovat za důkaz záludnosti, žádat o nezávislost, když jsou všichni zaneprázdněni nebezpečím, které jim hrozí. Já osobně ani na okamžik nevěřím, že bys měla takové motivy, jenže opakuji: nejsem to já, koho musíš přesvědčit. Musíš se naučit chovat v rámci svého postavení, ne proti němu. Jedině tak získáš něco, s čím pak budeš moci pracovat." "Hmm. V tom případě bych měla jít." Nervózně si zamula hřbet ruky o stehno. "Asi bych se vám měla omluvit, že jsem vás okradla o čas." Na okamžik se odmlčela, přiměla samu sebe spolknout svou pýchu. "Máte pro mne nějakou konkrétní radu, jak bych měla pokračovat?"

"Hmm." Baron Henryk vstal a pomalu přešel k okennímu výklenku. "Zajímavá otázka." Otočil se, takže jeho obličej nyní tonul na pozadí jasného denního světla venku ve stínu. "Čeho bys chtěla dosáhnout?"

"Čeho bych chtěla -" Miriam poklesla čelist. Přimhouřila oči proti slunečnímu svitu. "Já myslím, že jsem se na mimořádném zasedání před třemi měsíci vyjádřila dost jasně," řekla pomalu.

"Na tohle jsem se neptal." Nemohla si tím být jistá, ale zdálo se, že se Henryk usmívá. "Raději jdi a důkladně se nad tou otázkou zamysli. Až dostaneš nějaký lepší nápad, měli bychom si opět promluvit. Co kdyby ses ke mně někdy za pár týdnů připojila na večeři? Nechej svoji confidante, ať napíše mému tajemníkovi, a ten vše zařídí. Mezitím se pokusím zjistit, co se stalo s tvou asistentkou a požádám někoho z ředitelství bezpečnosti, aby dohlédl na tvoje záležitosti v Nové Británii, tak aby ses k nim pak mohla co možná nejdříve vrátit. Ovšem teď, kdybys mne omluvila, mám na práci jiné záležitosti."

Miriam vstala. "Děkuji, že jste si pro mne udělal čas," řekla škrobeně. V polovině cesty ke dveřím se zastavila.

"Mimochodem, co přesně tady děláte?"

Henryk vstal. "Och, něco tam, něco tuhle," odpověděl nenuceně. "Občas něco napíšu."

Venku na chodbě našla Miriam nervózní a netrpělivě přešlapující Karu. "Ach, milostpaní. Můžeme už jít?"

"Jistě." Miriam zamířila ke schodišti, zamyšlený výraz ve tváři. "Karo, ty víš, čím se tady baron Henryk vlastně zabývá?"

"Milostpaní!" Kara hleděla na Miriam, oči vytřeštěné. "Já myslela, že to víte!"

"Vím? Že vím co?" Miriam zavrtěla hlavou.

Kara k ní přispěchala blíž, než začala hlasitě šeptat. "Baron je velitelem zvěď Jeho Veličenstva! Shromažďuje informace pro Korunu, ze zemí blízkých i vzdálených, dokonce až zpoza východního oceánu! Já myslela, že to víte..."

Miriam se zarazila na místě, na půl cesty dolů po první řadě schodiště. Právě jsem jen tak vpadla k řediteli výzvědné služby, uvědomila si s ošklivým pocitem. A on mi řekl, že mám domácí vězení. Pak: "Počkat, chceš říct, že je královským velitelem zvěď? Ne Klanovým?"

"Nu, ano! Je to baron, milostpaní, který odpřisáhl věrnost Jeho Veličenstvu, nebo jste si toho nevšimla?" Karina snaha o sarkasmus vyzněla naprázdno, podkopána jejím ustrašeným výrazem. "Všichni jsme přece věrní poddaní Jeho Veličenstva, ne snad? Ne snad?"

ZAČÁTEK PŘELOŽENÉHO PŘEPISU

(Cvak)

"Ach, Vaše lordstvo, jak rád vás opět vidím!"

"Naopak, potěšení je na mé straně, Výsosti." (Zasupění) "Pojďte. Walthere, židli pro Jeho Výsost, ztraceně. A portské pro oba. Pak se můžete ztratit. Ano, z té zvláštní zásoby. Jsem si jistý, že máte poslední dobou ještě víc práce než já, Výsosti, poněvadž situace je vskutku velmi neklidná, ovšem pokud je zde něco, co pro vás mohu udělat -"

"Nesmysl, Henryku, vy přece nikdy nespíte! Bota je na druhém chodidle a vězeň křičí o milost, když ji zahříváte. S tímhle nesmyslem na mne nechodte - ach, děkuji ti, Walthere."

"To je všechno, Walthere."

(Zvuk zavírání dveří)

"U oka Nebeského otce! To je ale vynikající mok. Řekněte prosím, že to není poslední láhev?"

"To vskutku není, Výsosti. A z dobrého zdroje vím, že ve sklepích paláce Thoroldů je přinejmenším ještě celá bedna."

(Pauza) "Šest?" (Pauza) "Pět? Ztraceny budiž vaše oči, čtyři a méně už určitě ne!"

"Neprodleně pro ně nechám poslat. A teď, co tě sem přivádí v tak nápadném spěchu, synovče, když jsem si jistý, že existuje spousta jiných ohňů, na které se potřebuješ vymocit? Mýlím se, když usuzuji, že to má něco společného s ženským problémem? A pokud ano, se kterým?"

(Cinknutí skleněného nádoby)

"Velmi dobře víte, který z nich by mne mohl dostat z úřadu, prášky neprášky. Jde o staré mrchy, Henryku, pletou se do něčeho, o čem nic nevědí, a pokud brzy nenajdu způsob, jak je zastavit, vyhodí celý soudek s prachem vysoko do vzduchu. Bohužel je nemohu jen tak zavřít do chladku někam do podkroví jako tu mladou slepičku -"

"Tu uhádanou?"

"Ona není uhádaná, jen přespříliš nadšená. Nová žena. Takových jako ona mají na druhé straně spoustu, jak jsem slyšel. Ovšem ta stará, její způsoby jsou možná dobré, ale umí být jedovatá až k nevíře, a dostala se příliš blízko k naší společné pojišťovací politice. I když o tom ještě neví."

"Tvoje sestra -"

"Stařenin pěšák, strýče. Stařenin pěšák. Myslíte, že to byla náhoda, že vás sem přišla navštívit Helge, a ne Patricia? Patricia je uvízlá ve škvíře a neodvažuje se dokonce ani zasyčet nebo zachřestit ocasem, aby jí ho staré mrchy

neusekly. Mnohem lepší by bylo, kdybych ji mohl přemístit zpátky na druhou stranu, jenže mám co dělat, abych zachránil tamní situaci před totálním kolapsem - během uplynulého měsíce jsme přišli o víc kurýrů než za celé předchozí desetiletí, a pokud jejich odliv včas nezastavím, obávám se, že budeme muset kompletně uzavřít celou naši síť. Poslat Patricii zpět jednoduše není řešení, i když je nám tu méně platná, než jsme očekávali. Stravuje ji ta její prokletá zákeřná choroba. Staré mrchy a jejich šarlatánství ji přiměly kňourat jako kotě v pytli. Helge nám také není příliš k užítku. Poslal jsem jí lady B, aby si ji vzala do práce, což by mohlo přispět ke zlepšení její reputace mezi příbuznými, během roku či dvou - nebo ji přinejmenším přimět přestat tančit poslepu na minovém poli -, ale sám vidíte, jak je izolovaná. Opravdové zklamání. Dělal jsem si bláhové naděje, že ty dvě by mohly společnými silami staré mrchy zastavit, ale jejich kulturní bariéry jsou příliš vysoké."

"Ale no tak, Angbarde, není třeba být v tomto ohledu tak pesimistický! O co podle tebe vůbec staré d'áblice jde?"

"Nu, nemohu si tím být jistý, ale rozhodně udělala něco, aby Patricii umlčela. A docela mne fascinuje, když vidím, jak byla Helge přechytračena, aniž by vůbec věděla, proti čemu stojí."

"Myslíš, že jí to Patricia neřekla?"

"Jestli si myslím -" (Pauza) "Henryku, vy jste ale prohnáný chlapík! A já myslel, že to jsem já, kdo žádá vás o informace!"

"Postel se nestará o to, kdo na ní spí, a -"

"Vskutku. Jenže, Henryku, staré mrchy jsou neklidné a d'áblice v jejich čele něco kuje, cítím to v kostech. Já teď mám na starosti mnohem důležitější věci. Nemám čas ohlížet se přes rameno po dýkách. Nemám čas tancovat podle flašinetu staré d'áblice, když nemohu za noci spát kvůli strachu ze zrůdců. Co bych měl vědět a nevím to?"

"Uklidněte se, Výsosti! Tady, dovozte mi dolít vám číši... moji agenti u dvora se naopak domnívají, že d'áblice provedla bravurní kousek. Zdá se, že její podlézání královskému egu přineslo ovoce a opětovně rozdmýchalo pomíjivé naděje, které si činíme již tak dlouhý čas."

"Cože - o co jde? O čem to mluvíte, strýče?"

"O královském následnictví - ach, bože! Tady, synovče, utři se mým kapesníkem."

(Cinknutí zvonce)

"Walthere! Walthere, kde jsi?"

(Zvuk otevíraných dveří)

"Ručník pro Jeho Výsost! Výsosti, kdybyste si ráčil vybrat něco z mého šatníku -"

"Není třeba, děkuji vám, strýče, jsem si jistý, že nějaká ta skvrna od vína může ranit pouze moji důstojnost."

"Ano, ale -"

(Zvuk zavírání dveří)

"Takhle je to lepší." (Pauza) "Královské následnictví! Považujte mne za hlupce, ale o kterého z nich se jedná, o Zvrhlíka nebo Pitomce? Ne, neříkejte mi to, je to Pitomec. Je ovladatelnější, a navíc Zvrhlík je již zaslíben Nordmarktu."

"Přesně tak, a Zvrhlíkovy špatné návyky je stále obtížnější zastít. Jistě, má královské výsady, ovšem pokud by Egon byl kdokoli jiný než nejstarší syn svého otce, teď již by se učil moudrosti z Otcova stromu. Odpornější kousek snad na královském dvoře ještě neměli, aspoň co pamatuji. Pokud někdo přiměje jeho otce povšimnout si jeho chování... vzpomínáš na bouřlivé začátky naší vládnoucí dynastie? Nikdo by nechtěl zažít další občanskou válku, ne s Petermannem čenichajícím svůj oves těsně za naší severní hranicí a provinčními šlechtici hledícími s dýkami v očích na nově nabyté bohatství našich Klanových rodin. Staré mrchy si zřejmě myslí, že nepotrvá dlouho a Zvrhlík zajde příliš daleko, v kterémž případě ten, kdo bude vlastnit Pitomce, chytí dva zajíce do jednoho oka, pevně sváže Helge a zajistí potomka v královské pokrevní linii. Ony nejsou stupidní, pravděpodobně si myslí, že je Helge dostatečně chytrá, aby si uvědomila výhody, aby přijala, co je jí nabízeno, a aby hrála podle jejich pravidel. Ještě jedna generace a budeme - budou - schopni svázat monarchii s Klanem jednou provždy. Helge je sice již trochu starší, ale nebylo by to její první těhotenství - netvař se tak šokovaně, synovče, máme její lékařské záznamy - a těší se dobrému zdraví. Modlí se za jednu nehodu pro Zvrhlíka, za jedno těhotenství a máme vyhráno."

"Jsou šílené!"

"Cože? Myslíš si snad, že to odmítne?"

"Myslím? U Modré matky, Henryku, poslouchal jste ji vůbec? Vždyť je to veskrze moderní americká žena. Ty se nevzdáváš z povinnosti. Měl jsem co dělat, abych jí zabránil utéci s tím mrhačem peněz, rozumu a času, Rolandem! Staré mrchy by se měly snažit zatít do ní drápy co nejhluběji, jinak bude kopat, a to velice tvrdě -"

"Patricia."

"Och. Cože? Ta? Hmm, myslím, že máte pravdu. Má svou matku docela ráda, to je pravda. Ovšem nejsem si jistý, zda to bude stačit k tomu, abychom ji byli schopni dlouhodobě držet nůž pod krkem. Vývolává to zajímavé otázky ohledně priorit, že ano?"

"Chceš říct, pojišťovací politika versus trůn? Nebo...?"

"Ano. Myslím... hmm. Helge nesoucí Miriaminu hlavu by pojišťovací politiku pochopila. Ovšem nikoli staré mrchy. Patricia, navzdory veškeré její modernosti a skeptickým způsobům, na to pravděpodobně neskočí. Koneckonců ji vychovala stará d'áblice. A, ehm, Miriam je velmi nápaditě nespolehlivá. Co myslíte?"

"Snažíte se vymyslet jeden ze svých plánů, Výsosti, ale zapomínáte, že já neumím číst myšlenky."

"Ach ano, omlouvám se. Dobrá: nechceme, aby staré mrchy položily ruce na páky dočasné moci, je to tak? Mají jí už příliš mnoho. Zdá se, že se rozhodly - nu, je příliš brzy být si tím jistí, ale provdat Helge za Pitomce by ji k nám jednak připoutalo, jednak vložilo loukoť do kola, jímž se snaží otáčet reformátoři, přičemž by to zároveň svázalo i Patricii. Debatní společnost... Naštěstí pro nás je Helge nespolehlivá žádoucím způsobem. Právě teď ji svázaly jako krocana a ona si přitom vůbec neuvědomila, co se děje. To se nám do krámu příliš nehodí, že ne? Já říkám, že bychom ji měli dát

dostatečný kus provazu - není důvod utahovat smyčku tak těsně, aby z ní nemohla uniknout - a pak ji trochu postrčíme a uvidíme, kterým směrem se rozběhne. Myslíte, že by to mohlo fungovat?"

"Angbarde - Výsosti -, to hraničí s přímo zločinnou nezodpovědností! Jestli neoběsí sama sebe -"

"Bude to muset dávat za vinu jen sobě. A nebude pro svou babičku dýkou, kterou by nám Hildegarde mohla držet na krku."

"Ona svou babičku nenávidí! Vášnivě."

"Myslím, že její pomstychtivost přeceňujete; v současné době je to pouhé oboustranné pohrdání. Vdova je více než šťastná, když může použít jakoukoli zbraň, která se jí naskytne, aniž by se starala o to, zda raní či neraní její city. Helge toho zatím neví dost, aby se jí mohla otáčet v ruce. Možná kdyby Helge měla opravdový důvod nenávidět svou babičku..."

"Pověz mi, že bys neublížil své vlastní sestře."

"Hmm, to ne. Tak daleko bych zacházet nemusel, Henryku. Ctěná vdova Hildegarde je docela schopná přimět Helge nenávidět ji i bez mého přispění, třebaže připouštím, že pár vybraných šepotů by mohlo pomoci rozdmýchat plameny nedorozumění. Od vás nepotřebuji nic jiného, strýče, než abyste hrál zlého policistu pro moje dobro, a možná použití vašich uší u dvora. Koneckonců jsme všichni věrní poddaní Koruny, že ano? A stěží by bylo v zájmu Koruny, aby padla do pařátů starých mrch. Nebo Zvrhlíka, když už o tom mluvíme."

"Jako věrný služebník Koruny budu předstírat, že jsem to poslední neslyšel. Ačkoli, když o tom tak přemýšlím, možná by bylo v zájmu všech, kdyby se nikdo nesnažil příliš usilovně kout pikle proti princovi Egonovi, který je zjevně všemi milován. Zdroje lze lépe využít k pátrání po opravdových hrozbách, pokud sleduješ, kam mířím. Jakým způsobem máš v úmyslu postrčit Helge?"

(Cinknutí skleněného nádobí o desku stolu)

"Och, mám něco dokonale příhodného, Henryku! Samozřejmě navrhuje řešení poetických, ba přímo kouzelných rozměrů. Takové, které dokonale zapadají do Helžina zázemí a výchovy, návnada, které nebude moci odolát."

"Návnada? Jaký druh návnady?"

"Položte tu číši, nechci abyste přišel o další dobré víno." (Pauza)

"Nechám ji odhalit naši pojišťovací politiku."

KONEC PŘEPISU

6. POJIŠŤOVACÍ POLITIKA

Dva dny poté, co navštívila Miriam barona Henryka, se počasí drasticky změnilo. Přivalový déšť bičoval kamenné průčelí paláce Thoroldů, zurčel tryskami kamenných chrličů a stékal kolem oken pod okapy. Miriam, stále ve stavu mírného šoku po setkání se svým prastrýcem, prodlévala ve svých komnatách a přemítala. Několikrát vytáhla laptop, zastrčila jej do jediné elektrické zásuvky, kterou měla k dispozici, a pokoušela se sepsat dopis pro svou matku. Po třetím pokusu to plná zoufalství vzdala. Patricia byla oříšek, který uměla nejlépe rozlousknout právě Helge, ale Miriam momentálně nechtěla mít se svým alterego, urozenou dámou Helge, nic společného. Snaha být Helge ji odváděla do světa plného bolesti, a úsilí vyrovnat se jejich očekáváním a představám o tom, jaká by měla být, vše jen zhoršovalo. Kromě toho měla nepříjemný pocit, že její matka ji zrovna nepoděkuje za to, jak rozčeřila kalné vody s Henrykem. Krátce po obědě (tácu studeného masa, který přinesli dva sluhové z velké síně zezdola) se ozvalo zaklepaní na dveře její šatny. "Kdo je?" zeptala se.

"To jsem já, Miriam! Mohu dál?" Dveře se otevřely. "Co se děje?" Brilliana d'Ost vešla dovnitř a rozhlédla se kolem.

"Ty se tu před někým schováváš? Sluhové o tobě hovoří, jako bys byla nějaký lesní skřítek, skrývající se ve stínech, jen aby ukousl hlavu příštímu člověku, co bude procházet kolem."

"Tak zlá určitě nejsem," usmála se Miriam. "V každém případě víteji zpátky - je milé setkat se s někým, kdo mě rád vidí. Co pořád děláš?"

"To bych ti sice říct mohla, jenže pak bych tě musela zabít," odpověděla Brill zlehka a oplátila ji objetí. Pak se její úsměv vytratil. "Nemysli si, že přeháním. V poslední době jsem byla velmi zaneprázdněná. Jistými věcmi, o kterých nemohu mluvit."

Sundala ze zad rozměrnou brašnu a zavřela za sebou dveře. "Miriam. Co jsi myslela tím, že je milé setkat se s někým, kdo tě rád vidí? Co se to tady probíhá děje? Dostala jsem vzkaz prostřednictvím vévodovy kanceláře -"

"To mám až takový problém?" opáčila Miriam, která se opět posadila. Všimla si, že Brill si ostříhala svoje černé vlasy, takže je teď měla kratší než předtím, a také použila pudr, kterým zamaskovala řadu malých dolíčků po neštovicích na spodní straně čelisti. Ve svém kalhotovém kostýmu by klidně mohla být další kancelářskou pracovnící spěchající ulicemi New Yorku - Miriamina New Yorku.

"Problém?" Brill pokrčila rameny. "Problém je pro malé lidi. Jenže já jsem dostala tento vzkaz: ‚Brilliano, tvoje paní tě potřebuje, jdi tam a přesvědč se, co se děje, a já si říkala, že se ti možná něco stalo - jenže když sem přijdu, zjistím, že se schováváš jako nějaký medvěd, co trpí bolem hlavy!‘ Posadila se na jednu z čalouněných stoliček, které sloužily k neformálnímu posezení. 'Jeho Excellence mi řekla: ‚Pověz jí, aby přestala čerit vlny a my už dáme všechno do pořádku!‘"

"Hmm. Dobře." Miriam zavřela víko svého laptopu. "Mohu ti něco nabídnout?" zeptala se. "Pohár vína? Kávu?"

"Kávu bych uvítala, jestli nějakou máš," odpověděla Brill toužebně a Miriam zatahala za šňůru od zvonce. "Počasí na druhé straně je příšerné. Přijatelné leda tak pro kachny, jenže aby se zamlouvalo nám, museli bychom mít na nohou plovací blány."

"Nikdo mi neřekl, že Henryk je tady za palácové monstrum," posteskla si Miriam. Dveře se otevřely. "Dvě kávy, se smetanou a bez cukru," nařídila. Když se opět zavřely, pokračovala. "Trčím tady uvízlá a izolovaná už celé týdny. Není snadné do toho zapadnout. Kara se snaží ze všech sil, aby mi to ulehčila, jenže to nestačí - prostě není dostatečně vnímavá, aby mne vždycky varovala předtím, než do něčeho šlápnu. Andragh" - velitel jejího malého oddílu osobních

strážců - "je silný tichý typ, žádný politický poradce. Máma je zaneprázdněná a má svoje vlastní problémy, Olga je střídavě tady a někde pryč, ale většinou spíš pryč, a já jsem" - zhluboka se nadechla - "sama a nudím se tu."

"Ano, přesně tohle mi šéf říkal." Brill chvíli přemítala, pak vyhrkla: "Miriam, ani nevíš, jak mě to mrzí."

"Ale no tak. Ty za to přece nemůžeš -"

"Myslím to vážně! Dávám to za vinu sobě. Měla jsem se na tebe přilepit jako kliš, ale zatímco jsi byla v nemocnici, měla jsem na práci jiné věci a můj - nemohu ti říct kdo - mě potřeboval někde jinde. Většinou šlo o úkoly vysoké priority - dočista mě utahali. Naše sítě jsou potrhane na cucky, je třeba zakoupit nové střežené objekty, vytvořit nové identity, vyvinout bezpečnostní postupy, vzkřísit a obnovit kontakty. Podzemní železnici, jejíž vybudování nám trvalo desítky let, je třeba znovu vystavět z trosk. A Jeho Výsost zoufale potřebuje oči a uši, kterým může důvěřovat. Myslela jsem, že tady budeš v pořádku, i když jsi tu sama, že se ti tu nemůže nic stát, jenže jsem si neuvědomila, že ve skutečnosti je to úplně jinak - kdybych si to byla uvědomila, vyvolala bych pozdvižení a požadovala bych, aby mě k tobě okamžitě pustili zpátky!"

Brill vyhlížela naprosto zničeně, a Miriam, která něco takového vůbec nečekala, byla na rozpacích. "Ale no tak! To je v pořádku. Jsme teď uprostřed opravdové šlamastyky, a pokud jsi musela pracovat na úkolech pro Angbarda - nebo kohokoli jiného -, pak to určitě mělo vyšší prioritu než vystupovat v roli mé pečovatelky. Teď jsi tady, a to je nejdůležitější, ne snad?"

"Ano, jenže jsem tu měla být dřív," odpověděla Brill zachmuřeně. "Nedopustila bych, aby ses tady z toho zbláznila."

Na okamžik se její letmý úsměv vrátil. "Co jsi tady vůbec celou dobu dělala?"

Miriam si povzddechla. "Lekce z etikety. Základy hoch-sprache." Začala odpočítávat jednotlivé body na prstech.

"Výuka jezdeckví, učení dlouhých seznamů, kdo je spřízněný s kým, hodiny tance - tady jsou to dvorní tance -, nekonečné schůzky se švadlenou. Och, a taky musím každou chvíli poslat někoho do háje, když se chci dozvědět něco nového ohledně toho, kdy se budu moci vrátit ke svému povolání, a tak podobně." Protáhla tvář. "Co v tomhle obrázku schází?" Kromě přemítání o - zarazila tuto myšlenku. Brill nedokázala příliš úspěšně skrývat své mínění o Rolandovi, ale přece jen si uvědomovala, že je lépe nehádat se s Miriam kvůli jeho památce, především pak, když se Miriam z jeho úmrtí ještě docela nevzpamatovala.

"Uvidíme. Dlouhé seznamy, kdo je spřízněný s kým - napadlo Karu poučit tě taky o jejich skandálech a výstřednostech? Nebo ještě hůř?" Brill zvedla obočí. "Ne? To se mi nějak nezdá. To ostatní se dalo jen čekat, teď když máme omezeno cestování a spoustu jiných věcí." Znovu se zamračila. "Myslím, že kdyby to záleželo výlučně na rozhodnutí tvého strýce, už dávno by tě poslal do prostředí, ze kterého jsi byla odvolána. Nařídil mi, abych ti řekla, že se máš pravidelně věnovat své práci. Myslím, že si přeje vytříbit tvou loajalitu, demonstrovat, že jsi dostatečně spolehlivá jako kurýr, kterému lze coby světochodci důvěřovat. Týden či dva, říkal, a měla bys být přidělena na pravidelnou kurýrskou službu na nové překladové stanice, se svolením přenocovat, kde to bude zapotřebí. Bylo by to neoficiální, ale kdyby se měl kdokoli zeptat, můžeš jim říct, že vykonáváš jednoduché pochůzky, bez ohledu na svoji příslušnost. Heslem je tady diskretnost."

"Hmm." Miriam překvapeně zamrkala. "To je - dobře. Je to až příliš snadné. Po včerejšku jsem očekávala něco mnohem horšího..."

"Henryk tě přesvědčil, že jsi zatčená?" Brill pohodila hlavou, když se dveře za jejich zády otevřely. "Vezmu to."

Služebná zavřela dveře a Brill přenesla stříbrný táč na komodu. "Baron žárí na požadavky na jeho čas, ať je vznáší kdokoli," řekla. "Přál si, aby ses na chvíli utišila. Buď tohle, nebo si prostě není jistý, jak s tebou zacházet. Tu máš, vezmi si."

Miriam si vzala šálek. "Jsem zmatená. Anebo se možná baron snažil snížit mé očekávání. Je to tak?"

"Se vši pravděpodobností." Brill se znovu posadila. "Nemohu uvěřit, že sis troufla na lva v jeho doupěti, a navíc jsi k němu vtrhla jen tak, bez varování," dodala se zvědavým úsměvem.

"Nejsem si jistá, zda tomu vůbec věřím já sama," připustila Miriam. "Pochop to, nechci z ničeho obviňovat Karu - jenže pokud za mě chtěla řešit moje věci, měla mi to aspoň říct. Celá záležitost by v první řadě vůbec nevystala. Já nejsem idiot, Brill, jenom -"

"Já bych o tobě nikdy neřekla, že jsi idiot!"

"- nedostatečně informovaná. A nikdy jsem neřekla, že zrovna ty si o mně něco takového myslíš, jenže ty to přece víš. Nerada vypadám hloupě, Brill."

"Dobře." Brilliana se zhluboka nadechla: "I když ti to možná bude jen malou úlevou, měla bych být tvým důvěrníkem, a tvoje čest je i má. Tudíž by bylo i mou ostudou, kdybys měla vypadat hloupě. Hájím se čistě ze sebezájmu, abys věděla, vůbec nemluvím jako tvoje přítelkyně, která si přeje oplatit ti službu, kterou jsi mi prokázala v Bostonu." Krátce se usmála a pokračovala: "Takže když mi povíš, čeho chceš dosáhnout, pokusím se nalézt způsob, jak to umožnit, pokud ne hned, tak zajisté tak rychle, jak jen to půjde. Ano?"

"Dobře." Miriam přimhouřila oči. "Víš, že přesně tohle mi vlastně řekl i baron Henryk? Mám si ujasnit, co vlastně chci, a pak mu to říct." Otevřela oči a soustředila se na Brillianu, jako by ji viděla poprvé v životě. Možná i viděla, protože Helzin duch ji pobízel: Sbírej své spojence tam, kde je můžeš najít, a Brill byla dozajista tou nejbližší osobou ke spojenci, kterou Miriam v Klanu měla. "Takže. Co s tím? Nejdříve bychom měly zařídit, abych mohla někdy příští týden povečeřet s dobrým baronem - a myslím, že ty taky. Za druhé, potřebuji se dostat na druhou stranu, abych se podívala, jak běží moje firma, a to pokud možno co nejdříve. Za třetí, máma mne bombarduje děsivě nejednoznačnými poznámkami o manželství, a ta šílená stará -" Zarazila se. "Omlouvám se. Je to matka krále. Angelin. Pořád má nějaké divné narážky. Potřebuji vědět, co vlastně chce. Nemluv o tom příšerném princovi Egonovi. A co po mně chce má - Patricia? Mohla bys to zjistit?"

Brill na ni hleděla vytřeštěným očima. Sevřela ruce mezi kolena a opřela se v židličce. "Ona s tebou mluvila královna

matka? O Egonovi?"

"Ne, Egon mi vyhrožoval - královna matka si jen chtěla popovídat -"

"On ti vyhrožoval? Miriam, o tomhle jsem neměla tušení! Ví to vůbec vévoda Angbard?"

"Proč by neměl?" Nyní bylo na Miriam, aby se zatvářila ohromeně. "Je hlavou bezpečnostního aparátu Klanu! Není snad jeho prací dozvídat se takové věci jako první?"

"Jen když mu to lidé řeknou!" Brill rozčileně vstala. "Myslím, že mohu udělat něco pro to, abych zařídila tvoje první dvě přání, ovšem tohle - tohle je pro mne novinka. Nejlépe bych udělala, kdybych s tvým svolením napsala vévodovi.

Miriam, ty se musíš prince Egona zbavit! On není - on je -"

"Ale no tak. Pochopila jsem, a to velice jasně, že nemá rád mě ani moje příbuzné. Je to tak? Nebo je v tom něco víc?"

Brill rázně přikývla. "Znáš jejich přezdívky? Obou princů?"

"Hmm..." Miriam sraštila čelo.

"Pitomec a Zvrhlík," řekla Brill upjatě. "S tím Pitomcem je to snad jasné. Co se týče Zvrhlíka - kolují o něm řeči. Modlí se, abys neupoutala jeho pozornost."

"Cože?" Miriam na ni hleděla s nevírou v očích. "Co se mi to snažíš říct? Že je to násilník? Nebo nějaký...?" Odmlčela se, jak ji přemohlo odporné uvědomění.

"Je to dědic trůnu," řekla Brill, zřetelně a pomalu, jako by mluvila k malému přihlouplému děcku. "Jako vévoda ve svém vlastním právu má nárok na zkrácený soud. Jediný pán, který má autoritu vyslechnout si obžalobu vznesenou proti němu, je jeho vlastní otec. Celý případ by samozřejmě závisel na tom, zda by žalobci a svědci žili dostatečně dlouho, aby vůbec mohli žalobu vznést. Tohle není Amerika, Miriam. Tam, pokud se bohatí a mocní chtějí vykrotit z vraždy, musejí podplatit právníky a soudce. Tady jsou soudci oni." Její výraz se zjasnil. "Když už o tom ale mluvím, kdyby se korunní princ pokusil zneužít pro svoje zvrhlé choutky někoho jako já nebo ty, musel by očekávat, že se proti němu obrátí plná síla Klanu. Pravděpodobně ani jeho otec by se k němu neznal. Nejsi přece dcera nějakého rolníka."

Miriam se zachvěla. "A co když se dostane k moci?"

"Proti nám nic nepodnikne." Z Brilliantina hlasu zazníval ostrý tón. "Možná je zkažený, ale není hloupý. My jsme aspoň v určitých ohledech jako ta tvoje Amerika: náš král vládne z vůle lidu - přinejmenším toho lidu, na kterém tady záleží. Následnictví musí odsouhlasit landsknee, vévodové a baroni. Pokud by urazil příliš mnoho z nich, riskuje svůj nástup na trůn." Její výraz změkl. "Ovšem postarej se, aby se to někdo dozvěděl, až ti bude příště vyhrožovat, jinak..."

"Je mi to jasné." Miriam trhaně přikývla. Ježíši, je snad Egon něco jako masový vrah? Nebo snad něco špatně chápu a všechno je to jen tvrdá zdejší politika? Myšlenka, že její setkání s Egonem bylo čistě politickou záležitostí jako obvykle, ji jaksi nedávala smysl. "A co královna matka?"

"Och, ta je neškodná," odpověděla Brill nevzrušeně. "Svým způsobem je to naše rodina." Odmlčela se, zatvářila se zamyšleně. "A ona s tebou hovořila? Ha. Tady nemůže jít o Egona, ten je již určený pro alianci s Nordmarktem, což znamená - Creon? Má snad v úmyslu začlenit do hry jeho?" Na okamžik se zamyslela. "Královský svazek by vypadal fantasticky... na povrchu, jenže -"

"To v žádném případě," řekla Miriam se staženými rty. "A myslím to vážně."

"To bys přece..." Brilliantina se odmlčela, všimla si Miriamina výrazu. "Ty bys to vážně odmítla?" zeptala se nechápavě.

"Odmítla bys sňatek s tak významným mužem?" Na okamžik na ni hleděla vytřeštěnými očima, než u ní opět převážila praktičnost "Překazilo by to tvoje plány, to je pravda -"

"To rozhodně," přitakala Miriam pochmurně. "A jen pro případ, že bys zapomněla, nemluvíme tady o bůhvíjaké výhře, ale o uslintaném ňoumovi. O tom, kterému tady každý říká Pitomec." Stiskla si ruce mezi kolena. "Nejenže se Roland musel nechat zabít, teď ještě tohle -"

"Promiň."

"Já tě z ničeho neobviňuji," řekla Miriam, vyrušená z chmurného zamyšlení. "Ať tě nikdy ani nenapadne, že bych tě z něčeho obviňovala!" Brilliantina byla při tom, když byl Roland zabit, v té strašlivé minutě ve vévodově vnější kanceláři, s Matthiasovým psychopatickým poskokem. Kdyby se tam Brill byla dostala rychleji, nebo kdyby se Roland nepokoušel hrát si na hrdinu, kdyby tam nebyla ona, jako návnada pro něho - "Tohle není kvůli tobě," řekla. Rolanda by si možná byla vzala, dala by svůj tichý souhlas s tím, že bude vtažena do klaustrofobického soukolí Klanu.

"Nemám v úmyslu se vdát, za nikoho," dodala smutně. Kdokoli jiný by byl opravdu známkou toho, že je skutečně částí Klanu. Kdysi četla o stockholmském syndromu, tendenci rukojmí ztotožnit se se svými únosci. Ta myšlenka jí nepříjemně zvonila pravdou: někdy svůj nový život vnímala jako ustavičný boj s touhou poddat se tomu všemu. Brilliantina pohotově změnila téma. "Byla bys ochotná souhlasit s prací navíc? Mohu našeptat vévodovi, že by ti jen prospělo, kdyby ses dostala z téhle zmijí jámy."

"Pokud myslíš, že bys s tím souhlasil," řekla Miriam.

"Bude, když uvěří, že tady okolo tebe kují tajné pikle." Zamračila se. "Ještě bych mu navrhla jednu věc."

"Ano? A jakou?"

"Abys mohla pozvat svou matku, ať s tebou v soukromí povečeří. Co možná nejdříve." Brill se odmlčela. "Pokud tvoje matka odmítne, budeš vědět všechno, co potřebuješ."

"Pokud odmítne -" Miriam se zarazila. "To je absurdní!" vybuchla. "Já vím, že je od doby, co byla nucena vyjít z izolace na druhé straně, nevrlá a často jako by to ani nebyla ona, ale už mi přece řekla, že mně to za vinu nedává. Neudělala jsem nic, čím bych jí ublížila, je to přece moje matka! Proč by mne neměla chtít navštívit?"

"Možná nebude moci, pokud ji vydírají." Brill vstala. "Což by zapadalo mezi jiná fakta o tvé situaci," dodala odměřeným tónem. "Neuchýlíme se nyní do ranního pokoje? Musíš mi povědět všechno o svém setkání s Jejím Veličenstvem."

Dopisy byly napsány a pozvánky zaslány. Ale jak čas plynul, Miriam bohužel nedostala během příštích dnů šanci

promluvit si se svou matkou v soukromí, ani povečeřet s baronem.

Večer toho dne, kdy ji navštívila Brill, se k ní dostavili dva poslové: jeden s pozváním k soukromé zábavě u královského dvora, ručně psaným zlatým inkoustem na aksamitovém papíře druhým tajemníkem ctěného královského lorda zapisovatele, a druhý s formální žádostí o její služby, podepsanou ctěným místopředsedou obchodní rady Klanu. Z těch dvou bylo rozhodně více matoucí pozvání ke dvoru. "Je to pozvánka na večeři," vysvětlovala Brill, která držela pergamen na délku paže od sebe mezi špičkami dvou prstů. "Uzavřená společnost jen pro královskou domácnost a jejich nejbližší přísluhovače a přátele, jen asi šedesát lidí, a také tam bude soukromé představení jakýchsi, och, umělců." Divadelní skupina či komorní orchestr nebo, pokud si chce královská rodina připadat obzvlášť avantgardně, dieselový generátor, videopřehrávač a nějaký film.

"Bude tam i korunní princ?" zeptala se Miriam napjatě.

"Já nevím. Možná ne, v létě často jezdívá na lov. Ale ty tam jít musíš. Odmítnout toto pozvání by si vyžadovalo tu nejvážnější indispozici. Což v podstatě znamená, že účast je povinná. Ovšem mohu jít s tebou, kdybys měla pocit, že mě potřebuješ."

"Měla bych strach jít tam bez tebe," připustila Miriam. "Jak velký doprovod si mám vzít?"

"Doprovodit tě tam může libovolný počet lidí, kolik jen chceš - ale dovnitř? Jednoho, maximálně dva. A -" Brill pohlédla úkosem ke dveřím - "Kara by byla potěšena, kdyby mohla jít taky, jenže v podobných situacích na ni zrovna spolehnutí nebývá." Kara právě obstarávala nějakou pochůzku či dvě, zařizovala večerní jídlo nebo plísnila sluhy kvůli bůhvíčemu či si snad jen užívala chvilku volna pro sebe.

"Um-hmm. A tahle druhá?" Miriam zvedla do výše druhou pozvánku.

"Nečekala jsem, že to přijde tak brzy." Brill nakrčila čelo. "Možná by ses ráda vrátila čas od času do Bostonu?" Usmála se. "Věřím, že tohle je pravděpodobně baronův malý žertík. Pustí tě sice na druhou stranu, ovšem jediné, co tam s bolavou hlavou uvidíš, bude vypůjčený sklep."

"Hmm. Dobře." Miriam se ušklíbila. "Ale to královské pozvání -"

"Ona tě chce vidět," řekla Brill rozhodně. "Co jiného by to mohlo znamenat? Vrtochy královny matky se neignorují, moje milá, pokud nechceš, aby byla další pozvánka doručena oddílem dragounů."

"Ach. Chápu." Miriam se podívala na pozvánku. "Kdy se to koná?"

"Večer příštího Slunečního dne... výborně. Bude spousta času, abychom tě mohli náležitě vyparádít a připravit na tu sešlost." Brill se krátce zamračila. "Jenže druhý tajemník tě žádá, aby ses před něj dostavila již zítra. Snad bych měla dohlédnout na tvoje přípravy pro královský dvůr, zatímco ty se budeš věnovat své práci?"

Miriam se zhluboka nadechla, pak přikývla. "Udělej to. Mistrová Tanzig se během tvé nepřítomnosti starala o moji garderobu, Kaře se podařilo vyřídít pro mne pronájem kočáru, a zatímco budu pryč, ty pro mne můžeš připravovat písemné poznámky." Zamyšleně pohlédla k oknu. "Říkám si, kam mne asi má v úmyslu poslat?"

Tohle jsem měla vědět, pomyslela si Miriam žalostně, když pozorovala hustý kouř valící se z lokomotivy na vedlejší koleji přes nástupiště na železniční stanici. Větrík vanoucí pod otevřenými oblouky z litiny zachycoval aspoň část sazí, rozptyloval je po obloze časného odpoledne. Jednou rukou si přidržovala na hlavě klobouk, ve druhé svírala rukojeť cestovní brašny, rozhlížela se po nástupišti a pátrala po svém vlaku.

"To je - hrrmmm! Máme poštovní problém, vskutku," řekl jí lord Brunvig a odkašlal si, mírně na rozpacích. "Všechny trasy jsou v chaotickém stavu a je třeba pečlivě prověřit každou identitu. Přišli jsme o kurýry," pokračoval starý pamětník tónem plným zděšení. (Což docela chápala, protože jestliže se někde v Massachusetts ztratil Klanový kurýr, měl by být nakonec schopen vrátit se v pořádku domů, pokud ovšem nedošlo k nejhoršímu.) "Musíme tudíž uplatňovat nouzový režim," dodal důstojně. "Vadilo by vám příliš, kdybyste...?"

Klan měl spoustu tichých disciplinovaných mužů (a někdy i žen), kteří znali pozpátku rozpis jízdních řádů Amtraku a měli čisté řidičské rejstříky, ale jen několik málo těch vzácných, co strávili nějaký čas v Nové Británii - a příslušníkům dlouho ztracené rodiny Klan jaksi ještě nebyl schopen důvěřovat. Vyžádalo si to nějaký čas připravit nové kurýry pro místo, kde se mohli ocitnout ztraceni s vysoce cenným nákladem ve zcela cizí zemi, než od nich mohli očekávat, že budou schopni spolehlivě jej doručit na místo určení, které se mohlo měnit den ode dne, v závislosti na skutečnosti, kam zrovna bylo bezpečné vykonat dodávku na druhé straně stěny mezi světy. Proto se také Miriam - urozená příslušnice Klanu, dcera vévodkyně - ocitla na nástupišti předměstského nádraží na kraji Nového Londýna, oblečená v šedém kostýmu a pláštiku, s kloboukem se širokou krepou přivázaným k hlavě, nervózně podupávajíc nohama, zatímco malá posunovací lokomotiva strkala za hlasitého sykotu tři vagony vzhůru k nástupišti. A to všechno jen proto, že jsem již věděla, že si mám přečíst věstník, pomyslela si žertovně.

Ne že by na tom bylo něco příliš žertovného, přemítala, když čekala, než vůz první třídy zastaví se skřípotem před ní.

Nová Británie byla v seveří vyzvědačské horečky stejně intenzivní, jako byla paranoia ohledně teroristů, která v současné době přemohla Spojené státy, jen posílená existencí nefalšovaných tajných revolucionářských organizací, z nichž některé by se upsaly samotnému d'áblu, pokud by to mělo posloužit jejich zájmům. Tady byla situace v některých ohledech mnohem jednodušší. Vládní mašinerie byla autokratická a svět byl rozdělen mezi dvě supervelmoci, což hodně připomínalo její vlastní svět v době studené války. Jenže politická jednoduchost a absence moderních sledovacích technik neznamenal, že je tam Miriam v bezpečí. Co postrádal Konstablát (zvláštní bezpečnostní policie, nikoli jen obyčejní nebo zahradní lapkolapové) v odposlouchávacích zařízeních, tím více si to vynahrazoval počtem informátorů a zvěďů. Její doklady byly tak dokonalé, jak je jen dokázali vyrobit ti nejlepší padělatelé Klanu, a byla si jistá, že zná svou cestu. Ovšem pokud by se nějaký všetečný lapkolap nebo všímavý konstábl rozhodl prohledat ji, rovnou by prošacovali její brašnu, a třebaže Miriam netušila, co obsahuje, byla si jistá, že by to určitě bylo inkriminující. Kdyby k tomu došlo, musela by neprodleně přejít na druhou stranu - a doufat, že bude schopná dostat se

domů odkudkoli, kde by se ocitla. Quid pro quo neboli něco za něco zde bylo zcela evidentní: šance strávit nějaký čas v Nové Británii, možnost nahradit paranoiou dvorního života v Niejweinu za zcela odlišný zdroj stresu.

Posunovací lokomotiva se supěním a skřípotem couvala od vagonů. Někde dole na nástupišti zahvízdal průvodčí na svou píšťalku a mávl zeleným praporkem, zasignalizoval, že je vlak připravený k nastupování. Miriam popošla kupředu, sevřela úchytku na dveřích a vytáhla se do jednoho z malých, kouřem páchnoucích spacích kupé v dámském voze první třídy. Sama, jak doufám, řekla si v duchu. Necháte mne tu samotnou, prosím? Zavřela za sebou dveře a s tichým heknutím zvedla do sítě nad hlavou těžké zavazadlo. S kapkou štěstí ji tu nebude nikdo rušit až do Dunedinu - blízko Jolietu ve Spojených státech, protože žádné takové město jako Chicago v této časové linii neexistovalo. Jediné, co musela udělat, bylo přepravit zavazadlo na jistou adresu na předměstí, vyměnit je za identické zavazadlo, pak se vrátit do Nového Londýna. Jenže Dunedin byl od Nového Londýna přes tisíc mil. Jednou z dobrých věcí, které se daly říct o železnicích Nové Británie, byla ta, že noční expresy jezdily rychlostí sedmdesáti mil v hodině. Ovšem pokud bude vlak plný, možná bude mít společnost, a představa, že by měla probdít celou noc díky cizímu chrápání, nebyla zrovna příjemná.

Břink. Vagon sebou škulbl, málem ji vymrštil ze sedadla. Ozvalo se pronikavé zapískání z nástupiště a vzdálené astmatické supění, následované dalším škubnutím, jak se lokomotiva rozjela. Miriam se uvolnila natolik, že si rozeplula pláštík. Všechno bude v pořádku, pomyslela si. Žádné chrápání.

Dveře kupé se otevřely. "Karnety, prosím, madam." Inspektor cloumal svým kloboukem, zatímco si odškrtával její jméno na křídové tabulce. "Výborně, to bychom měli. Odestýlání postelí je v osm, madam, jídelní vůz je otevřený od sedmi. Pokud máte nějaký požadavek na snídani, kuchař vám rád vyhoví."

Miriam se na něj usmála, zatímco couval ze dveří. První třída rozhodně měla své výhody.

Jakmile odešel, stáhla přes okénko do chodby dřevěné žaluzie a zastrčila petličku na dveřích. Sama! Po týdnech strávených ve skleníkové atmosféře uprostřed nejweinské aristokracie to byl nádherně osvobozující pocit. Svůj pláštík pověšila na kolíček nad hlavou, pak se sklonila, aby si rozeplula kotníčkové boty. Spací kupé první třídy měla koberce na podlaze a petrolejové vytápění, i když ne že by na této horké, uprášené cestě to druhé potřebovala. Jakmile řady šedých, shrbených dělnických domků pozvolna přešly v otevřenou venkovskou krajinu, vytáhla z kabelky u pasu svůj palmtop. Se čtyřmi hodinami zbývajících do večere - a patnácti či šestnácti, než vlak dorazí na nádraží do Dunedinu - měla spoustu času na psaní poznámek a čtení.

Přesně o hodinu a půl později vydal stroj přiškracený pištivý zvuk a sám od sebe se vypnul.

"Sakra!" Miriam bezúspěšně zmáčkla startovací tlačítko, pak zastrčila dotykový hrot do zdířky resetu. Píp. Počítač znovu naskočil. Miriam si úlevně vydechla, pak se pokusila otevřít soubor, na kterém předtím pracovala. Nebyl tam. Pár minut horečnatého zastrkování ukázalo, že se stroj resetoval do továrního nastavení a vymazal nejenom práci, kterou již udělala, ale také všechny ostatní soubory, co měla v úmyslu přečíst a editovat. Miriam na to hleděla plna zmatku.

"Patnáct hodin?" postěžovala si prázdnému sedadlu naproti: nekoupila si dokonce ani noviny. Na okamžik ji přemohl takový vztek, že ve skutečnosti zvažovala, že počítač vyhodí z okna. "Podělaný krám." Provinile se podívala přes rameno, ale byla tam sama. Sama s ničím jiným kromě vysušené venkovské krajiny Nové Británie ubíhající za okny vlaku a slabým proučkem kouře vlnícím se z jedné strany vlaku, mísícím se se suchým vzduchem, který jako by toho léta záměrně sužoval pobřeží.

Pokud Miriam měla nějaký převažující negativní povahový rys, bylo jím to, že velmi obtížně snášela nečinnost. Po deseti minutách počukávání špičkou pravé nohy do podlahy zjistila, že zároveň přikyvuje, snaží se napodobit synkopovaný rytmus kol rachotících přes spoje kolejnic. Nemám dokonce ani knihu, pomyslela si. Chvilí uvažovala, že vyjde ze svého kupé a vyhledá průvodčího, jenže to by vypadalo divně. Osamělá žena cestující sama: právě tohle patřilo mezi věci, o které by se mohlo zajímat Ministerstvo pro vnitřní bezpečnost. Myšlenka, že si bude psát na svém palmtopu ztratila veškerou svoji zbytkovou přitažlivost, poněvadž neměla sebemenší záruku, že by nakonec vadné zařízení neposlalo do elektronického limbu všechnu práci, které věnuje celé dlouhé hodiny. Ovšem nic nedělat jí bylo silně proti mysli. Ba co víc, byla to pozvánka ke snění s otevřenýma očima. A když Miriam přistihla poslední dobou samu sebe při snění s otevřenýma očima, bylo to o lidech, které znala. Nejbolestnější byly vzpomínky na Rolanda. Když nezačnu něco dělat, zblázním se z toho, uvědomila si po chvíli. A téměř proti její vůli se její oči stočily vzhůru a spočinuly na cestovní brašně. Nikomu to přece neublíží, když se tam podívám. Či snad ano?

PŘÍSNĚ DŮVĚRNÉ

OD: Kancelář ředitele, Gersteinovo centrum pro reprodukční medicínu, Stony Brook

KOMU: Angbard Lofstrom, ředitel, Korporace Aplikovaná genomika

Zasílám vám souhrn čísel pro tento fiskální rok. Po stručném výtahu bude následovat detailní písemný přehled; těším se, že o vás v průběhu času uslyším.

Operace pokračovaly přesně podle plánu na toto čtvrtletí. Již nyní mohu s jistotou prohlásit, že se nám podaří dosáhnout cílů plánovaných pro druhý kvartál. Požadavek na procedury ART, včetně IVF, IUI, ICSI a odsvorkování vaječníků po sterilizaci převyšuje o 2 % počet žádostí za stejné čtvrtletí v minulém roce, s celkovým souhrnem 672 klientek ošetřených za období prvního kvartálu. Cifry za druhý kvartál v loňském roce naznačují zdárný výsledek u 598 případů, s celkovým počtem 661 novorozeňat.

S odkazem na ACG subvencované operace byl během prvního kvartálu přijat do programu celkový počet 131 pacientek. Podle předběžného odhadu si celkové náklady subvencované léčby pro tyto jedince vyžádají během tohoto čtvrtletí operační výdaje přibližně 397K (následuje detailní výpis všeobecného čtvrtletního účetnictví). Z přísně důvěrných údajů z druhého kvartálu loňského roku vyplývá, že během prvního kvartálu následujícího roku by se mělo

narodit 125 +/- 17 novorozenců. Podle počtu novorozenců za druhý kvartál loňského roku, PGD a vzorků thoriových klků odhadují 87% výnos životaschopných heterozygotů W*.

Byli jsme mimořádně překvapeni, když při rutinním screeningu vyšlo najevo, že jedna z našich pacientek byla nositelkou heterozygota W*. Protože tato pacientka nebyla žadatelkou o AGC program, nevystávají v tomto případě žádné následné otázky, ačkoli jsem si dovolil zredigovat jejich kontaktní detaily z monitorovacího systému dostupného Úřadu pro potraviny a léčiva - kopie je k dispozici na Vaši žádost. Musím nicméně urgentně požádat o policejní dozor při jednání s budoucími nositelkami heterozygotů W*, které nám nepostoupí přímo vaše kancelář.

Jinak je u nás v GCRM všechno v pořádku. Doufám, že máte ziskové a úspěšné čtvrtletí. Kontaktujte mne kdykoli, pokud budete požadovat další informace nebo budete chtít provést osobní prohlídku našeho zařízení.

S pozdravem,

Dr. ANDREW DARLING, D.O.

Ředitel obstetricky

7. POLICISTÉ

Za dvanáct týdnů se toho přihodilo hodně. Tým vybraných federálních agentů, kteří byli odveleni na pracoviště v Marylandu, obdržel název, řetězec příkazů, specifikaci mise a každý z nich pak rozdvojenou osobnost. Ve skutečnosti, říkal si Mike, šlo o klasický příklad mezirezortní politiky, která se jaksi zvrtila. Každý měl svou představu, jak by měli za dané situace postupovat, a většina těchto představ byla naprosto neslučitelná.

"Nejde jen o Smitha," stěžoval si Pete z druhé strany zaneřáděného stolu. "Mě posílají od čerta k ďáblu prakticky všichni. Judith říká, že nemá svolení použít agenturní zdroje ke křížovému financování mého pátrání bez nařízení z Oblastní daňové inspekční kanceláře - kryje nám zadek -, Frank tvrdí, že Oblastní daňová inspekční kancelář nemá povolení poskytnout informace bez FOIA, a Smith říká, že by chtěl pomoci, ale nemá k tomu svolení, protože podle směrnic putují data do NSA a nikdy ven."

Dny pobíhání po kancelářích ve snaze získat potřebný souhlas si očividně vybíraly na Peteovi Garfinklovi svou daň.

Mike unaveně přikývl. "Zkoušel jsi veřejné zdroje?"

"Cože? Myslíš webové stránky? Každoroční zprávy o developerských projektech a podobně? Jo, to bych mohl, jenže by to trvalo týdny, a navíc bez záruky, že bych vypátral všechno, co je třeba." Pete měl stažená ramena, byl napjatý a nervózní. "Jsme policajti, Miku, ne zpravodajští analytici. Tedy kromě tebe, holky na hlídání zdroje Zelenorukáv. A tak tady trčíme s nohama na stole, zatímco velcí zlí hoši pobíhají kolem a vytahují na všechny svoje průkazy Národní bezpečnosti a zatímco já nemůžu získat ani zatracenou zprávu o podzemní parkovací garáži v New Jersey, která byla během uplynulých šesti měsíců vybavena novými bezpečnostními dveřmi! A tohle by údajně měla být konstruktivní spolupráce?"

"Uklidni se," řekl Mike ostřeji, než měl v úmyslu. "Víš co? Půjdeme si dát někam kafe a upustíme trochu páry, jo?"

"Jenže to znamená -" Pete převrátil oči v sloup.

"Jasně, já vím, co to znamená. Odhlásit se z motelu. No a co? Je skoro oběd. Takže je nejvyšší čas odhlásit se, než se budeme muset znovu zapsat. Jdeme."

Mike a Pete vyklidili svoji přečpanou kancelář pro dva. Nebyl to jednoduchý proces: nic nebylo jednoduchého, jakmile jste jednou měli za zadkem FBI, NSA, CIA a DEA, všechny se snažící uplatňovat svoje přísná bezpečnostní kritéria.

Nejprve museli uklidit všechny rozpracované materiály do zásuvek psacích stolů a pečlivě je zamknout. Veškeré kancelářské potřeby šly do další zamykatelné skříňky. Pak museli Mike a Pete navzájem překontrolovat svoje zamčené stoly, a teprve potom mohli vystoupit do chodby, zamknout dveře kanceláře a zamířit ke kontrolnímu stanovišti u výtahů. FTO - Organizace Rodinný podnik - byla v rozškaltování na jednotlivá oddělení opravdu skvělá. Byla skvělá co do počtu zámek i co do bezpečnosti - skvělá snad ve všem kromě vnitřní spolupráce jednotlivých oddělení. A skvělá v tom, jak si pro sebe zabírala horní poschodí mrakodrapů, kde v důsledku kocoviny následující po 11. září závažně klesly ceny, a světochodci byli považováni za hrozbu větší než unesená dopravní letadla.

Vnější chodba byla pustým pásem narušeným jen zamčenými dveřmi, z nichž nad některými zářila červená světýlka.

Stěny byly holé, kromě plakátu vyzývajícího k neutuchající bdělosti, který zřejmě pocházel od nějakého propagandistického výboru NSA. Mike se ujistil, že zamkl svoje dveře (modrým klíčem) a vytočil číselnou kombinaci, než zamířil k řadě výtahů. Poslední dveře v chodbě byly otevřené. "Bille?" zeptal se Pete.

"Pete. A Miku." Bill Swann se usmál. "Máte pro mě něco?"

"Jistě." Mike natáhl svoje klíče, počkal, až si je Bill - spolu s Peteovými - vezme a uklidí je. "Jdeme na oběd, vrátíme se asi za hodinu," řekl.

"Jasně, podepíšte se mi tady." Swann nebyl v uniformě - to ostatně nebyl u FTO nikdo, protože FTO neexistovala a modré či zelené uniformy v komplexu by mohly podnítit zvědavost některých civilistů -, ale Mikovi nedělalo problém vidět v něm námořního seržanta. Pečlivě si přečetl nabídnutou složku s klipsem, pak se podepsal, aby potvrdil, že odevzdal klíče od své kanceláře ve 14.27 a byl svědkem toho, jak je Bill vkládá do automatické skladovací skříňky na klíče - další bezpečnostní hračka NSA. "Uvidíme se později, pánové."

"Jistě." Pete si bez melodie pískal, zatímco škrábal svůj podpis na příslušnou linku.

"Nebezpečná místa, tyhle kavárničky."

"Člověk si musí dávat bedlivý pozor na ta jejich našlehaná krémová latté s dvojitou čokoládou," souhlasil Pete, zatímco čekali, až se otevřou dveře výtahu. "Mohla by vyskočit a polít tě. Jeden doušek a povezu tě na předoperační vyšetření kvůli bypassu. Zlámou ti žebra přesně jako ten vetřelec ve, hm, Vetřelci."

"To já si raději dám turka," řekl Mike stroze, "a hezky v klidu. Někde, kde..." Přijel výtah a Mike už jen pokrčil rameny.

Celou cestu stáli vedle sebe v tichosti. Výtah již zažil lepší časy, jeho umělohmotné obložení žlutlo a koberec byl místy

prodřený, plakát na zadní stěně byl jen dalším přebytkem z nějaké superčerné, k ostražitosti vybízející kampaně NSA. Jsme ve válce a nepřítel číhá všude.

"Nemáš někdy pocit, že ses narodil v nesprávné společnosti?" zeptal se Petea, když procházeli vestibulem.

"Často. Obvykle se mi to stává těsně předtím, než se vrátí domů její manžel."

"Cože? Taková morální zvrhlost? A ví o tom Nikki?"

"Jen žertuju."

Peteovo manželství bylo natolik pevné, že si mohl dovolit takhle vtípkovat. Mike přikývl. "Tohle jsem nemyslel."

"Vždyť já vím..." Pete se odmlčel, zatímco čekali u přechodu pro chodce. Byl horký den a Mike si říkal, kéž by byl nechal sako v kanceláři. "Pojďme. Poslyš, nějak mi nedává pokoj celý jejich přístup k té věci."

"Policajti jsou ze Saturnu, agenti z Uranu?"

"Něco takového." Peteovo obočí se zužovalo do celistvé černé čáry, když byl nahněvaný nebo napjatý. "Tamhle."

Ukázal do boční ulice lemované obchody, ve všeobecném směru Harvard Square. "Je to kulturní záležitost."

"To mi povídej. Odlišná měřítka na průkazní materiál, odlišné postoje ke sdílení informací, rozdílné názory."

"Já myslel, že to je naše práce odhalit tenhle nadpřirozený zločinecký syndikát," stěžoval si Pete. "Shromáždit důkazy, vybudovat případ, zařadit dohodu při přiznání viny a svědeckou podporu, kde to bude zapotřebí, vysledovat možné zdroje spolupráce, a všechny ostatní věci."

"Přesně tak," přikývl Mike. To již uviděli povědomý znak kavárny Starbucks. Přišli právě včas, než se začala tvořit odpolední fronta. "A vedení má úplně odlišné představy. Tohle se mi snažíš říct?"

"Jsme policisté. Snažíme se přijít na zákonné řešení kriminálních problémů. Smith a celý řetězec velení nad námi jsou národní bezpečnost. Jsou to vojáci a agenti zpravodajské služby. Pracují mimo zákon - tím chci říct, že se řídí mezinárodním právem, ženevskými konvencemi, a tak dále, to všechno mimo náš vnitřní rámec." Odmlčel se. "Já si dám sendvič se sýrem a šunkou, velkou obyčejnou kávu bez smetany a koláč." Podíval se na Mika. "Tentokrát platím já."

"Dobře." Mike si objednal. Počkali, dokud se před nimi neobjevily tácy, pak si pro sebe uchvátili pár židlí a stolek ve vzdáleném rohu, zády ke zdi a s dobrým výhledem na ostatní návštěvníky. "Takže nám to podle tebe ztěžují tím, že nejsou ochotni podělit se o informace týkající se národní bezpečnosti s domácími policejními agenturami, aspoň ne bez řádného povolení od Ministerstva pro vnitřní bezpečnost."

"Domov s roztaveným potrubím." Pete zachmuřeně pozoroval svoji kávu. "Tohle mě samozřejmě taky štve, ale největší starosti mi dělá politický úhel. Nejsem si jistý, jestli o nás vůbec vědí. NSA popadla míč a Kazatel je příliš zaneprázdněný pátráním po pornografii pod postelemi a zatýkáním dealerů s vodními dýmkami, než aby měl čas na žabomyši válku. Nepřekvapilo by mě, kdyby to klasifikovali jako tajné, takže možná dokonce ani neví o naší existenci, nebo si myslí, že jsme jen další z protidrogových skupin uvízlých v nějaké protiteroristické operaci, kterou řídí Wolf Boy a Daddy Warbucks."

Mike chvíli opatrně foukal do své kávy, pak se napil. "Nejsem si jistý, jestli je na tom něco špatného," připustil.

"Nejsi si jistý - hm?"

"Taky si nejsem jistý, zda to dělají správně." Mike pokrčil rameny. "Vím jen to, že nepostupujeme efektivně. Je to starý příběh: pokud je jediným náradím, které máš k dispozici, kladiivo, tak každý problém vypadá jako hřebík. Problémem jsou tady Mattovi bývalí spolupracovníci, že ano? Akorát že se na ně nemůžeme dostat, je to tak? S policejními metodami toho moc nezmůžeme. Oni kladou důraz hlavně na vojenskou stránku věci. Hoši, co o tom vědí mnohem víc než my, se zřejmě domnívají, že tohle je situace, která si vyžaduje vojenský přístup. Rozhodně se nezdá, že bychom s tím mohli udělat něco víc než jen tiše nesouhlasit."

"Já ale opravdu nesouhlasím. Musíme vypátrat ty zabezpečené domy, které stále používají. Matt přece říkal, že mají nedostatek kurýrů - dříve nebo později s tím budou mít problém! Kdybychom jich dokázali pozatýkat dostatečné množství, byli by nuceni s těmi svými obchody přestat."

Mike zavrtěl hlavou. "I když to uděláme, stejně to začne znovu, jen o generaci později," řekl pomalu. "Pokud se nám nepodaří dostat na jejich domácí trávník. Což by bylo vojenské řešení, ne policejní. Možná to vypadá jako kouzlo, ale určitě musí existovat nějaký logický způsob, jak to dělají, hm? Ať už je to cokoli. Vsadil bych se, že právě na tohle se snaží hoši z Los Alamos přijít. Ovšem zda se vůbec někam dostanou..."

"Asi máš pravdu." Pete se opřel ve své židli a znovu se rozhlédl po restauraci. "Začíná to tu být docela přeplněné. A jak to vypadá doma?"

"Hm, vždyť víš," odpověděl Mike. "Kocour mě považuje za cizince, v obýváku mám vrstvu prachu, že by se na ní dalo lyžovat, a když jsem šel posledně domů, moji sousedé volali policajty, protože si mysleli, že jde o vloupačku. A ty?"

"Hm. Potřeboval bys přítelkyni." Peteovi se podařilo usmát.

"Vlastně ani ne." Mike si zamíchal kávu. "Tahle práce ode mě ty dobré stejně vždycky odežene."

"Jako tu, jak se jmenovala? Tu novinářku, cos s ní chodil vloni nebo kdy to bylo."

"Nech toho, Pete."

Pete na něj hleděl. "Pořád ještě tě to žere, vid'?"

"Řekl jsem, abys toho nechal." Mike vzhlédl. "A ty máš nějaký soukromý život? Nebo jsem na tom tak zle jenom já?"

"Kdekoli si pověsím svůj klobouk, tam je můj domov. Aspoň takhle mi to říká Nikki: většinou k tomu používám háček na zadní straně dveří od kanceláře. Kdybych dostával peníze za přesčasy..."

"Já si svoji dovolenou šetřím." Mike dopil kávu. "Až budeme mít tohle z krku, pojedu - vlastně ani nevím kam. Prostě budu normálně žít. Ještě devět let a můžu odejít do předčasné penze, zamířit na jih, koupit si člun a urybařit se tam k smrti. Až na to, že při tomhle pracovním vytížení toho ze mě moc nezбудe, abych si to mohl náležitě užít."

"Musíš přestat dávat toho ze sebe do své práce tolik," poradil mu Pete. "Přinejmenším si vyhrad' pár večerů v týdnu

čistě jen pro sebe. Už jsi dopil?"

"Skoro." Mike vyprázdnil svůj šálek a protáhl tvář. "Pojďme se projít. Rád bych se trochu nadýchal čerstvého vzduchu, než se budeme muset vrátit."

Ušli téměř polovinu bloku, než to Pete řekl. "Tak už to konečně vyklop, Miku. Já vím, že" - mávl rukou nad Mikovou odpovědí, ještě než ji uslyšel - "tohle není jenom kancelářská politika jako obvykle, vid'?"

"Ne, není." Mike pečlivě volil slova. "Ten tvůj lov s dolováním dat. Ty si myslíš, že se vymlouvají a posílají tě od čerta k ďáblu úmyslně?"

"Ne. Já -" Pete se zarazil. "Ne, není to úmyslné. Já si myslím, že jde o tohle: oni tě nahnali, abys dával bacha na Zelenoruká, a museli si najít něco, aby mě udrželi mimo hru, protože jsem byl u toho prvního výsledku. Vědí, že se na to dívám jako na čistě kriminální problém, takže mě nijak nepodporují. Ty jsi pro ně použitelný. Zpravodajská služba." Pokrčil rameny. "Už jsem z toho málem cvok," dodal tiše.

"Pokud se na to nedívají jako na kriminální problém, jak k tomu hodlají podle tebe přistupovat?"

"Já nevím. A právě z toho mám velice špatný pocit."

Pokud nedostaneš krvácení z výšky, mezirezortní hádky ti je přivodí pokaždé, přemítal Mike sarkasticky, když čekal u řady výtahů v bostonské kanceláři. Popotáhl, mírně rozčilený sám na sebe. Právě se vrátil z oběda s Petem a měl v úmyslu rozhodnout se, co bude dělat večer - měl by vykonat nějaké příhodné gesto v rámci plánu "mít svůj život", jako třeba zatelefonovat své sestře Lois (v Boulderu, bezpečně daleko) nebo si půjčit nějaký film -, když zazvonil jeho telefon. "Miku? Tady je Deirdre. Mohl bys prosím přijít do zasedačky? Eric by si s tebou chtěl promluvit."

"Eric" - plukovník Smith - byl v embryonickém orgánovém žebříčku o jednu příčku nad ním, a bylo pravděpodobnější, že mu spíš přivodí bolest hlavy, než aby mu nabídl tylenol. A navíc to znamenalo poměrně vysokou šanci, že bude muset dnes opět pracovat jako obvykle dlouho do noci. Špatný policista, žádný život. Bylo to, jako řešit den co den nějaký případ vraždy, donekonečna...

Dvacáté první poschodí bylo kdysi nadmíru luxusní, když to tam ještě patřilo dot.bomb. Teď si je levně pronajala FTO, a sice od šestého patra nahoru. Veškeré prostory pod desátým spadaly do červené zóny - s rizikem nepřátelského vniknutí. Mikovým cílem byla kancelářská zasedačka. Byla na ní rudá bezpečnostní pečeť, ale žádný zámek s číselnou kombinací - byl to malý konferenční sál, ne vysoce zabezpečená trezorová místnost ve stylu typickém pro NSA.

Agentura FTO zatím neměla dostatečné množství tajemství, aby zaplnila vědro čerstvými plivanci, natožpak trezorovou místnost za miliony dolarů v ateliérovém bytě kancelářského bloku. Už jen tohle byla podle Mikova názoru známka, jak špatně celá jejich organizace funguje. Nebo jak hladovějí po nových informacích.

Zmáčkl bzučák u dveří, hned vedle číselného televizního okruhu. "Mike Fleming, na vaši žádost. Chtěl jste mne vidět?"

"Pojďte dál, Miku." Smith se většinou snažil působit přátelsky, ale dnes zněl neobvykle rezervovaně. Mike si to vzal k srdci a napřimil se, jakmile se dveře otevřely.

Navzdory skutečnosti, že se nejednalo o trezor, byla zasedací místnost zhruba stejně přátelská jako Drákulova krypta - žádná okna, potrubí klimatizace, a strop i podlaha z průhledných dlaždic Lexan, tak aby je bylo možné vizuálně kontrolovat kvůli štenicím, generátory bílého šumu přilepené na každém plochém ozvučném povrchu, aby zmátly jakékoli odposlouchávací zařízení. Hučely a hvízdaly jako nějaká astmatická klimatizace, bez přestávky si pro sebe cosi mumlaly, aby pohltily jakákoli tajemství, která by mohla ze zasedací síně uniknout. Zasedání v téhle kryptě vždycky vypadala jako konference sluchově postižených: Ech, cože? Mohl byste to zopakovat?

Mike počkal, až Smith odemkne dveře. Smith byl v košili s krátkým rukávem, límeček měl rozepnutý, kravatu povolenou. Klimatizace už zřejmě opět funguje, pomyslel si Mike, než si všiml druhého muže sedícího u průhledného stolu.

"Co pro vás můžu udělat?" Podíval se na cizince, odhadoval jej. Rudý odznak, purpurový pruh. V tajemné, barevně rozlišené kódovací hierarchii NSA, kterou sem od nich zavedl Smith, to znamenalo návštěvníka, ovšem takový ten druh, který měl povolení klást nepříjemné otázky. "Dobré ráno," dodal Mike obezřetně.

"Posaďte se." Smith klesl zpátky do židle, a tak Mike uposlechl jeho pokyn a posadil se z druhé strany stolu.

Návštěvník měl hubený obličej, třicátník nebo čtyřicátník, vlasy mu již ustupovaly. Jako Hugo Weaving v Matrixu, uvědomil si Mike. Úplně stejný, včetně psací podložky s klipsem. To muselo být záměrně. Pitomec, jenže velice důležitý pitomec, pomyslel si rozčileně.

"Miku, dovolte mi, abych vám představil doktora Andrewa Jamese z nadace Heritage Foundation v Yale. Andrew, toto je služebně starší agent Mike Fleming z DEA, v současné době přidělený k FTO. Miku, doktor James je naším novým zástupcem ředitele Operační zpravodajské služby, což znamená, že bude řídit naši stranu show, jakmile se nám podaří všechno zkoordinovat." Ve tváři mu škublo. "Nějaké dotazy?"

"Velmi mě těší, že vás poznávám, pane," řekl Mike zdvořile, s netečným výrazem. Sakra, další tajný. Tihle lidé nevěděli o prosazování zákona vůbec nic, a starali se o to ještě méně. Což vypovídalo cosi dost nepříjemného o směru, kterým se mělo jejich setkání ubírat.

"Jsem si jistý, že jste potěšen." James měl suchý, skřipavý hlas. "Vím, co si myslíte." Neusmál se. Nezamračil se. Vypadá jako robot, pomyslel si Mike. S nepříjemným pocitem si otřel dlaně o kalhoty.

"A máte pravdu," pokračoval James. "Já jsem politický pověřenec. Jsem tady proto, že určité zájmové skupiny chtějí mít pečlivý dohled nad celou operací a chtějí si zajistit, že se nic nezvrhne nežádoucím směrem. Vy jste momentálně přidělen k NSA a DEA, ale to se musí změnit. Spolupracujeme v této záležitosti s Ministerstvem spravedlnosti, ale bylo rozhodnuto, že operační důraz bude přesměrován k vojenské stránce. Můj veřejný titul je tudíž náměstek ředitele pro politicko-vojenské záležitosti a hlášení podávám Národnímu bezpečnostnímu úřadu. Samozřejmě budu ve spojení rovněž s Bílým domem, abych jim předával informace o jakémkoli pokroku, kterého se vám podaří v tomto případě

dosáhnout. Je vám to zatím jasné?"

Mike pohlédl na Smitha, všiml se jeho upjatého výrazu. Tohle nevypadá dobře. "Ne tak docela, pane," řekl pomalu, zatímco se v duchu snažil srovnat si v hlavě myšlenky. "Chápu, že nad námi chcete mít dozor. Ale mám pravdu, když říkám, že vy celou věc primárně vidíte jako problém národní bezpečnosti spíš než vnitřní policejní záležitost?"

"Ano." James položil ruce naplocho na desku stolu, s prsty doširoka roztaženými. "Prvořadý důraz klademe na hledisko národní bezpečnosti. Tito - tento 'Klan' - pro nás představuje vnější hrozbu. Mají nukleární materiál, a otázka pašování narkotik je z našeho pohledu - tedy ze strategického pohledu odshora dolů - zcela podružného významu ve srovnání s otázkou, zda nějaká nepřátelská moc začne či nezačne vyhazovat do vzduchu naše města."

"A je mě tady vůbec ještě zapotřebí?" zeptal se Mike neomaleně, s příkrádajícím se znepokojivým pocitem hněvu a bezmoci. "Nebo jste si mě sem zavolaal, abyste mne odvolal?"

James se znovu usmál, jako žralok kroužící ve vodě kolem zraněné oběti. "Ne tak docela. Plukovník Smith mi řekl, že za jednaosmdesát dní od doby, co tato organizace vznikla, se jí podařilo získat jen jeden přínos z oblasti zpravodajské operativní činnosti, a to ještě pochybné hodnoty. Vy jste byli pověřeni jeho výsledkem, protože jste s ním byli jako první v kontaktu. Nějak se mi tomu nechce věřit - mohl byste to pro mne shrnout?"

Mike cítil, jak se mu zrychluje puls. Smith na mě nastražil past. Podíval se na svého šéfa, který přimhouřil oči a takřka neznatelně zavrtěl hlavou. Ne? Pak to byl James. Taktika tajných služeb, dvojité prověření každého každým, čili nedůvěřuj nikomu, popadni situaci pod krkem - a nepouštěj. "A mohu si vás prověřit? Bez urážky, ale jediné, na co musím spoléhat, bylo dosud jen vaše slovo." Kývl na Smitha. "Standardní protokol." Standardním protokolem bylo nevěř nikomu a nepovažuj nic za samozřejmé, a mělo to platit na všech úrovních, proto taky Swann kontroloval Mikův průkaz a pověření každého rána předtím, než mu vydal klíče od jeho vlastní kanceláře. Ztuhl: pokud by James chtěl vyvolat problém -

Ten místo toho souhlasně přikývl. "Velmi dobře, pane Flemingu. Čtečku průkazů máte tamhle." Vstal a přešel ke stroji.

"Já si prověřím vás a vy mne, ano?"

"Myslím, že to je dobrý nápad, pane," řekl Mike obezřetně. Oba projeli svoje průkazy scannerem a Mike si všiml seznamu Jamesových pověření. Byl zhruba o třetinu delší než jeho vlastní. "Výborně, takže teď mám svolení říci vám, že existujete." Zkusmo se usmál a James přikývl, když se vracel na svoje místo.

Mike se zhluboka nadechl. Tak jo, takže to není totální pitomec. S tímhle bych dokázal žít. "Máme problém se zpravodajskými zdroji," začal. "Jediné, co máme k dispozici, je spolupracující přeběhlík a dva vězni. Přeběhlík je nám jako obvykle ochotný napovídat sto padesát procent toho, co si myslí, že chceme slyšet. A vězňové nejenže nemluví, ale domnívám se, že snad ani mluvit neumějí."

James zamručel, jako by ho někdo uhodil do břicha. "Vysvětlete to." Zvedl ruku. "Četl jsem memorandum a přebral si pásky s Mattovými výslechy. Tak mi toho ochotného nevzdělance popište, a naservírujte mi to bez obalu, protože na nějaké vytáčky nemám čas. Předstírejte, že jsem Daddy Warbucks, jestli chcete."

"Ehm, dobře." Mike se posadil, odkašlal si. "Co se Matta týče, měli jsme z pekla štěstí. Bez něho by FTO neexistovala. Stále bychom hleděli na osm až deset gigabucků heroinu a kokainu přepravovaných na východní pobřeží, aniž by je byla schopná pobřežní stráž vůbec vystopovat. Dobrá polovina z toho množství nám stále uniká, jenže teď -" Pokrčil rameny. "Nejdůležitější je, že Matt je pravděpodobně nejceněnější informátor, jakého kdy americká policie měla." Polkl. "Během následujícího vyšetřování jsme ale narazili na betonovou zeď."

"Betonovou?" James udělal stříšku ze svých prstů, lokty opřené o průhlednou desku stolu. "Co tím myslíte, betonovou?"

"Tak dobře. Během prvního týdne jsme Pete a já udělali s Mattem průlom a vysávali jsme z něj informace jako šílění. Tedy samozřejmě kromě toho malého výletu k černé skříňce dole v Krypto City." Pokývl na Smitha. "Do šestého dne jsme byli připraveni jít do akce. Díky zatčení kurýra v den dva druhá strana již věděla o naší aktivitě, takže pro nás nebylo zas tak velkým překvapením, když jsme převrátili osm prázdných hnízd po sobě. Slušný záťah, jenže cíle nám unikly - peníze, lidé i drogy. Pokud jste viděl detaily toho, co jsme našli - James přikývl - "budete vědět, že to byla velmi důkladná operace. Znepokojivě dobře strukturovaná. Tihle hoši jsou jako nějaká velká špiónážní agentura, něco jako KGB ze starých časů: organizovaná v týmech, se zajištěnými komunikacemi, zabezpečenými domy a dokonalým harmonogramem. Není to žádný pouliční gang. Jenže jsme nechtyli už vůbec nikoho. Zrovna dnes se má náhodou konat další záťah, ale neočekávám, že by se nám podařilo někoho zajistit. Tihle hoši jsou až příliš dobří profesionálové." James se zamyšleným výrazem přikývl. "Povězte mi něco o těch dvou vězňích."

"Hmm. Pete a já jsme šli zpátky za Mattem, který nás poinformoval o bezpečnostní struktuře druhé strany. Dali jsme hlavy dohromady a s Mattovou pomocí jsme se snažili dopídit, jak asi vedoucí představitel druhé strany, říkájí mu vévoda, přeorganizuje chod věcí ve světle Mattova zmišení. Matt řekl, že přichystal krycí akci, díky které to bude vypadat, jako by byl mrtvý, a tak jsme navrhli několik havarijních postupů vycházejících z předpokladu, že nepřišli na to, že Matta teď máme my. Také jsme přepadli devět dalších míst, o kterých jsme věděli, že budou evakuovaná, pokud si dali ohledně Matta dohromady dvě a dvě. Postupovali jsme stejně jako při první vlně záťahů, s tím rozdílem, že na speciální úkoly jsme si vyžádali příslušné specialisty."

Mike se opřel v židli. Specialisty - druh lidí, které měla CIA zakázané od doby církevní komise, operace Fénix a dalších smrtelných tajemství ze šedesátých a začátku sedmdesátých let. Hoši s chirurgicky upravenými břišky prstů a s kufíky plnými velmi drahých speciálních hraček. "Na prvním místě jsme nenašli nic, ale na čísle dva okolo šedesáti kilogramů neřezaného heroinu, plus svazek dokumentů v kódu gamma. Na třetím místě jsme narazili na tři kurýry. Jeden z nich při akci zahynul -" zabíty fentanylovými výpary, mozkově mrtvý, než jej - ji - stačily speciální jednotky odtáhnout nahoru k ventilátoru - "ale ostatní dva jsme zajistili a poslali do Facility Echo. Vyšlo najevo, že nikde není jediný záznam o jejich existenci - jsou to duchové, neexistují. Dokonce u sebe neměli ani falešné doklady. Spočil jsem se s agentkou Herzovou

a zařídili jsme soudní příkaz k zadržení. Protože jsou neznámé národnosti, neměli jsme je kam deportovat, a jakmile jim jednou imigrační úřad štípně lístky jako ilegálními přistěhovalcům, musíme je držet mimo soudní systém. Lepší než Camp X-ray. Škoda, že z nich nemůžeme dostat nic užitečného," dodal omluvně.

James se zamračil. "Proč nechtějí mluvit?"

"Nu, podle toho, co víme, neumějí anglicky." Mike čekal, aby viděl, jak bude James reagovat.

Muž jen sotva znatelně pokývl hlavou. "Co takhle španělština?"

"Nesmysl." Mike ho bedlivě pozoroval. Z ničeho jej neobviňuje, nechová se přezíravě, nedělá si z něj legraci. Není tak špatný, pomyslel si zdráhavě. Na tajného rozhodně ne. "Víme o těch tetováních, a tak jsme podnikli určitá opatření.

Kurýr Able měl zrcadlové tetování na lebce, pod hranicí vlasů, a kurýr Bravo je měl na vnitřní straně levého zápěstí.

Nechali jsme jim kápně na hlavách a zavázané oči, dokud se nám nepodařilo sehnat prověřeného kosmetologa s laserem, který jim je vymazal. Ale jsme si docela jistí, že tihle hoši nemluví anglicky nebo španělsky - ani francouzsky, německy, holandsky, portugalsky, italsky, řecky, rusky, česky, srbochorvatsky, japonsky, latinsky, korejsky, mandarínsky nebo kantonsky." A neptejte se mě, jak to víme... to už je náš trik. "Ovšem mluví trochu germánsky, aspoň to jsme z toho pochopili, a Matt pro nás funguje jako tlumočník. Říkají tomu hoch-sprache, a zní to, jako by se to vyvinulo z různých protogermánských dialektů někdy před šestnácti sty lety - němčině se to podobá asi tolik jako moderní španělština klasické latině." Znovu se zhluboka nadechl. "Pokouším se to naučit, ale nemám dost podkladů, ze kterých bych mohl vycházet - žádný ze zadržených není ochoten pomoci, a Matthias není zrovna učitelem jazyků. Pracujeme na lexikonu a sehnali jsme pár lingvistů, kteří sem přijdou ihned, jakmile budou prověřeni, jenže je to velký problém. Domnívám se, že ti muži fungovali na způsob nosičů, přesouvajících náklad sem a tam mezi budovami na stejném místě v obou světech - říkají tomu dvojčediné domy. Kvůli své práci se nikdy nemuseli vydávat za Američany. Získat o nich jakékoli informace je velmi obtížné."

Což je velice zdrženlivé vyjádření, dodal Mike v duchu. Z Matta už jej bolela hlava - byl stále náročnější ohledně svých požadavků, podezřivavý a paranoidní kvůli podmínkám svého věznění a pravděpodobnosti eventuálního propuštění pod falešnou identitou. Dříve nebo později spolupracovat přestane, a pak budou mít velký problém.

"Ovšem my budeme tuto expertizu v brzké budoucnosti naléhavě potřebovat." James se prudce napřimil, jako by dospěl k nějakému rozhodnutí. "Pane Flemingu, mám pro vás zprávu, která vám možná bude znít na první poslech negativně, takže doufám, že budete naslouchat pozorně, protože ve skutečnosti tomu tak vůbec není. My totiž nemáme na místě, odkud ti lidé pocházejí, žádné aktivní lidské zpravodajské zdroje. Přesně jako v Afghánistánu v roce 2001 - a nemůžeme si dovolit vydat se někam naslepo. Prošel jsem si váš osobní spis a, upřímně řečeno, nejste ničím výjimečný - až na to, že máte v této záležitosti tříměsíční náskok před kýmkoli jiným z oboru. Tudíž s okamžitou platností nařizuji zde plukovníku Smithovi, aby vás přeložil z vyšetřovacího oddělení do nového týmu - na Zpravodajské operativní práce. A váš vězeň bude přeražen pod vojenský dohled, třebaže prozatím zůstane tam, kde je."

"Vojenský dohled?" Mike zvedl obočí. "Nejsem si jistý, zda je to legální."

"Bude, jakmile nám kancelář generálního prokurátora doručí své rozhodnutí," řekl James odmítavě. "Chtěl jsem říci, že vy budete pokračovat v práci na zvládnutí jazykové problematiky a ve vyslýchání Matthiase, a spolupracovat s vyšetřovacím oddělením, kdykoli to bude nutné - ale také se vrátíte zpátky do školy. Školy operací v terénu, abych byl přesný. Budete zařazen do akce, o které jste nikdy předtím neslyšel, s kódovým označením ČISTKA, a budete mít pověření MODRÉ NEBE. Vaším prvořadným úkolem bude dozvědět se, kdo ti lidé jsou a jak myslí, zvládnout jejich jazyk, osvojit si zvyky a cokoli jiného, co nám dovolí pochopit jejich myšlení. A naučíte se je znát natolik, abyste byl schopen nepozorovaně se pochybovat mezi nimi. Rozumíte mi?"

"Ano. Myslím, že ano." Mikovi vyschlo v ústech. "Prostě potřebujete zvěda, je to tak?" Mohou tohle vůbec udělat? Legálně? Měl pocit, že jakékoli námitky, které by mohl vyslovit, by byly převálcovány. A vznést je by mohlo znamenat důsledky mnohem závažnější než jen konec kariéry.

"Ne pouze obyčejného zvěda." James zamyšleně přikývl. "Vy budete verbovat a cvičit další lidi, velet jim způsobem, ve kterém jsme od dob studené války zrovna nevynikali. Během posledních pár desetiletí jsme se naučili příliš spoléhat na naše elektronické výzvědné zdroje - bez urážky," dodal Smithovým směrem, "jenže v té pohádkové zemi tímto způsobem operovat nemůžeme. Takže do toho půjdete a budete velet naší operaci v terénu. Půjdeme tam a budeme vést válku proti nepříteli. Tohle je teď naše mise."

"Je toho na mě příliš mnoho najednou," řekl Mike pomalu. Točila se mu hlava. Co to má sakra znamenat? To zní, jako by plánovali invazi! "Zmínil jste se o jakémsi druhu speciálních pověření? Ehm, ČISTKA? MODRÉ NEBE?"

James pokývl Smithovi. "Povězte mu to."

Smith se vsedl napřimil. "Ten, ehm, Klan, představuje zjevné nebezpečí pro integritu Spojených států amerických," řekl tiše. "Ve skutečnosti nebudu moc přehánět, když řeknu, že to je veskrze zločinecký stát. Rozkaz zní, abychom se připravili, pokud to vůbec bude možné, na situaci, za které tam budeme moci jít, abychom vynutili změnu tamního režimu. MODRÉ NEBE je zpravodajský enabler a ČISTKA je projekt k provádění špiónážních operací na nepřátelském území."

"Tohle všechno předpokládá, že můžeme spolehlivě posílat zvědy do paralelního vesmíru a zase je odtamtud dostat zpátky," řekl Mike tiše. "Jak to chcete dokázat?"

Dr. James se podíval na plukovníka Smitha. "Měl jste o něm pravdu," zamumlal. K Mikovi: "Zatím jste nebyl pro tuto operaci prověřen. Řekněme jen, že máme určité dlouhodobé plány, a již se rozběhly jisté výzkumné projekty. Ale prozatím" - usmál se na Mika, děsivě intenzivním výrazem, při kterém odhalil víc zubů, než na kolik by měla mít lidská bytost nárok - "máme dva nepřátelské kurýry, a ti pro nás budou pracovat, ať chtějí nebo ne. Jejich prostřednictvím pochytáme další. A pak ty hajzly přimějeme litovat, že se kdy zapletli se Spojenými státy."

8. REPRODUKČNÍ POLITIKA

Otřesená a zamyšlená. V tomto stavu následovala Miriam obsluhu a ostatní cestující ze svého vagonu k jídelnímu vozu. Někteří z pasažérů se k večeři převlékli, ale když si Miriam sundala kabátek, zjistila, že není oblečená až tak nevhodně, což bylo jen dobře, poněvadž údržbě svého zevnějšku přílišnou pozornost nevěnovala. Stejně jako v Gruinmarktu ji i zde záležitosti veřejné etikety často mátlly - bylo velmi snadné něco poplést a nezachovat se správně, zvláště pak když měla hlavu plnou starostí kvůli zcela jiným věcem. Co má proboha ta zpráva znamenat? O co tady jde? přemítala, když ji průvodčí usměrňoval do sedadla mezi růžolící babičku a její zhruba desetiletou dovádějící svěřenkyni, zjevně v důsledku jakési pošetilé starostlivosti kvůli jejímu osamocenému stavu. Byla to past. To je jediné vysvětlení, které mi dává smysl. Někdo ode mne očekával, že se do té brašny podívám -

"Marisso! Dej si ruce do klína a přestaň si hrát s vidličkou. Omlouvám se, ale když někam cestujeme, je nezvladatelná," houkla babička Miriam do ucha. "Nemyslíte?"

Miriam se mírně usmála, snažila se nedat najevo podráždění, že byla vytržena ze svých myšlenek. "Nerada mluvím zle o lidech, které stěží znám."

"To je v pořádku, teď už nás znáte. Marisso, polož to! Já jsem Eleanor Crosbyová. A vy...?"

V pasti. "Já jsem Gillian," odpověděla Miriam, která použila svou maskovací identitu, jež pro ni připravili logistické Klanu. Upozornili ji, že by ji měla používat co možná nejméně: při důkladnějším prozkoumání by zcela jistě neprošla. Podél stolu krácel číšník s polévkovou mísou balancující mu na jedné paži, rozléval ji naběračkou do misek v rytmu houpání vagonu. Snažím se přemýšlet, takže laskavě zavřete pusku a přestaňte mě otravovat.

"To je báječné! Určitě cestujete, abyste se setkala se svojí rodinou? Odkud jste, z Londýna nebo z jihu?"

"Z Londýna," odpověděla Miriam, která byla čím dál nervóznější. Jakmile byl číšník za ní, popadla lžici a pustila se do jídla. Cibulová polévka by možná chutnala dobře, kdyby si nebyla opečila ústa hned prvním soustem, ale měla na výběr buď ji srkat takhle horkou, nebo se nechat otravovat všetečností paní Crosbyové až do Dunedinu. Ovšem i tak musela být ustavičně ve střehu, protože každý pohyb a cuknutí malé Marissy vyvolalo Elanořin hlasitý a velmi uječený projev zloby. Její místo u stolu bylo jako bitevní pole a zdálo se, že paní Crosbyová zkrátka není schopná připustit možnost, že Miriam nechce být zlákána k tomu, aby vychrlila celý svůj životní příběh před cizím člověkem. Což bylo dvojnásob frustrující, protože Miriam by ve skutečnosti byla nesmírně vděčná za příležitost podělit se s někým o svoje trápení - pokud by to nebylo jednak přísně tajné, jednak záležitost života a smrti.

Po peripetiích při večeři se Miriam vrátila do svého kupé, jen aby zjistila, že tam někdo byl, zatímco se odešla najíst. Jedno ze sedadel bylo převráceno v pevné kavalcové lůžko. Na okamžik se jí zrychlil pulz a málem začala panikařit, ale brašna byla nedotčená, vecpaná do police na zavazadla nade dveřmi. Zavřela dveře na zástrčku a sundala brašnu, s úmyslem pokračovat v jejím prozkoumávání.

Když ji před večeří otevřela, přičemž nejdřív bedlivě zkontrolovala zámek, zjistila, že brašna neobsahuje zboží, které očekávala: žádné úhledné balíčky s bílým práškem nenašla. Místo toho tam byla vrstva oblečení - jejího oblečení, sukně, halenka a náhradní spodní prádlo z jejího domu v Bostonu v tomto světě. Bastardi! Jak tak na to hleděla, na okamžik ji přemohl pocit slabosti. Nalíčili to na mě! Pak se mírně uklidnila. Co kdyby ji policie zadržela kvůli výslechu a podívali se do brašny? Co by tam našli? Miriam chvíli přemýšlela. Jistě by nepromarnili cennou kurýrskou pochůzku jen proto, aby prověřili maskovací identitu? ptala se sama sebe. Což znamenalo - ach ano. Byly to věci určené k tomu, aby jí pomohly přežít prohlídku...

V brašně byly nahodile naskládané další předměty: malý váček se zlatými mincemi zastrčený ve váze zabalené do novin, který by jí vysloužil pořádnou pokutu nebo měsíc ve vězení, kdyby jej našli (hypotetičtí policejní agenti prohledávající každého, kdo vystupoval z vlaku), a byl by víc než dostačující k tomu, aby vysvětlil její nervozitu. Co se to tady děje? divila se Miriam. Pak přišla na spodek brašny a našla zmačkanou manilovou obálku s matoucím obsahem, který měla jen stěží čas přelést, než na dveře kupé zaklepal průvodčí, aby jí oznámil, že je čas na večeři.

Nyní, po návratu z večeře, se posadila na lůžko, znovu otevřela brašnu a vytáhla obálku. Obsahovala rukopis vytištěný velmi malým písmem rozmazaným červeným inkoustem na levném papíře, s potrhanými stránkami zažloutlými na okrajích od příliš mnoha prstů: Tyranie rozumu od Jeana-Paula Mavrida, ať to byl kdokoli. Případalo jí to jako něco pašovaného ze starého Sovětského svazu - sice zmačkané a potřhané, ale plné hněvu a zuřivosti, odsouzení božského práva králů a prohlášení, že jediné v dokonalé demokracii založené na společné vůli lidu se může obyčejný člověk osvobodit od svých utlačovatelů. "Hmm, toužila jsem po něčem ke čtení," řekla si v duchu morbidně.

Začala spisem rychle listovat, zastavovala se jen tehdy, když přišla k tomu skutečně důležitému, k tomu, co bylo vloženo za každou zhruba desátou stránkou na listech úhledně tištěných laserem. Ukradený dopis. Teď už to svým vnitřním zrakem viděla a už jí to tolik nepřipadalo jako léčka. Oni by ji nechtěli zatknout - ne se svazkem tajných dopisů označených PŘED ČTENÍM ZNIČ. Bezpečnostní korespondence Klanu. Dokonce i kdyby si to zatýkající policisté jednoduše vyložili jako zakázaný předmět a rovnou jej hodili do kameni někde na nádraží. Takže to bylo jen rutinní preventivní opatření, mnohonásobně vrstvené maskování pro dopisy. Což jí moc platné nebylo: až na pár slov pro ni byly nesrozumitelné. Neustále se vracela zpátky k dopisu od doktora Darlinga Angbardovi. Co má sakra znamenat to heterozygot W*? lámala si hlavu. Co má Angbard společného s jakousi reprodukční klinikou? Napadala ji celá řada vysvětlení a žádné z nich se jí nelíbilo -

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Zmocnila se jí náhlá panika. Zachvěla se a strčila inkriminující samizdat do brašny, dlaně zvlhlé potem. Sakra! Vlak byl rozjetý. Jestli budu muset přejít -

Další zaklepání, tentokrát tišší. Miriam znehybněla. Panika odezněla, ale stále zažívala adrenalinový šok. Přinutila samu sebe zhluboka se nadechnout a vstát, pak odsunula zástrčku na dveřích. "Ano?" hlesla.

"Ty jsi policista?" zeptalo se děvčátko Marissa, hledící na ni rozšířenými očima. "Protože jestli ano, tak bych chtěla

vědět, kdy půjdeš zatknout moji mámu?"

"Já nejsem-" Miriam se zarazila. "Pojď sem." Holčička se pohnula, jako by před ní chtěla couvnout, ale Miriam ji chytila za zápěstí a zlehka zatáhla. Holčička neodporovala, ale šla jaksi divně, jako by byla náměsíčná. Zdálo se, jako by nevážila víc než pírkó. "Posaď se," vybídla ji Miriam a ukázala na lavici s opěradlem proti lůžku. Zavřela dveře. "Proč si myslíš, že jdu zatknout tvoji maminku?" Její maminku? uvědomila si zděšeně: považovala paní Crosbyovou za šedesátnici, a přitom ta žena nemohla být o mnoho starší než ona. Najednou si uvědomila, jak se nad dítětem tyčí. Tohle není dobré. Posadila se na lůžko a pokusila se na dívku usmát. "Já nikoho nezatknou, Marisso. Proč sis myslela, že jsem policistka?"

Marissa pokývla hlavičkou. Teď už se tvářila méně vystrašeně. "Vypadáš jako ta, co přišla zatknout mého strýčka. Všichni mluvíte jako nóbl lidičky a oblékáte se jako policajti. A taky se tak zvláštně díváte na lidi, jako byste si měřili, jestli se vejdu do klece."

Ježíši, takže teď jsem postrachem malých dětí? Miriam se nervózně zasmála. "Já žádný policajt nejsem, holčičko." A čeho se bojí její matka? Proto se mě tak vyptávala u večere? "Poslouchej, to není bezpečné vyptávat se lidí, jestli jsou od policie. Chci říct, pokud nejsou, tak je to nezdvořilé, a pokud jsou, tak jim tím vlastně říkáš, že se jich bojíš. A když jim dáš najevo, že máš strach, budou se tě vyptávat, proč se bojíš, rozumíš? Takže to nedělej, prostě je ignoruj. Kromě toho, kdybych skutečně byla od policie, myslíš, že bych ti řekla pravdu?"

Miriam se odmlčela, najednou si uvědomila, že odřízla logickou větev, na které její argument seděl: Doufám, že si toho nevšimla. Hleděla na Marissu. Děvčátko mělo dlouhé kučeravé vlasy ztěžka jí splývající dolů po zádech a bylo oblečené v šatičkách, které vypadaly, že nebyly již hodně dlouho prané. Až bude starší, bude mít pravděpodobně lícní kosti, kvůli kterým se budou muži ochotni zabíjet, ale teď vypadala hladová a vystrašená. Je zhruba ve stejném věku, jako by teď byla Rita - nech toho. Miriam neviděla svou dceru Ritu od okamžiku, kdy ji dala ve věku dvou dnů k adopci: Rita byla menší osobní katastrofou, neplánovaným narušením, když ještě Miriam studovala na lékařské fakultě, a čím méně na ni vzpomínala, tím lépe. "Poslyš, myslím, že bys ses měla vrátit ke své mamince - určitě jsi jí neřekla, kam jdeš, vid'?" Zuřivě zavrtění hlavou. "Dobře. Ale neříkej jí, že jsi šla za mnou, protože by si dělala starosti. A ona má starostí už tak dost, je to tak?" Cestuje první třídou, ale její dítě se už dlouho pořádně nenajedlo a její bratr byl uvězněn? Další prudké pokývnutí potvrdilo Miriamino podezření. "Za co zatkli tvého strýčka?"

"Za pobuřování," odpověděla Marissa plaše.

Miriam cítila, jak se jí zmocňuje hněv. "Dobře." Sáhla do své brašny, zalovila v ní, našla vázu a její naražený obsah. Zapátrala v něm neobratnými prsty a vytáhla malou minci. "Tady. Máš to kde schovat?"

Dítě chvíli vypadalo zmateně, tvářilo se, jako by chtělo nabízenou minci odstrčit.

"Co je?" zeptala se Miriam napjatě.

"Maminka říkala, že nemám -"

"Aha." Miriam se na okamžik odmlčela, pak se zeptala: "Marisso, co tvoje maminka udělá, až zjistí, že jsi byla za mnou?"

Dítě se tvářilo vystrašeně. "To bys neudělala."

"Vezmi si to." Strčila minci děvčátku do ruky, sevřela mu prsty kolem máslově lesklé královské podobizny - stažené z oběhu před deseti lety na začátku krize hotové měny následující po perské válce. Nyní měla stonásobnou hodnotu své původní ceny. "Dej to své mamince. Pověz jí pravdu. Šla jsi za mnou, aby ses zeptala, jestli jsem od policie. Já ti na to řekla, že jsi hloupá a neměla by ses na takové věci vyptávat. Pak jsem ti dala tohle." Marissa se tvářila zmateně. "Tak běž. Tvoje maminka se na tebe zlobit nebude, když ji to dáš. Bude se jí lépe spát, protože člověk od policie by tohle neudělal." A snad ti za to bude moci koupit nějaké jídlo navíc, dodala Miriam v duchu.

Marissa sebou škubla, jako by se náhle probrala ze zlého snu. "Děkuju," vyhrkla a pospíchala ke dveřím. O chvíli později už pelášila chodbičkou pryč.

Miriam znovu zavřela dveře a zajistila je zástrčkou, pak si zammula čelo. "Darebáci," zamumlala. V duchu si spřádala neskutečné množství smutných příběhů, které by mohly vysvětlovat, co právě viděla a slyšela. Matka a její dítě, které prodaly dům i s nábytkem a použily své úspory k tomu, aby se dostaly pryč prvním vlakem. Strýc na cestě do pracovního tábora - ať už to byl skutečný strýc nebo životní druh, na tom nezáleželo, takové věci tady byly sice veřejně nepřipustné, ale každý nad nimi mhouřil oči - k bití a výslechům v celách. Pobuřování. Stačilo, aby člověk četl nesprávné knihy (jako je ta, co mám v brašně, uvědomila si s nepříjemným pocitem), účastnil se nesprávných schůzek, dokonce stačilo, aby byl viděn ve stejných hospodách jako bojovníci za všeobecné volební právo. (Třebaže tihle bojovali za všeobecné volební právo jen pro muže - boj za právo volit pro ženy nebo jedince barevné pleti spadl do sféry těch největších idealistů.) Tohle je koneckonců policejní stát, připomněla sama sobě. Doma ve Spojených státech měla většina lidí až příliš romantickou představu, co to vůbec je monarchie - nikoli bezzubé ústavní monarchie Evropy, ale původní l'état c'est moi. Podle jejího názoru byla monarchie ve skutečnosti jen hezký název pro dědičné diktátorství. Rozhodně to nebylo nic, v čem by chtěl člověk přebývat delší čas.

Teprve později, když ležela bděla v dusné tmě svého kupé, si Miriam uvědomila, co udělala. A do té doby již bylo příliš pozdě vzít si minci zpět (co když si Klan ty peníze spočítá?) nebo vrátit čas, aby vůbec neotevřela brašnu (co když mne opět zkoušejí?) nebo si nepřčetla ten prapodivný zápis (co je to nositelka heterozygota W*?) nebo dokonce jen ten samizdatový plátek od popraveného francouzského disidenta Jeana-Paula Mavrida. A to všechno proto, že jí přestal fungovat laptop a ona si s sebou nevzala nic ke čtení.

Zbytek cesty proběhl bez jakýchkoli mimořádných událostí. Miriam vstala v sedm ráno, přiměla samu sebe pojist aspoň tolik z lehké snídaně, kolik v již dusivém horku zvládla, vystoupila se svojí brašnou na nádraží v Dunedinu. Odtamtud to byla jen krátká cesta taxi vozem k zabezpečenému domu, anonymní klasické vile uprostřed zelené čtvrti na okraji městského centra. Zaklepala na dveře a její kontakt ji odvedl do sklepní místnosti. Pak počkal venku, zatímco Miriam

otevřela jeden ze dvou medailonů, které nosila na jemném zlatém řetízků kolem krku, a zahleděla se na něj. Hlavu jí sevřela do kleští povědomá bolest, okradla ji o dech a spustila žaludeční nevolnost. To už ale byla zpátky v Gruinmarktu - či spíš v předsunuté stanici uprostřed Sporných území, velké vnitrozemské prázdnoty, o kterou nestály ani východní bažinaté státy, ani impérium na západním pobřeží. Kolem stolu z otesaných klád uprostřed místnosti seděli tři zrudle vyhlížející muži, jeden oblečený tak, že by mohl hrát Davyho Crocketta a druzí dva v elegantních oblecích a odstínech barev. Mohla by to být chata někde na pomezí, až na to, že pohraniční chaty nebývají vybaveny petrolejovými ohříváči, krátkovlnnými vysílačkami a stojanem s řadou útočných pušek Steyr vedle dveří. "Kurýrská trasa modrá čtyři, dodávka šestnáct," řekla Miriam váhavou hoch-sprache, když vystoupila z páskami ohraničené tranzitní oblasti na podlaze a položila svoji brašnu na stůl. Davy Crockett - s nudou zračící se mu ve tváři - jí beze slova podal psací podložku. Miriam se podepsala. Elegantní oblek číslo jedna zvedl její brašnu. "Půjdu," řekl a také se podepsal. Cestou ke vzdálenému konci místnosti stáhl ze skříně lesklý kovový kufr, otevřel jej a nacpal brašnu dovnitř. Zpátky v tranzitní oblasti zvedl kufr, pokývl Davymu Crockettovi, pak Miriam a scvakl paty k sobě. "Všude dobře, doma nejlépe," řekl s pohledem upřeným do výklenku ve zdi, kterého si Miriam předtím nevšimla. A pak tam nebyl. Neslyšela jsem jediný zvuk, uvědomila si: ne že by někdy věnovala přílišnou pozornost jiným světochodcům během jejich příchodů a odchodů, ale - copak při teleportaci nedochází k posunu vzduchu? "Nechcete kávu? Nebo víno?" zeptal se Elegantní oblek číslo dva. "Hmm, káva je být dobrá -" podařilo se Miriam dostat ze sebe v hoch-sprache, zatímco mířila ke stolu. "A ibuprofen." Začala se ovívat svým kloboukem. "To je tady pořád takové horko?" "Hloupá otázka." Davy Crockett konečně promluvil. "Už, ehm, dva roky mám podanou žádost o přenosné klimatizační zařízení a domácí solární elektrárnu." Dva roky? Miriam v duchu zaúpěla při představě, že by byla uvězněna jako hlídačka v zajištěném domě na pomezí déle než jeden den. "Stále nemáme dost rukou na partičku pokeru," posteskl si Elegantní oblek číslo dva. Zamrkal, skoro jako sova. "Hodiny odtikávají," zaintonoval Davy Crockett. "Dvě hodiny." Pokývl na Miriam. "Kdy vám jede vlak?" "Hmm. Zpáteční vlak odjíždí těsně po čtvrté, a potřebuji zhruba hodinu, abych se dostala na nádraží -" "Žádný problém." Sebral balíček karet, zamíchal je a začal hrát jakousi osamocenou hru. "Hodíme vás tam," zamumlal. "Dá se tady něco dělat?" zeptala se Miriam. "Hrát karty." Ve tváři Davyho Crocketta cuklo. "Ale vážně, ven tady nechodíme, pokud zrovna nezačne hořet střecha. Zdejší společnost by se vám beztak nelíbila, a navíc musíte stihnout vlak." "Hmm." Miriam se nepohodlně ošila na židli. "Povím jim, že jste přijela," řekl velitel stanice. Ztěžka vstal a přešoural se k vysílačce. Elegantní oblek číslo dva kutil cosi s petrolejovým ohříváčem, pak ho ztlumil a vrátil se ke stolu s kovovým šálkem na espresso v ruce. "Takže," řekl a spiklenecky nahrbil ramena. "Jaké to je, co?" Miriam se na něj nechápavě podívala. "Jaké je co?" "Jaké je to tam? Však vy víte." Mávl na ni, gestem, které obsáhlo všechno, co měla na sobě. "Jiné než v Americe, že ano? V Chicagu byste v tomhle měla docela ránu." "Och, tam." Miriam potlačila povzdechnutí: bude to dlouhé čekání. "Tak za prvé tam vůbec nemají klimatizaci..."

Zpáteční cesta proběhla hladce, bez jakýchkoli znepokojivých incidentů. Neměla žádné nevíтанé cestovní společníky, nebyla tam žádná zoufalá Marissa, která by jen rozjitřila její paranoii, a vlak dokonce neměl zpoždění. Miriam se podařilo udržet svoje hbité prsty stranou od kurýrské brašny, protože si vzpomněla, že se má před odjezdem zastavit v kiosku na nádraží a koupit si několikery noviny a jeden či dva levné romány. Titulky ji jako vždycky mätly a mystifikovaly, když se jim snažila porozumět. Generální kontrolor oznamuje hrubý nárůst poplatku za solnou licenci o čtyři pětiny - co to má proboha znamenat? Poplatek za sůl? Uvnitř toho bylo víc. Nebeské loďstvo zapůsobilo na přehlídce jí smysl jakžtakž dávalo, ovšem když se dostala ke sportovním stránkám (Aztékové Chiculub versus Barbaři Eton: konečně dali gól), docela ji to znätlo. Nejenže tu nehráli fotbal nebo baseball, neznali dokonce ani soccer nebo kriket: místo toho měli jiné ezoterické týmové hry - například ti Aztékové versus Barbaři byl zápas ve wall ballu, ve kterém Aztékové zřejmě právě dali první gól v zápase hlavní ligy za celých čtrnáct let. Den strávený ve vlaku poskytl Miriam hodně času k přemýšlení. Potřebuji si vybudovat vyjednávací pozici, rozhodla se v duchu, jinak mne budou navždycky držet v šachu. A dříve nebo později to začnou myslet vážně s tím sňatkem. Když zavřela oči a pokoušela se usnout, v její představivosti se vznášely hustě natěsnané řady miminek - heterozygotů W*. Jak jsem se jen dostala do tohoto propletence? Klást sama sobě tuhle otázku nemělo smysl: Když se nad tím důkladně zamyslela, přišla k nepřijemnému závěru, že to byla její vlastní chyba, její umíněná tendence pít se po pravdě, která ji do toho zapletla. (A za tím vším byla Irisina stínová historie, snaha její matky uniknout z nešťastného dynastického sňatku sjednaného Klanem - ovšem s některými tématy bylo třeba nakládat v rukavičkách.) Pokud chci nějaký osobní prostor, musím si jej pro sebe vytvořit, usoudila. Jenže přesvědčit svoje příbuzné, aby kolem ní vyklidili prostor, nebylo snadné; zdálo se, že něco jako soukromí je mimo Spojené státy vzácným artiklem. Zvlášť když jste byli nositelkou cenných genů nebo se zdálo, že by pouhá vaše přítomnost mohla zvrátit zavedený řád. A co se týkalo toho, proč bylo soukromí nedostatkovým zbožím... Než se dostala do zabezpečeného domu na předměstí Nového Londýna, cítila se unavená, podrážděná a taky stále špinavější a upocenější. Byla na cestě tři dny a ve vlacích nic takového jako sprcha neexistovalo. Příklad si s sebou vezmu šaty na převlečení, rozhodla se - při kurýrských operacích ve Spojených státech nebylo nic takového zapotřebí, jenže tady tomu bylo jinak.

Když stvrdila svým podpisem předání kurýrské brašny, zažila Miriam své první překvapení: na nádvoří městského domu lorda Brunviga na ni čekal kočár a vedle něj nanejvýš netrpělivá Brill. "Moje paní! Jsou téměř dvě hodiny! Rychle, musíme vás neprodleně dostat zpátky do vašich pokojů, máme sěži čas."

"Čas? Na co?" zeptala se Miriam, která se s pocitem zděšení zastavila na spodní plošině nástupních schůdků. Ach ne

"Královská zábava! Dnes večer! Ach, Miriam, kdybych si uvědomila, že to potrvá tři dny, navštívila bych jeho lordstvo a -"

"Nedělej si starosti, ani já jsem na to nepomyslela," uklidňovala ji Miriam, když nastupovala do kočáru. "Všechno se tady děje mnohem pomaleji." Začala zuby a usadila se do rohu. Budu mu muset dát odpověď. Před téměř šesti měsíci ji král položil otázku. Brill sedící proti ní se tvářila ustaraně. "Budou mít aspoň čas umýt se?" zeptala se Miriam. "A něco zakousnout?"

"Doufám, že ano."

"Nu, v tom případě je všechno v pořádku." Miriam se podařilo vydolovat ze sebe znavený úsměv. "Tak, co kdybys mi mezitím pověděla, co se tady dělo, když jsem byla pryč?"

O tři hodiny později byla stále hladová, ještě unavenější a znovu usazená v kočáře s Brill. Tentokrát byly na cestě do letního paláce s doprovodem jízdní stráže a musely si přidržovat u nosů navoněné kapesníky, aby udržely v šachu to nejhorší ze zápachu linoucího se z otevřených stok. Přemíra šperků, ty nejdražší a nejluxusnější šaty, jaké si mohou dovolit, jen aby zapůsobili jedni na druhé, ale stoky tu mají středověké: typické priority Klanu. Miriam pokrčila rameny, snažila se pohodlně usadit na tvrdém sedadle. Její služebné ji ve chvíli, kdy vkročila do dveří, navlékly do těch nejprepychovějších šatů, na jakých kdy spočinula pohledem. Zdálo se, jako by vážily půl tuny, a to ještě předtím, než k nim přidaly diadém a pár liber zlata a perel. Korzet byl nepohodlně těsný a navrstvené sukně měly vlečku, která se za ní táhla po zemi v pěně krajek a překážela jí při chůzi. Romantické a ženské. Ztraceně! Budu si moci blahopřát, jestli se mi podaří dojít bez zakopnutí aspoň k předním dveřím. Brill jí cosi říkala. "Cože?" zeptala se nepřítomně.

"Ptala jsem se, jestli si ode mě nechceš vyslechnout informace o nejdůležitějších hostech?" opakovala Brill. "Já vím, že jsi unavená, ale je to důležité."

"Ano, já taky vím, že je to důležité," řekla Miriam jízlivě. Pak si povzddechla. "Promiň. Ty za to nemůžeš." Tyhle formální události jako by vždycky vyprovokovaly to nejhorší, co ve mně je... "Ty šaty potřebují upravit. Cítím se v nich velmi nepohodlně - a taky trochu unaveně."

"Až se vrátíme, dohodnu zkoušku s dvorní švadlenou Tanzig. Na zítřek. Doufám, že se na ni nebudeš zlobit - je těžké upravit je pro tebe, když tu věčně nejsi." Brill se naklonila dopředu a zahleděla se na ni. "Hmm. Jsi Miriam. Miriam. Můžu ti něco poradit?"

"Ano?"

"Dovol sama sobě být Helge. Jen pro dnešní večer."

"Jenže já -" Když viděla Brillianin výraz, kousla se do jazyka. "Tobě se nelíbí být Helge," poznamenala Brill. "A vůbec se to nesnažíš skrývat. Ale aspoň dnes -" Přimhouřila oči a začala se ovívat. "Moje paní, Miriam je příliš americká. Háklivá na špatné věci. Jenže tohle nebude přelidněná zahradní slavnost, tohle je intimní domácí zábava, jen padesát či šedesát rodinných příslušníků, dvořanů a ministrů. Pokud tam Miriam někoho urazí..."

"Já... vynasnažím se." Helge se unaveně ovívala v horkém lepkavém vzduchu a snažila se uvolnit. "Pokusím se být sama sebou. Na dnešní večer."

"Výborně!" Brilliana se na ni vřele usmála. "A teď... Setkala ses s Jeho královským Veličenstvem, s princem Egonem a Creonem, s královnou matkou. Jenže dnes večer se pravděpodobně seznámíš také s Jeho Výsostí princem z Eijnmyrku a jeho chotí, princeznou Ikarií - mladší sestrou Jeho Veličenstva - a vévodou du Tostvijk. Hlavní je pamatovat si, že sňatek Jeho Výsosti prince je morganatické povahy. Pak jsou zde vysocí ministři a Jeho Svatost autonom římský, nejvyšší kněz Dítěte světla..."

Intimní neformální domácí zábava - podle měřítek společenského světa nejweinské aristokracie to skutečně bylo nepřijemně malé. Helge byla představována jednomu usmívajícímu se obličejí za druhým, hodnocena jako vzácná chovná klisna, nucena konverzovat svojí váhavou hoch-sprache, a okukována s mírným údivem, asi jako mluvící kůň či vepř, co umí počítat. Na konci se jí točila hlava úsilím zapamatovat si, kdo je kdo a jak by je měla všechny správně oslovovat. A pak přišel okamžik, kterého se tajně obávala. "Ach, jak jsme okouzleni, že vás opět vidíme," řekl malý, statný chlapík s růžovým rozkvetem popraskaných žilek kolem nosu a s těžkým zlatým řetězem kolem krku. Mírně se kymácel, jako by byl unavený nebo už trochu opilý. Helge se podařilo uklonit se mu, aniž by cokoli řekla. "Jak je to dlouho, půl roku?"

Helge přikývla, nedůvěřovala sama sobě natolik, aby promluvila. Naposledy, když se s ním setkala, jí učinil nabídku, která byla se vši pravděpodobností míněna nanejvýš laskavě.

"Pojďte s námi," řeklo Jeho královské Veličenstvo Alexis Nicholau III. tónem, který nepřipouštěl námitky.

Za dveřmi na konci galerie byla reprezentativní jídelna, jenže Alexis místo toho pomalu zaplul k bočním dveřím. Za ním diskrétně následovali dva lordi či kapitáni nebo tělesní strážci, zatímco třetí vklouzl dopředu, aby otevřel dveře. "Za těch posledních šest měsíců jsme vás u dvora moc neviděli," poznamenal král. "Přemíra práce, jak jsme pochopili." Zachmuřeně si zammul boční stranu nosu, pak pohlédl na nejbližšího strážného. "Číši bílého vína pro dámu, Hildte." Strážný zmizel. "Něco málo jsme o vás slyšeli od našeho člověka Henryka. Nic příliš mimořádného." Zatvářil se pobaveně - kdo ví, kvůli čemu -, pobaveně a odhodlaně.

Helge se uvnitř zachvěla. Král Alexis byl možná otlý, malý a opilý, ale byl to král. "Co mohu pro Vaše Veličenstvo

udělat?" podařilo se jí vypravit ze sebe.

"Šest měsíců." Strážný se vrátil, nabídl číši ambrou posíleného vína pro krále - a sklenici pro Helge. "Během šesti měsíců se může zcela změnit cokoli, to jistě sama víte. Tehdy jsem řekl, že jste příliš stará. Zdá se, že dnes je každý příliš starý nebo jinak nevhodný či provdaný." Zvedl na ni obočí. "Nebylo by dobré provdat za Pitomce mladou pannu - ale no tak, myslíte si, že nevím, jak moji vlastní poddaní nazývají mého nejmladšího syna?"

"Já jsem se s, ehm... Creonem... nikdy nesetkala," řekla Helge opatrně. "Aspoň ne tak, abych si ním mohla promluvit. A on je opravdu...?" Viděla ho již předtím, u dvora. Princ Creon se vzhledem vyvedl po svém otci, až na to, že jeho otec si neslital na límec. "Moje povinnosti mne odvádějí ode dvora tak často, že toho vím až příliš málo - chci říct, nemínila jsem to jako urážku -"

"Samozřejmě že to je imbecil," řekl Alexis zachmuřeně. "A nejhorší na tom je, že takový být nemusel. Tragédie zrození jej obdařila stavem, který Klanovi lékaři označují jako PKU. My jsme to věděli, protože naši věrní poddaní prokazují své služby koruně bez lhaní a příkras. Bylo nám řečeno, že se s tím dá bez problémů žít, pokud člověk pečlivě dodržuje dietu."

Otrava aspartamem? Na okamžik byla Helge zase cele Miriam. Miriam, která dokončila medicínskou přípravku, než přehodila výhybku na vzdělávací koleji. O dědičných onemocněních - mezi nimiž byla fenylketonurie poměrně obvyklá - toho věděla docela dost a dokázala si domyslet zbytek příběhu. "Někdo v kuchyni mu přidával do jídla sladidlo, když byl malý?" odvážíla se zeptat.

"Ach ano," vydechl král a Miriam na okamžik zahlédla jiskřičku hněvu uvězněnou za jeho klidnou tvář. Zachvěla se. "Než byl úklad odhalen, byl už Creon... takový, jakého jej vidíte. A ironií je, že právě on zdědil matčinu genetickou výbavu. Moje žena" - na okamžik se jeho uzavřený výraz vrátil - "se to nikdy nedozvěděla. To až teď lékaři přišli na způsob, jak to zjistit, a říkají, že Creon je nositel, zatímco můj zlatý chlapec, můj Egon - není."

"Jak to mohou vědět?" zeptala se Helge naivně, pak raději zamaskovala svůj výraz číši s vínem.

"V ložském roce vyvinuli nový krevní test." Alexis pozoroval její výraz a Miriam cítila, jak jí rudnou tváře. "Dokáží určit, které dítě narozené světochodci a - jinému člověku - podědí gen, a které ne. Creon je nositel. Jeho děti, od manželky z Klanu, by byly světochodci. A pokud se doktoři nespiknou, aby to nějak zařídili, nepodědí jeho nemoc."

"Já - chápu," podařilo se jí vypravit ze sebe, málem se zajíkajíc studem. Jak se jen z tohoto vymluví? ptala se sama sebe s narůstajícím zděšením. Nemohu přece říct králi, aby odprejksnul. Ví o Benovi a Ritě? Benovi, jejím bývalém manželovi a Ritě, její dceři, kterou dala k adopci? Nemluvě o jiných přátelích, které měla od rozvodu s Benem, až k Rolandovi. Zabrало by to? Nemusí být náhodou královské nevěsty panny nebo se to týká jen korunovaných princezen? "Musí to pro vás být dilema."

"Stala jste se pro nás záležitostí určitého zájmu," řekl Alexis s úsměvem, když ji vzal za loket a jemně ji usměřoval zpátky ke dveřím a večerní hostině. Miriam se mu nevzpírala. "Posaďte se prosím po mé levici a zabavujte mne během jídla malichernostmi. Ohledně matky si nemusíte dělat starosti, ta vás dnes svými pletichami obtěžovat nebude. Máte spoustu času, abyste zvážila, jak nám pomoci od této malé bolesti hlavy. A přemýšlejte," dodal král tiše, když se před nimi otevřely dveře a všichni se otočili, aby se mu uklonili, "o kompenzacích, které by vám přinesla skutečnost, že se stanete princeznou."

9. INTERNACE

Trvalo to již dvanáct týdnů a Matt neměl daleko k šílenství. "Nudím se," oznámil z pohovky na vzdáleném konci místnosti. Vypadal mrzutě, a měl na to nárok. "Držíte mě tu zavřeného už týdnů, měsíce - a nic nového. Vůbec jste mi neřekli, jak můj případ pokračuje, jen se donekonečna vypyťáváte 'co je tohle' a 'co je tamto'. A teď ještě ten slovník! Zblázním se tady z toho!"

"Já vás chápu." Mike se zamračil. To je to teprve dvanáct týdnů? Právě tak dlouho Matta zadržovali. Prvních pár týdnů jej drželi ve střeženém domě Národní protidrogové centrály, pak ho přemístili sem - do bytu bez oken, narychlo daného dohromady uprostřed speciální buňky okupující horní patro pronajatého kancelářského bloku. Mattův svět se zužil, sestával nyní z omezených prostor hospodárně vyplněných poněkud jednotvárným nábytkem z katalogu Sears, domácí elektronikou z řetězce Costco a ložním prádlem a kuchyňským nádobím z IKEA. Jinými slovy vězeňská cela, i když pohodlně zařízená.

Smith důsledně trval na vězňově izolaci: neměl tam dokonce ani televizor, jenom DVD přehrávač a kolekci disků na výběr. Místní tým dekorátérů vytapetoval místnosti obklopující apartmá jemným měděným pletivem a u výtahů stáli strážníci. Kuchyňka byla vybavená mikrovlnnou troubou, ledničkou s tuctem nejrůznějších hotových jídel a umělohmotnými přibory, pro případ, že by chtěl vězeň spáchat sebevraždu. Nikdo nechtěl s Matthiasem ani v nejmenším riskovat.

Ne že by s ním bylo zacházeno jako s vězněm - na rozdíl od dvou kurýrů hluboko v podzemní cele, kteří tam žili jako krtci a denní světlo viděli, jen když je agenti Dr. Jamese potřebovali pro svoje experimenty. Jenže Matt nebyl světochodec. Matt mohl říct Mikovi všechno, co chtěl Mike vědět, ale nemohl ho přenést tam. Jak to poněkud neomaleně vyjádřil Pete Garfinkle, bylo to jako rozdíl mezi transsexuálem a lacinou děvkou: Matt zkrátka nemohl poskytnout FTO vybavení, po kterém toužili.

"Poslyšte, já bych vás velice rád přestěhoval někam, kde by se vám žilo lépe a kde byste si užíval větší svobodu. Kde byste měl možnost dostat se ven a volněji se pohybovat. Jenže tady jsme ve skutečnosti velice vysoko a ven se chodit nedá. Zatím jsme případ neuzavřeli. Potřebujeme být ve stavu, kdy se budeme schopni sami vypyťávat jakýchkoli příslušníků Klanu, které zadržíme, a můj nadřízený tudíž trvá na tom, abych vás ždímal tak dlouho, dokud nebudeme mít k dispozici základní gramatiku a slovník, takže kdyby se vám cokoli stalo - kdyby vás například nazítří postihl srdeční infarkt -, neocitli bychom se absolutně v koncích."

"Ušetřete mě těch keců." Matthias hleděl do falešného okna v rohu místnosti. (Záclony zakrývající skleněnou tabuli před fotografií městského panoramatu.) Po chvíli se otočil zpátky k Mikovi, zjevně podrážděný. "Vy mi zkrátka jako tlumočnickovi nedůvěřujete, to je všechno. Mám pravdu?"

Mike se zhluboka nadechl, přikývl. "Můj nadřízený," řekl téměř omluvně. Do jisté míry to byla pravda. Bez ohledu na plukovníka Smitha se Velký šéf - James - choval, jako by nedůvěřoval své vlastní levé ruce. Právě on podával hlášení Daddymu Warbucksovi prostřednictvím NSC - a Mike už o tom chlapíkovi slyšel. Četl o něm. "Použít vás jako tlumočnicka by znamenalo riziko prozrazení tajných informací. Šéf velmi dbá na bezpečnost."

Matthias si podrážděně odfrkl. "Tak jo, budu pracovat na tom vašem hloupém slovníku. Kdy začnete vytvářet moji novou identitu?"

"Novou identitu?" Mike si hrál na nechápavého.

"Jo, program na ochranu svědků se přece vždycky snaží poskytnout novou identitu, ne snad?"

"Ach tak." Mike na něj hleděl. "Jenže program na ochranu svědků spadá pod Ministerstvo spravedlnosti, kdežto tenhle případ jim už nepatří, vzali jim ho. Mě tu nechali jen proto, že jsem na něm pracoval už dřív. Vy jste to nevěděli?" Matthias se zamračil. "Kdo tomu teď velí?" chtěl vědět. "Armáda?" Mike přiměl sám sebe mlčet. Matt po chvíli sotva znatelně přikývl. "Chápu," zamumlal.

Mike si olízl najednou suché rty. Že bych se právě dopustil chyby? napadlo ho. "S tímhle si ovšem nemusíte dělat starosti," řekl. "Nic se nezměnilo."

"Dobrá." Matt se znovu posadil. Vyslal k Mikovi pohled, který jasně říkal: Nevěřím vám.

Mike si zamnul ruce a pokusil se změnit téma. "Co by se stalo, kdyby - dejme tomu - jste byl světochodec a pokusil se přejít na druhou stranu, zatímco byste byl tady nahoře?" zeptal se.

"Spadl bych." Matt se podíval na podlahu. "Jak jsme vysoko...?"

"Dvacáté čtvrté patro." Posazení Mattových ramen sotva znatelně povolilo. Mikovi nedělalo problém pochopit to gesto: Tady jsem před nimi v bezpečí.

"A to byste spadl pokaždé?" naléhal Mike.

"Nu - ne, pokud by se na druhé straně nalézala třeba hora." Matt zamyšleně přikývl. "Také by to místo mohlo být dvojjediné s nějakou věží a v tom případě by si světochodec jen uhnal ošklivou bolest hlavy a nedostal by se nikam. Nebo by si mohl lehnout, aby byl v kontaktu s pevným předmětem - a v tom případě by se také nikam nedostal."

"Nevíte náhodou, zda se někdo nepokusil přejít do jiného světa z paluby letícího letadla?" zajímal se Mike.

Matt se chraplavě zasmál.

"Co je na tom legračního?" nechápal Mike.

"Vy Američané! Jste taková blázni!" Matthias si promnul oči. "Poslyšte. Světochodci přece vědí, že když přejdou z nějakého místa ve výšce, tak spadnou, ne snad? U letadel je to totéž. S padákem byste to sice mohl přežít, jenže kde byste přistál? V Gruinmarktu nebo Nordmarktu nebo ve Sporném území, stovky mil daleko od civilizace! Svět je nebezpečné místo, když musíte všude chodit po svých."

"Chápu." Mike přikývl. "Přešel někdy někdo z jedoucího automobilu?" zeptal se.

"To by se rovnalo sebevraždě."

"I kdyby na sobě měl dotyčný kroužkovou zbroj? Plátové brnění?" naléhal Mike.

"Nu, možná by to přežil..." Matt na něj hleděl. "Proč to chcete vědět?"

"Hmm." Mike si v duchu udělal poznámku. Další dvě odškrtnuté položky ze seznamu. Celkově byl jeho seznam otázek, které chtěl Mattovi položit, předlouhý. Otázek ohledně elektromagnetického pole, vodivého rozhraní a čehokoli jiného, co by mohlo být jakýmkoli způsobem užitečné pro chlapíky, kteří si namáhali mozky, aby přišli na to, jak vlastně světochodectví funguje. A teď musím rychle změnit téma, než mu dojde, po čem vlastně jdu. "Co se stane, když někdo přejde a drží přitom v rukou příruční vozík?"

"Příruční vozíky nefungují," řekl Matt bez zájmu.

"Dobře. Takže náklad je skutečně omezen množstvím, které dokáže světochodec přenést? Kolik cest vykoná za den?"

"Hmm." Matt se odmlčel. "Standardní kurýrská povinnost vůči Klanu vyžaduje od dospělých světochodců deset cest během pěti dnů, pak dva dny volno. Tak se to opakuje celý měsíc, přičemž následující měsíc mají volno. To by bylo sto dvacet zpátečních cest za rok, přičemž žena pokaždé přenesla takových padesát kilogramů, zatímco muž osmdesát až sto. Víckrát přecházejí profesionální kurýři, delší pauzy mají těhotné ženy, ale v průměru se to vyrovná."

"Je v tom obsaženo nevyslovené 'ale'," poznamenal Mike.

"Ano. Ženy v pozdním stadiu těhotenství, kterým se má narodit dítě, jež samo bude světochodec, nesmějí přecházet vůbec. Nebo vlastně mohou, ale následky jsou nemilé. Ovšem to už se odchyľují od tématu. Pro člena Klanu je samotný akt přechodu mezi světy bolestivý. Udělají to jednou, trpí bolestí hlavy. Dvakrát v rychlém sledu a obvykle se dostaví něco na způsob kocoviny se zvracením. Třikrát - čtyřikrát po sobě by to nikdy neudělali, pokud by jim nehrozila ztráta života nebo třeba končetiny. Existují prášky, které si na to mohou vzít, aby snížili krevní tlak a utišili bolest, ale ty také mají jen omezenou účinnost. Čtyři cesty během osmi hodin, s prášky, to je za trest. Viděl jsem na vlastní oči kurýry proměněné v mrzáky. V případě nutnosti byste mohl světochodce přinutit až k deseti cestám během čtyřiařidvaceti hodin, ovšem to byste ho mohl zabít anebo odkázat na měsíc na lůžko."

"Takhle je to." Mike si načmáral poznámku do svého bloku. "Takže teoreticky je možné, aby silný kurýr mužského pohlaví, s náležitými medikamenty, přepravil řekněme, pět set kilogramů za den. Ovšem rozumnější horní limit je dvě stě kilogramů. A náklad musí být rovnoměrně rozdělen na části, které je schopen jedinec unést."

Matthias přikývl. "Přesně tak."

"Hmm." Souprava "speciální atomové demoliční munice", SADM, váží přibližně padesát kilogramů, ovšem neexistuje způsob, jak by se k nim mohl Klan dostat, pomyslel si Mike a v duchu si držel palce. Tyto malé nukleární bomby byly

vyřazeny již před lety. Pokud měl ten jejich vévoda v úmyslu dělat cokoli se svou zásobou štěpného materiálu, pravděpodobně by to byla primitivní bomba, která by vážila půl tuny nebo i víc a vyžadovala by podstatnou část montáže přímo na místě. V tom případě neexistovalo riziko, že by někdo odpálil jadernou bombu v batohu na Pennsylvania Avenue číslo 1600. Výborně. Přesto, pokud jsou ti Jamesovi nosiči takhle omezení, nebudeme schopni poslat na druhou stranu víc než dva naše zvědy...

"Jasně, takže žádné těhotné kurýrky, je to tak? Co dělají ženy z Klanu, když otěhotní? Hádám, že spousta věcí je tam na druhé straně dost primitivní. Pokud nemohou přecházet, znamená to, že máte doktory -" Mikův pager zabzučel.

"Počkejte chvíli." Vstal. Přečetl si displej pageru a zamračil se. "Musím teď na chvíli odejít, ale brzy se vrátím."

"O tom vojenském -" Matthias byl již také na nohou.

"Řekl jsem, že se vrátím," odsekl Mike, který již spěchal k vestibulu. "Musím si zavolat." Zatímco se otvíraly vnitřní dveře, zastavil se před kamerou, aby se na něj mohl strážný podívat. "Nechcete zatím chvíli pracovat na slovníku? Vráťte se ihned, jakmile to půjde."

Jeden ze strážných před Mattovou celou měl přenosný hlasový terminál. Mike si jej vzal, zaběhl do informační kanceláře, zastrčil jej do jedné z červeně označených zásuvek ve zdi a přihlásil se na svoji hlasovou poštu. Radosti práce pro tajné, pomyslel si zachmuřeně. V DEA v Bostonu prostě jen zvedl telefon a požádal sekretářku Ireně, aby ho přepojila. Žádné cavyky se zakódovaným internetovým telefonováním, firewally a paranoidními bezpečnostními kontrolami přes INFOSEC, pro případ, že by se nějaký blázniví hackeři dopídili, jak se k němu nabourat. Někdy ho napadlo, co komu udělal, že je teď nucen pracovat s těmihle lidmi. Zřejmě jsem musel v minulém životě provést něco opravdu zlého. "Tady Mike. Co se děje?"

"Máme zelenou." Žádný úvod: byl to plukovník Smith. "Lidi z MODRÉHO NEBE zřídili tajný úkryt, náš prostředník z Výboru pro národní bezpečnost schválil ČISTKU, a vy půjdete do akce."

"A jéje." Mike polkl, srdce mu poskočilo. "Takže co teď?"

"Kde jste?"

"Jsem na dvacátém čtvrtém - promiňte, jsem v zařízení Lambda. Právě jsem hovořil s klientem Nula." Další zbytečná a čas marnící kódová označení, aby si zapamatovali něco, co bylo ve skutečnosti zcela nasnadě.

"To rád slyším. Poslyšte, chci, abyste co nejdříve přišel do mé kanceláře. Musíme spolu probrat spoustu věcí."

"Rozumím. Brzy se uvidíme."

Smith zavěsil a Mike opatrně vypnul hlasový terminál a vykonal předepsanou proceduru vymazání záznamu posledního hovoru. (Přenosný bezpečnostní hlasový terminál byl zářením vytvrzený kapesní počítač vytvořený NSA, prostřednictvím kterého bylo možné vyřizovat zabezpečené hlasové hovory odkudkoli, kde měli širokopásmové internetové připojení - pokud jste mu pak vymazali jeho malý mozeček, abyste si zajistili, že si nezapamatuje žádné přísně tajné informace, což byl úkol, který v Mikovi vyvolával touhu po časech poštovních holubů. A taky pokud neodešel software.) "Musím jít," řekl strážnému. "Kdyby se Matt ptal, zavolať si mě šéf. Vráťte se ihned, jakmile budu moci."

Při odchodu se nechal prověřit retinálním skenerem u dveří, pak počkal na ozbrojeného strážného před výtahu. Mike pokynul k jednomu ze dveří. "Dejte mi dvacet vteřin." Strážný přikývl a zmáčkl přivolávací tlačítko. Již Mika prověřil, znal jeho pověření, a věděl, která patra má povolení navštívit. O okamžik později přijela kabina výtahu a Mike nastoupil.

Mohl to být výtah v jakémkoli jiném kancelářském bloku, až na kamery v každém rohu, přivolávací tlačítka zakrytá hrubě přivařenou kovovou destičkou a záchrannou sekyrku, která byla pevně zamčená visacím zámekem zvenčí. Žádná úniková cesta - takový vzkaz to mělo vysílat. Žádný vchod. Nejvyšší zabezpečení. Žádné alternativní perspektivy.

Mike našel Smitha v jeho kanceláři, přečpané kukani, již dominoval neskutečně obrovský sejf. Smith vypadal unaveně, mrzutě a energicky zároveň. "Miku! Posadte se." Byl zaneprázdněný čímsi na svém kufříkovém počítači - terminálu pro utajená data - a obrazovku měl natočenou tak, že na ni Mike ze svého návštěvníckého křesla neviděl. "Vezměte si dietní Colu." Hned za dveřmi stála přepravka plná dvoulitrových lahví - byla to Smithova malá osobní neřest, a dušoval se, že prý mu pomáhá lépe přemýšlet. "Právě... to tu... dokončuji!" Vypnul monitor a odstrčil od sebe klávesnici, pak se usmál, a byl to děsivý úsměv. "Máme zelenou."

Mike přikývl, snažil se vypadat náležitě pozorně. "To je velké!" Jak velké? Někdy bylo obtížné být si tím jistý. Zelenou, červenou - a přitom ještě nevěděli vůbec nic. "Kam do toho zapadám já?" Jsem polda, sakra, ne nějaký tajný agent. Smith se opřel ve své židli. Jednou rukou zvedl divnou umělohmotnou věčičku ve tvaru balónku, druhou zatáhl za šňůrku, která se ztrácela v útrobách té věci. Když přetočil zápěstí, začala vrčet. "Půjdete do pohádkové země."

"Pohádkové země."

"Tam, odkud přicházejí zlí chlapi. Oficiální kódové označení pro Niejwein. Doktorův malý žertík." Vrrr. Vrrr. "Jak to vypadá s tou mluvnicí?"

"Já -" Mike si olízl rty. "Nevím," připustil. "Pokoušel jsem se mluvit s Mattem v hoch-sprache, a pochytil jsem něco ze základů, ale nemám ponětí, jak dobře si povedu na druhé straně, pokud -" Pokrčil rameny. "Potřebujeme víc lidí, se kterými bychom mohli mluvit. Kdy budu mít přístup k ostatním věžím?"

"Později." Vrrr. Vrrr. "Věc se má tak, že v současné době představují náš jediný transportní systém. Leccos jsme si už dokázali objasnit, ale co se toho jejich světochodectví týče, stále ještě zbývá ujit dlouhou cestu."

"Vy je používáte k transportu? Jak?" Mike se zamračil.

Smith se pousmál. "Jste polda. Nesouhlasil byste s tím."

Tohle se mi líbit nebude. "Proč ne?"

"První armádní právníci, na které jsme to vybalili, se nervově zhroutili, jakmile jsme se dostali k části se světochodectvím - platí zde posse comitatus, pokud ta jejich země geograficky souvisí s kontinentálními Spojenými

státy? - ovšem mám takový dojem, že kancelář generálního prokurátora to brzy uvede na pravou míru. Mezitím tu platí dočasné zřeknutí se práva. Tihle chlapíci se chovají jako nepřátelská cizí vláda. Jsou to ilegální bojovníci a my si s nimi můžeme nakládat, jak chceme. Dokonce zde vyvstává otázka, zda jsou to vůbec lidé - být schopen přimhouřit oči a vmyslet se do jiného vesmíru je poněkud neobvyklé -, ale na tom stále ještě pracujeme. Mezitím jsme přišli na způsob, jak je přimět spolupracovat. Battle Royale."

"Povězte mi to." Mike se napřimil.

Smith sáhl do jedné ze zásuvek svého psacího stolu a vydal z ní něco. Vypadalo to jako obří visací zámek, dost velký na to, aby se vešel člověku kolem krku. "Viděl jste někdy něco takového?"

"A sakra." Mike na to hleděl a cítil přitom, jak se mu začíná zvedat žaludek. "Používala je Světla stezka v Peru..."

"Přesně tak. Pro naše účely funguje dokonale." Smith položil elektronický obojek na stůl. "Vždycky jej nasadíme jednomu z vězňů. Nastavíme jej na tři hodiny, dáme mu batoh a kameru a řekneme mu, aby zahrabal batoh ve druhém světě, vyfotografoval dotyčné místo a pak se vrátil, abychom mu mohli obojek sundat. Dáváme si záležet, abychom v té jejich pohádkové zemi vybrali lokalitu nejméně pět mil vzdálenou od nejbližšího osídlení, abychom si zajistili, že nebudou schopni vyhledat třeba kovářskou dílnu. Zatím se oba vždycky vrátili."

"To je -" Mike zavrtěl hlavou, naprosto neschopný slova. Kruté, přišlo mu na mysl. Zneužívání vězňů, byla další fráze, která jej napadla. Něco na tom překračovalo čáru, která oddělovala obvyklou práci od barbarství. Hajzlové hnusí!

Smith se na něj zašklebil. "Než jsme je tam poslali poprvé, ukázali jsme jim, co se stane, když časovací mechanismus na téhle věcičce odpočítá na nulu. Věřte mi, my nemáme v úmyslu zabít je, pokud se nepokusí utéct." Vrrr. Vrrr. "Ovšem nemůžeme riskovat, že se dostanou na svobodu a poví Klanu, co tady provádíme, že ano?"

"Šílené." Mike znovu zavrtěl hlavou. "Takže máte dva ochočené kurýry."

"Pro velmi omezené účely."

"Přesně tak." Mike si olízl suché rty.

Věc ve Smithově rychle se obracející ruce nyní vydávala hvízdavý zvuk. Smith zvedl zrak a zachytil Mikův pohled.

"Gyrobellový míček. Měl byste si to vyzkoušet, Miku, jsou opravdu dobré. Trávím s tou zatracenou myší tolik času, že kdybych necvičil, oddělal bych si zápěstí."

Mike trhaně přikývl. Co se to tu děje? Smith byl naprosto seriózní, oddaný své práci, vysoce profesionální, a jen o něco málo paranoidnější, než by bylo pro kohokoli vhodné. Elektronický obojek měl jistě zůstat tajemstvím. "Proč mi to všechno vůbec říkáte?"

"Protože ještě před koncem měsíce přejdete na zádech jednoho z našich soumarů na druhou stranu, a jakmile se tam dostanete, strávíte tam přinejmenším dva týdny," odpověděl Smith tak nenuceně, až se z toho Mike málem rozkašlal.

"Ježiši, Eriku, nemyslíte, že jste mě mohl varovat předem, než jste na mě vybafl něco takového?" Mike se odmlčel.

Snažil se vytěsnit ze svého hlasu ostrý tón, ale zas tak docela se mu to nepodařilo. Od návštěvy doktora Jamese věděl, že tohle dříve či později přijde - ale předpokládal, že bude mít víc času. "Poslyšte, gramatika a slovník ještě nejsou hotové, naši lingvisté jsou v koncích, a Matt zkrátka není kompetentní, aby na tom mohl pracovat sám o sobě. Pokud se něco pokazí, zatímco budu na druhé straně a vy přijдете i o Mattovu spolupráci, ohrozí to schopnost mého nástupce poskládat si všechno dohromady. Kromě toho, nevím toho až moc? Minulý týden jste mi řekli, že nemám svolení odjet na dovolenou ze země, dokonce prý nemůžu ani do té zatracené Tijuany a teď mluvíte o pracovním zařazení a bojovém úkolu? Jsem polda, ne James Bond!"

"Uvolněte se, Miku, máme všechno pod kontrolou. Zapojili jsme do toho prověřené armádní lingvisty. Nemusíte vědět všechno o plánování nepředvídaných situací, které s tím jdou ruku v ruce. Ba co víc, do té doby, než se dostanete do terénu, budete natolik vzdálený od hlavní sféry velení, že i kdyby vás zlí hoši dostali, nebudete jim schopni prozradit naše strategické cíle." Smithův úsměv vůbec nebyl ujišťující.

"A tohle mě má uklidnit?" Mike se nestačil divit. "Poslyšte, všechno je to pěkně uhozené. Měli bychom se snažit pozatýkat na této straně co nejvíc kurýrů, než budeme dokonce jen pomýšlet na to, že se tam vydáme sami. Či snad hodláte skočit po hlavě do nějakého šíleného dobrodružství?"

Smith si odfrkl. "Pořád uvažujete jako polda. Souhlasil bych s vámi, až na to, že máme velký taktický bezpečnostní problém, synu. Nemáme tady co do činění s nějakým Absurdistanem, kde může Ministerstvo vnitra přimět místní kleptokraty, aby se podělali, jen když si kýchneme. Tápeme v naprosté tmě. Máme nulové aktivní položky, rádiové zpravodajství je nám k ničemu, když je infrastruktura na druhé straně na úrovni pony expressu... Budeme muset získat informace přímo na místě, nemluvě o nutnosti zřít tam síť informátorů. My dokonce ani nevíme, na jaké místní politické síly bychom mohli zapůsobit. A tak musíme na druhou stranu poslat někoho s aspoň minimem informací - a los padl na vás."

"Mluvíte o tom, že mne učiníte poloautonomním," řekl Mike, pak si olízl najednou suché rty. "Co má tohle znamenat, zpátky k OSS?" Narážel na nyní již téměř legendární agenturu z dob druhé světové války - předchůdce CIA - a na kovojské kousky, které vedly k jejímu poválečnému zrušení.

"Ne tak docela," odpověděl Smith vážně. "A ano, máte pravdu. Normálně bychom rozhodně neriskovali, že přijdeme o někoho jako vy v terénu. Jenže jste uvnitř, jste jeden z našich expertů na tamní jazyk a zvyklosti, a Matta můžete předat někomu jinému -"

"To přece nejde! Ne pokud si chceme udržet jeho spolupráci a nadále od něj získávat užitečné informace. Je to klíčový svědek -"

"On není svědek," řekl Smith tiše. "Zapomněl jste, že to je v podstatě zločinec. Terorista. Jeden z těch, co se rozhodli spolupracovat s námi, a my s ním kvůli tomu teď zacházíme jako v rukavičkách. Prozatím."

"Je zaregistrovaný v programu na ochranu svědků," naléhal Mike. "Na rozdíl od těch vašich dvou soumarů. Není třeba přistupovat k tomu, jako by to byl Afghánistán, a hned tam posílat komando. Spíš bychom se měli snažit rozbít Klan

odsud."

"Špatně." Smith zavrtěl hlavou. "Kdybyste se v tom vrtal, zjistil byste, že zdroj Zelenorukáv zcela zmizel ze spisů DEA i WPS. Jenže vy se na to stále díváte se svojí policajtskou hlavou na krku, ne z hlediska národní bezpečnosti. Klan je pro nás geopolitická noční můra. Všechny naše konvenční základny jsou ohroženy: jsou navrženy podle doktríny, na základě které spočívá bezpečnost v tom, že si držíte zlé hochy na délku paže od těla - až na to, že teď čelíme hrozbě, která dokáže překonat tuto vzdálenost zcela nepozorovaně. Je to něco jako technologie lidského Stealth. Ani naši tradiční spojenci by nám v tomto ohledu nebyli užitečnější než vědro plivanců. Za prvé vůbec nevědí, proti čemu tady stojíme, a kdyby to věděli, okamžitě by začali bojovat proti svým vlastním soukromým rebeliím. Za druhé jsou špatně umístěny - nemůžeme je použít jako základny, normální pravidla tady neplatí. A je to ještě horší. Představte si, co by nám mohla provést al-Káida, kdyby se jim podařilo najmout si tyhle chlapíky do svých služeb. Nebo třeba Severní Korea?"

"Hmm." Mike poraženecky shrbil ramena. Hoši mají svoje legitimní obavy, pomyslel si. Jenže jak mám já poznat, že jsou legitimní? Jak mám vědět, že si všechno jen nenamlouvají? Co ve skutečnosti víme o Klanu? Jak velké nebezpečí pro nás představuje?"

"Někteří z těch patolizalských bastardů, které nazýváme spojenci, by nás bodli do zad, jen se na nás podívají," řekl Smith, který si pomýlil Mikovo zamyšlené mlčení za souhlas. "Tohle už není studená válka a nestojíme proti bezbožnému komunismu, jsme proti drogovým pašerákům sans frontiers. Pokud si myslíte, že by Holanďané byli nějak užiteční -"

Mike, který byl několikrát na služební cestě v Amsterdamu, a měl poměrně slušnou představu o tom, co by si nizozemské autority myslely o drogových dealerech se zásilkou plutonia, byl raději zticha. Smithovy výlevy byly přesně takové - zrozené z marného boje proti neviditelnému nepříteli prostřednictvím neadekvátních informací a nedostatečného zmapování. Jenže tady šlo o víc... Oni mne zatáhli do světa tajných vojenských operací, uvědomil si. Když začnu dělat povyk, pustí mne zpátky?

"Fáze jedna," řekl Mike, když Smithovi došla slova. "Kdy to odstartuje? Co bych měl dělat?"

Smith cosi naškrábal na svoji žlutou psací podložku. "Detaily vám odešlu e-mailem, zabezpečení. První informační schůzka bude v úterý, do akce byste měl jít přespršití týden. Raději byste měl mít u svého psacího stolu přichystaný batoh s věcmi a být připravený přemístit se na můj rozkaz." Jeho úsměv se rozšířil. "Během pár dní se vrátíte zpátky do školy, jak řekl doktor James. Budete studovat Základy špionáže 101. Bude to zábavné, uvidíte..."

Mike byl doma sotva hodinu, když zazvonil telefon.

Domov nebylo místo, které by v těchto dnech vidal příliš často: od doby, co se nedobrovolně připojil k té jejich agentské Magical mystery tour, byl jeho osobní život na cucky. Od práce po většinou obvyklou pracovní dobu policisty - třebaže směny se pravidelně divoce různily, ale aspoň mohl odejít po sichtě domů a odpočinout si - přešel na osmdesát až sto hodin týdně v jedné nebo druhé zabezpečené kanceláři, kterou zřídila organizace FTO. Uklízečka Helen si v jednu chvíli odnesla Oskara na celé týdny domů a kocour mu to pořád ještě neodpustil. Mrzelo jej to, protože s Oskarem dlouho dobře vycházeli. Oskar s ním byl ještě předtím, než se oženil se svojí bývalou manželkou. Byl svědkem toho, jak přicházejí a odcházejí Mikovy přítelkyně, a pak, po 11. září, měl svého pána většinou jen pro sebe. Jenže ve válečných časech musel každý přinášet oběti - dokonce i stárnoucí kocourůi.

Mike se osprchoval, naplnil myčku, strčil jídlo do mikrovlnky a zrovna otvíral plechovku s kočičím žrádlem pro Oskara (který se mu otíral o nohy, jako by se mu chtěl zauzlít kolem kotníků), když se ozval domovní zvonek. "Sakra." Mike odložil plechovku. Oskar vyčítavě zamňoukal, ale to už se Mike natahoval po sluchátku domovního telefonu. "Ano?" "Miku?" Byl to Pete Garfinkle. Nedávno ho přeřadili do sekce monitorování a dohledu. "Mohl bych přijít nahoru?" "Jistě, budu rád."

Než Pete zaklepal u vchodových dveří, měl Oskar hlavu v misce se žrádlem a Mike už myslel na něco jiného.

Mikrovlnka zapípalá, právě když zarachotily dveře. "Pojď dál. Zrovna jsem se chtěl najíst -"

"Klidně." Pete držel v ruce igelitku. "Říkal jsem si, že tu asi nebudeš mít ani plechovku, tak jsem se cestou stavil v Taco Bell." V tašce to zaklinkalo, když ji pokládal na kuchyňský stůl.

Mike se usmál. "Posaď se. Sklenice jsou nahoře ve skřínce."

"Sklenice? Žádné nepotřebujeme!"

Mike si přendal večeři v umělohmotném obalu na talíř, popadl vidličku a dvě sklenice. "Hmm... voní to jako... kuře." Protáhl tvář. "Věřil bys tomu, že mám mrazák plný sladkokyselých kuřecích kuliček? V Costcu se dá poslední dobou nakoupit docela levně."

"To je hezké." Pete si obezřetně prohlédl Mikovo jídlo, pak otevřel láhev a rozlil pivo do sklenic. Mike se mezitím pustil do jídla. "Ty chodíš do Taco Bell? Já myslel, že Nikki ráda vaří."

Pete poraženecky pokrčil rameny. "Nikki ráda vaří," připustil. "Zdravé věci, víš? Jednou za čas prostě musí mužský udělat to, co musí udělat, zvláště když jde o barbecue a pořádný flák masa. A když zrovna není sezona barbecue, tak si skočím do White Castle nebo do Taco Bell..."

"Chápu." Mike nakupoval v rychlém občerstvení z nutnosti zrozené z osmdesátihodinového pracovního týdne, Pete jedl rychlé občerstvení proto, že potřeboval nějakou tajnou neřest, a většina z těch běžných by jej připravila o práci.

"Co dělá?"

"Dnes večer má kurz jógy." Pete si dlouze lokl piva. "Tak mě napadlo, že zaskočím a trochu tě rozveselím. Pokecám o svých osobních problémech."

Mike se na něj ostře podíval. "Nejdřív to pivo," navrhl. "Pak se můžeme projít." Pete nemíval osobní problémy: měl to, co vypadalo podle Mikových závistivých měřítek jako ideální manželství. Především se pak nestavoval po bytech

kolegů, aby si na něco stěžoval, což znamenalo... "Jde o tu záležitost, co jsme spolu probírali tuhle nad obědem?" "Jo, myslím, že to je ono." Peteovi se dařilo vypadat nad svou sklenicí s pivem tajnůstkářsky a vystrašeně, což jen podnítilo Mikovu zvědavost. "Jaké je to pivo?"

"Dobré." Mike odstrčil svou večeri stranou a vstal. "Pojď, půjdeme dozadu na dvůr a posadíme se venku. Mám tam pár židlí."

Vzduch venku jej zasáhl jako čerstvě vypraný ručník, těžký, horký a tak vlhký, že se mu chvíli ztěžka dýchalo. Mike čekal, dokud Pete nevyšel ze dveří, tašku s lahvemi v ruce. "Rozleješ to."

"Nejdřív židle. Na tohle by ses měl raději posadit." Mike ukázal na chatrné venkovní židle na zadní terase. "To je tak zlé?"

"Dost zlé." Pete klesl na jednu ze židlí a podal Mikovi láhev. "Tak už se pojď posadit."

Mike si sedl. "Myslím, že tady nikdo nic neodposlouchává."

"Uvnitř." Bylo to konstatování, ne otázka.

Mike otevřel víčko od piva. "Nemůžeme je vinit z toho, že jsou vůči nám policistům podezřívají."

"Jo, jasně." Pete se nenápadně podíval vzhůru ke střeše, pak pokrčil rameny. Hluk dopravy a cvrlikání cikád by jakémukoli odposlouchávací velice zkomplikovaly život. "Dnes jsem volal Tonymu Vecchioví."

Mike se zprudka napřimil. "Sakra, chlape! Snad ne z práce -"

"Uklidni se, tak hloupý nejsem." Pete si znovu lokl ze své láhve.

Mike na něj hleděl. Pete byl viditelně vylekaný. Možná dokonce stejně vylekaný, jako byl Mike po svém malém rozhovoru se Smithem. Explosivní elektronické obojky. Co ještě se tu děje? "Asi se mi to nebude líbit, co?"

"Potřeboval jsem položit pár otázek." Pete se tvářil rozpačitě. "Nějak se mi nelíbí, co děláme, víš? Uvnitř FTO, obklopení vojáky a tou jejich posedlostí národní bezpečností jsme se přestali snažit dělat řádně svoje povolání. Nevím, jak ty, ale já jsem složil přísahu, že budu dodržovat zákon - pamatuješ si to ještě? Chtěl jsem zkrátka získat nějakou perspektivu. Tony věděl o Mattovi, protože byl u toho, když k nám Matt přišel, a tak jsem si myslel, že by mohl pomoci."

"Chtěl jsi kněze, který by si vyslechl tvoji zpověď."

"Přesně tak."

Mike si povzddechl. "Tak to vyklop."

"Tony všechno popřel!" Pete se na okamžik tvářil rozezleně. "Nejdřív řekl, že o ničem neví. Potom mi tvrdil, že o žádném Mattovi nikdy neslyšel, že nikdo toho jména k nám nepřišel, že o tom neexistují žádné záznamy. Pak mi řekl, že jsem přece uplynulých deset týdnů nechodil do práce kvůli zdravotní neschopnosti vzniklé při výkonu povolání, přičemž jsem pobíral plný plat, a že prý chápe, jak se musím cítit! Co se to proboha děje?"

"A sakra." Mike do sebe hodil poslední zbytek piva, pak se naklonil dopředu. "Chceš vědět, co si o tom myslím?"

"Ano?"

"Unikl jsi jen o vlasek." Otřel si čelo. "Poslyš. To, co jsi udělal, bylo neuvěřitelně stupidní. Kdyby ses mě byl zeptal... sakra. Oni nás propůjčili armádě. Teď spadáme pod Ministerstvo obrany, v seznamech zaměstnanců DEA neexistujeme - vsadil bych se, že kdyby ses v tom začal šťourat, zjistil bys, že jsme oba na zdravotní dovolené, a to od té doby, co tahle věc začala. A dokumentace o Mattovi samozřejmě neexistuje. Je to duch, Pete, stejně jako ti ubožáci v Guantanamu, uvěznění ve stroji Daddyho Warbuckse. Už ses setkal s doktorem Jamesem?"

"S Jamesem? Není to Smithův šéf? Ten politický?"

"Jo, ten. Chápu to tak, že jste se nesetkali... James pracuje pro NSC, řídí tajné vojenské operace, celou spoustu věcí. A právě pro něho děláme i my. A víš, co se stává lidem, kteří se v téhle řiši CIA odváží mimo oficiální kanály? Tohle se prostě nedělá. Něco jsem si o tom ve svém volném čase přečetl. Oni nás do toho zatáhli, protože jsme se už pohybovali na okraji něčeho hodně velkého a hodně tajného a hodně temného. Eric mi o tom řekl pár věcí. O tom, jak armáda vnímá národně bezpečnostní aspekty toho, proti čemu tady stojíme. Ježily se mi z toho vlasy. Myslím, že se v něčem z toho - možná ve většině - mýlí, ale to jsem mu samozřejmě do očí říct nemohl. Stále si myslím, že bychom k tomu měli přistupovat jako k policejnímu problému, měli bychom prosazovat zákon - jenže to bychom museli vycházet z předpokladu, že tady máme co do činění čistě s kriminálníky a ne s nějakou zločineckou vládou jako Severní Korea nebo Kuba či co. Oni ten svůj argument vyhráli a Ministerstvo spravedlnosti nám nepomůže, Pete. Pokud budeš ve vyšetřování pokračovat za jejich zády, bez důkazů, tvrdě se ti to vymstí. Jenže když to neuděláme, kdoví do jaké šlamastyky nás ještě namočí?"

"Do háje!" Pete na něj jen bezmocně hleděl.

"Napij se." Mike sáhl do tašky, hodil Peteovi další láhev. "Poslouchej, budeme na tom pracovat společně. Ty prostě jen dávej pozor, co se děje, ano? Porovnávej záznamy. Snaž se nepouštět ze zřetele, kdo jsme a jakou práci bychom měli dělat, takže pokud to ti magoři pokáží, my z toho vyjdeme čistí a budeme moci pokračovat sami o sobě. Možná si promluv s Judith, ta je z FBI, myslím, že to vidí stejně jako my." Zjistil, že kolem sebe bezmocně mává rukama. "Právě teď jsme podřízená strana. Ministerstvo obrany nás popadlo za koule, zatímco jsme k nim byli otočení zády. Jenže to takto nepotrvá věčně. A jakmile dostaneme příležitost začít dělat na našem případu, musíme být připraveni..."

PŘEPIS ZACHYCENÉHO TELEFONNÍHO HOVORU NAHRÁNO 04/06 V 18.47

"Haló, kdo volá?"

"Paulie?"

"Miriam - panebože, nazdar, ženská! Páni! Neozvala ses celé věky, dělala jsem si o tebe starosti -"

"Já vím, jenže tady se děly takové věci. Určitě jsi slyšela o -"

"Jak bych nemohla? Tahle strana je sice kompletně za protipožární zdi, jenže to chytám ze všech stran. Měla jsi pravdu o tom svinstvu, co vletělo do větráku. Pak se tu sice objevila Brill se svojí obvyklou chladnou hlavou a většinu toho uvedla na pravou míru, přesto jsem ale měla nervy nadřanc, a navíc ses mi vůbec neožývala. Mohla jsi aspoň napsat! Tak co se děje v pohádkové zemi?"

"Myslím, že za všechno může politika. Nejdřív si mě sem odtáhli na plný úvazek, pak mi dočista zakázali vrátit se. Jsem tady skoro pořád zavřená, a navíc mám strach. Ale aspoň pro ně teď vyřizuju nějaké pochůzky v Nové Británii, takže přece jen trochu povolili. Taký přecházím sem a vyřizuju telefonní hovory, víš? Něco jako vězeňské privilegium. Ale to je všechno, co teď můžu dělat, dokud si nebudou jistí, že mě tady nikdo nesleduje. Oficiálně jsem ve Francii, aspoň tohle si na imigračním myslí. Já je ale stejně přiměju pustit mě, takže se spolu brzy budeme moci najíst a začneme dávat věci do pořádku. Věříš mi, že ano? Zítra přecházím do Nového Londýna. Podařilo se mi z nich vymámit celý týden. Měla bych přenášet brašny s důvěrnými dopisy, ale já jsem si vymyslela lepší způsob. Takže se budu moci zastavit v dílně a přesvědčit se, kdo to tam teď udržuje pohromadě anebo taky ne, což je docela možné, tudíž je budu muset zpohlavkovat a nakopat jim zadky a podobné věci. Pak si dáme oběd, co říkáš?"

"To zní jako skvělý plán, holka."

"Nu, v každém případě je to část plánu. Je tu ale ještě něco. Vlastně dvakrát něco. A řekni rovnou ne, jestli se do toho nechceš nechat zatáhnout, ano?"

"Myslíš, že bych to udělala?"

"Já ti to jen říkám. Poslyš, jedna z těch věcí pravděpodobně nebude problém. Jenom chci, abys sehnala léky pro jednoho mého přítele. Nic ilegálního, jenže on se tam nedostane, aby navštívil doktora - takže kdybys to mohla objednat přes internet z jednoho z těch protřelých mexických webů a pak to poslala mně, byla bych ti nesmírně vděčná."

"Jasně. Co to vlastně chceš?"

"Hmm. Dvě balení antibiotických tablet RIFINAH-300, v balení po sto tabletách, ne ty malé lahvičky po dvaceti. Měli by ti účtovat jen pár dolarů - je to neskutečně levné, používají to po celém třetím světě. Jakmile je seženeš, pošli mi to přes svůj, ehm, kontakt. Přes rodinnou poštovní službu bych to měla dostat poměrně brzy."

"Jasně, rozumím, RIFINAH-300, sto tablet v jednom balení a chceš dvě balení. Je to tak?"

"Ano. Teď ta druhá věc. Myslím, že právě tady možná budeš chtít couvnout."

"Hmm. Nejdřív mi řekni, o co jde, Miriam. A nechej mě, ať se rozhodnu sama, jo?"

"Jasně, jde o tohle: Chci veškeré informace, které můžeš sehnat - policejní údaje, finanční záležitosti, profily ředitelů a podobné věci - o dvou firmách. Tou první je Gersteinovo centrum pro reprodukční medicínu ve Stony Brook. Druhá je organizace s názvem Korporace aplikované genomiky. Především mě zajímají jakékoli věci o finančních převodech z Korporace aplikované genomiky do Gersteinova centra - a hlavně, jak to všechno začalo."

"Aplikovaná genomika? Je to - je to něco jako naši staří přátelé v Proteome?"

"Ano, Paulie. Proto jsem ti říkala, že to můžeš odmítnout. Prostě od toho jdi pryč a dělej, že jsem ti nikdy nic neřekla."

"To bych nemohla udělat."

"Jo, jasně, nemohla a měla bych a tak dále - podívej, Paulie, já strkám nos někam, kde by vůbec být neměl, a nechci, aby ses kvůli tomu ty spálila. Takže prvním příkazem dne je kryj si zadek. Neudělej nic, co by k tobě mohlo přitáhnout pozornost. Neposílej mi ty věci, ani mi kvůli tomu nevolej."

Vyzvednu si je sama, až si spolu dáme ten oběd, a vůbec by mi nevadilo, kdyby jediné, co získáš, byly jejich každoroční zprávy a závěrky."

"Co vlastně dělají?"

"Tím si nejsem jistá. Ale někdy v minulém roce přišli moji příbuzní s genetickým testem na, ehm, rodinnou bolest hlavy. A já si říkala, jak to asi udělali, když tu se objevila tahle druhá věc, ta s tou oplodňovací klinikou, vyplížila se z lesa a kousla mě. Paulie, existuje tu cosi - jakýsi heterozygot W* -, z čeho mám velice nepříjemný pocit. Stejně nepříjemný, jako když jsme se šťouraly v té záležitosti s práním špinavých peněz, o které vyšlo najevo, že je to - nu. Myslím, že by to mohlo mít něco společného s tím, proč mi na všechno odpovídají tak vyhýbavě a proč na mě naléhají, abych se..."

"Naléhají, aby ses co?"

"Na tom nesejde. Všechno hezky popořádku, jo? Poslyš, už musím jít. Až pak budu týden na druhé straně, zajdeme spolu na ten oběd, jo?"

"Jasně, holka! Už se těším. Dávej na sebe pozor a pozdravuj ode mě Brill a Olgu."

"Budu. Ty na sebe taky dávej pozor. Hlavně co se týče té druhé záležitosti. Myslím to vážně, nechci, aby se ti něco stalo. To bych ti pak nemohla koupit oběd. Už jsme se neviděly tak dlouho. Jasně?"

"Jasně. Ráda jsem tě slyšela."

"Měj se."

"Ty taky."

KONEC PŘEPISU - DÉLKA HOVORU: 00.06.42

10. ROZDÍLNOST NÁZORŮ

"Co sakra děláte v mé kanceláři?" zeptala se Miriam nebezpečným tónem. Muž se pomalu otočil v židli a podíval se na ni bezvýraznými očima. "Řídím to tu," odpověděl pomalu. "Ach tak. Chápu."

Kancelář byla přeplněná, před rýsovacími prkny, která tvořila jednu stěnu, trůnila řada vysokých stoliček: byly jejími jedinými obyvateli. Miriam prošla předními dveřmi, ani se neobtěžovala tím, aby zkontrolovala laboratoř. Měla v úmyslu si nejdříve pověsit kabát, pak vyhledat Rogera nebo zbytek laboratorního týmu, a nakonec projít veškeré papíry a zavolat svému zástupci a siru Alfredu Durantovi, svému nejvýznamnějšímu odběrateli. Místo toho -

"Morgan, je to tak? Kdo vám řekl, že to tady řídíte?"

Morgan se opřel v otočné židli. "Tenký bílý vévoda." Nenuceně se usmál. S Morganem se setkala již předtím: silnou pravou rukou, ovšem nikoli tím nejostřejším nástrojem v sadě, když přišlo na generální správu. "Angbard. Poslal mne sem po té operaci v Bostonu. Říkal, že jsem příliš horkokrevný, než abych tam mohl zůstat, a potřeboval někoho, kdo by tu na to dohlížel. Nicméně to jede na autopilota, já jsem tu jen pro formu. Každý týden dostávám sadu instrukcí a vykonávám je." Jeho úsměv odumřel. "Nevzpomínám si, že by mě uvědomili o vašem povolení chodit sem."

"Já si zase nevzpomínám, že bych dala Angbardovi svolení, aby řídil mou společnost," odsekla Miriam rozčileně.

"Nehledě na skutečnost, že toho ví o řízení oddělení technického výzkumu a vývoje asi tolik jako já o muškaření. A hádám, že stejně tak i vy. Co jste tady vůbec dělal, zatímco jsem byla v Nijeweinu?"

Morgan se přestal usmívat a napřimil se. "Věnoval jsem se plánům na rozšíření - nových výrobních prostor. A musel jsem propustit dva z vašich dělníků, byli neukázněni -"

"Dělníků?" Naklonila se k němu přes stůl. "Jakých dělníků?"

"Musel bych si jejich jména vyhledat. Nějaký chlapík se špinavými prsty z místnosti s pecemi trávil všechn svůj čas tím, že si s hrál s jakousi gumou -"

"Ježíši Kriste." Miriam na něj hleděla se špatně skrývaným pohrdáním. "Chcete říct, že jste dal vyhazov Rogerovi?"

"Roger? Hmm, možná se tak jmenoval."

"Takže takhle je to." Miriam se zhluboka nadechla, sevřela ruce v pěst, snažila se nepodlehnout hněvu. Dej mi sílu! "Vy víte, čím se tahle firma zabývá, že ano?"

"Vyrábí brzdové obložení?" Morgan si lhostejně odfrkl. Tak jako většina mladých mužů od Klanové bezpečnosti neměl příliš mnoho času na plebejské zaobírání se průmyslovým vývojem.

"Ne." Miriam se znovu zhluboka nadechla. "Jsme návrhářská firma. Navrhujeme brzdy - lepší brzdy, než vyrábí kdokoli jiný v Nové Británii, protože máme díky naší přítomnosti ve Spojených státech třiceti až čtyřicetiletý náskok, co se týče informací o materiálech - a prodáváme licence, abychom mohli vyrábět naše návrhy. Tak. To vám ani jednou nepřišlo na mysl, že není zrovna dobrý nápad vyhazovat naše nejlepší vědce?"

Morgan sotva znatelně zavrtěl hlavou, ale přimhouřil oči. "On to byl vědec?"

Já ho snad zaškrtím, pomyslela si Miriam zoufale. "Ano, Morgane, Roger je opravdový živý vědec. Oni tady bílé pláště nenosí, jak vidíte, ani nežijí ve větrných zámcích v Bavorsku a nepřenášejí kolem stojany s kouřícími zkumavkami. Ani nenosí kolem krku cedule s nápisem VĚDEC. Ve skutečnosti si tím vydělávají na živobytí. Na rozdíl od některých lidí, které bych mohla jmenovat. Strávila jsem pět měsíců tím, že jsem se snažila Rogera přimět, aby se věnoval práci na nových materiálech, které jsme zaváděli - jako další jsem chtěla, aby se pustil do výroby kyanoakrylátových lepidel! - a vy jste si sem přišel a klidně ho vyhodil -"

Zarazila se. Uvědomila si, že dýchá až příliš rychle. Morgan se opět opíral ve své židli, snažil se od ní dostat co nejdál.

"Já to nevěděl!" protestoval. "Dělal jsem jen to, co mi Angbard nařídil. Angbard řekl, ne, žádné nové dílny neotvírejte, a tenhle 'vědec' mi vynadal do očí, že jsem blázen! Tak co jsem měl dělat?"

Miriam se vrátila zpátky na zem. "S Angbardem máte pravdu," připustila. "Přenechejte ho mně, já si to s ním vyříkám, až dostanu příležitost dostat se k němu." Morgan dychtivě přikývl. "Řekl vám, abyste zavřel výrobu? Nebo jen pozastavil rozšiřování?"

"To druhé," připustil Morgan. "Nemyslím, že by věnoval přílišnou pozornost tomu, co se tady děje. Momentálně má jiné problémy."

"Nu, mohl se aspoň vyhnout tomu, že k nim bude přidávat další, kdyby to tu nechal na starosti mně. Jedinou věcí, kterou si nemůžete u firmy dovolit, je ignorovat ji. Kolika jste dosáhli bodů?"

Morgan na okamžik zaváhal. "Pěti." Pěti tisíc z hrubého zisku, lidově řečeno.

Deseti nebo jsem opičí tetička. "Dobrá, tohle se mi líbí. Angbard touží po pokojném životě. Angbard nepotřebuje slyšet špatné zprávy. Ovšem když se nebude nikdo věnovat téhle firmě tak, jak je třeba, velice rychle to bude bývalá firma - je teprve v začátcích, a víte, co to znamená? Má prostě jen jeden hlavní produkt a jen jednoho hlavního zákazníka, a pokud si sir Alfred uvědomí, že to s námi jde z kopce, odřízne nám lano. A on to udělá, pokud nezačneme dodávat nové produkty, které by mohl použít. Myslím, že chápete, že zkrachovat by bylo moc zlé, že ano? Především pak pro ty vaše body."

"Ano." Morgan ji nyní pozoroval se špatně skrývaným strachem. "Takže co bych měl podle vás dělat?"

"Nu -" Miriam na okamžik zaváhala, pak pokračovala. Co by sakra mohl dělat? Buď to bude po mém, nebo to nebude nijak! "Navrhuji, abyste mne poslouchal a nechal mne to tu řídit. Angbardovi to říkat nemusíte, aspoň prozatím. Až pošle další instrukce, prostě jen přikývněte a předejte je mně, a já vám vysvětlím, jak je vykonat, co jiného je třeba udělat a tak dále. Pokud si Angbard nepřeje rychlou expanzi, dobrá: dokážu to nějak obejít, nicméně v krátké době budeme muset posílit pozici naší společnosti, aby byla méně zranitelná - a tak abychom mohli bez prodlení expandovat, až budeme připraveni to udělat. Z dlouhodobého hlediska Angbarda zpracovávám, akorát se mi s ním nepodařilo dostat do styku už celé měsíce, ale tahle krize nepotrvá věčně - přenechejte ho mně. Nemohu se tu zdržovat tak často, jak bych chtěla - tento týden mám pro sebe, jenže mě pořád tahají zpátky do hlavního města a dříve nebo později tam budu muset nějaký čas zůstat - takže vy tu budete mým hlavním manažerem. Pokud tu práci chcete a pokud se budete řídit příkazy, dokud se toho nenaučíte dost o tom, jak to tu funguje, abyste příště nevyhodil našeho nejlepšího zaměstnance, protože si ho spletete s vrátným."

"Hmm." Tvářil se kysele. "A co z toho budu mít?"

Miriam pokrčila rameny. "Získal jste pět bodů. Chcete, aby to bylo pět bodů ničeho nebo pět bodů ze zisku, který se bude rovnat ekvivalentu stovek milionů dolarů ročně?"

"Ach tak. Dobrá." Morgan pomalu přikývl. Miriam nasadila svou nejlepší tvář hráče pokeru. Nebyla zrovna šťastná,

protože Morgan se na tu práci stěží hodil a hodně se vzdaloval její představě člověka na pozici generálního ředitele, jenže nikoho jiného na výběr neměla. A byl ochotný nechat se uplácet, což věci hodně usnadňovalo. Pokud existovala jedna věc, kterou Klan Miriam naučil, byl to význam umění přijít na rychlý kompromis, když jej bylo zapotřebí, budovat spojení v poklusu - a rozpoznat, kdy dlaň plná zlata přetrhne týdny vyjednávání. Obvykle jí to moc nešlo, jak se ukázalo při událostech v Niejweinu, jenže tady měla skvělou příležitost napravit to. "Beru," řekl se stěží skrývanou rozmrzelostí. "Jinou šanci jste mi vlastně ani nedala, že ne?"

"Ale ano, měl jste jinou možnost." Bez humoru se usmála.

"Mohl jste se rozhodnout, že necháte zkrachovat firmu, kterou jsem založila, a zároveň se tím předem zbavíte bohatství, které by vás jinak čekalo. Což není moc lákavá představa, že ne?"

"Dobrá, paní kapitalistko. Takže co navrhuje? Teď, když řídím tuhle firmu pod vaším dohledem?" Zkřížil si ruce na hrudi.

Miriam přešla kolem psacího stolu. "Začnete tím, že mi vrátíte moji židli," řekla. "A pak se spolu půjdeme projít po dílně a vymyslíme plán. Ale mohu vám říct jedno: prvním krokem bude vypátrat Rogera a nabídnout mu zpátky jeho staré místo. Společně s ušlým platem, o který přišel, když jste ho vyhodil. Ovšem teď" - ukázala ke dveřím - "půjdeme odhadnout napáchané škody?"

Pět dnů tvrdé práce, stresujících a nepříjemných, uplynulo jako špatný sen. Na konci prvního dne šla Miriam do svého domu na předměstí Cambridgetownu, jen aby jej našla se zavřenými okenicemi, tmavý a studený. Sluhové nebyli nikde k nalezení. Druhého dne se setkala s právníkem své firmy panem Batesem, třetího dne Morgan hlásil, že nalezl ztraceného Rogera, a teprve čtvrtého dne začala mít pocit, že se konečně něco děje. Z agentury, kterou jí Bates doporučil, jí poslali kuchařku, zahradníka a služebnou, a dům začal být znovu obyvatelný. (Mezitím přespala dvě noci v hotelu Brighton, než by si zopakovala první noc neklidného spánku na prachem pokrytém pohovce.) Při návštěvě Rogera jej s kloboukem v ruce přesvědčovala, že to všechno byla nešťastná chyba, jenže už ji velmi unavovalo vysvětlovat každému, že byla hospitalizována s horečkou během obchodní cesty do Derry City a následně si její onemocnění vyžádalo měsíční rekonvalescenci. Zda jejímu příběhu věřili... nu, proč prý aspoň nenapsala? Na tom nesejde. Její předchozí pověst vypovídající o zálibě ve výstřednosti a tajemstvích, dříve společenský handicap toho nejhoršího druhu, se jí najednou velmi hodila.

Pátého dne, zatímco byl Morgan pryč, poněvadž vykonával povinnou kurýrskou službu pro Klan, přišel balíček. Miriam byla toho rána v kanceláři, pečlivě si procházela účty - Morgan tyhle věci téměř kompletně ponechal na Batesovu úředníkovi, a Miriam si je chtěla překontrolovat - když zazvonil zvonek venku před oknem. Vstala a otevřela je. "Ano?" zeptala se.

"Zásilka." Zvednutí obočí. "Ha! Vy? To je dobře, že jste tady. Podepište se mi, prosím." Byl to Elegantní oblek číslo dva ze zapadlé poštovní stanice blízko Chicaga, oblečený v okouzlivícím fialovém fraku a podivných zvonových nohavicích, které, jak se zdálo, přicházely tohoto roku mezi pány do módy.

"Děkuji." Miriam se mu podepsala na papír na psací podložce. "Chcete jít dál? Nebo...?"

"Ne, musím ihned pokračovat," řekl spěšně. "Vůbec jsem netušil, že tenhle podnik patří Klanu."

"Ano, to patří," přikývla Miriam. Patří, že? ptala se sama sebe. "Pěkný den."

"Adieu." Dotkl se svého dvojrohého klobouku a odvrátil se.

Miriam zavřela okno a přenesla balíček na stůl. Uvnitř byly dvě velké umělohmotné lahvičky s tabletami léku RIFINAH-300 a ručně psaný vzkaz od Paulette: Tady máš tu první věc, druhá bude připravená do zítřka. "Stará dobrá Paulie," zamumlala si pro sebe Miriam s úsměvem. Zastrčila lahvičky do svého vaku a vrátila se k účetnictví. Počkají, až bude po obědě. Pak bude muset jít navštívit přítele.

Oběd. Miriam ztuhle vstala, položila těžkou účetní knihu zpátky na polici a zamířila přes laboratoř ven. John Probity se skláněl nad testovací aparaturou, utahoval cosi francouzským klíčem. "Po obědě musím vyřídít jednu obchodní schůzku," oznámila Miriam jeho žádům, "takže se možná odpoledne už nevrátím. Byla bych vám vděčná, kdybyste mohl večer dílnu zavřít. Buď já, nebo pan Morgan budeme v kanceláři zítra ráno, kdyby někdo volal."

"Ano, madam," zabručel Probity, málomluvný chlapík ponurého vzezření. Jediným okamžikem, kdy jej viděla tvářit se šťastně, bylo, když oznámila, že příští pondělí se do zaměstnání vrací Roger. Takže místo aby nyní čekala na jakoukoli odpověď, se Miriam otočila na patě a zamířila ven, aby si chytla taxíka, který ji odveze domů. Nejenže měla hlad, také se potřebovala převléknout; sotva by jí prospělo, kdyby ji viděli v blízkosti zastavárny Burgesona v oblečení do kanceláře - jako váženou zámožnou vdovu s určitými prostředky. Mohlo by to rozhýbat cizí rty a hýbající se rty v jeho blízkosti by naopak mohly přitáhnout nevídanou pozornost královského konstabulátu.

Elektrická tramvaj s rachotem projížděla po nosníkovém mostě přes řeku, mírně se při jízdě kymácela ze strany na stranu. Ve vzduchu se vznášel lehký opar, vlhké letní odpoledne bylo slabě cítit kouřem. Dopravní provoz byl hustý, kolem tramvaje rachotily koňmi tažené vozíky a pouliční parní vagony, řidiči na sebe navzájem pokřikovali - Miriam vyhlédla z okna, hledala svoji zastávku. Kalhotový kostým v barvě holubíci šedi a klobouček vyměnila za domácí šatovou sukni a mírně rozedřený slamák. S "Gillianinými" osobními doklady zastrčenými v ošuntělém vaku na ní nebylo nic, co by ji identifikovalo jako cokoli jiného než jen umývačku nádobí, která dostala vzácný den volna, až na dvě lahvičky s pilulkami ve vaku - raději je přesypala z původních umělohmotných obalů do skleněných. Je to tak snadné, pomyslela si zasněně, zatímco vyhlížela oknem na lopatkové parníky na Charles River a nechávala si tvář zalévat slunečními paprsky. Když budu chtít, mohla bych být kýmoli. Jakmile jste jednou učinili první krok a zvykli si na myšlenku, že budete žít pod cizí identitou, bylo to lehké k nevěře...

Svůdná fantazie, ale jen stěží uskutečnitelná. Ne když měla tolik nanejvýš podivných příbuzných, kteří toužili jen po

tom, aby ji mohli zatím drápy do kůže a pověsit si z ní kus na starý rodinný strom. Ještě před rokem byla jediné dítě, adoptované, bez jakýchkoli příbuzných kromě stárnoucí matky a dcery, kterou neviděla celé roky. Teď zjistila, že netouží po ničem víc než po poklidné anonymitě. Chci zpátky svoji svobodu, uvědomila si. Žádné množství peněz ani sebevětší moc mi nemohou nahradit to, že jsem o ni přišla. Bylo to něco, čemu Klan se svou rozvětvenou rodinnou strukturou a zaostalým technickým zázemím nemohl nikdy porozumět. Záchvěv hněvu: Prostě si ji budu muset vzít nazpět, je to tak?

Vyrůstala ve světě, kde byla vedena k tomu, aby očekávala, že si v něm může vytvořit svoji vlastní identitu, svůj vlastní úspěšný příběh, místo aby poslušně přijala identitu vyplývající z její role v rodinné hierarchii, tak jak ji to diktoval Klan. A právě ve chvílích jako tahle - kdy ji nezávislost připadala jako jízda do dále tramvají - jí byla jejich očekávání nejodpornější a přemáhal ji instinkt bouřit se, instinkt podložený sebejistotou, kterou získala od začátku budování svého vlastního podniku v tomto podivném, pronikavě odlišném cizím městě a cizím světě.

Highgate High Street, vysoké domy s cihlovými průčelími tisknoucí se jeden ke druhému, jako by v tom nalézaly útěchu proti zimním plískanicím. Holmes Alley, hromady neuklizených odpadků lemujících stoky. Opatrně překročila ty nejhorší z nich. Průčelí krámu mělo stažené rolety a její srdce při pohledu na ně mírně poskočilo úzkostí. Myslela jsem, že ho nechali jít. Nebo že by ho zatklí znovu? Podívala se přes rameno, pak přešla kolem krámu k oprýskaným dveřím se šňůrou domovního zvonce: E. Burgeson, Esq. Když za ni zatáhla, trvalo téměř vteřinu, než k ní dolehlo zarachocení domovního zvonku nahoře. Čekala, až zvonění odezní, čekala a čekala, znovu zatáhla za šňůru, čekala ještě déle. Ztraceně, není doma, pomyslela si. Začala se odvracet, právě když se ozvalo cvaknutí zámku.

"Žádný domovní prodej, prosím -" ošklivý záchvat kašle zlomil muže ve dveřích vpůli, bolestně mu drásaje plíce.

Miriam na něj bezmocně hleděla. Zastavárník Burgeson, její první kontakt v Nové Británii, pravděpodobně to nejbližší k příteli, co tady měla, vykašlával krvavé hleny.

"Erasmě?" hlesla. "Vy jste nemocný, že ano?" Sakra, tohle vypadá ošklivě, uvědomila si, najednou ustaraná. V prашném slunečním světle pronikajícím mezi domy vypadal již napůl mrtvý.

"Ufg, ufggh -" Snažil se napřímít, podařilo se mu to až po dalším náporu dunivého kašle. "Miriam? Jak - ufg - rád vás vidím. Ale ne v tomto. V tomto stavu."

"Pojďme dovnitř," řekla pevným hlasem. "Chci se na vás podívat."

Následovala Burgesona, který namáhavě vystupoval po příkrém točitém schodišti ke vstupním dveřím svého bytu. Již u něj byla, viděla dokonale kruhový obývací pokoj s přesprálenou pohovkou, poškrábaným klavírem a vysokým stropem, olemovaný zaprášenými vratkými policemi s knihami. Eleganční staromládenecký nepořádek příbytku intelektuála, pozvolna chátrajícího v důsledku chronické nemoci. Většina z jeho života pro ni byla záhadou, ale pochopila některé z bolestných nárážek. Kdysi měl rodinu, předtím než strávil sedm dlouhých let v jednom z pracovních táborů Jeho Veličenstva kdesi v severské divočině. A nebyl tak starý, jak vypadal. Jeho obvyklá hubenost však nyní ustoupila shrbenému mrtvolnému vzhledu s propadlými tvářemi smrtelně nemocného člověka. "Buďte tu jako doma. Mohl bych" - zarazil jej další nápor kašle - "vám uvařit šálek čaje?" Dořekl to se zachroptěním.

Miriam se nervózně posadila na kraj pohovky. "Ano, prosím," řekla. Se vzpomínkou na očkování v dětství dodala: "To jsou souchotiny, že ano?" Souchotiny, bílá smrt, tuberkulóza. Nakazil se jí nahoře v táborech, dlouho byl v remisi.

Jenže v tak hrozném stavu, jako je teď, jsem ho nikdy předtím neviděla -

"Ano." Odšoural se ke kuchyni. "Mnoho měsíců už mi nezbyvá."

Už si hvízdá u hřbitova, uvědomila si zděšeně. "Kolik je vám let, Erasmě?" zavolala na něj skrz dveře.

"Třicet devět -" Zavírající se kuchyňské dveře utřaly zbytek. Miriam za ním hleděla, mírně zděšená. Měla za to, že je mu nejméně o deset let víc, že už je v pokročilém středním věku. Bydlel v prostorném bytě, který v tomto místě a čase odpovídal standardu vyšší střední třídy. Měl takové vymoženosti jako vnitřní rozvod vody, natažené plynové potrubí, baterie na elektřinu. Jenže to nebylo místo, kde byl měl žít osaměle člověk s tuberkulózou užírající mu plíce. Vstala a následovala jej do kuchyně.

"Erasmě -" Zastavila se ve dveřích. Byl k ní otočený zády, myl si ruce pod proudem vody vyvedené potrubím z kamen na uhlí.

"Ano?" napůl se k ní otočil, obličej ve stínu.

"Jedl jste během minulé hodiny či dvou?" zeptala se.

Zjevně jej překvapila, protože zavřel kohoutek a pomalu se k ní otočil, utíraje si ruce do ručníku. "Co je to za otázku?"

Naklonil hlavu na stranu a v jeho pohledu se zračilo cosi ze starého Erasma.

"Ptám se vás, jestli jste jedl," řekla netrpělivě, poklepávajíc si špičkou boty.

"Nejedl." Odložil ručník a sáhl do kapsy pro kapesník.

"Dobře." Zalovila ve svém batohu. "Něco pro vás mám. Jste si jistý, že trpíte souchotinami?"

"Já -" Rozkašlal se, začal znovu dunivě chrchlát do kapesníku. "Ano, Miriam, je to bílá smrt." Tvářil se pochmurně.

"Viděl jsem, jak si vzala dost mých přátel, abych věděl, že i můj čas se krátí."

"Dobře." Vzala do dlaně dvě tablety a natáhla ji k němu: "Chci, abyste si tohle hned teď vzal. Zapijte je čajem a dejte si pozor, abyste následující půlhodinu nejedl."

Hleděl na ni pln zmatku, tablety si nevzal. Po chvíli se usmál. "Další z těch vašich utopistických nesmyslů a kouzel, Miriam? Myslíte si, že tohle mě vyléčí a dá zase dohromady?"

Miriam převrátila oči v sloup. "Ale no tak, Erasmě. Prosím."

"Tak dobře. Myslím, že to udělám." Vzal si tablety a jednu po druhé je spolkl, přičemž se tvářil mírně znechuceně. "Co by se mnou měly udělat? Jaksí zrovna nemám porozumění pro mastičkářské lektvary..." Konvice začala pískat, a tak se otočil zpátky ke kamnům, aby nalil vodu do omšelého čajníku.

"Pamatujete si na DVD přehrávač, který jsem vám ukázala? Na ten film?" zeptala se Miriam, když se otočil zpátky.

Burgeson ztuhl.

"O žádné kouzlo nejde," dodala. "Musíte brát dvě z těchto tablet vždycky ve stejnou dobu, nalačno, každý den bez přerušení po dobu šesti měsíců. Mělo by to - jak aspoň doufám - zastavit postup nemoci. Nevyléčí to poškození, které vaše plíce již utrpěly, a je zde šance jedna ku deseti, že to nezabere, nebo se po tom budete cítit ještě hůř, a v tom případě pro vás budu muset najít jiný lék. Ale během pár týdnů byste měl přestat kašlat a do měsíce byste se měl cítit lépe. Nepřestávejte je ale brát po celých šest měsíců, nebo by se to mohlo vrátit." Odmlčela se. "Místo, odkud pocházím, není utopie, a léky ne vždycky zaberou. Ale jsou lepší než jakékoli jiné, které jsem viděla tady."

"Není utopie." Otočil se k ní tvář, s čajníkem v ruce. "Máte velmi podivné představy, mladá dámo."

"Je mi třicet tři, starý pane. Mohl byste ten čajník položit, než ten čaj rozlijete? A ano, není to utopie. Věc se má tak, že bac - zárodky -, které způsobují souchotiny, se během času vyvíjejí tak, že se stávají odolnými vůči lékům. Pokud je přestanete brát předtím, než budete zcela vyléčen, je zde šance, že se u vás vyvine rezistentní kmen infekce a léky přestanou účinkovat. Příliš mnoho bezdomovců z končin, odkud přicházím, je přestalo brát, jakmile se začali cítit lépe - a výsledkem je, že v New York City lidé stále umírají na tuberkulózu." Byl na půl cesty do obývacího pokoje a Miriam jej následovala, poučovala jeho vzdalující se záda. "Ten lék je levnou terapií první volby. A vy tu kúru sakra dokončíte, protože vás potřebuji mít naživu!"

Položil čajník. Když se k ní otočil, zešířila se usmíval. "Ha. Tak to je pro mne překvapením, madam."

"Co jako?" Miriam se zastavila, zmatená.

Vydechl mezerou mezi zuby. "Nikdy předtím jste nedala najevo sebemenší náznak, že byste někoho potřebovala, mám-li být neomalený. Jste jako živelná přírodní síla."

Miriam se ztěžka posadila. "Přírodní síla s rodinnými problémy. A s dilematem."

"Ach tak. Chápu. A chcete mi o tom povědět?"

"Nu -" Odmlčela se. "Později. Co způsobilo recidivu tuberkulózy? Jak dlouho vás zadržovali?" Jak jste se měl? chtěla se zeptat, ale to by mohlo naznačovat jistou intimitu, která v jejich vztahu nikdy předtím patrná nebyla.

"Ach, otázky, samé otázky." Nalil čaj do dvou porcelánových šálků, z nichž ani jeden nebyl naštipnutý. "Stále jen otázky. Jednu kostku či dvě?"

"Žádou, děkuji vám." Miriam přijala šálek. "Obvinili vás?"

"Ne." Burgeson vypadal nevysvětlitelně podrážděně, jako by se neschopnost policie obvinít jej negativně odrážela na jeho revolučních pověřovacích listinách. "Prostě mě jen zbili a udělali nepořádek v krámu." Rozzářil se. "Nějaká neznámá strana či strany - naprosto nespřízněné s mými přáteli - jim nadělali v terénu pořádnou paseku." Zapraskal klouby. "A já jsem byl zrovna ve vazbě! Což prokázalo moji nevinu! To nejlepší alibi!" Podařilo se mu nedat se do smíchu. "Přesto mne obvinili z držení ilegálních tiskovin. Prošli si police s knihami a našli spis či dva, které mi nějak ušly - ale šerif mi napařil jen měsíc v cele. Naneštěstí se právě tam kašel vrátil, a tak mě vykopli, abych umřel na ulici."

"Hajzlové," utrousila Miriam nepřítomně. Burgeson sebou při jejím vulgárním výrazu škubl, ale držel jazyk za zuby.

"Takových jsem viděla spoustu." Pověděla mu o cestě vlakem, o Marisse a její matce, která se bála, že je Miriam informátorka nebo policejní agentka. "Děje se něco?"

"Och, to byste měla vědět, a ne se mne na to vyptávat." Zahloubané se na ni podíval. Když mírně přikývla, pokračoval:

"Ekonomika." Zvedl prst. "Situace je neudržitelná, jako by to byl kotl hotový každou chvíli explodovat. Máme spousty nezaměstnaných, fronty na polévky na každém rohu - lidé spí na ulicích, často umírají ve stokách hladu. Jděte se projít po Whitechapelu nebo Ontariu, když mi nevěříte. Panuje nedostatek peněz, dlužníci nejsou schopni splácet půjčky a já musím být velmi opatrný, komu se v krámu vůbec rozhodnu dát lístek. Zastavárničky totiž nemá nikdo rád, víte. A to je jen špička ledovce: slyšel jsem, že v táborech prohlížejí vězňům zuby a hledají zlato, věřila byste tomu?"

Tvrdí, že je to majetek koruny. Secundus." Zvedl druhý prst. "S úrodou je to letos velmi bídné. Situace se zhoršuje už posledních pár let, panuje podivné nepříznivé počasí a nezvyklé bouřky, ale tento rok byla zasažena kukuřice. A s bramborovou snětí, v důsledku které hníjí hlízy rovnou na poli -" Pokrčil rameny. Třetí prst: "A nakonec je zde hra o trůny. Která začíná spěšně kulminovat, s tím jak dauphin vrhá chamtivý pohled na državy našeho milovaného královského otce v Perském zálivu. Je to ambiciózní malá svině, ten dauphin, snaží se podepřít svůj nárok na železný trůn císaře v Sankt Peterburgu, a krátká vítězná válka, která by zahнала francouzské vojáky do Indického oceánu, by pěkně olemovala jeho klot." Erasmus se pousmál. "Chcete, abych to rozvedl?"

"Hmm, raději ne." Miriam zavrtěla hlavou. "Odlišní hráči, ale hra zůstává stejná." Usrkla si svého čaje. Globální změna klimatu? A vůbec, jaká je tady světová populace? Najednou ji zasáhla podivná vize, miliarda uhlím napájených kamen znečišťujících oblohu smogem stejně strašlivým jako výfukové plyny miliardy automobilů. Konvergence...

"Takže časy jsou zlé a konstabulát začíná být přehnaně přísný. Aby to bylo ještě horší, Zlé impérium řinčí šavlemi. A ekonomika je uvízlá v pastí likvidity, která je měsíc co měsíc horší, když nastává deflace měny..." Znovu zavrtěla hlavou. "A já si myslela, jak je to špatné u nás doma."

"Kde jste vůbec byla?" zeptal se Erasmus, nakláníje hlavu na stranu. V jeho pohybech jako by bylo cosi ptačího, jenže nyní Miriam chápala, že to je vedlejší projev nemoci šířící se zevnitř, zanechávající vyzáblou postavu a obrovské oči.

"Už jsem si myslel, že jste mne opustila." Řekl to natolik hraným tónem, až se málem dala do smíchu.

"Nic tak velkolepého! Jakmile vás uvěznil, hovno vletělo do větráku -" ignorovala jeho výraz zděšení a pokračovala -

"a - nu. Lidé, co se mě snažili zabít, byli neutralizováni. Ale jeden z nich přeběhl k policii na mé... ve světě, kde jsem vyrůstala. On, jeho člověk, zabil -" Na chvíli se zarazila, neschopná pokračovat. "Roland je mrtvý. A... a..." Na ničem jiném ve srovnání s tím nezáleží. Byla to pravda, na ničem jiném jí nemohlo záležet méně. Rolandova nepřítomnost byla stále cítit jako obrovská zející jáma, pokaždé, když se probudila, pokaždé, když si na to vzpomněla.

Po několika vteřinách přiměla samu sebe pokračovat. "Veškeré bohatství Klanu tam v mém světě je založeno na pašování. Byli zahnáni do podzemí. Zdá se, že někteří z nich z toho viní mne, a v důsledku toho mne drží velmi zkrátka.

Už sice nejsem černá ovce rodiny, ale příliš mi nedůvěřují a dalo mi hodně práce, než se mi podařilo získat svolení vydat se sem samotná. Někteří z nich zase mají v úmyslu mne provdat. Organizování sňatků jim opravdu jde," dodala s hořkostí. "Je to dobrý způsob, jak umlčet nepřístojně hlasité ženy."

"Vás nelze umlčet zrovna snadno," poznamenal Erasmus s úsměvem, jakmile domluvila. "Což je jen dobře: právě naše ochota nechat se umlčet umožňuje darebákům mít vrch, jak řekla jedna moje přítelkyně - mohla byste k ní zaskočit na návštěvu, až budete příště pobývat v Novém Londýně. Je to další hlasitá žena, která nevěří, že se kdy nechá - umlčet. Jmenuje se Margaret, lady Bishopová, a najdete ji v Hogarth Villas: myslím, že vy dvě máte hodně společného." Znovu zapraskal klouby. "Jenže jste mi neřekla, proč jste mě chtěla vidět. Tedy kromě toho, že jste mi chtěla zachránit život."

"Opravdu jsem to neudělala?" Zachvěla se. "Zatraceně, já jsem ale hloupá. Jde o - nu. Podívejte, podařilo se mi ukrást si tady pro sebe týden a ten již skoro uplynul, zatímco já strávila většinu času napravováním škod, které v mé firmě napáchal svou nedbalostí Morgan -"

"Říkala jste přece, že je hloupý a líný?"

"To je. Ale -"

"Nu, v tom případě si představte, o kolik větší škodu by napáchal, kdyby byl hloupý a činorodý."

Protáhla tvář. "Udělala jsem to. Proto jsem ho taky jmenovala svým generálním ředitelem. Myslím, že jsem ho poučila natolik, abych minimalizovala budoucí škody. Čas ukáže."

"A, protěžování," řekl Erasmus a bystře přikývl. "Takže váš týden zde uplynul a vy jste přitom neudělala nic, co by za vámi bylo vidět?"

"Nu." Zadumaně se na něj podívala. "Trochu jsem přemýšlela. Mám takový pocit, že jsem dopustila, aby mne považovali za samozřejmost. Mají svoje vlastní představy, jak bych se měla chovat, a pokud je nechám, aby mohli tyto představy realizovat, zaženou mne do kouta. A tak potřebuji něco proti nim, získat si určitý mocenský prostředek. Přinutit je, aby mne nechali na pokoji."

"To by mohlo být nebezpečné," poznamenal Erasmus neutrálně.

"To se vsaďte, že je to nebezpečné!" Miriam převrátila svůj šálek v dlaních, chvíli mlčela. "Mají mou matku," vyhrkla nakonec. Se sevřenými rty dodala: "Je závislá na jistých lécích. Oni si myslí, že to stačí k tomu, aby mnou mohli manipulovat. Jenže pokud se mi podaří získat si nezávislost, tak jí ty léky mohu opatřit já. Prostě je jen musím přimět, aby mě nechali být."

"Hmm. Podle toho, co jste mi tehdy poprvé řekla o své početné rodině, jsem pochopil, že vás na pokoji nenechají, protože máte zdědit nesmírné bohatství, je to tak?" Zvedl na ni obočí.

"Ano," odpověděla neochotně. "Ne že by to pro mne znamenalo nějaký rozdíl."

"Ha. Možná ne, jenže oni zřejmě nebudou ochotní nechat vás na pokoji, ne proto, že by vás chtěli ovládat jen kvůli ovládnutí samotnému, ale proto, že se bojí, že byste mohla to svoje bohatství rozmístit do oblastí odporujících jejich vlastním zájmům. V tom případě budete potřebovat nástroj, jímž vyjádříte svou potřebu poněkud přesvědčivěji..."

"Sama jsem byla nakloněna vydírání." Zamračila se. "Jejich tlak je relativně sotva postřehnutelný, jsou to spíš jen společenská očekávání a tak dále. V té jejich kultuře je spousta nejrůznějších tajemství, zahanbující fakta, se kterými je lépe nechodit na veřejnost. Možná by stálo za to vytáhnout je na světlo -" její výraz se projasnil - "a pokud existuje jedna věc, o které říkají, že jsem v ní dobrá, tak je to vykopávat zahanbující pravdy."

Erasmus to zkusil znovu. "Ale to znamená - vy zde uplatňujete své značné umění logiky, jako by to byl společenský paradox. Váš skutečný problém je spíš politického rázu. Pokud byste se je pokusila vydírat -"

"Jsou to aristokrati. Osobní tady znamená politické," poznamenal lhostejně. "Jakmile chytne prase za rypák, trup bude následovat, je to tak?"

"Je," připustil neochotně.

"Raději bych v to měla doufat," dodala, "protože jestli se v tomto ohledu mýlím... nu, nemá smysl o tom přemýšlet.

Takže si s tím nebudu dělat starosti. Ale všechno, co jsem doposud viděla, mi říká, že by to mělo fungovat. Matthias vydíral Rolanda..." Pochmurně hleděla na tenkou vrstvičku prachu na víku Erasmova piana. "Vydírání mi připadá jako způsob života uvnitř Klanu. Takže bych se asi měla přizpůsobit."

"Ahoj, Paulie!"

Miriam na ni zamávala přes ulici z nádražní haly, usmála se, když ji Paulette spatřila a zamířila rovnou k místu, kde stála.

"Ahoj, Miriam, to je nádherný kabát. Vypadáš dobře. Poslyš, kousek od centra je nová jídelna, chceš něco pojíst nebo se chceš jen procházet po venku? Taky bychom mohly zajet do kanceláře -"

"Něco k snědku, to je dobrý nápad." Miriam si zammula čelo. "Dnes dopoledne jsem zvládla dva přechody, potřebuju něco do žaludku, abych si mohla vzít ibuprofen." Teatrálně sebou škubla. "Do blízkosti kanceláře bych raději nechodila," dodala tiše, zatímco Paulie ji vedla k jednomu z bočních východů z nádraží. "Příliš velké riziko, že tam někdo instaloval štenice."

"Um-hmm," zabručela Paulette, aniž by narušila krok, tedy ne že by od ní Miriam očekávala, že to udělá. Když ještě byla Miriam služebně starší reportérkou listu The Industry Weatherman, byla Paulette její průzkumnou asistentkou - a to až do té doby, než je jeden z Miriaminých případů přivedl až k tomu, že byly obě násilně vyvedeny z prostor redakce. Pak, když se Miriam zapletla s Klanem, najala si Paulie, aby se starala o její záležitosti v Bostonu, v současných Spojených státech. Paulette věděla o Klanu, vyrůstala v drsné čtvrti, kde měli někteří z obyvatel konexe s gangy. Angbard zase věděl o Paulette, což znamenalo velmi reálné riziko, že do kanceláře skutečně nainstalovali štenice, a tak se Miriam s Paulette raději dohodla, že se setkají na nádraží Penn Station.

Jídelna byla plná, ale ještě ne zcela přeplněná, a - Paulette se podařilo uchvátit pro ně stůl skoro vzadu. "Potřebuju snídani," řekla Miriam. "Co tady mají dobrého?"

"Ucházející je bruschetta a já jsem si chtěla dát spaghetti al polpette." Paulette pokrčila rameny. "K pití obvyklý džus na kocovinu, jo?"

"Jo, bude to dvojité pomerančové." To už k nim přišla servírka a Miriam zmlkla, dokud Paulette neobjednala. "A teď. Přinesla jsi ty věci, o které jsem tě žádala?"

"Jistě." Miriam ucítila něco proti své noze - igelitovou nákupní tašku, kterou Paulie předtím nesla v ruce. Byla překvapivě těžká - spousta papírů, možná celý pořadač. "Je tam všechno."

"A všechno je to pro mě?" Miriam na to hleděla, zmatená.

Paulette se usmála. "Věř mi."

"Jasně, já vím, že jsi dobrá - ale tolik?"

"Mám svoje způsoby," řekla Paulie prohnane. O něco tišeji: "Nedělej si starosti, jsem velice opatrná. Hned nahoře jsou veřejné záznamy, údaje SEC, všechno v tištěné podobě. Stahovala jsem to v internetové kavárně, použila jsem anonymní účet u Hotmailu, na který se nikdy nepřipojuji z domova. K zaplacení jsem si založila účet u speciální on-line banky: vydávají jednorázová čísla kreditních karet, která můžeš použít k placení čehokoli přes net. To číslo použiješ jen jednou, transakce je placena přes tvůj účet v bance, pak se číslo ztratí. Kdokoli by mne chtěl podle toho vystopovat, musel by nejdřív odrušit veškerý bezpečnostní systém banky, jasné?"

"Paulie, ty jsi geniální," řekla Miriam obdivně.

"Geniální ne, jen opatrná. Prostě vím, na čí prsty bych mohla šlápnout, proto nemám v úmyslu sebezně riskovat. Hele, na první pohled to všechno vypadá košer - chci říct, ta klinika je prostě poctivě reprodukční zdravotnické zařízení specializující se na problémy související s plodností. Vyrábějí diagnostické nástroje, zaměřují se na laboratorní testy k určování poruch metabolismu u nenarozených dětí: jednoduché zkumavkové testy, které se dají snadno použít v terénu. Také testovací soupravy na HIV, které mají odbytí především v rozvojovém světě, a podobné věci. O těch koncích jsi ale měla pravdu. Objevila jsem jistou charitu zvanou Nadace pro reprodukční asistenci Humana.

Aplikovaná genomika jim každoročně vyplácí spoustu peněz a žádný z podílníků proti tomu nikdy nic nenamítal, přestože se jedná o šestimístné, někdy dokonce sedmimístné cifry. Humana naopak vypadá zcela v pořádku, akorát že posledních dvacet let strkají peníze do celé spousty reprodukčních klinik. Ty peníze jsou vyčleněné na programy, které mají pomoci neplodným párům - co má tohle znamenat, Miriam? Pokud je to další z těch tvých stop k praní špinavých peněz, tak mi to připadá jako slepá ulička."

"Tady nejde o praní špinavých peněz. Já myslím, že to opravdu je reprodukční klinika." Servírka přinesla pití a Miriam se odmlčela, aby si vzala tabletu a zapila ji čerstvě vymačkanou pomerančovou šťávou. "Narazila jsem na něco jiného, víš?"

Paulette pohlédla stranou.

"Omlouvám se, nechtěla jsem štkat. Poslední dobou je toho na mě trochu moc."

"Opravdu?" Paulette zavrtěla hlavou, pak se podívala zpátky na Miriam. "Ani tady to nebyla zrovna procházka růžovým sadem, víš?"

"Ach ne. Takže ty první, jo?"

"Ale ne, o nic nejde. Normální problémy. Všechno jsi slyšela už předtím." Paulie se odmlčela a Miriam se na ni podezřívavě podívala.

"Ty kolem mě chodíš po špičkách kvůli Rolandovi, vid'? To ale není zapotřebí. Už jsem si zvykla." Miriam zmlkla, zatímco servírka pokládala na stůl před ni talíř s bruschettou. "Nezlepšuje se to, ale je snazší vyrovnat se s, s..." Vzdala to, vzala si kousek chleba a začala z něj uždibovat, aby zamaskovala náhlý nápor deprese.

Paulette na ni hleděla. "Klidně mi říkej necitlivá krávo, ale co jiného tě ještě žere?" zeptala se.

"Je to -" Miriam mávla rukou, ústa plná - "reprodukční politika. Člověk by si myslel, že budu podle nich příliš stará, ale ne, pro Klan nejsi nikdy příliš stará, aby se začal zajímat o to, že ti něco provede s vaječníky. Před pár desetiletími utrpěli velké ztráty během občanské války: nemají dostatečné množství světochodců, takže vyvíjejí nátlak na ty, které mají, aby se množili jako králíci. Akorát že předtím jsem to dokonale nechápala. Víš, všechny ty věci o organizovaných sňatcích, jak jsem ti říkala? Měla jsem se zeptat, kdo je organizuje. Ukázalo se, že jsou to staré ženy, babičky. Mají hodně vysoké postavení, a já spouště tamních lidí velice vadím, jen proto, že existují. Aby to bylo ještě horší, máma se ke mně začala chovat divně - jako by byla jedna z nich, dokonce se zdá, že souhlasí se vším, co se tam děje. Myslím, že ji vydírají kvůli lékům, které bere, a to dost krutě. Král, jehož matka je součástí Klanu, se snaží zapojit do hry svého mladšího syna, který je duševně postižený v důsledku poškození mozku v dětském věku - a rád by ho oženil se mnou. A starší syn se rozhodl, že mne bude z bůhvíjakého důvodu nenávidět. Nevím, jestli to spolu nějak souvisí, ale je toho víc." Miriam se znovu napila pomerančového džusu, než byla schopná pokračovat.

"Narazila jsem na tajný zápis od ředitele toho Gersteinova centra Angbardovi, kde hovořil o výsledcích jakéhosi projektu, který financuje Aplikovaná genomika. A citím kysu. Velkou, mrtvou kysu, rozkládající se na přední verandě reprodukční politiky. Angbard patří za umělá oplodnění. Mezitím všichni pořád mluví o tom, jak málo světochodců tam mají a jak je povinností každé ženy родit jedno dítě za druhým. Pak je tady ta věc s hledáním heterozygotů W*. Jinými slovy nositelů jistého druhu genu. Právě jsem se dozvěděla o genetickém testu, který se vzal minulý rok bůhví odkud, a podle kterého lze určit, zda je někdo nositelem genu nebo aktivním světochodcem. Paulie, pověz mi, že to není pravda, ano?" Miriam si uvědomila, že zvýšila hlas, a spěšně se rozhlédla kolem, ale v restauraci bylo rušno a okolní hluk byl natolik silný, že v něm její hlas zanikl.

Paulette na ni hleděla, svírala v pěsti nůž, jako by to byl vypouštěcí kolíček na záchranné vestě. "Nikdy jsem neslyšela takový..." Velice opatrně nůž odložila. "Ty mluvíš vážně."

"Samozřejmě." Miriam si znovu kousla bruschetty. Navzdory olivovému oleji a krájeným rajčatům chutnala jako lepenka. "Jaký by mělo smysl, kdybych si to vymýšlela?"

Paulette si vzala svoji bruschettu a ukousla si z ní. "To je tak strašně paranoidní, že ani nevím, kde začít. Ty si myslíš, že Angbard platí za umělé oplodnění pro jisté rodiny a používá k tomu dárce z Klanu?" Na okamžik se zamyslela. "To by přece nefungovalo. Oni by nebyli světochodci."

"Ne, pokud to dobře chápu, tak ne." Miriam dojedla svůj předkrm. Lomoz a rachot v restauraci její bolest hlavy jen zhoršovaly. "Jenže ve skutečnosti mají velkou zásobárnu členů vnějších rodin. Polovina z nich jsou ženy. Jsou jich tisíce a každoročně několik stovek přibývá. Kdo ví, jak dlouho už to probíhá? Jak dlouho funguje ta Humana?"

"Já nevím." Paulette se zatvářila rozpačitě. "Šestnáct let?"

"Dejme tomu. Představ si, že té nadaci jde o vytvoření zásobárny lidí z vnějších rodin žijících ve Spojených státech, kteří nevědí, co jsou. Za, dejme tomu, dalších pět let, jim bude kolem jednadvaceti let. Šest stovek... ne. Dejme tomu kolem tří stovek žen za rok. Nadace má jejich údaje. Pošlou jim všem dopisy, ve kterých se zeptají, zda jsou ochotny přijmout peníze za to, že se stanou náhradními matkami. Kolik za to mohou platit - deset, dvacet tisíc dolarů? Možná devět z deseti jim na to řekne ne, ale i tak zůstane třicet žen, z nichž každá jim může porodit každý rok dalšího světochodce - nebo více světochodců, neříkej mi, že Gersteinovo centrum je nenadopuje klomifenem, aby se pokusily o dvojčata nebo dokonce trojčata. Dejme tomu padesát světochodců ročně. Dejme tomu, že polovina náhradních matek souhlasí, že bude takto pokračovat čtyři roky a hned máš sto dvacet pět nových světochodců každoročně z Angbardova chovného programu. Paulie, teď je v Klanu jen asi tisíc světochodců! Za pouhých osm let bude polovina světochodců pocházet z tohoto programu - za dvacet let převýší počtem přirozené Klanové světochodce, dokonce i kdyby průměrná žena z Klanu porodila čtyři děti s touto schopností." Vypila zbytek svého džusu.

"To je jako v tom filmu Hoši z Brazílie," zamumlala Paulie. "Naklonovat armádu zlých hochů a zajistit si, že budou loajální jejich věci." Vypadala, jako by ji trápilo nepohodlí. "Miriam, setkala jsem se s Angbardem. On není ten typ, který by dělal takové věci."

"Hmm. To ne." Miriam hleděla na svůj talíř. Najednou přestala mít hlad. "Okouzující, bezohledný a manipulativní, to jistě. Ochotný vsadit na konspiraci k vytvoření dokonalé rasy ze zkumavky? Já tomu taky moc nevěřím. Až na to, že jsem viděla ten zápis! Na vlastní oči! Jestli je to pravé, zdá se, že se na té klinice skutečně děje něco velmi smradlavého. A já musím zjistit, o co jde."

"Proč?" zeptala se Paulette jízlivě a bodla nožem do své bruschetty. "Co tě žere, Miriam? Co na tebe mají?"

Miriam chvíli mlčela. "Vydírání je byznys, jako obvykle," řekla nakonec s hořkostí. "Hádám, že potřebuju mít navrch, než se mne pokusí provdat za Pitomce. Až takhle je to jednoduché."

"Hmm." Paulette odložila s přehnanou péčí svůj nůž. "Říkala jsem ti, jaké to bylo, když jsem vyrůstala, vid'?"

"Ano," přikývla Miriam. "Kmotři. Hmm, já se narodila do davu, takže užívání jejich vlastních metod - prostě se zdá, že vydírání je tam rodinnou zábavou -"

"Miriam!" Paulette se natáhla přes stůl a vzala ji za ruku. "Poslouchej. Jako tvoje asistentka a jako tvoje právnická poradkyně bych byla o hodně šťastnější, kdyby ses na to raději vykašlala. Máš pravdu, ta záležitost s klinikou vypadá na pěkné svinstvo. Ale pokud je do toho zapletený tvůj strýc, znamená to peníze. I ti tvrdí hoši poskytovali svým manželkám a dětem hodně volnosti - pokud nestrkaly nos do jejich záležitostí. Chápeš, co se ti snažím říct? Tohle je rodinný podnik a vůbec se jim nebude líbit, když se v tom začneš šťourat -"

"Ne, to rozhodně ne." Miriam prudce zavrtěla hlavou. "Já je znám, Paulie. Jsou tak strašně středověcí. Všechno je to jen navenek. Jejich politika je výlučně osobní. Nějak musím získat vliv na kohokoli, kdo to všechno řídí -" Miriam se zarazila, když k jejich stolu přitlančila servírka a s úsměvem sebrala talíř.

"Přesto se mi to nelíbí," zamračila se Paulette. "A myslím to vážně. Podle mě jsi je nesprávně pochopila. Jen proto, že jsi malá slečna dědička, od ničeho tě to neosvobozuje. Oni mají svůj kodex: druhou položkou na něm je 'nemluv s policajty', a tou úplně první 'nestrkej nos do věcí, do kterých ti nic není'. A tohle zní přesně jako ten druh obchodu, při kterém se lidé probouzejí mrtví, protože do něčeho strkali nos."

Miriam pokrčila rameny. "Paulie, já mezi nimi mám určité postavení. Nemohla bych jen tak zmizet. Příliš mnoho lidí by se vyptávalo."

"Stejně jako to dělali, když ses zničehonic objevila?" zeptala se Paulette s cynickým pohledem v očích. "Miriam. Vážně, ještě jednou a naposledy, mám z toho všeho velice špatný pocit. Prosím tě, jen kvůli mně, necháš toho?"

Miriam si podrážděně založila ruce na hrudi. "Kdo ti dává mzdu?"

Přinesli hlavní chod, šťavnaté masové kuličky v horké, sladkokyselé rajčatové omáčce. Paulie se strnulou tváří přikývla. "Dobře, když to chceš takhle," řekla. "Ty jsi tady šéf, ty víš všechno nejlíp, vid'?"

"No jasně." Zašlo to příliš daleko, uvědomila si Miriam.

Sakra. Jak se za tohle omluvím? Pohlédla do svého talíře. "Ano, takhle to chci hrát," řekla. Hráť až do samého konce, pak se omluvit. Paulie byla skvělá holka, přijme to.

"Nejdřív musím přijít na to, jestli to je skutečně to, co si myslím. Třeba s ohledem na tu záležitost s heterozygoty by mohlo jít o něco jiného. Já prostě nevím. Pak, pokud mám pravdu, musím přijít na to, jak to využít. Přinejlepším" - kousla do masové kuličky - "by mi to mohlo poskytnout veškerou vyjednávací moc, kterou potřebuji. Nebudou se mne moci dotknout, i kdyby moje šílená babička mohla. Hmm, ty kuličky jsou skvělé. Tudiž hádám, že budu muset vykonat anonymní návštěvu na té klinice." Zkusmo blýskla po Paulette úsměvem. "Nevíš, kde se tady dá koupit stetoskop?"

11. UVĚZNĚNA

Revizorka se usmála, když vkročila do dveří. "Přišla jsem za doktorem Darlingem," oznámila a položila svůj kufík vedle přepážky. Její výraz byl znepokojivě veselý. Zvedla svůj průkaz: FDA, Úřad pro potraviny a léčiva, oddělení zdravotnické kontroly. "Nemám dohodnutou schůzku."

Recepční se pár vteřin viditelně zmítala na pokraji záchvatu paniky. "Obávám se, že doktor Darling není -" Zarazila se.

Revizorka nevypadala nijak zvlášť hrozivě: prostě jen další úřednice v konzervativním kostýmku, s černými vlasy po ramena a přísnými brýlemi. Jenže byla z FDA. A neohlášená! "Podívám se, jestli ho dokážu někde sehnat. Počkejte tady, prosím."

Revizorka mírně netrpělivě poklepala špičkou boty, zatímco recepční vyřídila dva příchozí hovory a poté vytiskla číslo pageru doktora Darlinga. Revizorka se rozhlížela kolem sebe po čekárně, od křivek stolu z vybělené borovice až po šedomodrou standardní pohovku pro návštěvníky. Stěny byly střídavě ověšeny uklidňujícími zátišími s košíky s ovocem a certifikáty vypovídajícími, že tato zdravotnická organizace či tamta pojišťovna udělily klinice ocenění v tom či onom podivném oboru. Všechno bylo navýsost profesionální, nic nemohlo nikoho žádným myslitelným způsobem urazit. Klasická hlavní kancelář zdravotnického zařízení, samý příslib a optimismus, žádné stinné stránky. Ani nářez na skutečnost, že by to mohl být předpokoj továrny na otroky nebo zařízení, kde fušují do eugeniky.

"Promiňte?" Miriam vzhledla. "Doktor Darling přijde za okamžik."

Dveře se otevřely. Doktoru Andrewu Darlingovi bylo něco přes čtyřicet, na hlavě měl umělecký účes a na tváři tisícidolarový úsměv. "Dobré ráno. Vy budete určitě z FDA, doktorka, á...?"

"Andersonová," odpověděla Miriam, která zvedla svou identifikační kartičku a v duchu držela sama sobě palce. Sežeň mi falešný doklad, řekla Brill. Ne policii ani protidrogové nebo něco podobného, ale chci, abych mohla vejít do jakékoli restaurace nebo lékárny a vyděsit majitele k smrti. Brill jen přimhouřila oči, zamýšleně se na Miriam podívala a přikývla, a netrvalo dlouho, a Miriam se stala zaměstnankyní Úřadu pro léčiva a potraviny jménem Julie Andersonová.

Když o tom přemýšlela, připadalo jí to tak trochu jako kouzlo. Klan mohl - v případě nutnosti - dělat s falešnými doklady věci, které přesahovaly veškerou její představivost, mnohem lépe než cokoli, co kdy musela dělat ona, když pracovala v rámci utajeného pátrání pro list The Industry Weatherman. Bylo legrační, co vám mohlo koupit pár milionů dolarů ročně nastrojených do správných kapes. Pokud jste měli tu drzost - nebo spíš pocit osobní nezranitelnosti -, abyste toho dokázali efektivně využít. Miriam zasvrbělo zápěstí pod dočasným tetováním. Ano, pomyslela si.

"A, doktorka Andersonová." Darling se na její průkaz sotva podíval. "Byla byste tak laskavá a následovala mne?"

Otočil se a vedl ji změtí kabiněk a chodeb lemovaných obvyklými přístroji na vodu, fotokopírkami a chřadnucími fikusy, do kanceláře, která jí připadala příliš přečpaná a těsná, než aby patřila výkonnému pracovníkovi. Na stole měl pořadače se spisy a za skleněnou přední stěnou knihovničky svažující se hromadu velmi používaných vyhlížečích lékařských časopisů. "Tento měsíc jsem kontrolu neočekával," podotkl.

"Já vím. Ovšem myslím, že každým okamžikem už by vám měl přijít informační e-mail. Tohle není žádné oficiální šetření, jak aspoň doufám, spíš jen preventivní kontrola, proto jsem taky přišla sama. Abych byla upřímná, doufám, že mi jen budete schopni objasnit pár bodů a necháme to být, ano?"

"To je velmi neobvyklé." Darling se tvářil mírně zmateně.

Další falešný tón a prohlédne mě naskrz, uvědomila si Miriam nervózně. Jenže už bylo příliš pozdě, aby si to rozmyslela. Hleděla na něj přes skla svých falešných brýlí a soustředila se na to, aby svou roli sehrála dokonale. "Byli jsme požádáni, abychom to prošetřili v tichosti. Jinou vládní agenturou." Poklepala na svůj kufík. "Vy spolupracujete prostřednictvím pojišťovacího trustu s Korporací aplikované genomiky. Všechno dokonale legální." Usmála se.

"Neříkejte mi, že tohle je poprvé, co se vás na to někdo ptá?"

Narazila na správnou strunu: Darlingův obličej zešedl. "Kdo vás sem poslal?"

"Dobře víte, že tohle vám říci nemohu." Miriam se snažila ze všech sil, aby vypadala podrážděně, ale trpělivě. "Jde o děti z Nadace pro reprodukční asistenci, heterozygoty W*. Naši sesterskou agenturou mi byly kladeny jistě nepříjemné otázky. Jakým způsobem vedete postnatální protokoly? Jakému procesu podřizujete své výzkumné směrnice z etického hlediska a jaká opatření máte připravená pro případ, že byste si museli zavolat některé pacienty zpět, kdyby se ukázalo, že se u nich vyskytly komplikace - kdyby například došlo u heterozygota W* k zárodečným poruchám metabolismu jako hyperlipidémie nebo fenylketonurie? Překvapuje mne - mám-li to říci taktně, doktore Darlingu, že o tomto genetickém programu, jak se zdá, není jediná zmínka ve schvalovacích protokolech vaší kliniky. Doufala jsem, že byste mi mohl nabídnout vysvětlení, které by nevyžadovalo další šetření."

Darling rychle zamrkal. "Heterozygoty W*? Kde jste o tomhle slyšela? Nikdo přece nemá -" Spěšně vstal, přešel ke dveřím kanceláře a zavřel je.

"Svoje zdroje nemohu prozradit," odpověděla Miriam s chladným pohledem.

"Bylo to Ministerstvo pro vnitřní bezpečnost?"

"To nemohu potvrdit ani popřít."

"Jak to, že jste přišla sama?" zeptal se tónem, který se jí ani trochu nezamlouval. Tak, a teď půjde do tuhého. "Protože si myslím, že bude nejlépe, když to probereme v tichosti." Soustředila se na to, aby se vmyslela do kůže osoby, která používala jako maskovací identitu Julii Andersonovou, kontrolní revizorku z Úřadu pro léčiva a potraviny. "Opakuji, že vám to nemohu říci. Vůbec jsem tady nebyla, neexistuji. Víme o vaší spolupráci s Aplikovanou genomikou. Pan Angbard je předmětem federálního vyšetřování. A já jsem tady, abych vysledovala volný konec a zajistila, že se nic nerozmotá, když za to zatáhnu, pokud mi rozumíte. Všechno bude zameteno pod koberec tak důkladně, že se to nikdy nestalo, nikdy to neexistovalo, nikdo nebude muset nic přiznávat a nebude následovat žádné stíhání - aspoň ne veřejně. Stačíte mne sledovat? Nepotřebujeme žádné skandály. Ovšem musíme znát pár věcí. Potřebujeme vědět, kolik se jich narodilo a kdy, a kde žijí. Pak se postaráme o to, že když pan Angbard a jeho zajímavý přísun peněz tiše zmizí - ne, na nic se mne neptejte -, váš problém zmizí také. Viděl jste někdy filmy s Indianou Jonesem, doktore Darlingu? Jestli chcete, myslíte si, že jsem třeba z Federal Warehouse, jedna z kurátorek. A než odejdu z této budovy, chci kopii seznamu adres. Rozumíte mi?"

Darling polkl. "To, co po mně chcete, je neetické jako peklo samo, nemluvě o tom, že je to nelegální," řekl. "Copak pro vás lidi lékařské tajemství nic neznamena?"

Miriam se bez špetky humoru usmála. UVědomila si, že se do toho začíná vžívat: být tajným agentem byla docela legrace. "Jsem si jistá, že používání náhradního semene k oplodňování in vitro je rovněž neetické a nelegální. A teď, vyřídíme to spolu hezky rychle, nebo mám odejít a vrátit se se soudním příkazem k domovní prohlídce a zatykačem?" "Sakra." Byl to sladký zvuk kapitulace. "Chcete mne zbavit odpovědnosti? Nebo projednat žádost o dohodu při přiznání viny? Jestli vám ty věci dám, chci imunitu proti žalobě, která by následně mohla vyvstat."

"Vy nejste předmětem tohoto vyšetřování," opáčila Miriam. Jestli ode mě bude chtít nějaké papíry... "A žaloby se nemusíte v žádném případě obávat, jak jsem již řekla. Nikdy jsem tady nebyla, vy jste mi nedal žádné záznamy, nebudou vyvozeny žádné důsledky. Nechceme po sobě zanechávat papírové stopy. Rozumíte?"

"Já - sakra!" Darling zašoupal nohama. "Dobrá, přinesu vám ty záznamy." Pohlédl ke dveřím. "Bude vám to stačit vytištěné? Nemáme je na vnitřní počítačové síti."

"Na papíře mi to bude stačit," přikývla Miriam. "Při této návštěvě nám jde čistě jen o kontaktní seznam subjektů W*. Možná se později vrátím pro jejich detailní zdravotní dokumentaci." Ne že bych to ve skutečnosti udělala, protože pro mě nebudou mít ani cenu třídolarové bankovky.

"Dobrá. Počkejte tady." Darling vstal a odešel z kanceláře, tiše za sebou zavřel dveře.

Miriam zavřela oči a vydechla si úlevou. Výborně, udělá to, pomyslela si. Skočil na tu moji povídačku. Je to tak? Tohle byla vždycky nejobtížnější část, získat si důvěru subjektu. Jenže po zhruba třiceti vteřinách oči znovu otevřela. Ušlo mi něco? Zamula si dlaně o kolena: měla je vlhké potem. Tuhle práci nedělala už přes rok, a byla z toho stejně nervózní jako kočka procházející kolem zadní stěny psí boudy. Říkala si, že postupovala správně, jenže... Darling falšoval pro Angbarda záznamy dárců umělého oplodnění. Já jsem na něj právě uhočila. Co by se teď mohlo pokazit?

Nu, v nejhorším případě by mohl Darling zvednout telefon a zavolat Angbardovi, říct mu, že kolem čenichá někdo z FDA. To ale nebylo moc pravděpodobné, a v každém případě by Angbardovi nějaký čas trvalo, než by stačil poslat Klanovou bezpečnost, aby si s ní poradili, čas, ve kterém by jednoduše mohla zmizet ze scény. (Odolala nutkání vyhnout si levý rukáv a podívat se na dočasné tetování: kdyby zmizela teď, pravděpodobně by skončila na druhé straně někde v hlubokém lese, s pronikavou bolestí hlavy.) Další nejhorší scénář: Darling zatelefonoval do FDA a velmi rychle zjistí, že u nich žádná revizorka jménem Andersonová nepracuje. V tomto případě by opět mohla buď utéct, nebo spustit pátrací akci vládní agentury s černými helikoptéry a vším ostatním. Žila ve velmi paranoidním desetiletí, a možná by jí dokonce i uvěřili - pokud ne, stále ještě by mohla zmizet. Ovšem třetí nejhorší případ -

Dveře se otevřely a Miriam vstala. Byl to Darling a měl s sebou muže od ochrany. "To je ona," řekl. Strážný udělal krok dopředu a Miriam si bleskurychle vyhnula rukáv, aby se zahleděla na obrazec namalovaný hnědou hennou, který se splétal na jejím zápěstí jako had donekonečna si užírající svůj vlastní ocas. "Zatkněte ji."

Strážný se k ní natáhl, aby ji popadl, zrovna když se Miriam podařilo soustředit se na obrazec, dostat svou mysl do stavu, ve kterém by mohla přejít do jiného světa. Pravou paži jí sevřely cizí ruce, zatímco spodní částí lebky jí projel blesk. "Au!" Škubla sebou, obrazec se jí zavlínil před očima a... nic. Žaludek se jí zauzlil a začala se ohýbat vpůli, hlavu ve výhni bolesti. Co se to sakra -

"Na zem!" řekl strážný. "Lehněte si na zem!" Così se jí zarylo vzadu do lebky. "Nemyslím, že by byla ozbrojená, pane. Kdybyste mi mohl pomoci s tímhle -"

Pouta. Miriam se pokusila škubnout zápěstími, zatímco je strážný spoutával. Marně. Tahle budova musí být dvojjediná, uvědomila si přes zmrzačující bolest hlavy. Což znamená, že celá klinika je fasádou Klanu - to není možné!

Žaludek se jí převracel. Zvedaly jí cizí ruce: něco ostrého se jí přitisklo zboku na krk. "Tak a je to. Pichl jsem jí deset miligramů valia. Počkejte dvě minuty, pak jí pouta sundejte a přeneste ji do rekonvalescenčního pokoje B, je tam volné místo. Za chvíli tam přijdu."

"Budou... zvracet..." řekla nahlas, nebo si to aspoň myslela. Jenže kdesi uvnitř měla velký dutý prostor a všechno bylo teplé a mokré, jako by se rozpouštěla v rozlehlém slaném moři pohodlí a spánku. Valium? pomyslela si. Co se zvrtilo? To byla poslední věc, na kterou na dlouhou dobu pomyslela.

Byla tma a bolela ji hlava. Miriam se pokusila protáhnout se a zjistila, že se nedokáže hnout. To je divné, pomyslela si otupěle, nepamatuji se, že bych šla do postele. Znovu se zkusila protáhnout, ale hlava se jí točila, bolela ji kolena a cítila nutkání na močení. Ležela na zádech. Proč jsem na zádech? Nucení bylo nezvladatelné a Miriam proti němu nebyla schopná z nějakého důvodu bojovat. Jenže to bylo v pořádku. Nebylo to kvůli bolesti hlavy a té věci s koleny, proč nemohla znovu usnout: bylo jí teplo a pohodlně, jako by se k ní tiskl vyhřátý polštář. Drogy, pomyslela si otupěle, jsem nadrogovaná. Bylo to tak legrační, že by se z toho nejraději dala do smíchu, jenže smích jí v tu chvíli připadal jako nadlidská dřina.

"- lahvičku na vzorek prosím, a dejte jí novou katetrizační trubičku -" Ta slova jí nedávala smysl.

"Co se děje?" pokusila se zeptat, ale nic z ní nevyšlo. Vnímala nepříjemný tlak mezi nohama a cítila cosi studeného, nepříjemného a intimního, ještě není čas, aby mi dělali stěr z čípku, pomyslela si otupěle a podařilo se jí vydat ze sebe rozhořčené zamručení.

"Je příliš živá, dejte mi dalších pět miligramů," řekl stejný hlas. Ucítila štípnutí na zápěstí a svět opět na chvíli zmizel. Když se probudila příště, bylo to jak lepší, tak horší. Hlavu měla jako ve svěráku a na jazyku jako by si jí udělala hnízdo rodinka malých hadů - ale byla v posteli a plně při vědomí, a žádný měkký valiový polštář už se k ní netiskl. Místo toho byla vyděšená - a plně si uvědomovala, jak neuvěřitelně hloupě se zachovala.

V tom jejím obezřetném seznamu, co by se mohlo pokazit, přehlédla možnost tři: celá klinika byla frontou Angbardovy organizace, a v tom případě nebylo ani trochu překvapující, že byla dvojjediná. A Darling věděl, že je podvodnice v okamžiku, kdy otevřela ústa, protože žádné podrobné detaily o IVF nebyly u patřičných dohlížecích výborů FDA registrovány. Nikdo mimo Klan nikdy neslyšel o heterozygotech W*. Takže...

Zasténala a pokusila se znovu překulit z až příliš jasného slunečního světla, které jí zraňovalo oční víčka, jen aby ji v pohybu zarazil kovový náramek semknutý kolem levého zápěstí. Sakra. Otevřela oči do obílené betonové zdi pouhé centimetry od svého nosu. Jsem tu uvězněná.

Toto uvědomění bylo zdrcující a s ním se dostavil pocit naprostého zoufalství ze své vlastní hlouposti. Řekla jsem Paulie, aby si dala pozor a v žádném případě sem nechodila. Proč jsem se neřídila svou vlastní radou? Vztyčila se na lokti a rozhlédla se kolem.

Ležela na úzkém lůžku v místnosti zhruba pět stop široké a snad osm stop dlouhé. U jednoho konce postele bylo ke zdi přišroubované nerezové umývadlo. V nohou postele viděla podobně bezútěšně vyhlížející prádelník stojící vedle dveří. Postel měla pěnový polštář a pokrývku, a to bylo všechno. Oblékli ji do nemocniční košile, vzali jí šaty a připoutali ji řetězem ke kruhu ve zdi. Bylo tam okénko zasazené vysoko v jedné ze stěn, kterým pronikalo ranní - odpolední - světlo, a na stropě se ztrácela holá žárovka, ale nikde nebyl vidět vypínač. Nad umývadlem nebylo zrcadlo, zevnitř na dveřích žádná klika a absolutně žádný náznak, kde by se mohla nacházet. Jenže Miriam již přibližně věděla, co to je za místo a kde. Byla to dvojčinná cela v jednom ze zbylých zabezpečených domů Klanu. Vězení. V takové cele mohli lidé zmizet a už nikdy se neobjevit. Podle všeho, co věděla, byla možná na druhé straně uzavřená místnost plná kyslíčnicku uhelnatého nebo nějakého jiného tichého zabijáka, takže kdyby se někomu podařilo vymanit se z pout a přejít na druhou stranu...

Zavrtěla hlavou, zoufale se snažila potlačit narůstající paniku. Tohle teď nepotřebuju, řekla si pro sebe. Nesmím se jim tu rozsypat. Skutečnost, že si to v duchu řekla, jí ale nijak nepomohla. Spíš jako by to situaci naopak zhoršilo. Strkala nos do Angbardových věcí, a musela být slepý blázen, když si myslela, že ji za to Angbard jen zlehka klepne přes prsty a napomene, aby to už nedělala. Angbardova autorita byla založená na jednoduchém, drastickém faktu, že každý věděl, že s vévodou se nezahrává. Roland z něj měl hrůzu, baron Oliver a její ovdovělá babička se Angbardovi vyhýbali širokým obloukem, místo toho se zaměřili na slabochy mezi jeho druhy - jediným člověkem, o kterém věděla, že se odváží Angbardovi otevřeně postavit, byl Matthias, a ten prostě zmizel. Možná brzy na vlastní kůži pozná, kam odešel. Pokud ne - schoulila se. Sotva se jí podaří někoho přesvědčit, že to byl jen hloupý studentský žertík, pokus upoutat jeho pozornost. Angbard nebyl idiot a, což bylo důležitější, nepovažoval za něj ji. Což znamenalo, že ji musel v tomto případě brát zcela vážně. A tou poslední věcí, co chtěla, bylo, aby se Angbard dopídil, že to, po čem pátrala - netřeba používat eufemismy -, měl být materiál k vydírání. Pohlédla na svoje zápěstí, tak zoufalá, že se málem pokusila přejít na druhou stranu, bez ohledu na riziko dvojčinné místnosti. Pak ze sebe vydala bezděčný zoufalý povzdech. Její dočasné tetování bylo pryč.

Někde tam zřejmě byla skrytá kamera nebo špehyrka, protože nemusela čekat dlouho. Možná půl hodiny poté, co se probudila, zarachotily dveře a s bouchnutím se otevřely. Hleděli na ni dva muži v oblecích, jako lovečtí psi na vodítkách pozorující králíka. Za nimi stál starší muž se suchým, nažloutlým obličejem a výrazem hladové fretky:

"Můžeme to udělat dvěma způsoby, jemně nebo tvrdě. Jemně znamená, že se posadíte do tohoto kolečkového křesla a budete mlčet. Tvrdý způsob raději nechtějte znát."

"Víte, kdo jsem?" zeptala se Miriam.

Jeden z honičích psů pohlédl na fretku s tichou žádostí: když obdržel souhlas, popošel kupředu a uhodil ji do solar plexu. Schoulila se na posteli, snažila se nasát tolik vzduchu, aby mohla vykřiknout, zatímco fretka ji pozoroval. "My víme, kdo jste," dodal po chvíli, tak tiše, že jí jeho slova pod řinčením jejích vlastních okovů unikla. "Chlapi, dejte ji do křesla. Teď už bude v klidu - že ano?"

V chodbě čekalo kolečkové křeslo a oni ji do něj bez dlouhých cavyků posadili, přičemž pouto diskrétně schovali pod košili. Miriam nevěnovala jíždě přílišnou pozornost. Hrudník měla v jednom ohni, ztratila kontrolu nad svým močovým měchýřem, a cítila se příliš vystrašená a pokořená, než aby riskovala podívat se komukoli do očí.

Odvezli ji k výtahu, pak další chodbou, kde krátce zahlédla sluneční světlo, ale to už s ní vyjeli po nájezdové rampě do sanitky se spoustou doplňků z nerezové oceli a nejrůznějšími přístroji přimontovanými ke zdem. Fretka nastoupil dovnitř s ní, a jakmile zajistili křeslo k podlaze, oba honičí psi vystoupili. Zavřeli za sebou dveře a o chvíli později se sanitka rozjela. Miriam pohlédla na fretku a olízla si rty. "Už můžu mluvit?"

"Ne." Škubla sebou v očekávání rány, ale muž ji neuhodil. Sanitka zabočila za roh a zrychlila, pak řidič spustil houkačku.

Fretka ji přistihl, jak se na něj dívá. "Pořád jen mluvit," řekl unaveně. "Chcete něco?"

Miriam jen dál hleděla. "Jestli něco chci?" Zavrtěla hlavou. "Nemáte ubrousek?"

Natáhl se, vytáhl z krabice hrst plnou ubrousků a s výrazem mírného znechucení jí je hodil do klína. "Až se dostaneme na místo určení, vyvezu vás v křesle ven a dopravím vás do přestupní stanice. Tam přejdeme s pomocí obrazce na druhou stranu. S nikým z žádných okolností nepromluvíte. Dostanete šaty, pak mne budete následovat do místnosti, kde vám někdo důležitý vydá příkazy. Uděláte přesně to, co vám řeknou. Pokud jejich příkazy neuposlechnete, ublížím vám nebo vás zabiju, protože to je moje práce. Rozumíte?"

Znovu se rozezněla houkačka. Miriam na něj ještě chvíli hleděla, pak přikývla, vyděšená tak, že nemohla promluvit. Ten tichý muž středního věku jí naháněl hrůzu. Něco na něm vypovídalo, že kdyby si myslel, že ji má zabít, neváhal by ani vteřinu - a potom by šel s klidem spát do své postele.

Fretka se tvářil spokojeně. Zavrtěl hlavou, pak se opřel v sedadle. Sako jeho obleku se rozevřelo natolik, že Miriam spatřila palnou zbraň. Olízla si rty: kdyby byla hrdinkou z komiksu, vrhla by se po něm a sebrala mu ji. Jenže žádná superhrdinka nebyla. Miriam z komiksu žila v zemi přetvářky, a byla to Miriam ze skutečného světa, která se nějak musela dostat z tohoto svrabu bez úhony. Komiksová Miriam by se nenechala chytit, zbít, spoutat a strčit do sanitky jakýmsi chlapíkem přes padesát, k cestě na schůzku s někým, kdo měl moc nechat ji zabít. V první řadě by se nepomočila, když ji jeden z honičích psů udeřil, neignorovala by rady Paulie a Erasma, ani by se nepokoušela jít

navštívit bez předchozí domluvy barona Henryka... Jsem naprostý břídil, pomyslela si zničeně. Nezodpovědný vůči sobě samé...

Sanitka prudce zabrzdila, otočila se, zpomalila a zastavila. "Pamatujte na to, co jsem vám říkal. Žádné nepředloženosti." Dveře se otevřely, odhalily podzemní garáž a oba honící psy tentokrát držel jeden z nich Steyr AUG s krátkou hlavní. Zcela jistě Klanová bezpečnost, uvědomila si Miriam, které se podlomila kolena strachy. Oni mne zabijí, ani mi nebudou číst moje práva, protože co se jejich bezpečnostního aparátu týkalo, nikdo žádná práva neměl. Klan byl ve stavu neutuchající války od té doby, co se narodila, a dokonce i předtím zachovávali velmi středověký přístup k nakládání s odpůrci.

Garáž byla zjevně součástí překladní stanice Klanu, stejně jako ostatní, které již viděla, pečlivě navržená tak, aby zvenčí vypadala jako podnikové kanceláře, ovšem vybavená jako transdimenzionální pevnost - poštovní úřad - jakmile jste se jednou dostali za diskrétně opancéřované dveře. Zatímco ji fretka usměrňoval ke schodišti vzadu za vozovým parkem, Miriam se rozhlížela kolem, šířaná obavami, že tohle všechno už nikdy neuvidí - nebo přinejmenším velmi, velmi dlouhou dobu. Vzali jí medailon, dali si tu práci, že odstranili dočasné tetování na jejím zápěstí. Rozhodně jí nehodlali umožnit něco takového jako útěk.

Jak se ukázalo, neměli v úmyslu ponechat ji na výběr vůbec žádné možnosti. Fretka a jeho pomocníci ji vyvezli ze sanitky, stále v křesle, a odstrkali ji k výtahu na zadním konci garáže. Podívala se přes rameno: zevnitř vypadala vrata garáže obrovitá a naháněla strach, vyztužená pancířem proti riziku policejního útoku. V tichosti sjeli do podzemí, pak ji strážní vezli krátkou zaprášenou chodbou do místnosti olemované příhrádkami. Místnosti dominovala otevřená oblast vyznačená žlutou páskou na podlaze, před kterou bylo něco, co vypadalo jako okenní výklenek zakrytý zeleným závěsem z kulečnickového sukna. "Jakmile se závěs rozhrne, soustředte se na obrazec a přejděte," poučoval ji fretka, který ji odstrkal na vyhrazené místo. "Já přejdu hned za vámi."

"Jenže já jsem v křesle -" Miriam začala vstávat, ale ruka na rameni ji stlačila dolů.

"Jste elektricky izolovaná. Gumové pneumatiky."

Miriam se opět posadila. Elektricky izolovaná? podivila se v duchu. Její kancelářská židle, ta, ve které se dostala na druhou stranu poprvé, zatímco seděla u sebe v obývacím pokoji, měla místo noh umělohmotná kolečka - Závěs se rozhrnul. Miriam se rozhlédla kolem. Honící pes čekal. Otočila se zpátky a vyprázdnila svou mysl. O okamžik později seděla před zataženým rudým závěsem, hlava jí třestila, jako by ji někdo protloukal stovkou železničním hřebem. Její už tak bolavé útroby se zauzlovaly v bolestné křeči. Znovu se rozhlédla kolem.

"Na to ani nepomýšlejte," zamumlal Fretka, když ji vyvážel z přechodové zóny. "Pamatujte, co jsem vám říkal."

Další chodba, tentokrát s dlážděnou podlahou a dřevěnými obklady na stěnách. Byla úzká a ponurá, osvětlená slabými elektrickými žárovkami. Velký dům Klanu, jenže který z nich? Posunula se ve svém kolečkovém křesle, málem vyjekla při zášlehu bolesti, který jí projel hlavou a zatemnil mysl. Ať to byl kterýkoli, pouhá existence funkční elektroinstalace svědčila o bohatství a vlivu. A také byli někde v blízkosti New Yorku, nebo, jinými slovy, blízko hlavního města Niejweinu. Měla pocit, jako by se měla jejich útroby každou chvíli zmocnit nová křeč, tentokrát vyprovokovaná strachem. Klanová bezpečnost měla svou vlastní infrastrukturu, oddělenou od poštovní služby. Ke komukoli teď byla odvážena, bude to někdo vysokého postavení. Možná baron Henryk - nebo snad sám vévoda. Nebo - Fretka se zastavil vedle dveří, dvakrát na ně zaklepal. Někdo neviděný je otevřel zevnitř. "Zásilka doručena," řekl Fretka ustaraně vyhlížející služebné ve vchodu, zatímco odemykal pouto držící ji ke kolečkovému křeslu klíčem na kruhu, kterého si u něj Miriam předtím vůbec nevšimla. "Vstaňte," řekl Miriam. Ke služebné: "Máte na to deset minut. Pak ji chci zpátky, ať budete hotové, či ne."

Miriam se podařilo napřímít se, a jen sebou škubla při náporu nejrůznějších bolestí, které v tu ránu ucítila. Udělala vrávoravý krok kupředu a služebná ji chytila za paži. "Pojďte tudy, prosím," řekla váhavě, s přízvukem tak silným, že by se dal krájet. "Máme vás, prosím, obléknout -"

Měly pro ni přichystané ošacení, dámské šaty se živůtkem. Denní oblečení pro Niejwein. Miriam se nechala zašněrovat bez jediného slova. Vlasy měla neučesané, ale ony jí je zakryly prostým lněným čepečkem. Kdyby mě chtěli jen tak bez okolků zabít, určitě by se neobtěžovali tímhle, přesvědčovala Miriam samu sebe v duchu, a zoufale se snažila tomu věřit.

O deset minut později se ozvalo další klepání na dveře. Jedna ze služebných šla otevřít. Následoval šeptaný hovor v hoch-sprache, pak vešel dovnitř Fretka a přešel ji pohledem odshora dolů. "Pojďte."

Vedl ji chodbou k úzkému schodišti pro služebnictvo, pak na podestu před silnými dubovými dveřmi. Otevřely se bez zaklepání. "Jděte dovnitř," vybídl ji Fretka. "Očekává vás." Zlehka ji strčil do zad. Miriam málem přepadla přes práh. Místnost byla rozměrná, s vysokým stropem a chladná tak, jak může být jen komnata v paláci vyhřívaném krby.

Vysokými okny dopadalo sluneční světlo na zhruba akr ručně tkaného, bohatě vyšíváného koberce. Nebyl tam žádný nábytek kromě psacího stolu a židle u jedné ze zdí, postavených přímo pod zaprášenou olejomalbou muže v koženém kabátci, stojícího vedle těžce naloženého poníka.

Miriam udělala několik kroků směrem do středu místnosti, než si uvědomila, kdo to sedí za stolem, zahloubaný do jakéhosi spisu. Zastavila se na místě, srdce jí poskočilo strachy. "Prastrýče, já -"

"Zmlkni." Na Miriam se zpoza stolu díval baron Henryk, hlava královské tajné policie, nikoli onen laskavý a nenucený strýc Henryk. Strýček Henryk byl zábavný a přátelský. Baron Henryk se tvářil jakkoli jinak, jen ne vstřícně. "Víš, co je tohle?" Natáhl k ní ruku s listem papíru.

Miriam zavrtěla hlavou.

"Je to příkaz k popravě," řekl Henryk, který si postrčil čtecí brýle vzhůru na nos. "Stůj tak, abych na tebe viděl." Così na papír načmáral, pak jej přeložil a přemístil na ták k odnesení. "Ne taková ta varianta pro veřejnost, spíš to, co by americká CIA nazvala účelným terminačním rozkazem. Tvůj strýc je zařizuje mimo mne, částečně z ohleduplnosti vůči

Koruně - jako vévoda má právo nejvyšší spravedlnosti, kdyby se rozhodl využívat je -, částečně z obezřetnosti." Odmlčel se, a teprve po chvíli zamysleně dodal: "Je poněkud obtížné odčinit své rozhodnutí, když vyjde najevo, že jsi někoho poslala na smrt omylem."

"Vy schvalujete exekucní příkazy pro Klan?"

"Neříkej mi, že jsi něco takového neočekávala." Henryk na ni chvíli hleděl, pak se podíval na další papír na svém tácu a zamračil se. "Hmm." Vzal do ruky jiné pero, škrtl přes papír rudou čáru, složil jej a položil k papírům na odnesení. "Já myslím, že ne." Opatrně pero odložil, jako by to byla nabitá zbraň, pak se podíval zpátky na Miriam. "Osobně ještě nejsem připravený vzdát to s tebou."

Miriam se zhluboka nadechla. "Co - kdo - to byl?"

"Mohla jsi to být ty." Jeho rty se zkrivily. "Nemůžeme tě chránit napořád, víš." Pečlivě přetáhl přes papíry černou sametovou látku a otočil se k ní. "Zvlášť pak, když strkáš hlavu do každé smyčky, na kterou narazíš."

"Proč jsem tady?" Chtěla se zeptat: Kolik toho podle vás vím? Ale právě teď by to asi byl velmi špatný nápad. Možná toho věděla víc, než si Henryk uvědomoval, a pokud by tomu tak opravdu bylo, připustit to by mohla být osudová chyba.

"Jsi tady proto, že jsi strkala nos někam, kam nepatřil. Já jsem tady proto, že se snažím napravit škody." Sundal si čtecí brýle, pečlivě je složil a položil na černou látku. "Ujasněme si to. Víme, že ses dozvěděla o něčem, o čem jsi vědět neměla. To není... dobré. Pak jsi to ještě zkomplikovala tím, že ses do toho zapletla - a to osobně! Mohli tě poznat. Příštím krokem mohlo být plné veřejné odhalení s kdovíjakými následky. Tohle je nepřijatelné, Helge. Ještě než tohle všechno začalo, přišla jsi za mnou a stěžovala si, že tu s tebou zacházíme, jako bys byla vězeň. Tentokrát, aby sis to nepomýlila, jsi skutečně zatčena."

Snažila se držet jazyk za zuby, ale bylo to obtížné. "Co se mnou uděláte?"

Baron Henryk zpočátku neodpověděl. Místo toho na chvíli vzhledl k oknům, jako by zkoumal kvalitu omítky v jejich blízkosti. "Zasahování do Klanové politiky je hrdelní zločin," řekl a odhrnul si vlasy dozadu. Ztěžka vstal a přešel po koberci na vzdálenou stranu místnosti. Mírně přitom kulhal. Miriam tam stála jako vrostlá do země. "Jen abys pochopila, jak závažná je ve skutečnosti situace, vůbec jsem nepřeháněl, když jsem řekl, že ten příkaz k popravě mohl být tvůj." Henryk se otočil a podíval se na ni přes místnost skrze rámeček z prstů, jako fotograf hodnotící úhel svého aparátu. "Hmm."

Miriam se nedobrovolně zachvěla a udělala krok jeho směrem. "Pak proč tedy -"

"Protože jsi pro nás stále užitečná," odpověděl Henryk tiše. "Stop, stůj klidně." Přešel do druhého rohu místnosti, znovu se na ni podíval přes rámeček z prstů. "Jak už jsem říkal, máš ve zvyku strkat nos do věcí, do kterých ti nic není. Naštěstí jsme to tentokrát zjistili dřív, než se to stačili všichni dozvědět - jinak bych musel podepsat mnohem víc příkazů k popravě, abych zamaskoval následky tvého neblahého chování, a to by mi tvoje matka nikdy neodpustila." Znovu udělal rámeček z prstů.

"Co to děláte?"

"Přemýšlím o pořízení tvého portrétu. Stůj klidně." Přimhouřil oči a mírně se posunul. "Je to můj koníček, daguerrotypy na skleněných deskách." Spustil ruce a odbelhal se zpátky ke stolu. "Královně matce se líbíš."

Miriam se znovu zhluboka nadechla, znepokojená. "Co to s tím má společného?"

"Jednu možnou cestu z tohoto dilematu." Henryk se zastavil na délku paže od ní a pozoroval ji. "Zasahovat do Klanové politiky není jediným hrdelním přestupkem. Udělat z hlavy Klanové bezpečnosti idiota - to je rovněž hrdelní přestupek, i když choulolistivější povahy, a trest za něj nikdy nebývá veřejný. Co se týče ohrožení vztahů mezi Klanem a korunou, tak to už je opravdu vážné. Lese-majeste, možná zrada. Nemůžeme si dovolit dát ti další kus provazu, se kterým by sis mohla hrát, Helge, nebo se ti podaří oběsit samu sebe. Obávám se, že tady končí veškerá zábava." Přešel zpátky ke svému stolu, odhrnul černou látku a mírně zaklel, když se mu podařilo shodit si brýle, "odloženo v důsledku jiné priority, Helge, to je veškerý čas, který ti mohu koupit." Zvedl složený papír. "Takže co se teď bude dít? Především nikomu neřekneš bez mého svolení nebo bez svolení tvého strýce vévody o tom, že jsi četla ten dopis. Jisté volné konce, ze kterých by si mohli vydedukovat tvoji aktivitu, byly pevně svázány. Když o tom nebudeš mluvit a my o tom nebudeme mluvit, nestalo se to. Tento papír zůstane ve spisu několik let, dokud nenabudeme jistoty, že ti můžeme důvěřovat. Ale." Vrátil se na opačný konec místnosti. "Už nikdy nebudeš mít absolutně nic společného s Klanovou poštou, Helge. Nikdy. Toto je bezprostřední důsledek tvého chování. Budeš permanentně vyřazena z kurýrské povinnosti a dočasně zbavena schopnosti přecházet mezi světy." Zamračil se. "Nenuť nás, abychom z toho museli učinit trvalé opatření. Existují způsoby a prostředky mimo popravu, které by nám to umožnily -" vzal váleček velikosti pera a zvedl jej do výše, aby na něj viděla, pak jej opět položil. "Vidíš?"

Miriam polkla. To je laser! On mluví o tom, že by mne oslepili! Myšlenka, že by strávila zbytek života slepá, ji vyděsila.

"Rozumím," podařilo se jí zachroptět.

"Výborně." Baron Henryk vypadal, že se mu mírně ulevilo. "Jsem si jistý, že si uvědomuješ, že tvoje momentální postavení je poněkud vratké. Ovšem královně matce se líbíš." Krok, krok, krok, a byl zase pryč, jako by se jí nechtěl dívat do očí. "Žádá tě, abys ji a jejího nejmladšího vnuka navštívila, jakmile se ti to bude hodit, Helge. Věřím, že víš, kvůli čemu to je."

Miriam cítila, jak jí odtéká krev ze tváře. "Kvůli čemu?" zeptala se nervózně.

"Postav se čelem k faktům." Když byl Henryk rozrušený, jeho hlas zněl úzkostlivě pedantsky, jako by byl učitel. "Jsi žena z Klanu, urozeného původu, svobodná, stále v plodném věku. Pokud nemůžeš sloužit jako kurýr, jak jinak bys nám mohla být prospěšná? Mnoho dalších možností se nenabízí," řekl téměř omluvně. "Takže se vrátíš do své rezidence a tam budeš pracovat na tom, co stále považuješ, jak aspoň doufám, za svoji náhradní identitu. Odted' jsi už jen hraběnka Helge voh Thorold d'Hjorth. Nebudeš mít svolení být znovu Miriam Becksteinovou, dokud si nebudeme

jistí, že ti můžeme důvěřovat. Víme o tvých rozvratných tendencích, o tvém neblahém sklonu k přeběhlictví. Je načase, abychom ti pomohli zbavit se tohoto návyku. Považuj to za nucené prázdniny od tlaků moderního života, hein? Procvičuj se v hoch-spräche a v dámských dovednostech, a snaž se příliš nepřepínat. Tak či onak pro nás nakonec budeš užitečná, i kdyby jen k tomu, abys nám poskytla další generaci světochodců nebo královského dědice. Bude pro tebe snadnější, když s námi budeš spolupracovat dobrovolně."

"Vy mne chcete provdat za Pitomce," slyšela říkat samu sebe. "Chcete po mně, abych porodila děti se schopností světochodectví, které budou v následnické linii. Kdyby měl Egon zemřít -"

"To by byla zrada," řekl Henryk ostře. "Takovou zradu by Klan nikdy, nikdy neschválil."

Miriam slyšela, jak jí hučí v uších vlastní krev. Přemohl ji obludný pocit klaustrofobie a zvedl se jí žaludek. Dostaňte mne odsud, proboha! "Je mi špatně."

"Ach, to snad ne." Henryk vypadal poplašeně. "Na tohle je ještě příliš brzy."

12. NUCENÉ PŘÍZPŮSOBNÍ

Fretka čekal venku se dvěma ozbrojenci. Spoutali ji zápěstí za zády, pak ji hnali dolů po úzkém schodišti a ven na zadní nádvoří, kde již čekal kočár. Okénka byla pevně zavřená a zajištěná petlicemi. Miriam se nevzpírala, když ji usazovali dovnitř a zamykali dvířka. Jaký by to mělo smysl? Henryk měl pravdu v jedné věci - naprosto si to pokazila, a než se pokusí prodrápat si z té šlamastyky cestu ven, bylo by záhodno zamyslet se velmi pečlivě nad následky svých činů. Kočár byl malý a nevětraný a házelo ji to v něm ze strany na stranu, jak tak kodrcal cestou necestou. Dolehl k ní hluk rušného pouličního tržiště, utlumený okenicemi. Pak se ozvaly výkřiky, třeskot kladiv o kov. Kovářská ulička, pomyslela si. Pokaždé, když kolo kočáru najelo do díry v povrchu vozovky z kočících hlav, divoce se zhoupl a mrštil ji proti stěně. Páchlo to tamkůží, starým potem a strachem.

Po krátké věčnosti kočár s trhnutím zastavil a někdo odemkl dveře. Dovnitř proniklo ostré světlo: Miriam si s mžouráním pokoušela protáhnout záda a nohy, do kterých ji začínala chytat křeč. "Tudy," řekl Fretka.

Byl to další z těch proklatých panských domů s uzavřeným nádvořím a oddělenými příbytky pro služebnictvo. Miriam oddychovala, jak se snažila udržet s ním krok, napůl oslněná jasným denním světlem. Fretkovi dva patolízalové ji popadli za lokty a napůl ji odvedli k malým dveřím. Vytáhli ji po čtyřech řadách schodů - míjeli přitom dva sluhy, kteří tam stáli strnule jako sochy, tváře obrácené ke stěně, aby neviděli její pokoreň - pak se zastavili přede dveřmi. Aspoň že to není cela ve sklepení, pomyslela si Miriam otupěle. Již měla možnost poznat, jak vypadají sklepní žaláře Klanu. Fretka se zastavil a podíval se na ni, pak sotva postřehnutelně přikývl.

"Zde budete ubytovaná." Pohlédl ke dveřím. "Můžete to považovat za domácí vězení. Přestěhujeme vám sem vaše věci, jakmile je prohledáme. Také dostanete služebné a můžete pokračovat ve svých aktivitách tak jako dříve, samozřejmě s určitými omezeními. Já budu přítomen ve vnější komnatě. Neopustíte svoje komnaty bez mého svolení a budu vás provázet, kamkoli půjdete. Jakoukoli zprávu si budete přát odeslat, předáte mi ji ke schválení. Nepozvete si sem nikoho na návštěvu, aniž bych s tím předem souhlasil. Jestliže se pokusíte porušit tyto podmínky, pak" - pokrčil rameny - "jsem připraven vykonat svou povinnost."

Miriam polkla. "Kde jsme?" zeptala se.

"V zajištěných dvojčinných prostorách." Fretkovi cuklo ve tváři. Pak se náhle otočil a rozrazil dveře. Postavil se za ni a odemkl jí pouta. "Jděte dovnitř."

Miriam prošla dveřmi do svého nového domova, s očima upřenými do podlahy. Byla z hrubě tesaného kamene, pokladená složité vzorovanými ručně tkanými koberci. Dveře se za ní se skřípotem zavřely: ozvalo se řinčení zámku. Vzhlédla přes předpokoj - možná o něco menší, než byly její komnaty v paláci Thoroldů - k oknu ve výklenku, z něhož byl výhled na obezděné nádvoří, přes které ji sem přivedli.

Takže mám domácí vězení. "Mohlo to být horší," řekla si tiše pro sebe. To místo bylo zařízené - na místní poměry drazé -, třebaže tam nebylo známky po elektrickém osvětlení. Dveře vedly do dalších pokojů. Krb měl velikost zhruba jejího obývacího pokoje doma v Cambridgi, ale teď se v něm netopilo. "Kde jsou sluhové?" Začínala pociťovat hlad: byl to takový ten druh hladu, kdy měl člověk pocit, jako by nejedl celé dny a měl úplně prázdný žaludek, hladu, který někdy přicházel po mimořádném stresu. Přešla k nejbližším dveřím, otevřela je. Ze stoličky hned za dveřmi vyskočila služebná, zhluboka se jí uklonila.

"Víš, kdo jsem?" zeptala se jí Miriam.

Žena se tvářila zmateně. "Myn'demme?"

Samozřejmě. "Jsem hraběnka Helge," začala Miriam svou lánanou hoch-spräche. "Kde - co - být jídlo tady?" Žena se tvářila ještě zmateněji. "Já - jsem - jíst -" zkusila to Miriam znovu s narůstajícím pocitem zoufalství. Uvědomila si, že bude velmi těžké o čemkoli se s nimi domluvit.

Miriam trvalo jen jeden večer, než jí došlo, jak dalece se její vesmír scvrkl. Měla k dispozici čtyři pokoje: ložnici, již dominovala obrovská postel s nebesy, přijímací pokoj, obývací pokoj, který byl rovněž jídelním prostorem, a předpokoj. Tam bydlel Fretka, a tak se mu vyhýbala. O tom, co se nacházelo za silnými, pevně zamčenými vnějšími dveřmi, neměla ponětí. Z jediného okna v přijímacím pokoji, odkud byl aspoň nějaký výhled, viděla na nádvoří, ale nebylo dost vysoko na to, aby z něj dohlédla přes zdi s cimbuřím. Nebyl to výstavní dům ve stylu paláce Thoroldů, ale rekonstruovaný hrad ze staršího, temnějšího věku. Okno s malebným výhledem by bylo pozvánkou k šípů z kuše. Sanitární zařízení tam bylo nedostačující a primitivní.

Kdykoli zatáhla za šňůru zvonce v ložnici nebo přijímacím pokoji, dostavily se tři služebné. Žádná z nich nemluvila anglicky a zdálo se, že všechny z ní mají strach. Nebo se možná bály, že je s ní uvidí mluvit Fretka. Byla nucena komunikovat s nimi svou lánanou hoch-spräche, ale co se týkalo jazykové praxe, příliš jí k užtku nebyly.

Večer prvního dne, jakmile pojedla večeři sestávající ze studené masové pečené a vařených topinamburů, přišel Fretka a nařídil jí, aby odešla do předpokoj. "Počkejte tady," řekl a vrátil se zpátky do přijímacího pokoje, kde zamkl dveře. Miriam zmírala strachy, zatímco byl pryč, zděšená, že baron Henryk přehodnotil své rozhodnutí nechat ji naživu. Vzdálené bušení na druhé straně svědčilo o tom, že tam probíhají nějaké úpravy. Když Fretka otevřel dveře a vrátil se na své místo vedle zamčených dveří, Miriam se na něj podívala s výrazem nevěry. "Jděte," vyzval ji netrpělivě, "říkal jsem vám přece, že vám sem budou přestěhovány vaše věci, ne snad?"

Vložnici nyní stály rozměrná skřín a prádelník. Miriam k nim pospíchala s pocitem úlevy, aby se do nich podívala - jenže v zásuvkách a ve skříní nebylo nic jiného než jen oblečení, které pro ni pracně ušila dvorní švadlena paní Tanzig. Žádný laptop, žádné knihy, žádný Advil, žádný CD walkman, nic ani vzdáleně připomínajícího americký život. "Zatraceně," zaklela tiše. Posadila se na vyšívané sedátko bez opěrky, které sloužilo jako židle. "Co teď?" Lidé z Henrykovy bezpečnosti zjevně považovali za podezřelé cokoli, co mělo jakoukoli spojitost s jejím bývalým domovem, a když se nad tím zamyslela, nemohla jim to vytýkat. Laptop - kdyby měla digitální kameru, mohla by do něj dostat obrázek Klanového znaku a pak by s jeho pomocí unikla. Nebo si mohla mezi stránky některé knihy zasunout polaroidovou fotografii. Provedli důkladnou čistku v jejích věcech, vzali jí všechno s výjimkou toho, co by mohla vlastnit urozená dáma z Gruinmarktu - dokonce i reportérský zápisník na baterie a automatická tužka byly pryč. Tím pádem jí zbyla jen skřín plná místního ošacení a šperkovnice s takovým množstvím šňůr perel, že by se na nich mohla oběsit, ale nic, co by jí umožnilo útěk. Henryk ode mne skutečně očekává, že se proměním v Helge, pomyslela si. S pocitem zoufalství se rozhlédla kolem. Na prádelníku ležela kniha. Natáhla se po ní, otevřela koženou vazbu. Poznámky ke grammarionu hoch-sprache-ang-laische stálo tam ve starobylém písmu. "Sakra." A tak se poddala nevyhnutelnému a začala čist svůj domácí úkol.

Příštího rána si oblékla místní oděv. Raději bych si na to měla zvyknout, pomyslela si rezignovaně. Už žádné džínsy a trička, která bych si mohla pobryndat. Seděla na lavičce blízko okenního výklenku, hleděla na nádvoří, aby dala odpočinout očím od studia grammarionu, když tu se bez varování otevřely dveře od předpokoj. Byl to Fretka, za kterým stály dvě neznámé služebné a další muž: blahosklonného vzhledu, s ustupujícími vlasy, brýlemi a pivním břichem. V ruce držel velkou koženou brašnu. "Milostpaní voh Thorold d'Hjorth?" zeptal se poněkud úlisným způsobem, který v ní okamžitě vzbudil nelibost.

"Ano?" Zamračila se na Fretku.

"Dovolte, abych se vám představil. Jsem doktor Robard ven Hjalmar. Váš prastrýc baron mne požádal, abych vás přišel navštívit."

"Čeho jste doktor?"

"Doktor medicíny." Podařilo se mu usmát se na ni, což bylo něco mezi uculením a úšklebkem.

"Medicíny -" Miriam se odmlčela. "Já doktora nepotřebuji," řekla automaticky. "Jsem v pořádku." Což nebyla zas tak docela pravda - žebra ji bolela od úderu a cítila se nepřírozeně apatická a v depresi -, jenže něco na tom ven Hjalmarovi ji nutilo instinktivně mu nedůvěřovat.

"Teď doktora nepotřebujete," řekl a položil svou brašnu na podlahu. "Něméně jsem byl požádán, abych vás přijal mezi svoje pacienty."

Fretka si odkašlal. "Doktor ven Hjalmar je lékařem královské rodiny."

"Ach tak." Miriam vložila do knihy záložku a položila ji zpátky na prádelník. "A proč jste za mnou přišel?" Proč já?

"Byl jsem požádán, abych prověřil vaše zdraví a tělesnou kondici." Ven Hjalmarův pohled nervózně sklouzl po místnosti, ale jejím očím se vyhnul. "Jste si, a tím jsem si jistý, vědoma, že jste již v určitém věku - ještě ne příliš stará pro první slehnutí, ovšem přece jen ve věku, kdy budete vyžadovat náležitou péči a pozornost. Pochopil jsem, že byste mohla mít i jiné zdravotní potřeby. Kdybyste byla tak laskavá a odebrala se do své ložnice, kde vás služebné svléknou, tak abych vás mohl prohlédnout. Nemusíte se obávat, služebné budou při vyšetřování přítomny a váš strážce bude hned za dveřmi."

Miriam se zamračila na Fretku. "Mám možnost odmítnout to?"

"Vzpomeňte si na svoje instrukce," odpověděl jí Fretka s kamennou tváří. Dvě cizí služebné popošly kupředu a vzaly Miriam za paže. Ztuhla, na pokraji paniky: jenže Fretka z ní nespouštěl oči.

Co se dělo dál, bylo jedním z nejméně invazivních, ale zároveň nanejvýš podivných lékařských vyšetření, jaká kdy absolvovala. Služebné ji odvedly do ložnice. Pak, za zamčenými dveřmi, jedna z nich (silná světlovlasá žena s růžovými tvářemi a vzhledem amatérské boxerky) držela Miriam zápěstí u sebe, zatímco druhá ji rozvazovala živůtek. Žádná z nich neřekla ani slovo. "Pusťte - mě," pokoušela se Miriam, ale boxerka na ni jen tupě hleděla.

"Stůjte klidně, prosím," řekl ven Hjalmar. Boxerka ji odmítala pustit, držela ji jako v kleštích. "Otevřete ústa. Aááá."

Výborně." Obešel ji dokola a Miriam cítila, jak k ní přes spodničku přitiskl stetoskop. "Nadechněte se - a vydechněte."

Výborně." Pracoval rychle, s rutinou prováděl základní vyšetření. "Mám za to, že vám byl před pár dny proveden na druhé straně stěr z čípku. Výsledky tohoto vyšetření budu mít za den či dva. Mezitím bych vám rád položil několik otázek ohledně vaší zdravotní minulosti."

Stěr z čípku? Miriam zamrkala. "Řekněte jim, ať mě pustí," řekla nahněvaně, kroucíc zápěstími.

"Ještě ne." Ven Hjalmar se na ni podíval po délce svého nosu, jak tam stála jen ve spodním prádle, se zápěstími znehybněnými boxerkou. "Kdy přesně jste přišla o panenství?"

"Do toho vám nic není," pokusila se nezavřct. Pokud neuposlechnete příkazy, ublížím vám, řekl jí Fretka: neodvažovala se na to zapomenout.

"Ujišťuji vás, že mi do toho je, a hodně." Ven Hjalmar pokrčil rameny. "A bude to ještě horší, když mi na to neodpovíte."

"Proč to chcete vědět?" zeptala se. Boxerka jí zakroutila levým zápěstím, tak silně, až sebou Miriam škubla. "Co má

tohle znamenat?"

"Pokouším se sestavit zprávu pro Korunu," odpověděl Hjalmar pedantsky. "Je vám třicet tři let, že ano? Těšíte se dobrému zdraví, netrápí vás žádné nemoci, a byl jsem informován, že již nejste panna, ovšem pro první těhotenství, o které se pokusíte během příštího roku, jste již přece jen trochu stará. Potřebuji vědět všechno o vaší reprodukční minulosti. Pokud mi to neřeknete, budu vás muset intimně vyšetřit a zbytek se dohadovat. Čemu dáte přednost?"

"Nebude to první těhotenství," procedila Miriam mezi zuby. Bože, proč jsem si jen nenechala podvázat vaječníky? Věděla proč: nikdy k tomu nenašla odvalu - stále tajně doufala, že by jednoho dne přece jen mohla potkat toho správného muže, se kterým by založila rodinu. Nesmírnou ironií bylo, že v důsledku toho nyní založí rodinu s absolutně nesprávným mužem v nesprávný čas. "Bylo mi dvacet jedna let." Znovu se pokusila vyškubnout. "Řekněte jí, ať mě pustí."

"Mluvte dál," pobídl ji ven Hjalmar.

Miriam ztuhla, ale boxerka si ji změřila zlověstným pohledem vrchní sestry Ratchedové. "Jedno dítě. Holčička, její otec byl můj manžel, byla jsem tehdy ještě ve škole - selhala antikoncepce. Nechtěla jsem jít na potrat, ale nemohli jsme si dovolit vychovávat ji, a tak matka navrhla, abych ji dala k adopci -"

Škráby škráby. Ven Hjalmarovo pero létalo po papíře. Miriam mluvila dál, mysl měla prázdnou. Zdařila se jí jedna bohapustá lež (že neví nic o adoptivních rodičích), ale to bylo všechno. Cítila se pošpiněná. Co je tomu starému mastičkáři do její sexuální minulosti? Chtěl vědět úplně všechno: jestli tehdy trpěla ranní nevolností, jaké léky jí předepsali, zda měla někdy problémy s močovým měchýřem - jen když mě ty vaše najaté gorily uhodily do břicha - a další věci. Trvalo to celé hodiny. Miriam se pokusila znovu protestovat ve chvíli, kdy se jí začal vyptávat, s kolika muži v životě spala, jenže on se pak přestal o tyto věci zajímat a začal se vyptávat na její sluch. Celý ten výslech ji zanechal s pocitem nevýslovné špinavosti: jako by byla použitý ručník z veřejných záchodků vystavený tak, aby jej všichni viděli.

Nakonec ven Hjalmar zamumlal cosi k sestře Ratchedové, která Miriam pustila. Miriam udělala krok dozadu a ztěžka dosedla na čalouněnou lavici. "Ano?" hlesla unaveně.

"Nelíbí se mi váš přístup, mladá dámo."

"To snad ne." Miriam si přitáhla kolena pod sukněmi vzhůru a instinktivně kolem nich zkřížila paže. "Vždyť vy tu se mnou provádíte výslech třetího stupně před obecenstvím."

"Ty nikomu nic neřeknou." Ven Hjalmar se usmál a řekl něco druhé služebné. Vyдалa drmolivý zvuk, nesouvislý a bublavý, a otočila se tvář k Miriam. "Jak vidíte."

Miriam se odvrátila v okamžiku, kdy spatřila uvnitř ženiných úst pahýl jazyka. A sakra, dnes v noci budu mít zlé sny. "Chápu," řekla slabě, snažíc se zachovat to, co zbylo z její pošlapané důstojnosti. "Co udělala, že si tohle zasloužila?"

"Povídala o intimních detailech ze života své paní." Ven Hjalmar truchlivě potřásl hlavou. "Královská rodina bere zachovávaní lékařského tajemství velmi vážně."

Miriam se nevysvětlitelně cítila o něco méně sklíčeně. Takže dokonce i ty se bojíš, co? Uvidíme, co se s tím dá dělat. "Tak dobře. Co se bude dít dál?"

"Myslím, že ověření panenství můžeme vynechat. Koneckonců se nemáte stát manželkou korunního prince." Ven Hjalmar vstal. "Podle mne jste dokonale zdravá mladá žena, zdatného těla, možná mírně rozrušená stávajícími okolnostmi, ale to přejde. Pokud byste chtěla něco, co vám pomůže zlepšit duševní rozpoložení, jsem si jistý, že s tím můžeme něco udělat - zvažovala jste Prozac? Zaručeně vyléčí všechny chmury, jak mne aspoň ujistil výrobce. Já nyní odejdu a vaše vlastní služebné vám pomohou zpátky k obvyklému vrcholu ženské elegance." Znovu se na ni usmál svým pokřiveným úsměvem. "Mimochodem," dodal sotto voce, "já vás chápu a soucítím s vámi ohledně nelehkých okolností vašeho sňatku. Pokud by vám to mělo být útěchou, nemusíte s, ehm, dotyčným, líhat, pokud si to nepřejete. Lze získat vzorek a připravit roztok, pokud tomu dáte přednost."

"A co když znovu neotěhotním?"

Ven Hjalmar se zarazil s rukou na klice. "Opravdu nevím, proč byste se měla trápit takovými nerealistickými představami," řekl.

"Ale co když?" zavolala na něj Miriam. Začala nehty do dlaní tak prudce, až jí málem vytryskla krev.

"Prozac," řekl ven Hjalmar, když otvíral dveře.

Tři dny po pokořujícím výslechu doktorem ven Hjalmarem si Miriam začínala přát, aby byla přijala jeho nabídku antidepresiv, když na dveře zaklepal Fretka.

Vzhlédla od své knihy. "Co se děje?" zeptala se.

"Obdržela jste pozvání," řekl v hoch-spráche. Mluvil teď touto řečí skoro pořád, s výjimkou chvil, kdy viděl, že mu vůbec nerozumí. Jeho žálánický výraz byl jako vždy nečitelný. "Baron říká, že je můžete přijmout, pokud chcete."

Opakoval svá slova v angličtině, pro případ, že by mu nerozuměla.

"Pozvání." Kam? Její představivost uháněla jako křeček v otáčecím kole. Očividně ne ke královskému dvoru, to by bylo povinné...

"Od ctěné vévodkyně Patricie voh Hjorth d'Wu ab Thorold. Vaší matky. Prosí za prominutí, že svoje pozvání nenapsala, a zve ctěnou hraběnku Helge voh Thorold d'Hjorth, aby ji zítra poctila návštěvou u oběda."

"Povězte jí, že, že -" Miriam si olízla rty. "Samozřejmě že přijdu."

"Vyřídím jí to." Fretka se chystal odejít. "Zařídím vše potřebné. K odchodu budete připravená v jedenáct hodin a nevrátíte se sem později než v pět odpoledne."

"Počkejte!" Miriam vstala. "Mohla bych vidět Olgu Thorold Arnesen?"

"Ne." Začal za sebou zavírat dveře.

"Nebo lady Brillianu d'Ost?"

Fretka se zastavil a podíval se na ni. "Jestli mne budete nadále obtěžovat, ublížím vám." Pak za sebou zavřel.

Miriam chodila sem a tam po přijímacím pokoji ve slepé panice, jako pomatená z dlouhého věznění, ale zároveň předem vyděšená z čehokoli, co by jí mohla Iris říct. Henryk jí to samozřejmě pověděl, pomyslela si. Jenže krev byla hustější než voda a Iris se určitě nepostaví na jeho stranu proti ní - nebo postaví? Od té doby, co se vrátila ke Klanu, je tak vzdálená a chladná. Změna v jejím chování byla jako opona spuštěná na jevišti po skončení představení, uzavírající veškeré světlo a teplo. Máma má svoje vlastní problémy. Říkala to. Stejně jako její matka, jedovatá vdova Hildegarde. Úklady starých žen. Založila si ruce na hrudi. Henryk jí to určitě řekl, jinak by nevěděla, kam má poslat pozvání, pomyslela si. Kdyby se mi podařilo přesvědčit ji, aby mi dala medailon, takže bych odsud mohla utéct - Stále jí však nedávala pokoj chladná, cynická myšlenka. Co když máma chce, abych se provdala za prince Pitomce? To by mi ale přece neudělala... či snad ano?

Nemilosrdná reprodukční politika uvnitř Klanu udělala z Patricie voh Hjorth obětí: její vlastní matka ji přiměla ke sňatku s násilnickým sociopatem. Trvalo hodně dlouho, než se jizvy zacelily, i když se Patricii podařilo utéct do jiného světa a žít tam takřka třetinu století jako Iris Becksteinová. Iris by ani nenapadlo nutit svou vlastní dceru k výhodnému sňatku bez lásky. Jenže teď když byla zpátky v dusivém lůně Klanu, kterým směrem se Patricia vydá - zvlášť když byla v sázce její vlastní kůže?

V Cambridgi by Miriamina matka nikdy nedělala cavyky s tím, že by chtěla vnoučata. Jenže to bylo tehdy.

Vzali Miriam na oběd k její matce v uzavřených nosítkách, která nesli dva statní nosiči. Byl horký den, ale v nosítkách nebyla okénka, jen dřevěná mřížka nad hlavou. Bylo zloha nemožné vyhlédnout ven. Když je uviděla, protestovala, ale Fretka na ni jen netečně hleděl. "Chcete navštívit vévodkyni, nebo ne?" zeptal se. Miriam to vzdala, ochotná přijmout další pokořující zacházení, pokud jí to poskytovalo šanci mluvit s Iris. Možná bude máma schopná dostat mě z tohoto svrabu, utěšovala se pochmurně.

Nosítka se houpala jako člun na rozbourané vodě a Miriam v nich měla pocit, jako by cesta přes město trvala celou věčnost. Do té doby, než je nosiči postavili s mocným otřesem na zem, přešla Miriam od ztráty chuti k jídlu k nazelenalému očekávání plně rozvinuté nevolnosti: uvítala řinčení řetězů a otvírání dveří jako galejní otrok vypuštěný z podpalubí, mžourající a lapající po dechu. "Už jsme tady?"

"Okamžik." Fretka byl ledově klidný jako vždy. "Tudy." Další obezděné nádvoří s okny schovanými za okenicemi.

Miriam posmutněla. Vždyť mne jen přesouvají mezi vězeními, uvědomila si. Divím se, že mě nepřipoutal ke křeslu.

"Kde je - snad není taky uvězněná?" vyhrkla.

Fretka se neočekávaně zachechtal. "Ne. Ne tak docela."

"Ach tak." Miriam jej následovala, dva kroky před strážným, kterého si přivedl s sebou. Prohlížela si zdi na obou stranách, napůl si přála, kéž by tak mohla utéct. Ze střechy zakrákal hlučnou nadávkou pár racků. Závíděla jim to jejich drzé opovrhování pozemskými hranicemi.

Přišli k pevným dveřím v jedné ze zdí, kde si sluha v livreji vyměnil pár slov s Fretkou, pak vyndal klíč. Dveře se otevřely do obezděné zahrady. U vzdálené stěny stál altán s prosklenými okny - drazé importovaný, známka bohatství Klanu - na jedné straně otevřený, aby mohl dovnitř svěží vánek. "Jděte přímo dovnitř," vybídl ji Fretka. "Věřím, že jste očekávána. Vyzvednu si vás později."

"Cože? Vy tam se mnou nepůjdete? Já myslela, že mne máte hlídat po celou dobu."

Fretka si odfrkl. "Tady ne." Pak vyšel bránou a s pevným cvaknutím ji za sebou zavřel.

Páni. Miriam mhouřila oči a dívala se na altán. Takže máma je tady vlivný člověk? Zamířila ke vchodu. "Je tu někdo?" zeptala se.

"Pojd' dál, drahá."

Její matka ji pozorovala z hnízda polštářů nakupených na lenošce s širokými opěrkami. Vypadala křehčí než kdykoli předtím, oblečená v černých sametových šatech s více krejzlíky a mašlemi než továrna na krajky. "On někdo zemřel?" zeptala se Miriam, která vstoupila do stínu altánu.

"Posaď se a udelej si pohodlí. Zatím nezemřel nikdo, ale bylo mi řečeno, že měl namále."

Miriam se posadila do křesla blízko kulatého litinového stolku. Iris ji pozorovala, ona matce pohled nervózně oplácela. Po chvíli si odkašlala. "Kolik ti toho Henryk řekl?"

"Dost."

Další ticho.

"Já vím, že jsem to neměla dělat," řekla Miriam, když už to nedokázala déle snášet. "Jenže mi znemožnili přístup k mým záležitostem. A pak se na mě pokoušeli nastražit -"

"Na výmluvy je příliš pozdě, dítě." Miriam zmlkla. Její matka nevypadala nahněvaně. Nevypadala smutně, ale nevypadala ani, že by byla potěšená, že ji vidí. Ticho se prodlužovalo, až si nakonec Iris povzddechla a zavrtěla se na polštářích. Napřímila se.

"Chtěla jsem tě vidět."

"Cože?"

"Chtěla jsem tě znovu vidět," řekla Iris. "Ještě jednou, naposledy. Víš, že se tě pokoušejí zlomit."

"Já se tak snadno nezlomím," opáčila Miriam. Již ve chvíli, kdy ta slova vycházela z jejích úst, věděla, že je to jen plané chvástání. Strach skrytý hluboko uvnitř její lež stejně prozradil. Jenže co jiného mohla říct?

Její matka pohlédla vyhýbavě stranou. "My se neohýbáme." Zavrtěla hlavou. "Žádná z nás se neohýbá - ani já, ani ty, dokonce ani tvoje babička. Jenže dříve či později se zlomíme. Trvalo to třicet tři let, ale podívej se na mě teď. Už jsem jedna ze starých mrch."

"Co tím chceš říct?" Miriam ztuhla.

"Chci říct, že mám v úmyslu zaprodat tě." Iris se na ni ostře podívala. "Přinejmenším to tak bude zpočátku vypadat. Nebudu ti lhát: žádné jiné možnosti nevidím. Jsme odsouzeni k tomu, abychom hrály tu jejich dlouhou hru, dítě, a já se stále učím pravidlům."

"Předpokládám, že mi vysvětlíš, co jsi právě řekla." Cítila v ústech kyselou pachut'. Přiměla samu sebe rozevřít prsty, kterými křečovitě svírala opěrky křesla. "O tom, že mne hodláš zaprodat."

Iris zakašlala, kýchl. Miriam ji pozorovala. Matka se na ni podívala. "Mně se to nelíbí o nic víc než tobě. Je to prostě jen způsob, jak to tady chodí. Sama nemám žádné alternativy, jsem zamčená tady nahoře, a tobě se podařilo nechat se dopadnout při porušování pravidel." Povzddechla si. "Myslela jsem, že máš víc rozumu, než abys dělala takové věci - tím myslím, aby ses nechala chytit. Nicméně, nyní nám oběma došly možnosti. Pokud já nebudu hrát jejich hru, žádná z nás nebude žít moc dlouho."

"Tak tohle poslouchat nemusím." Miriam konečně dala průchod křečovitě ovládané frustraci. "Zamkli mě, hlídají mě, strkají nos do všeho, co dělám, a musela jsem se podřítit ponižujícím lékařským prohlídkám, a to všechno je jenom hra, kterou hraješ kvůli společenskému postavení? Co jsi udělala, slíbila jsi královně matce, že mne provdáš za jejího vnuka, když tě porazí v pokeru?"

Iris se natáhla a popadla ji za zápěstí. Miriam polekaně ztuhla. Ruka její matky byla horká, vyhublá a slabá jako u ptáčka. "Ne, to nikdy! Jenže kdybys věděla, jaké to bylo vyrůstat tady, před padesáti lety..."

"A co kdybys mi to řekla?" překvapila Miriam samu sebe. Pokračuj, ospravedlň se. Přála si to, třebaže měla žaludek jako na vodě. Cokoli mělo přijít, mělo to být zlé.

Její matka zamyšleně přikývla. Pak se její rty zkrivily v prvním náznaku úsměvu, který u ní Miriam viděla od začátku své návštěvy.

"Ty víš, jak Klan splétá své spřízněnosti, jak domlouvá jeden sňatek za druhým kvůli udržení silné pokrevní linie." Miriam přikývla. "A víš, co to znamená: intriky starých mrch."

"Jenže, mami, Henryk a Angbard -"

"Pššt. Já o tom jejich chovném programu vím." Miriam poklesla brada. "Angbard mi to řekl. Není natolik stupidní, aby si myslel, že situaci zvládne bez... bez spojenců. Za dalších deset let sem budou přicházet první z dětí k adopci. A on potřebuje přesvědčit staré mrchy, jinak během dalších několika roků jako obchodníci skončíme. Požádal mne tedy o radu, jsem teď něco jako jeho konzultant. Myslím, že mnohé z rodin si ani neuvědomují, v jakém nebezpečí jsme se ocitli, jak hodně nás občanská válka poškodila. Malý genový rezervoár, nedostačující počty - situace je zlá. Viděla jsem ta čísla. Když s tím něco neuděláme, Klan by mohl během dvou století vyhnout." Její hlas ztvrdl. "A ty si klidně vpadneš rovnou doprostřed a uděláš to, co jsi udělala - slídila jsi. Ano, já vím, že tohle je přesně to, čím ses živila celé dlouhé roky, jenže musíš pochopit, že teď něco takového dělat nemůžeš. Ne tady, je to příliš nebezpečné. Pokud se tady někdo šťourá v něčem tajemství, dočká se většinou nepříjemného překvapení. A ta mince má i druhou stranu. Já vím, že ty a ta moje odporná matka spolu nevycházíte dobře -" při těchto slovech se jí zajiskřilo v očích: Miriam se kousla do jazyka - "jenže Hildegarde prostě jen dělá to, co dělala vždycky, hraje tu dlouhou hru, brání své postavení. Které je tady velmi napjaté, protože jsme, řekněme si to na rovinu, ženy. Tady v Gruinmarktu - sakra, kdekoli na celém širém světě - pochází moc z velkého houpajícího se ptáka. My, ty a já, jsme tady špatně přizpůsobené ztracené existence: ty žiješ iluzi, že jsi s každým společensky rovná a já... já jsem byla dlouho venku..."

Zmlkla. Miriam zavrtěla hlavou. "Tohle vůbec nezní jako ty, mami."

"Tohle místo není jako já, dítě. Poslouchej: co se stane s Klanem, když Angbard nebo jeho nástupce začnou za takových deset let představovat dětské světochodce narozené z umělého oplodnění? Aníž by byli tito nově příchozí spjati s již existujícími významnými rodinami, aniž by se jich ujaly staré ženy a adoptovaly je za vlastní? A co se stane o generaci později, až tihle dospějí?"

Miriam se zamračila. "Hmm. Budeme mít o hodně víc světochodců?"

"Blbost. Ty uvažuješ jako politici: přesune to rovnováhu moci, dítě. A přesune ji mimo Klanové spřízněnosti, mimo vměšování starých žen - mimo nás. Tam venku je to ošklivé, Miriam. Podle mne jsi toho ještě neviděla z Gruinmarktu dost, aby sis uvědomila, jak strašný může tento svět být, pokud jsi žena. Jsme obklopeny bohatstvím a privilegií, máme svou roli v Klanové hierarchii. Ale pokud bys nám tohle všechno odňala, tak jsme, nu... není to sice tak zlé jako v Afghánistánu za těch talibánských šílenců, ale moc daleko to k tomu nemá. A právě na tohle narážím, když hovořím o 'dlouhé hře'. Je to hra, kterou hrají staré ženy Klanu již století a půl, a jméno té hry je zachování společenského postavení pro jejich dcery. Chceš mít aspoň určitou míru kontroly nad svým vlastním životem? Protože pokud ano, musíš být těm starým mrchám v jejich hře rovnocenným partnerem. A to je" - Irisin hlas zakolísal - "velmi obtížné. Snažila jsem se ti pomoci, jenže ty jsi mi podrazila nohy..."

"Já -" Miriam se odmlčela. "Jak jsem ti je podrazila? Myslíš svoje léky?"

"Počítám, že ses setkala s doktorem ven Hjalmarem?"

"Ano." Miriam ztuhla.

"Pro koho myslíš, že pracuje? A od koho si myslíš, že dostávám svoje léky? Copaxon a prednison? Z milosti Hildegarde. Pokud dojde k nějaké nehodě v dodavatelském řetězci, kurýr se nechá chytit a mně léky dojdou - nu, to by byl můj konec." Iris prudce sekla rukou.

"Mami!" Miriam jen zírala, zděšená.

"Vydírání je jen byznys, jako obvykle," řekla Iris s těžkou ironií. "Snažila jsem se ti říct, že to teď vůbec není jednoduché, ale pochopila bys můj vzkaz?"

"Ale -" Miriam se vzteky napůl zvedla z křesla. "To nemůžeš přimět Angbarda, aby ti z toho pomohl? Přece ti nemohou zakazovat, abys přešla na druhou stranu a navštívila doktora -"

"Pššt, Miriam. Posad' se, než z tebe vyletím z kůže."

Miriam přiměla samu sebe uvolnit se: opět se posadila na kraj svého křesla, nakloněná dopředu. "Když poprosím o pomoc Angbarda, prohrála jsem. Protože pak budu jeho dlužnicí a zatáhla jsem ho do hry, chápeš? Podívej, pravidla jsou velmi jednoduchá. Vyrostes s nenávistí a strachem ze své babičky. Ona tě pak provdává za člověka, kterého téměř neznáš. O generaci později máš svoje vlastní vnučky a uvědomíš si, že jim musíš ublížit stejným způsobem, jakým tvoje prateta a babička ublížily tobě, jinak jim prokážeš medvědí službu. Pokud ne, pak nebude jediným, co zdědí, aspoň určitý stupeň moci, ale statut stárnoucí zotročené zkrachovalé existence. Právě tohle systém spřízněnosti znamená, Miriam. Jsi - jsi dost stará a dost vyzrálá na to, abys to pochopila. Já jsem tehdy nebyla. Bylo mi kolem šestnácti, když moje prateta - moje babička byla tehdy již mrtvá - udeřila na moji proklatou matku, zkroutila jí ruku a přiměla ji, aby mi dala důvod nenávidět ji."

"Hmm. To zní jako -" Miriam sebou škubla a zamkla si čelo. "Tady existuje nějaká teorie hry, je to tak?"

"Ano." Iris vyhlížela nepřítomně. "Když jsem o tom před lety řekla Morrisovi, nazval to iterovaným neboli opakujícím se mezigeneračním vězeňským dilematem. Docela mne to vyděsilo, víš. Tvůj otec byl velmi moudrý muž. A laskavý." Miriam přikývla. Také jí chyběl, i když to nebyl její vlastní otec. Jejího pravého otce zabili úkladní vrazi při přepadení krátce po jejím narození, což byl incident, který podnítil její matku, aby utekla a ukryla se v Bostonu, kde se setkala s Morrisem, s nímž pak žila a vychovala Miriam v nevědomosti o jejím skutečném původu. Jenže Morris zemřel již před lety a teď...

"Když jsem ti dala medailon, neočekávala jsem, že do toho skočíš rovnýma nohama a necháš se Klanem polapit tak brzy. Chtěla jsem tě varovat. Jenže jakmile jsi to jednou rozjela, už jsem tě nedokázala zastavit. A tak jsem zavolala Angbardovi a vrátila se sem. Předpokládám, že mnoho let už nevydržím, ani s léky, ale dokud jsem tady, dokážu si hlídat záda. Rozumíš?"

"Myslím, že to byla chyba."

"Ach ano." Iris mlčela téměř minutu. "Protože nemám žádná vnučata a z hlediska hry to znamená, že nejsem plnohodnotným hráčem. Někdy jsem si myslela, že místo toho poslouží tvoje obchodní plány v jiném světě, jenže i tady je skleněný strop: jsi žena. Ty ses prostě rozhodla udělat něco, co není v pravidlech, a spousta lidí by ti to chtěla překazit. Chtějí tě přinutit, abys hrála hru, abys naplnila jejich očekávání, protože to posiluje jejich moc. Když jejich očekávání nenaplníš, ohrožuje je, a tak to použijí jako výmluvu, aby tě mohli zničit. A teď mají mě jako rukojmí, které lze použít proti tobě."

"Sakra."

"Klidně si můžeš nadávat, jak chceš." Iris se natáhla ke šňůře zvonce. Ozvalo se vzdálené cinkání. "Dáš si se mnou oběd? Vůbec bych se nedivila, kdyby tě to všechno připravilo o chuť k jídlu..."

Miriam propadla na zpáteční cestě do svého vězení depresi. Sedátko v nosítkách jí nyní připadalo jako mikrokosmos jejího života, uzavřené v tmavém a klaustrofobickém prostoru, se stěnami tisknoucimi se k ní ze všech stran stále těsněji, nutily ji k nedobrovolnému přizpůsobení. Když byla velmi mladá, snila někdy o tom, že má někde dlouho ztracenou rodinu, hrála vysněnou hlavní roli ve smyšlené hře s názvem Ve skutečnosti jsem princezna, ale při narození mě zaměnili za dítě prostého původu. Nikdy si ale nepředstavovala, že bude zavřená v kůži vyložené krabici, která byla cítit starým potem a potpourri, a že bude mít omezenou svobodu a upřenou nezávislost. Nikdy, ani jako dítě, ji nenapadlo, že jakmile lidé jednou rozhodnou, že budete princeznou nebo hraběnkou, rázem přestanete vlastnit svůj život, ba dokonce své tělo. Musím s někým mluvit, uvědomila si. S někým jiným než Iris, která byla nyní ve stejné šlamastyce jako ona. Jinak se z toho zblázním.

Její pozornosti neuniklo, že ani v jednom z pokojů, do kterých měla přístup, nejsou žádné ostré předměty.

Když ji pustili na obezděném nádvoří z nosítek, zvedla zrak k obloze nad strážnicí. Vzduch byl dusný a vlhký a oblaka měla výrazné nažloutlé zabarvení: nad městem visela jako pokrývka hrozba bouře. "Raději byste měla jít dovnitř," řekl Fretka v ojedinělém projevu starostlivosti. Nebo ji možná jen chtěl dostat pod střechu a zavolat k ní strážného, aby si sám mohl jít odpočinout.

"Dobře." Miriam unaveně vystoupila po schodech do svých komnat, zbavená energie i optimismu.

"Milostpaní!" Dveře se za ní s žuchnutím zavřely a Miriam vzhlédla. "Ach! Vypadáte tak smutně! Není vám dobře? Co se stalo?"

Byla to Kara, její mladá a naivní dvorní dáma. Miriam se podařilo znaveně usmát. "Je to dlouhý příběh," řekla. Pozvolna si uvědomila, že na Kaře je cosi divného. "Hej, co se ti to stalo s vlasy?" Kara je nosila dlouhé, splývající dolů po zádech; nyní je měla vyčesané do složitého spletnce na vrcholku hlavy. A měla na sobě tradiční oděv, třebaže tak ráda nosila importovanou americkou módu.

"Líbí se vám to? To je na svatbu."

"Ach tak. A na čí?"

"Na moji. Zítra se vdávám." Kara se dala do pláče - ne šťastného, ale tichého zoufalého vzlykání.

"Cože?" Další věcí, kterou Miriam věděla, bylo, že Karu objímá, zatímco mladší žena se chvěla a vzlykala, obličej zabořený do Miriamina ramene. "No tak, uklidni se, klidně mi můžeš všechno povědět." Jemně usměrnila Karu k sedátku pod oknem. Rozhlédla se kolem, ujistila se, že nablízku není žádné služebnictvo. "Budeš mi muset prozradit, jak se ti podařilo přesvědčit je, aby tě sem pustili. Sakra, budeš mi muset povědět, jak jsi mě tu našla. Ale ne teď. Tak už se konečně uklidni. Pověz mi o té svatbě."

To ale jen spustilo další Karin záchvat pláče. Miriam zaskřípala zuby. Proč já? Proč teď? Odpověď na první otázku byla nasnadě: hned jak se poprvé setkala s Karou, nevědomky pasovala samu sebe do modelové role dospělé ženy. Ovšem druhá otázka -

"Můj otec - poté, co jste minulý týden zmizela - si mne nechal naléhavě zavolat. Já vím, že ten sňatek nebyl jeho nápad, protože když jsme spolu mluvili posledně, říkal, že bychom snad měli počkat do příštího léta, ale teď mi řekl, že si to rozmyslel a že za týden od nynějška bych měla být provdána do spřízněnosti. Zdálo se, že je tím docela potěšen, dokud jsem nezačala protestovat, jenže on mi řekl, že prý jste mu napsala, že už mne u sebe nechcete a že bych si měla nalézt nový domov! Nemohla jsem tomu uvěřit! Povězte mi, moje paní, že to není pravda?"

"Ne, není to pravda," ujistila ji Miriam, která ji hladila po vlasech. "Uklidni se. Vůbec jsem tvému otci nepsala." Ačkoli bych se vsadila, že to udělal někdo jiný. "Není to nějak náhlé? Chci říct, nevyžadují si takovéhle věci určité přípravy? A mimochodem, kdo je ten šťastlivec?" Nescházela ses tajně s nějakým chlapcem, že ne? chtěla se zeptat, ale to by bylo za současného stavu Kariny myslí poněkud neomalené.

"Je to náhlé." Kara ještě chvíli vzlykala na jejím rameni. "Nikdy jsem se s tím mužem nesetkala," zakvílela tiše.

"Cože, nikdy?"

"Ne, nikdy!" Miriam přiměla samu sebe uvolnit své sevření, zatímco Kara pokračovala. "Jmenuje se Ralph ven Wu, je to druhý syn Pauluse ven Wu, o deset let starší než já a v životě jsem se s ním nesetkala. Co když ho budu nesnášet? Všechno je to jen o penězích. Babička říká, že si nemám dělat starosti, že časem se všechno poddá -"

"Tvoje babička s tebou mluvila?"

"Ano, babička Elise je opravdu laskavá a říká, že to je čestný rytíř dobrých mravů, kterého znala již jako malého chlapce, a prý je ctěný a vážený a postará se o moje blaho - jenže je strašně starý! Je mu skoro třicet. A já se bojím, tolik se bojím -" Dolní ret se jí opět chvěl. "Babička říká, že všechno bude v pořádku, ale já nevím. A svatba se má konat už zítra, v chrámu Naší Paní mrtvých, a já chci, abyste přišla také. Budete tam?" Držela se Miriam jako tonoucí záchranného člunu.

"Neřekla jsi mi, jak jsi mne našla," pobídla ji Miriam nenuceně.

"Och, poslala jsem petici baronu Henrykovi! Řekl, že přebývá zde a že vás mohu navštívit, když chci. Dokonce sám řekl, že bych vás měla pozvat na svou svatbu. Přijdete? Prosím?"

Ach, takže takhle to je. Ta zpráva nemohla být jasnější. A Miriam neměla pochyb o tom, že to je zpráva a že ona je jejím zamýšleným příjemcem. Vyhledla z okna, natočila hlavu stranou, aby Kara neviděla její výraz. "Přijdu, když mě tam pustí," řekla, a překvapila přitom samu sebe mírností svého tónu.

"Samozřejmě že vás pustí!" zvolala Kara nadšeně. "Proč by neměli? Máte snad nějaké problémy, paní?"

"Dalo by se to tak říci!" Miriam se nad tím na okamžik zamyslela. "Ale pravděpodobně nejsou horší než ty tvoje."

Potom se Erasmus Burgeson vždycky divil, jak to, že to neviděl přicházet.

Byl vlahý večer a on seděl na otevřené horní plošině tramvaje, která s rachotem ujížděla směrem k hotelu dole ve městě, kde se měl setkat se svou spojkou. Zhluboka dýchal, těšil se ze slabého kouřového pachu ve vzduchu, teď když jej přestaly trápit bolavé staré plíce. Kam se asi poděla Miriam, pomyslel si bezděčně, když rozevřel a zase zavřel svůj plátek ranních novin. S tou svojí poslední návštěvou a lahvičkami se zázračnými pilulkami podstatně změnila jeho život. Pravděpodobně je někde pryč, zapletená do podivných nových dobrodružství v exotických světech mnohem vyspělejších, než je tento, pomyslel si. Někde v demokracii, na místě, kde vládne vůle lidu a ne vrtochy krátkozrakého tyрана. Povzdechl si a soustředil se na stránky se zprávami ze zahraničí.

Náder si dělá nárok na provincii Péšavár. Se šáhovýmá nenasytným očima pasoucím se na jižních provinciích francouzského Indústánu se situace v Persii očividně zhoršovala. A ten idiot v Novém Londýně samozřejmě není schopen nechat projít něco takového bez povšimnutí: Vláda se nabízí, že zakročí u dvora Svatého Petra. Jako by Francouzi měli naslouchat britským protestům v zájmu megalomaniaka všeobecně považovaného za jednoho z patolízalů Johna Fredericka... Pruský velvyslanec vyhrává v duelu. No jistě - diplomatická imunita znamenala, že člověk nemusel vycouvat ze souboje, pokud jej mohl prezentovat jako věc cti. Burgeson si odfrkl. Proklatí aristokraté. Zvonec tramvaje zacinkal, jak s rachotem projížděla přes sled výhybek a vjížděla širokým obloukem za roh.

Erasmus úhledně složil noviny a vstal. Cenu chleba to neovlivní, pomyslel si cynicky, když sestupoval po úzkém točitém schodišti v zadní části vozu. Cena chleba se nyní zvýšila o takřka čtyři dvanáctiny oproti jeho ceně v tuto roční dobu vloni, a došlo ke srovnání davu v Texiku, když se ukázalo, že mouka rozdělovaná úřady mezi občany je plesnivá. Tamní magistrát vydal zákaz srovnání a vyslal proti nim kavalerii. Výsledkem bylo čtrnáct mrtvých a takřka šedesát zraněných. Tramvaj zastavila a Erasmus následoval párek mladých hédonistů na dlažbu přeplněné ulice. To místo bývalo vždycky zalidněné, ale dnes večer se lidmi přímo hemžilo. Ve vzduchu bylo cosi neobvyklého. Znovu se zhluboka nadechl. Když mu bolestivě nechřelo v hrudníku při každém nádechu a výdechu, připadal si, jako by byl opět mladý: cítil se živý a plný energie. A noc byla také mladá.

Hotel Cardiff - pojmenovaný po lordu Cardiffovi z Virginie, ne po francouzském provinčním hlavním městě Walesu - byl jasně osvětlený elektrinou. A jeho široké dveře z plaveného skla se otvíraly světu. Nad dlážděním se klenul zelenobílý baldachýn a pianista bušil do svého vznosného nástroje, jako by mu šlo o život; mosazí okovaná kladívka vyťukávala rázný vojenský rytmus. Burgeson vešel a zamířil dozadu k baru. Cestou hledal správný box, ale to už mu zamávala ruka, stěží viditelná nad hlavami davu: přikývl a připojil se ke svému spoluspiklenci.

"Pěkný večer," řekl Farnsworth nervózně.

"I vám." Erasmus se podíval do džbánu druhého muže: zjevně pociťoval potřebu onoho nápoje zvaného Holandská kuráž. "Mohu si něco objednat?"

"Určitě - obsluha!" U jejich stolu se zhmotnil číšník. "Máte konopné pivo?" chtěl vědět Farnsworth. "A kapku laudana."

"Já si dám domácí pivo," řekl Erasmus, který se snažil nezvednout obočí. Není na laudanum ještě příliš brzy? Pokud ovšem nebyl Farnsworth kvůli něčemu opravdu rozrušený.

Když číšník odešel, Farnsworth zvedl svůj korbelt a vyprázdnil jej. "Už je to lepší. Omlouvám se, Rudolfe."

Burgeson se napjatě naklonil dopředu. "Za co?"

"Ta zpráva -" Farnsworth bezmocně mávl rukou. "Žádné fotografie pro vás nemám, víte?"

Burgeson se snažil zklidnit svoje uhánějící srdce. Cítil, že má lehkou hlavu, byl mírně zadýchaný: "A to je všechno? Nemáte důvod omlouvat se mi za to, příteli."

Farnsworth zavrtěl hlavou. "Špatné zprávy," zachroptěl.

Objevil se číšník s nápoji. Farnsworth zabořil nos do svého korbeltu. Erasmus, snažící se ovládnout netrpělivost, mezitím pozoroval okolní dav. Byl hlučný, až příliš hlučný, než aby je slyšeli dokonce i jen jejich nejbližší sousedé ve vedlejší boxu, a nikde nebyly patrné známky po informátorech. "Tak co se děje?"

"Princ James je - není to dobré."

"A." Erasmus se mírně uvolnil. Ne že by byl potěšen zprávami o utrpení korunního prince - bez ohledu na to, že se ten osmnáctiletý mladík měl stát tyranem Nové Británie, stále ještě to bylo dítě a nemohlo být zodpovědné za zločiny svého otce. "Tak jak se mu vede?"

"Oficiální prohlášení bude vydáno za dvě hodiny. Do půlnoci musím být zpátky v paláci, abych naplánoval oblečení Jeho Veličenstva na pohřeb."

"Po -" Erasmus se zarazil. "Cože?"

"Ach ano." Farnsworth zasmušile přikývl. "Bude z toho válka, dejte na má slova."

Válka? Erasmus slepě zamžoural. "O čem to mluvíte?"

"Vy to nevíte?" Farnsworth vypadal překvapeně.

"Celé odpoledne jsem proseděl ve vlaku," řekl Erasmus. "Stalo se něco?" Něco víc než umírající nemocný chlapec?

"Dopadli jednoho z vrahů," řekl Farnsworth napjatě. "Z Osmanské říše." Uslazeně hleděl na Burgesonův nechápavý výraz. "Princ James byl dnes po obědě zavražděn. Střelili ho do hrudi z budovy naproti Františkánskému paláci. Bylo to spiknutí? Bomby vrhající cizinci na našem území, šířící hrůzu a podněcující strach? Námořní rozvědky tvrdí, že to je vzkaz pro Jeho Veličenstvo. Krize v Perském zálivu. Sir Roderick doporučuje Jeho Veličenstvu výnos o ztrátě občanských práv, podle kterého budou zajištěny všechny osmanské subjekty přebývající zde, dokud se situace nevyřeší."

Burgeson na něj hleděl. "Vy žertujete."

Farnsworth zavrtěl hlavou. "Jako by se rozevřelo peklo samo, sedmá pečeť se rozlomila, a já se velmi obávám, že se budeme koupat v krvi deseti milionů beránek - povolaných do války zahájené coby manévru k odvedení pozornosti od prázdných sýpek v provinciích, což je záležitost, která velmi zaměstnávala ministerského předsedu po několik uplynulých týdnů." Popadl Burgesona za ruku. "Musíte něco udělat! Přimějte svoje přátele, ať naslouchají! Tato vnější hrozba nás má rozptýlit a zmást! Je to ten nejstarší trik, co existuje. Krátká úspěšná válka, aby se mohli zahalit do vlajkoslávy a ospravedlnit volání po úspornosti a utahování opasek, aby odvedli pozornost od prázdných pokladnic a dodali záminku k vydání válečných dluhopisů. Jenže tentokrát víme, že žabožrouti mají početné vojsko. A máme je i my. Tudíž to bude neobvykle krutá válka. A samozřejmě si došlápnou na opozičníky a buřiče. Nastolí tady francouzskou vládu, když jim dáte šanci." Francouzská vláda - hromadná justice, stanné právo vévody du Muscovy. Stolypinova kravata jako odpověď na všechny argumenty, jak to stálo v té podivné dějepisné knize z jiného světa, kterou nám dala Miriam. Erasmus cítil, jak mu vzadu na krku vyrazil studený pot.

"Neprodleně jim to sdělím," řekl a měl se k odchodu.

"Vaše pití -"

"Dopijte to za mě. Zdá se, že to potřebujete víc než já. Já mám teď práci."

"Hodně štěstí."

Erasmus se vnořil do davu vzrušených, divoce gestikulujících mužů plnících bar a prodíral se mezi nimi ven. Pouliční prodáváč nabízel poslední výtisky z večerního vydání: uchvátil jeden výtisk a zahleděl se na titulky. ARABSKÝ TEROR vyřvávaly titulky ve stylizovaném krvavě rudém písmu nad rytinou mladého prince ležícího s otevřenými očima na zemi. "Sakra." Erasmus se rozhlédl kolem, pátral po taxíku. Budu muset uvědomit lady Bishopovou, pomyslel si, a Železného Johna. Zjistit, co hodlá ohledně této situace udělat ústřední výbor. Zarazila jej další myšlenka. Musím mluvit s Miriam, ona ví o jiných světech, vyspělejších, než je tento. Jsou tam republiky, musejí mít korpuskulární zbraně - co asi o nich ví? U obrubníku zastavil taxík a Erasmus nastoupil. Snad bychom mohli dosáhnout lepší vyjednávací pozice, kdyby mělo hnutí nějakou...

13. ÚTĚK

Mike si uvědomil, že je něco špatně, v okamžiku, kdy prošel kontrolním stanovištěm ve třináctém patře a našel tam Petea Garfinkla a plukovníka Smitha, kteří na něj čekali s mužem v modré uniformě v pozadí. Strážný měl zbraň a snažil se dívat šesti různými směry najednou. To Mika znepokojilo. Ozbrojené strážce byly u FTO běžnou skutečností, ovšem nervózní strážní byli něco docela jiného. "Co se děje?" zeptal se. "Máme problém," odpověděl Smith.

"Matt si vyšel před dvěma hodinami na procházku," řekl Pete, nervózně si pohrávající se svojí složkou s dokumenty.

"Vyšel si na -?"

"Dolů expresním výtahem z třiatřicátého poschodí, nebo to tak aspoň vypadá," dodal Smith. "Třebaže neexistuje žádný důkaz, že by skutečně byl v kabině výtahu, kromě čipů RFID ukrytých v jeho spodním prádle. Které na sobě už nemá. A ve třiatřicátém patře chybí okno. Promluvíme si o tom?"

Šli nahoru do nově instalované trezorové místnosti na devatenáctém podlaží, kde je Smith vpustil dovnitř. Pak se navzájem prověřili a zamkli dveře. Muž v modré uniformě čekal venku, což bylo pro Mika úlevou - třebaže jen dočasnou. "Víme, kam šel?" zeptal se, jakmile se usadili kolem průhledného konferenčního stolu.

"Nevíme vůbec nic." Smith naklonil hlavu směrem k Peteovi.

"Dr. James po nás hodí cihlu velikosti Světového obchodního centra, jakmile to zjistí, což se" - pohlédl na svoje náramkové hodinky - "stane za zhruba třicet minut, takže je důležité, abychom zpívali ze stejné modlitební knížky, jakmile se tu objeví. Pokud ovšem do té doby našeho uprchlíka nenajdeme." Plukovník se bez humoru usmál. "Takže. Hezky od začátku. Jak byste charakterizoval stav mysli klienta Nula, když jste s ním hovořil naposledy?" Já tady nejsem ve světle reflektorů, uvědomil si Mike s nesmírným pocitem vinou podbarvené úlevy - protože to znamenalo, že to schytá někdo jiný. "Abych pravdu řekl, připadal mi naprosto normální. Mírně nepokojný, ale to není nic neobvyklého. Nebyl v depresi ani přehnaně nervózní, neměl sebevražedné myšlenky, pokud vám jde o tohle. Proč? Co se stalo?"

Smith zavrtěl hlavou a ukázal na svůj nahrávač hovorů blíž k Mikově straně stolu. "Nejdřív mi to shrňte. Přistupujte k tomu jako k soudní výpovědi. Já vás pak doplním."

"Dobře." Mike si vybavil svoje poslední setkání s Matthiasem. "Mluvil o svém statutu v programu na ochranu svědků, ale -" Mike se zarazil. "Říkáte, že se svezl dolů z dvacátého třetího patra? On byl na dvacátém čtvrtém. S žádným přímým výtahem mezi nimi. Jak by se dostal dolů?" Přes dvě kontrolní stanoviště a čtverý zamčené dveře a pak dolů výtahem s bezpečnostní kamerou a strážným?

"Později," řekl Smith rázně.

"Hmm, rád bych na něco upozornil. Viděl někdo klienta Nula mezi dvacátým čtvrtým a dvacátým třetím patrem? A existuje nějaký důkaz, že opustil budovu některými ze dveří v přízemí?"

Nastalo významné ticho.

"To nevíme," připustil Smith. Jeho oči zabloudily téměř nepostřehnutelně ke dveřím, za kterými stál na stráží muž v modré uniformě se zbraní.

"Ach tak." A sakra, pomyslel si Mike.

"Vsadil bych se, že už mu konečně ruply nervy a prostě utekl," řekl Smith vyrovnaným hlasem. "Poněkud znepokojivou otázkou ale zůstává, jak se mu to povedlo, a taky proč se to rozhodl udělat právě teď. Ale je to šikovný chlapík, tenhle klient Nula. Jen pro případ, že by měl nějakou pomoc zvenčí, přecházíme na plný protokol Rudý kód. Dokud neobjasníme situaci, nikdo nesejde pod desáté poschodí bez ozbrojeného doprovodu."

"I kdyby se mu podařilo obejít strážné, v žádném případě se nemohl úplně vyhnout našemu monitorovacímu systému." Začal pípat Smithův pager. Podíval se na něj a vstal: "Jdu to vyřídit. Za deset minut jsem zpátky." Vzal si nahrávač, vyšel ze dveří a nechal Mika s Petem o samotě v místnosti bez oken, se skleněným nábytkem a potrubím.

"Pomátl se z dlouhého věznění," poznamenal Mike.

Pete se na něj podíval.

"Co neslyším?" zeptal se Mike.

Pete zakašlal. "Po vašem posledním setkání jsem za ním zaskočil. Byl našťvaný - prý jsi mu řekl, že jsi byl odvolán -"

"Erikem, může to potvrdit -"

"Jistě, jenže Matt to tak neviděl, myslel si, že to na něho jen hraješ. Byl rozrušený. A tak, abych ho uklidnil, snažil jsem se z něj tak trochu vytáhnout, proč vůbec přešel k nám. Chci říct, ty jsi s ním pořád dělal jen tu zatracenou gramatiku a on se nudil, víš?"

"Jasně." Mike se opřel v židli a naslouchal.

Pete se rozpovídal. "Vedl docela paranoidní řeči o tom, jak je z hlediska tamních zlých hochů jen druhořadým občanem, protože sám nedokáže provádět ten kouzelný trik se zmizením. Pak mlel cosi o jakési dlouho ztracené příbuzné, která se objevila z ničeho nic a převrátila naruby všechny jeho plány. Zdá se, že vyrostla na této straně plotu, pracovala v Cambridgi jako investigativní novinářka či co. Objevila se čistě náhodou a způsobila, že z Mattova malého červeného vládka upadla kolečka, tím jak čenichala kolem a rozmíchávala svinstvo. A tak se Matt pokusil přemluvit tu ženu Helge, aby se do toho dál nepletla, a ona - na této straně se jmenuje Miriam čísi, to jméno mi připadalo židovské -"

To není možné, pomyslel si Mike. Nemůže jít o stejnou ženu. Ta myšlenka byla příliš nesmyslná, než aby to mohla být pravda. Pete se zarazil. "Co je?" zeptal se. "Nic. Tak co se stalo? Co se pokazilo?"

"Nedala se vydírat - řekl, že nechtěla hrát s jeho míčem -, prý taky objevila další zcela nový svět, kde mají ti hoši z Klanu jakési příbuzné, co je vůbec nemají rádi, a co platili Mattovi za to, aby se staral o jejich zájmy - vždycky to byl tak trochu přeběhlík - a výsledkem je, že to nakonec musel zabalit a utéct. Stále je na ni našťvaný. Sem k nám přišel proto, že si myslel, že ho ochráníme před jeho bývalými spolupracovníky."

"Hmm." Mike přikývl. Miriam - jaké jen měla příjmení? "Co to má společného s jeho útekem?"

"Nu." Pete se tvářil zaraženě. "Prý jsi mu tvrdil cosi, že je teď ve vojenské vazbě. A tak jsem se ho snažil uklidnit, řekl jsem mu, že to ve skutečnosti není tak, jak to zní. Jenže mi na to neskočil. A kolem páté hodiny ráno zmizel. Mám ti k tomu nakreslit schéma?"

"Není třeba," odpověděl Mike s povzdechem. "Já věděl, že ten nápad s vojenskou ostrahou je špatný."

"Přesně tak. Kdo z nás to řekne Smithovi?"

Našli Smitha u kontrolního stanoviště u výtahů B, kde hovořil s jedním ze strážných. Netvářil se příliš nadšeně. "Co tady děláte?" chtěl vědět.

"Mám hypotézu, kterou bych si rád ověřil, pane. Myslím, že Matt je stále někde v budově. Viděl ho někdo odcházet?"

"To právě zjišťuji," odpověděl Smith. Podrážděně se rozhlédl kolem. "Sežene mi..." luskl prsty, pátraje v paměti po jménu - "seržanta Scovilla."

"Pane." Strážný vytáhl vysílačku a začal s někým mluvit.

"Takže." Smith namířil kostnatý prst na Mika. "Vysvětlete mi to."

"Klient Nula není žádný pitomec. Ví, že je v horních podlažích. Rozhodl se, že si vyjde na procházku. Můžeme si být poměrně jistí, že se může pohybovat mezi poschodími, ale není nikde na záznamech z kamer - a nevěřím, že by měl to, co je zapotřebí k tomu, aby přelstil naše senzory -, takže se pravděpodobně někde schoval. Vsadil bych se, že je někde pod falešnou podlahou nebo pod zavěšeným stropem, pravděpodobně na dvacátém třetím podlaží, ale možná taky na dvacátém čtvrtém nebo dvacátém pátém. Zřejmě narazil na bezpečnostní zónu na dvacátém druhém a musel se vrátit. Teď jen čeká na příležitost, kdy bude moci nepozorovaně sjet výtahem a vyklouznout ven."

"Dobře. A teď mi řekněte, proč to dělá. Kam by mohl pravděpodobně jít?"

Mike pohlédl na Petea. "Myslím si, že se pokouší utéct, protože si myslel, že si najde pohodlné místo v závětrí v programu na ochranu svědků a pak dostane novou identitu. Že ho ochráníme před jeho bývalými druhy. Naneštěstí jej doktor James přemístil do vojenské vazby a jemu konečně došlo, že je jen krůček od toho, abychom s ním začali zacházet jako s teroristou. Co se týče toho, kam má namířeno - vsadil bych se, že má někde přichystanou svoji vlastní novou identitu, z doby ještě předtím, než se rozhodl přejít k nám. Nebude sice tak dobrá jako ta, co jsme mu mohli nabídnout my, kdybychom ho nechali v programu na ochranu svědků, ale v každém případě bude rozhodně lepší než tohle přízračné držení ve vazbě."

"Dobře." Strážný podal Smithovi svou vysílačku. "Jacku? Domníváme se, že cíl se stále ukrývá někde v budově, nad bezpečnostní zónou na desátém. Mým prioritním rozkazem je zajistit vstupní zónu a vestibul. Nikdo neopustí budovu, i kdyby do horních pater narazil Boeing: náš cíl se možná pokusí vyprovokovat evakuaci, aby mohl uniknout s davem. Chci, abyste zahájili důkladnou bezpečnostní prohlídku na desátém patře a pokračovali systematicky nahoru, dokud se nedostanete pod střechu. Budete potřebovat baterky, páčidla na podlažní dlaždice a žebříky, protože je třeba zkontrolovat průlezy a stropní prostory, a musíte být ozbrojeni, protože hledaný cíl je nebezpečný. Za jak dlouho můžete akci rozběhnout?" Pár vteřin naslouchal. "Zatraceně, doufal jsem, že jich bude víc. Tak dobře, sežeňte je. Tady Smith, vypínám." Pohlédl zpátky na dva agenty z protidrogového. "Tak jo. Nějaké další návrhy?"

Mike se zhluboka nadechl. "Má pro nás stále cenu, pokud ho dostaneme zpátky?"

"Možná." Smith na něj hleděl. "To záleží na vás, synu."

Čas se zastavil. "Potřebuji pracovat na gramatice," řekl Mike pomalu. "Ovšem po operaci ČISTKA samozřejmě budeme mít víc subjektů, se kterými budeme moci spolupracovat."

Smith natáhl ruku po vysílačce, pozoroval Mikův obličej, zatímco mluvil. "Seržante? Změna plánu. Zrušte prohlídku podlaží, nemyslím, že máme dost lidí, abychom to mohli riskovat, pokud se cíli podaří ozbrojit se... Místo toho chci, abyste byli připraveni provést kód MODROVOUS. Během pár minut promluví. Pokud se uprchlík nevzdá sám, provedeme MODROVOUSE, pak vyvětráme a vykonáme prohlídku."

Pete se tvářil šokovaně. Mike jemně strčil mladšího agenta loktem do žeber, aby upoutal jeho pozornost. "Jdi přinést respiratory," řekl. Smith jen přikývl. "Vy to opravdu uděláte, pane?"

Smith znovu přikývl. "Stejně potřebujeme otestovat bezpečnostní systém."

"Do-dobře." Strážný je nervózně pozoroval, jako by Smithovi najednou vyrostla druhá hlava. Mike se zamračil. "Rád se po ránu nadýchám nervového plynu." Pete se vrátil se zapečetěnými polyetylenovými sáčky obsahujícími dýchací masky a natažené injekční stříkačky s protilátkou.

"To není nervový plyn, je to fentanyl," opravil jej Smith. "Kde je na tomto podlaží amplion?" zeptal se strážného.

Pete se stále tvářil šokovaně. "Fentanyl?"

Mike vypadal nervózně. MODROVOUS bylo to nejkrajnější protiteroristické opatření. Z válců se stlačeným plynem na povel napumpují do klimatizačního zařízení na každém poschodí narkotickou látku. Jistě, existovala na to protilátka, a masky s respiratory měly být spolehlivou ochranou, ovšem při jediné příležitosti, kdy to bylo účelně použito - v Rusku, když skupina čečenských teroristů zajala jako rukojmí návštěvníky divadla -, zahynula více než pětina nezáživých diváků. Plyn a omezené prostory spolu jaksi nešly dohromady.

"Klid, hoši." Smith se tvářil znučeně, pokud vůbec nějak. "Pokud myslíte na tu záležitost v Rusku, zapomeňte na to - neměli respirační masky. Vy jste tady v bezpečí." Vytáhl si k ústům husí krk zabudovaného mikrofonu a zmáčkl červené tlačítko. Jeho hlas se rozlehl chodbami a podlažními, vysílaný skrytými reproduktory. "Matte, vím, že jste tady. Máte pět minut na to, abyste se vzdal. Pokud chcete zůstat naživu, vyjdete odkudkoli, kde se schováváte a jdete k nejbližším výtahům. Zmáčknete tlačítko na desáté poschodí, pak si lehněte na podlahu kabiny s rukama za hlavou. Tohle je jediné varování."

Vypnul mikrofon a otočil se k vysílačce. "Tak jo, slyšel jste mne, seržante. Za patnáct minut po mém znamení provedete kód MODROVOUS na všech podlažích nad desátým patrem. Máte deset minut na to, abyste vykonal rychlou prověrku veškerého personálu a ujistil se, že jsou připraveni. Nezapomeňte na balíčky s protilátkou, hoši. Přepínám."

Smith vyndal ze sáčku dýchací masku. "Na co ještě čekáte?"

"Na dvacátém třetím je rozbité okno," řekl Mike pomalu. "Opravil ho už někdo? A zajistil někdo plošinu k čištění oken?" Zatímco mluvil, rozevíral sáček svého respirátoru, sloupával umělohmotný obal a trhal za červené zapečetěné poutko, kterým aktivoval náplň filtru.

"To snad -" Pete vytřeštil oči.

"Shodli jsme se na tom, že Matt není hloupý. Pravděpodobně mu došlo, že budeme mít v záloze něco jako MODROVOUSE. Možná to okno rozbil proto, že chtěl mít čerstvý vzduch, který by mohl dýchat?" Mike ukázal na nejbližší stěnu budovy. "To mne přimělo zamyslet se. Někdo tady musí čistit okna, že ano? To znamená motorizovanou plošinu, je to tak? Možná přišel na to, že by mohl sjet přímo kolem bezpečnostní zóny, zatímco my se tu budeme snažit, abychom se neudusili?"

"Máte pravdu." Smith se začal znovu natahovat po vysílačce.

"Co kdybychom Pete a já prohlédli dvacáté třetí patro?" zeptal se Mike, který si přetáhl masku přes hlavu. "Máme

respiratory, jsme ozbrojení, můžeme si vzít vysílačku. Ba co víc, možná se nám podaří přesvědčit ho, aby se vzdal. Šlo by to?"

Smith se na okamžik zamyslel. Nakonec přikývl. "Dobrá, máte můj souhlas. Držte se pohromadě, nic zbytečně neriskujte a pamatujte si - já MODROVOUSE neodvolám, jestli vás napadne ze zálohy. Zvlášť pak, pokud se mu podaří zajmout vás jako rukojmí. Rozumíte?"

"Ano." Mike pohlédl na Petea, který přikývl.

Smith pokývl k nabíječce na přepážce kontrolního stanoviště:

"Vezměte si jednu z těchhle, jsou plně nabitě." Vzal si svoji vysílačku. "Seržante, chci, abyste zašel do údržbářských prostor a zjistil, jakým způsobem myjí okna nad desátým podlažím. Jestli je to pomocí venkovního navijecího mechanismu, chci, aby byl zajištěn."

"Tak pojd', " pobídl Mike Petea, hlasem utlumeným maskou.

"Jaký je plán?"

"Chci zkontrolovat podlažní dlaždice tam, kde rozbil to okno. Kde to je?"

"Ve dvacátém třetím patře. U kontrolního stanoviště zaboč doleva, pak se dej první příčnou chodbou kolem služebny. Chceš, abych šel s tebou?"

"Ozbrojený není, že ne?"

"To si nemyslím," odpověděl Pete nejisté.

"Tak dobrá." Mike svěřil zbraň ke svému boku a volnou rukou ukázal na dveře vedoucí k požárnímu schodišti.

"Pojďme."

Schody brali po dvou. Mike brzy zjistil, že dýchat v plynové masce není zrovna snadné. Na podestě ve dvacátém druhém patře se zastavil, lapaje po dechu, opřený o jednotvárné zelené potrubí běžící svisle podél stěny. To není spravedlivé, pomyslel si. "Sakra. Já v téhle věci nejsem schopný běžat." Na nějaké hry na přepadová komanda jsem už starý. Ještě mi není ani šestatřicet a už nedokážu vyběhnout schody v plynové masce. Co se to se mnou děje? Sundal si masku a strčil ji do kapsy saka.

"Jsi si jistý, že to je bezpečné?" zeptal se Pete. Mike si všiml, že ani on na sobě už masku nemá.

"Uslyšíme to, až Smith spustí plynové zásobníky," řekl s jistotou, kterou necítil. "Hlavně nikde neztrat' tu svoji, ano? Tak jo, a teď: jakmile vyjdeme ze schodišťové šachty, já půjdu první, budu krýt podlahu. Ty půjdeš za mnou, budeš krýt strop a moje záda. Zamíříme k tomu oknu, a pokud ho tam nenajdeme, půjdeme ke kontrolnímu stanovišti, kde je mikrofón pro toto podlaží a pokusíme se s ním promluvit. Zapomněl jsem na něco?"

Pete zavrtěl hlavou. "Doufám, že ne."

"V tom případě jdeme." Mike se odlepil od potrubí a vyšel poslední dvě řady schodiště, zastavil se těsně za dveřmi, aby popadl dech, pak je rozrazil a vpadl do chodby za nimi.

Dvacáté třetí patro bylo přízračně vylištěné, jako nějaká výšková Mary Celeste. Běžové kobercové dlaždice, mírně prodřené a zřejmě již hodně dlouho nečištěné, chodby, ze kterých se otvíraly dveře vedoucí do nezařízených kanceláří. Zpod stropních obkladů, z nichž některé byly odbarvené prosakující vodou, vyřázely černé boule bezpečnostních kamer. Jedním z důvodů, proč bylo dvacáté třetí patro prázdné, byla skutečnost, že potřebovalo opravy naléhavěji než zbytek budovy, a sice díky popraskanému potrubí z předchozí zimy. Některé ze světelných panelů sporadicky blikaly. Mike zamířil vzhůru chodbou, opatrně kontroloval jednotlivé dveře, pátral po jakékoli známce lidské přítomnosti. I když si myslíme, že není ozbrojený, neznamená to, že opravdu není, říkal si v duchu, kdykoli pociťoval přílišnou sebejistotu. Zabočil za roh do posledního úseku chodby. Na konci nebyly dveře, jen široký otevřený kancelářský prostor o rozloze téměř tisíc čtverečních stop. V opuštěných skupinkách se tam kupily prázdné psací stoly, židle a police. Po chvíli něco uslyšel, hvízdání větru vanoucího kolem prázdného otvoru v prosklené stěně budovy. Mrazilo jej z toho, i když byl tam dole horký den. Mike se zastavil těsně přede dveřmi a ohlédl se přes rameno na Petea, který napjatě sledoval strop za nimi. "Jdu dovnitř."

"Dobře."

Mike se prosmykl vchodem a otočil se dokola. Rozčarování: v rozích za ním nikdo nečíhal. Co ty psací stoly - přikřčil se, přejel je pohledem v úrovni kotníků. Ne, žádné cizí nohy pod nábytkem nevyčínaly. Nic, ani známka, že by to místo někdo navštívil.

"Není tam?"

"Pššt." Mike se přitiskl zády ke zdi vedle dveří. "Kryj mě odsud." Klouzal podél stěny kolem místnosti. Zbývají tři minuty, pomyslel si. Co když -

Za žádným kusem nábytku se nikdo neskrýval. Žádná z podlažních dlaždic nebyla narušená a stejně tak ani jeden ze stropních panelů. Místnost vypadala opuštěná, až na chybějící část okna. Dvojité prosklené okenní dílce se nedaly snadno rozbít, bylo to tvrzené sklo zasazené a přišroubované do hliníkového rámu.

Matt je musel vyšroubovat a pak z rámu vypáčit. Kolem hravě ševelil větřík, popotahoval za jeho sako, nadzvedával manžety u kalhot. Mike se skrčil pod úroveň oken a pohlédl šikmo vzhůru, nechal oči pozvolna přivyknout jasnému dennímu světlu nad sebou.

Tam. Venku před sklem, stěží viditelný - za jedním z betonových sloupků rámujících tabuli skla - běžel drát. Docela silný, i když proti jasnému dennímu světlu takřka neviditelný. Prozradila ho jen slabá vibrace. Mike se podíval zpátky na Petea, zvedl si prst ke rtům, pokývl mu. Vyjel pohledem podél stěny. Další drát byl na protilehlé straně chybějícího okenního rámu. Mám tě.

Pete se skrčil vedle něho. "Co je?" zašeptal.

"Někde pod námi je plošina k čištění oken. Hádám, že Matt čeká, než spustíme MODROVOUSE. Pak se pokusí vniknout zpátky dovnitř, zatímco si všichni budeme myslet, že už je dole a venku."

"Říkáš to, jako by sis myslel, že jsou tu i jiné možnosti."

"Napadá mě pár dalších, ale Matt není hloupý - ví, že čím je plán složitější, tím pravděpodobněji se může něco zvrtnout. Mohl to sice udělat jako manévr k odvrácení pozornosti, jenže co kdybychom si toho vůbec nevšimli? Ať je to jakkoli, myslím, že je dole pod námi."

"Takže jediné, co musíme udělat, je nějak ho přimět, aby se vrátil zpátky dovnitř."

"Jo. Jenže on chce ven, a - poslouchej, tyhle plošiny jsou samohybné. Pravděpodobně sjel tak nízko, jak jen to šlo, čeká až všichni vyklidí budovu, než rozbije další okno."

"Přesně tak." Pete se napřímil, pistoli v ruce. "Dostanu ho dovnitř." A než ho stačil Mike zastavit, vyklonil se z okna, zbraň namířenou dolů. "Hej -"

Ozvalo se hlasité zaskřípění kovu o kov a kolem okna se mihl šedý stín. Pete zmizel pod ním, zřít se dolů.

"Ježíši!" Mike uskočil dovnitř právě včas, aby spatřil další dráty a košatinovou klec plošiny k čištění oken, kymácející se za sklem s někým uvnitř: pak Matt máchl improvizovaným klackem, který držel v ruce, do okenního panelu, vedle něhož stál Mike, a k Mikovu nesmírnému překvapení vypadlo tvrzené sklo z rámu a zřít se na něho. Potácel se dozadu, pryč od prosklené stěny, ruka mu mrtvěla. Jak se dostal nad nás - nechápal, omámený a zmatený. Pak si uvědomil, že upustil pistoli. To je zlé, pomyslel si, ale to už se mu zvedal žaludek.

Někdo ji od něj odkopl. To není fér. Cítil, jak se mu točí hlava a přepadá jej nevolnost. Okolní svět na okamžik zešedl. Když opět dokázal zaostřit pohled, uvědomil si, že sedí na zemi, opřený zády o psací stůl. A že má něco divného s obličejem - obtížně se mu dýchalo. Dýchací maska. Vzlhl.

Matthias dřepěl na bobku před ním, držel zbraň a tvářil se znuděně. "A, tak už ses probral. Začínal jsem si dělat starosti."

Okenní tabule musely vážit každá třicet nebo čtyřicet liber - silné pláty dvojitého zpevněného laminátu zasazené v hliníkových rámech. Matt musel panel nejdřív vyšroubovat, pak spustil lana pod plošinu na čištění oken, tak aby to vypadalo, že je někde dole, a nakonec vyjel nahoru, aby tam číhal jako pavouk nad svou pastí. Ta zatracená věc ho praštila do hlavy, když ji po něm Matt hodil. Záblesk hněvu: "Tak jako jste si dělal starosti o Petea, když jste provedl ten svůj akrobatický kousek? Společným úsilím jsme mohli na něco přijít -"

"O tom pochybuji." Něco v Mattově tónu způsobilo, že Mikovi přeběhl mráz po zádech.

"Proč to děláte?"

"Protože vaše organizace selhala. Není schopná zajistit mi ochranu. Mohli jste to aspoň zkusit - pokud byste šli po Klanu v rámci policejní operace, tenký bílý vévoda by měl mnohem větší starosti, než aby se zabíral nějakým zmizelým tajemníkem, že ano? Ovšem předat to armádě - to byl špatný nápad. Já do Camp X-ray nepojedu, Michaeli."

"Nikdo neřekl, že tam půjdete." Mike se pokusil nadzvednout se proti stolu, ale narůstající pocit nevolnosti mu v tom zabránil.

"A teď odsud odejdu. Na tvých nohou." Mike se zhluboka nadechl, snažil se ignorovat zvedající se žaludek. "Co ode mě chcete?" Matt se bez humoru usmál. "Chci, abys mě snesl dolů po schodech. Pak spolu nastoupíme do auta a odjedeme někam, kde se postarám, abys mě ztratil."

"Sám dobře víte, že to není možné."

Matt pokrčil rameny. "Mně je jedno, jestli je to možné nebo ne, prostě se to tak stane. Hledat pomoc u vaší vlády byla chyba. Odcházím do utajení."

Mike se znovu zhluboka nadechl. Žaludek se mu stáhl v křeči: čekal, až nevolnost pomine, snažil se silou vůle odstranit rozmazané vidění a bušení ve spáncích. "Proč? Čeho tím chcete dosáhnout?"

"Odplaty. Proti té mrše."

"Proti komu?"

Mike musel vypadat naprosto nechápavě, protože Matt zvrátil hlavu dozadu a dal se do smíchu, hlubokého břišního smíchu, který by poskytl Mikovi vhodnou příležitost k tomu, aby ho uhořel, pokud by byl ve stavu, kdy by se mohl hýbat. "Stínové královně." Matt se přestal smát. "V každém případě odcházíme."

"Oni vás nenechají odejít," namítl Mike unaveně.

"Chceš se vsadit? Pamatuješ na ten vzorek kovu, co jsem ti dal, z vévodových soukromých zásob?"

Ingot plutonia. Mike viděl, jak se to blíží, jako řidič, kterému v noci zhasl motor na železničním přejezdu, hledící do světél řítícího se nákladního vlaku. Unaveně zamžoural, snažil se zaostřit rozmazané vidění. "Co, ten, ten -"

"Jsou to takové malé šikovné mašinky," vysvětloval Matthias. "Výbušné zařízení vyrobené z toho vašeho zázračného kovu. Otec současného vévody vám jich před třemi desítkami let pár ukradl. Já mám k těm zásobám klíč. Máme je uschované v tajných skladištích po celých Spojených státech. Berte to jako nejzazší odstrašující prostředek Klanu, jestli chcete: během sedmdesátých let, když se bojovala občanská válka, byli mnohem paranoidnější. Ta aktivní je napojená na časový spínač, který je nastavený na velmi dlouhý interval, ovšem jestli dojde baterie, exploduje to. Baterie vystačí na rok. Když jsem k vám před pár měsíci přišel, myslel jsem si, že mě pustíte včas, abych ji mohl resetovat, a všechno by bylo v pořádku. Taková malá pojistka proti vašim úmyslům, nic víc. Jenže teď -" vypadal podrážděně - "jste mi neponechali žádnou alternativu."

"Och, Ježíši." Mike na něj hleděl. "Řekněte, že jste to neudělal."

Matt zavrtěl hlavou. "Jenže jsem to udělal. Anebo přinejmenším nemůžete dokázat, že jsem to neudělal. Takže, jak jistě chápeš, jakmile budeš schopný vstát, sejdem dolů a promluvíme s tvým šéfem, ano? Vysvětlíš mu, že mě musíš někam odvézt. A pak spolu ty a já odjedeme a ztratíme se, jenže předtím, než se navždycky ztratím já, budeš mým rukojmím, a počkáš tam s tím zařízením, dokud nebude moci být zneškodněno, a pak budeme všichni šťastní a nikomu se nic nestane. Ano?"

"Povíte mi, kde to je?" chtěl vědět Mike.

"Samozřejmě." Matt se usmál jako žralok. "Vím, kde jsou i ostatní. Zatím nejsou aktivní - když mě nebudete sledovat, nebudu je vůbec muset použít, že ne?"

Před Mikovým nosem se vznášely tři podoby satanicky se šklebícího Matta: vlasy vzadu na krku se mu zježily pod vrstvičkou studeného potu. Je mi čím dál hůř, uvědomil si. Pravděpodobně mám otřes mozku. Představa, že Klan rozmístil atomové bomby v uzamčených skladištích po celých Spojených státech, byla jako zápletka z velice špatného thrilleru - jako kdyby si někdo před 11. zářím myslel, že by mohli islámští teroristé narazit s unesenými dopravními letadly do Světového obchodního centra. Ach, Ježíši, musím to někomu říct. "Je mi zle."

"Já vím" Matt na něj hleděl. "Tvoje zornice mají odlišnou velikost. Teď se postav. Hlavně nesmíš usnout." Matt se napřímil, udělal krok dozadu. Mike se odstrčil od desky za sebou a zvedl se, opilecky vrávoraje. "K výtahům," řekl Matt a namířil na Mika jeho vlastní ukradenou zbraň.

Na co jsem zapomněl? podivil se Mike omámeně. Klopýtal ke dveřím. Je mi zle...

"Nejdřív výtah. Je tam telefon, že ano?"

"Mmmm." Žaludek se mu zvedl: zoufale se snažil nezvracet.

"Jdeme."

Mike vrávoral chodbou. Byl si jistý, že na něco zapomněl, na něco důležitého, co měl na mysli předtím, než Matt rozptýlil jeho pozornost, než na něm přistála tabule tvrzeného skla a než Matt přišel se svým strašlivým tvrzením o atomové bombě. Matt za sebou zavřel dveře místnosti s poškozenými okny, bezděčný otrok zvyku. Mike se opřel o zeď, hlavu sklopenou.

"Co je?" zeptal se Matt, který se zastavil.

"Necítím se dobře -" Co se teď stane? Mike měl neodbytný pocit, že to má rovnou na špičce jazyka. Pak se mu zvedl žaludek.

Matt udělal krok dozadu, stál teď mezi Mikem a jádrem výtahu. Znechuceně zamžoural. "Tak co je?"

"Budu -" Mike tu větu nikdy nedokončil. Jako by jej sevřela pod žebry obří pěst a zakroutila jím, proměnila jeho hrdlo v požární stříkačku. Zlomil se vpůli, vyprázdnil vnitřnosti na koberec a vysoko na protější stěnu.

Matt zkrivil tvář odporem. "Takto mi nejsi nijak užitečný. Počkej tady." Vedlejší dveře vedly na toaletu. "Přinesu nějaké ručníky -"

Mike slyšel v uších zvonění a sykot. Vnitřnosti se mu přestaly zvedat, ale cítil se nevysvětlitelně unavený. Na co jsem zapomněl? ptal se sám sebe, když se posadil a opřel se o zeď. Ach, tamto. Už je určité čas. Za pár minut si může znovu nasadit masku... Jen rychlé zdřímnutí... Téměř proti své vůli cítil, jak jeho ruka šmátrá po respirátoru, vytahuje jej z vnitřní kapsy. Jeho vlastní ruce mu připadaly neuvěřitelně horké, ale nebolely ho - bylo to jako ta nejlepší, nejbáječnější horká koupel, jakou kdy zažil, a všechno teplo se soustředilo do konečků prstů. Chtěl, aby to nikdy nepřestalo. Jenže to bylo v pořádku: podařilo se mu zvednout masku a ohnout se vpůli, sklonit hlavu tak nízko, aby na ni dosáhl a nadechnout se přes filtr. Říkám si, jestli Matt slyšel Erikovo hlášení? pomyslel si omámeně. Pokud byl v tu dobu z vnější strany budovy...

Když ho našli o dvacet minut později, stále dýchal přes respirátor. Naložili ho na nosítka a odvezli v sanitce s kvílející sirénou a blikajícím majáčkem do nemocnice. Ovšem trvalo jim dalších deset minut, než našli Matthiase - a to již bylo celých pět minut příliš pozdě na to, aby se ho mohli zeptat, zda jenom blfoval.

14. ULTIMÁTUM

Miriam zjistila, že ač je to k nevíře, nebyla dosud během měsíců strávených v Gruinmarktu přítomna na žádné svatbě mezi příslušníky významných rodin. Ráno po bezesné noci honila svoje služebné, aby jí pomohly do šatů, které vybrala Kara z její garderoby, pak netrpělivě čekala a poťukávala špičkou nohy, zatímco Fretka sháněl uzavřená sedačková nosítka.

Další únavná, rozkymácená Magical mystery tour: další úpravný panský dům s obezděným nádvořím, někde jinde ve městě. Miriam narovnála záda, zatímco Fretka a jeho strážní čekali. "Tudy," naznačil a pokývl k úzkému průchodu.

"Počkáte vzadu, za dřevěnou zástěnou. Během obřadu nepromluvíte jediné slovo. Dívejte se, ale do ničeho nezasahujte, jinak se vaše situace ještě zhorší. Vyzvednu si vás po recepci."

"Zhorší?" zeptala se - řečnický, protože měla velmi dobrou představu, co to znamená. "Dobře." Zvedla nos do vzduchu a vykročila do chodby, jako by její strážní neexistovali, jako by sem přišla o své vlastní vůli a jako by se jednalo o šťastnou událost.

Průchod vedl k malé kapli situované blízko zadní části budovy, nejstarší části celé stavby. Stěny tam byly z neomítnutého kamene, dřevěné trámy zčernalé stářím. Překvapilo ji, jak je malá, stěží větší než její vlastní přijímací pokoj. Druhým překvapením pro ni byl oltář a barevně pomalované sochy za ním.

Považovala je za světce, třebaže ikonografie jaksi nesouhlasila - nebyla tam žádná svatá trojice, jen matoucí rodinný strom hašteřících se autorit, nebeská byrokracie zodpovídající za vše od narození, sňatků a úmrtí k prosazování práva, odvodům daní a posmrtnému životu. Kmeny, jež byly potomky přistěhovaleckých Norů, kteří se v tomto světě usadili na východním pobřeží Severní Ameriky, přijaly za svou církev římskou, jenže církev římská zde nepřijala křesťanství ani judaismus ani cokoli jiného, byť jen vzdáleně monoteistického. Církev zde byla formálně odsouhlaseným produktem staršího římského panteonu, jehož dozvuky přežívaly v katolické hierarchii svatých, jen jména a role bohů byly aktualizovány pro novější použití různorodostí norských dodatků. Ovšem žádní krvaví orlové, pomyslela si Miriam, zatímco kráčela podél lavic pro muže, aby zaujala místo za dřevěnou mřížovanou zástěnou vzadu, za ženami ze dvou rodin.

Bylo tam přítomno jen asi deset žen a dvakrát tolik mužů: většinou to byli sluhové a tělesní strážci, jak se Miriam aspoň zdálo. Když vešla, otočilo se pár hlav, včetně impozantně vyhlížející dámy. "Wer ind'she?"

"Promiňte, já Helge. Kara mne požádat, abych já přišla," podařilo se jí říci lámanou hoch-sprache.

"Ach tak." Žena se zamračila. Nebyla o moc starší než Miriam, ale její postoj a zjevná úcta, kterou jí prokazovali ostatní, vypovídaly, že je to někdo významný. A byla tam rodinná podoba. Matka? Teta? Miriam sklonila hlavu. Zamračení se vytratilo. "Já jsem... potěšení? Že vy... tady," řekla žena anglicky se silným přízvukem. "Jsem hraběnka Frea. Moje dcera..." Pokrčila rameny, zřejmě dosáhla hranic svých jazykových schopností, a tak jen zamumlala cosi omluvně znějícího v hoch-sprache, příliš rychle, než aby jí Miriam rozuměla.

Miriam se usmála a přikývla. Některé z mladších žen si mezi sebou šeptaly, ale jedna z nich se posunula stranou a pokynula jí. Místo vzadu. Ano, dobře. Miriam se v tichosti posadila, rozčilená, že její znalost řeči nestačí k tomu, aby pochopila, zda je ignorována či poctěna. Jsem až příliš závislá na Kaře. A taky na Brill, dodala v duchu. Ať už je kdekoli. S Brill to vždycky bylo mnohem snazší než s Karou.

Dostavil se další hlouček žen a na obou stranách následovalo množství úklon, pokyvování a libání na tváře: stará paní se svými dcerami, oběma staršími než Karina matka Frea - a jejich doprovodem. Krátké představení: Miriam jen skláněla hlavu a byla docela šťastná, že ji ignorují. Vpředu začal pár kněží v podivných rouchách recitovat v čemsi, co by tady mohlo být zmutovaným dialektem latiny, profiltrovaným skrze množství generací obyvatel kolonií hovořících hoch-sprache. Mladý hoch mával kadidelnicí, chrlil vonné výpary přes oltář, zatímco kněží pokračovali. Miriaminu neznalému oku (vychovala ji matka a agnostický židovský otec a návštěvy kostela nebyly v jejich rodině na denním pořádku) to připadalo tak trochu katolické - dokud se z čehosi na způsob sakristie vzadu nevynořil třetí kněz, svírající v rukou vyplašené bílé kuře a stříbrný nůž. To už byla Miriam vděčná za místo vzadu, kde si nikdo nevšiml, že zavřela oči a neotevřela je, dokud kdákání a chroptění neodeznělo. Ne že by byla přehnaně choulostivá, ale myšlenka chladnokrevného zabití zvířete jako součást náboženského obřadu jí připadala poněkud zvrácená. Z Olžina vyprávění jsem získala dojem, že tohle tu už nedělají, přemítala. Co ještě jsem pochopila špatně?

Po oběti, kterou kněží věnovali Paní domácího pokoje, Pánu domácnosti a směsici dalších stran krbu, které byly smluvně povinovány žehnat rodinným svazkům, jak se aspoň Miriam zdálo, nebo které musely být přinejmenším uctěny, jinak by celý podnik mohl skončit o několik hodin později ostudnou anulací. Před oltář se dostavili dva muži, žádný z nich nijak zvlášť mladý: Freyny oči prodlévaly na tom starším, podle čehož Miriam usoudila, že by se mohlo jednat o příbuzného. Karin otec? Kněz mu kladl celou spoustu otázek, přičemž odpovědi na všechny jako by se scvrkly na pouhé: "Ano, je to moje dcera, kterou vyvádám." Druhý muž trpělivě čekal. Miriam jej kvůli zástěně neviděla moc zřetelně, ale měla dojem, že je mu něco přes třicet, plešatějící, statné postavy. Po boku měl meč. Meč? V kostele? Já téměř lidem zkrátka nerozumím... Nyní bylo na něm, aby odpovídal na otázky. Miriam to znělo jako něco na způsob: "Kolik jsi ochoten zaplatit za dceru tohoto muže?" ale stěží rozuměla jednomu slovu ze čtyř. Mohlo to být cokoli od: "Pojmeš ji za svou manželku a budeš ji milovat a uctívat ji?" k "Dělá to tři libry stříbra a šestnáct koz, a zajisti si, že nebude mít přístup k vínu." Vypytávání se táhlo dál a dál, dokud se Miriam nezačaly klížit oči podivnou směsicí nudy a znepokojení.

Zdálo se, že bylo přece jen dosaženo jistého druhu dohody. Jeden z kněží se otočil a odkráčel do zadní místnosti. O pár vteřin později se objevil znovu, následován mátožně vyhlížející Karou. Nadýchané bílé svatební šaty a závoje se tady zřejmě nenosily, protože Kara na sobě měla bohatý oděv, který se ovšem nijak zřetelně nelišil od toho, co by si na sebe mohla obléknout na jakoukoli jinou veřejnou příležitost. Plešatějící muž s mečem se jí cosi zeptal a ona přikývla: a o okamžik později jim druhý kněz podal číši s jakousi tekutinou. Doufám, že to je víno, pomyslela si Miriam s nedobрым pocitem, když z něj usrkávali. Kuře už nebylo nikde vidět. Nějak si nemyslím, že by se tihle lidé obtěžovali abstrakcemi, jako je transsubstance.

Ženy na lavicích před ní se začaly téměř bezprostředně bavit. "Hotovo," nebo "A je to," pokud jim správně rozuměla. Dvě z mladších dívek (dcery? neteře? služky?) vstaly, a jedna z nich se tiše zahihňala. Vpředu před zástěnou již vstávali muži a hrnuli se bočními dveřmi ven. "Půjдете s námi?" zeptala se stará žena před Miriam, a jí okamžik trvalo, než si uvědomila, že byla oslovena.

"Ano," odpověděla váhavě.

"Dobře." Stará paní se natáhla a popadla Miriam za zápěstí, opírajíc se o něj, když vstávala z dřevěné lavice. "Máte silné kosti," řekla a tiše se zasmála.

"Opravdu?"

"Vaše děti to budou potřebovat." Pustila Miriaminu ruku, lhostejná k jejímu výrazu.

Zdálo se, že jinou možnost nemá. Všichni přítomní se vyhnuli vzhůru po schodech do studené tančírny, kde kolovali sluhové s tácy, udržovali každého dostatečně svlažovaného vínem, a starali se o hladký chod slavnostní události. Miriam skončila opřená zády o zeď, odkud pozorovala hloučky brebentících žen, shluky nadutých mladých mužů, starší hosty cirkulující kolem a hovořící se všemi ostatními. Muži u sebe většinou měli meče, což ji docela překvapilo, protože nikdy předtím něco podobného při žádné společenské příležitosti neviděla - jenže většina z událostí, které navštívila, se odehrávala u královského dvora. Nosit zbraň v přítomnosti panovníka bylo faux pas, za které jste mohli být popraveni. Nebo jsem dosud měla příležitost vidět jen málo z toho, jak to tady ve skutečnosti chodí.

Novomanželé byli usazeni na dvě stoličky na vyvýšeném stupínku a měli mnohem větší poháry než kdokoli jiný.

Miriam se snažila navázat s Karou oční kontakt, ale nevěsta se tolik soustředila na prkna podlahy, že by se musela zřejmě proměnit ve slona, aby upoutala její pozornost. Šťastná událost, vskutku, pomyslela si ironicky a vyprázdnila svou číši. Jak dlouho potrvá, než odsud budu moci vypadnout?

Objevila se před ní ruka svírající láhev a naklonila ji nad její sklenici. "Ještě kapku?"

"Hmm." Miriam překvapeně pohlédla stranou. "Ano, prosím." Táhlo mu na třicetku, pokud mohla říci, a vypadal, jako by měl východoasijské předky, což vedlo k tomu, že vynikal v davu stejnou měrou, jako by měl zelenou kůži a oči na stopkách. Oblečený byl jako většina přítomných, ve volně střížených kalhotách a tunice, ale na rozdíl od ostatních

neměl u pasu meč, ba dokonce ani dýku. "Znám vás?"

"Myslím, že ne." Jeho angličtina měla zvláštní přízvuk, ale nebyl to přízvuk hoch-spräche - bylo na něm cosi povědomého. "Dovolíte, abych se vám představil? Jmenuji se James, jsem druhým synem Anga, z rodiny Lee." Její reakce ho zřejmě pobavila. "Hádám, že jste o mně již slyšela."

"Setkala jsem se s vaším bratrem," řekla, než stačila zarazit samu sebe. "A víte vy, kdo jsem já?"

Přikývl a Miriam ztuhla, pátrajíc v místnosti po Fretce, jeho strážných, komkoli - protože okolnosti, za kterých potkala jeho bratra, byly jakékoli jiné, jen ne přátelské. Ztraceně, kde jsou? Proč teď? Srdce jí bilo jako splašené. Miriam se zhluboka nadechla, připravená vykřiknout o pomoc, ale muž se jen zasmál a šplouchl jí do sklenice víno. "Přesvědčila jste tenkého bílého vévodu, aby nám ho poslal zpátky - živého," řekl Lee. Zvedl k ní svou číši. "Měl bych vám za to poděkovat."

Miriam cítila, jak se jí podlamují kolena úlevou. "Byla to nanejvýš rozumná věc," řekla. Burácení v uších ustávalo. Napila se vína, aby zamaskovala svůj zmatek, a po chvíli se cítila natolik klidná, že se byla schopná zeptat: "Proč jste tady?"

"Tady? Myslíte konkrétně zde při této šťastné události nebo v tomto primitivním městě celkově?" Zdálo se, že její otázka pobavila. "Mám tu čest být rukojmím a zárukou za bezpečný návrat mého bratra a za pokrevní smlouvu mezi našimi rodinami." Bylo to skutečně pobavení nebo jen ironický odstup? Miriam zamžourala: shledala, že Jamese Leea lze odhadnout mimořádně obtížně, ale aspoň si teď dokázala zařadit jeho přízvuk. Leeova rodina se vydala před dvěma stoletími na západní pobřeží. Během tohoto procesu se ztratili, odtržení od Klanu, aby posléze přecházeli jako světochodci do naprosto cizí časové linie Nové Británie, namísto do Spojených států. Jeho akcent byl novobritský - forma americké angličtiny, to jistě, ale taková, která se vyvinula odlišně od rodného jazyka její vlastní domoviny.

"Nikam daleko chodit nemohu." Pokývl k páru nikterak výjimečných chlapíků stojících blízko dveří. "Ale pouštět mě ven, abych mohl do společnosti. Znám Leona." Další pokývnutí, tentokrát směrem k plešatějícímu ženichovi, nyní živě hovořícímu s Kaříným otcem v jeho vyvýšeném křesle na vzdáleném konci místnosti. "Hráváme spolu pravidelně karty, whist, spodka a další hry." Zvedl svou číši. "Takže, na vaše velmi dobré zdraví!"

Miriam zvedla svou vlastní číši: "A na vaše." Zahloubaně jej pozorovala. Byl to docela fešák - a taky mu to myslelo. Což naznačovalo, že byl sice rukojmím, ale mohl by být i něčím víc. Že by zvěd?

"Vy jste tady kvůli ní?" zeptal se Lee s pohledem na stupínek. "Ano," přikývla Miriam. "Byla to moje dvorní dáma. Před tímhle."

"Hmm." Pozoroval zblízka její tvář. "Říkáte to, jako by to pro vás bylo překvapení, moje paní."

"Je." Ztraceně, tolik bych prozrazovat neměla. "Dalo by se říci, že se na můj názor nikdo neptal." Bylo to pravděpodobně vínem na lačný žaludek, jak si uvědomila. A navíc se k ní opět přikrádal starý známý pocit osamělosti. "Slyšel jsem, že jste upadla v nemilost."

Střílel naprázdno, ale jeho hlas zněl téměř soucitně. Miriam se na něj ostře podívala. Hezký neznamená, že mi musí být sympatický, připomněla sama sobě. "Slyšel?"

"Šeptandu." Pokrčil rameny. "Nejsem jediným hostem rodin, který je přivinutý k jejich hrudi se vši laskavou starostlivostí náležející hadovi" - odfrkl si - "a lidé mluví, ať chcete či nechcete. Jedna z těch pomluv hovořila o skandálu mezi vámi a jistým mladíkem z vévodovy kliky, který zahynul před pár měsíci při nehodě, o níž by neměl nikdo mluvit, a vyvolala jste povyk dostačující k tomu, aby probudil chřestící kostlivce v jejich skříních, pokud nezačaly ostatní strany pociťovat potřebu odstranit vás z hrací desky do truhlice s hračkami, pokud mi prominete tuto smíšenou metaforu." Zvedl na ni obočí. "Jsem si jistý, že pravda je jak méně skandalózní, tak dojmavější, než by ji mohl podat kterýkoli z těch klepů."

"Vskutku." Upjatě se usmála a naplnila si ústa vínem. "Ve skutečnosti jsou ty řeči více či méně pravdivé, přinejmenším v hlavních bodech. Těší mne, že jste natolik zdvořilý, že jste nenadnesl ten třetí klep: jednoho dne by možná bylo zajímavé porovnat si poznámky o klimatu v Nové Británii, ovšem zrovna teď mám podezření, že bychom jen zarmoutili naše hlídače."

Nyní bylo na Leeovi, aby se zatvářil nešťastně. "Chci, abyste věděla, že jsem neschvaloval pokusy připravit vás o život," vyhrkl. "Bylo to zbytečné a hloupé a -"

"Ryze tradiční." Miriam dopila své víno a přistrčila k němu číši. "Přesně tak. A vy jste mladý a citlivý a víte, jak by vaši utajení předkové měli řídit rodinu, kdyby nebyli uvízlí v minulosti?"

Obdařil ji ironickým úsměvem, zatímco jim oběma doléval číše. "Přesně tak. Ach, drahá, zdá se, že tato láhev je již prázdná, říkám si, jak se to asi stalo?" Udělal sotva postřehnutelné gesto a hned u nich byl sluha, aby ji vyměnil za novou. Jak to dělá? podivila se Miriam.

"Dovolte mi hádat." Začínal ji svrbět nos, jistý příznak, že má dost, že by si měla dávat pozor na jazyk, jenže právě teď si s nějakou diskretností hlavu nelámala. Právě teď se jí nejvíc ze všechno chtělo rozpustit si vlasy a čert vem následky na druhý den. Kromě toho, Lee byl pohledný a chytrý a dobrý posluchač, což byla v těchto zpátečnických stojatých vodách zřídka kombinace. "Asi jste kolem sebe příliš vířil prach, že vás sem ctěná hlava rodiny poslala, když potřebovala rukojmí na výměnu s Angbardem. Je to tak?"

James Lee si povzddechl. "Opravdu zajímavý styl vyjadřování - a velmi výstižný. Ano, přesně tak to bylo. A vy...?" Miriam se zamračila. "Já sem nezapadám," řekla tiše. "Chtějí mě zavřít do krabice. Víte, tam, odkud pocházím, ženy něco takového netolerují. A žádní z občanů tam nejsou druhořadí, to vůbec ne. Vyrosla jsem v Bostonu, ve Spojených státech. Byla jsem schopná postarat se o sebe. Je to tam naprosto odlišné od světa, který znáte vy: ženy mají volební právo, mohou vlastnit majetek, mají rovnoprávnost, řídí podniky -" Zhluboka se nadechla, cítila, jak ji pozvolna začíná přemáhat temná deprese. "Umíte si představit, jak sem asi zapadám."

"Hmm." Jeho číše byla opět prázdná. Miriam se dívala, jak si ji dolévá. "Mám takový dojem, že budeme oba opilí, než

bude po všem."

"Dalo by se opít i v méně příjemné společnosti," pokrčila Miriam rameny. Z balkonu vzadu nade dveřmi zazněl nesouzvuk strunných nástrojů snažících se sladit, hudebníci s akustickými nástroji se chystali zahrát něco nepříliš nepodobného komornímu baroknímu kusu. "A ráno budeme oba střízliví a Kara bude stále provdaná za muže, kterého až do věřejška neznala." Rozhlédla se kolem a přála si v tu chvíli, aby tam bylo něco, do čeho by si mohla odplivnout, aby se zbavila odporné pachuti v ústech.

"Představuje to pro vás problém?"

"Ani ne problém jako spíš varování." Udělala krok dozadu a opřela se o zeď. Cítila se unavená. "Ti bastardi mne chtějí provdat," slyšela samu sebe vysvětlovat. "Je to zahanbující. Tam, kde jsem vyrostla, takové věci lidem prostě nedělají. Zvlášť pak ne svým dcerám. Jenže matka má své - důvody - a předpokládám, že vévoda má svoje, a já... já jsem se dopustila pár chyb." Pár pěkně stupidních podělaných chyb, pomyslela si zoufale. Mohlo to být horší. Kdybych neměla to štěstí, že jsem privilegovaná bohatá mrcha a navíc vévodova neteř, pravděpodobně by mne zabili, ale oni mě místo toho prostě jen pevně chytli pod krkem a teď mě používají jako pěšáka v té své politické hře v šachy. Achich ouvej. Zvedla si ruku k ústům. Řekla jsem něco z toho nahlas? Lee ji pln účasti pozoroval.

"Mohli bychom spolu utéct," navrhl, třebaže jeho výraz napovídal, že to nemyslí zcela vážně.

"To raději ne," odpověděla s nuceným úsměvem. Jsi milý, ale nejsi Roland. S Rolandem bych utekla bez váhání. Budiž prokletý za to, že se nechal zabít... "Přesto díky za nabídku."

"Rádo se stalo. Pokud je zde něco, co pro vás mohu udělat, stačí o to požádat."

"Och, skvělá by byla třeba kopie rodinného obrazce," řekla a škytla si.

"A to je všechno?" Zavrtěl hlavou. "Ať půjдете v kterémkoli ze tří známých světů kamkoli, stejně by vás nakonec uštvali."

"Tři známé světy?" Její číše byla opět prázdná. Páry se otáčely v pomalých majestátních kruzích po taneční ploše a Miriam si říkala, že by se k nim možná dokázala připojit, jen kdyby byla o maličko střízlivější: na hodinách tance se učila i tento -

"Změňte obrazec, změňte cíl cesty." James pokrčil rameny. "Jakmile jsme to zjistili, dva z našich mladších příbuzných to zkoušeli. Zpočátku je jen několikrát rozbolela hlava a nikam se jim přejít nepodařilo. Při dalším pokusu jeden z nich zmizel, jen aby se vrátil o pár hodin později s příběhem o pustině z ledu. Při třetím pokusu zmizeli oba a od té doby jsou nezvěstní."

Miriam vytřeštila oči. "Vy žertujete!"

Vzal její číši a postavil ji na podlahu vedle své vlastní, u obkladové desky. Pak se znovu napřimil. "Ne."

"Co zjistili?"

Nabídl jí rámě. "Půjдете si zatančit? Lidé pak budou méně klevetit..."

"Jistě." Zavěsila se do nabízené ruky a Lee si ji odvedl na parket. S ohledem na starší tanečníky bylo tempo pomalé a Miriam se dařilo tančit bez přílišného klopýtání. "Jde mi to mizerně. Nedostatečná praxe a navíc jsem opilá."

"Já bych si tím hlavu nelámala." Místnost se otáčela kolem ní.

"V odpověď na vaši otázku - nevíme. Nikdo to neví. Když se ti dva nevrátili, starší další experimenty zakázali."

"Ach tak." Opřela se o něj plnou vahou, jako by ji zmohla sloní tíha deprese opět doléhající na její ramena. Na chvíli ucítila závan čerstvého vzduchu profukující přes mříže její cely - a pak se ukázalo, že to je jen vězeňská klimatizace.

Hudba dohrála, ponechala je na parketu v blízkosti dveří. U kterých čekal Fretka a tvářil se znuděně. "Myslím, že se s vámi budu muset rozloučit," řekla Leeovi.

"Jsem si jistý, že se opět setkáme," řekl s upřímným úsměvem.

Jak se několik dnů proměnilo v týden a večery se prodlužovaly, Miriam začínala pomalu rezignovat na své uvěznění. Co se týkalo žaláře, byl luxusní - množství pokojů, starostliví sluhové, žádný nedostatek základního pohodlí, dokonce i obezděné nádvoří, na které mohla chodit a procházet se tam podle předchozí dohody -, ale postrádal dvě základní věci, které považovala po celý svůj předchozí život za samozřejmé: svobodu a společenský kontakt s lidmi jí rovnými.

Po Karině sňatku jí dělali společnost už jen pečlivě prověřené služebnictvo a Fretka. Sluhové neuměli ani slovo anglicky a Fretka měl pramalé uznání pro jakékoli tlachání. Po určité době začala Miriam zuby a zkoušela mluvit výlučně v hoch-spráche. Třebaže ji pár sluhů považoval za imbecila, kterému je nutno dělat pomyšlení, několik mladších služebných jí odpovídalo, i když opatrně, protože se obávaly případného hněvu urozené dámy. Netrvalo dlouho a Miriam zjistila další nevídanou pravdu: její služebnictvo bylo, jak se zdálo, vybráno na základě své nevědomosti a ovladatelnosti. Všichni měli hrůzu z Fretky, báli se ho, byli rovněž cizinci ve městě (nebo spíš přerostlém městečku) Niejweinu. Byli sem přivedeni ze vzdálených vesnic a městeček, neznali nikoho mimo ten velký dům, ba dokonce ani nebyli schopni jít sami ven.

Zhruba za týden od okamžiku jejího uvěznění dosáhla nuda nesnesitelného vrcholu. "Potřebuji něco ke čtení nebo něco, kam bych si mohla psát," řekla Fretce. "Zblázním se tady nudou, když nebudu mít nic na práci!"

"V tom případě se procvičujte ve vyšívání."

Miriam si dupla. "Na vyšívání jsem nešikovná, chci blok a automatickou tužku. Proč bych nemohla dostat blok? Bojíte se snad, že si budu psát deník, či co?"

Fretka se na ni podíval. Čistil si přitom nehty na rukou zlověstně ostrým nožem. "Blok dostat nemůžete," řekl nevzrušeně. "A přestaňte mě otravovat, nebo vás zbiju."

"Proč ne?"

Něco v jejím výrazu mu poskytlo pauzu k zamyšlení: "Mohla byste se pokusit namalovat zpoměti obrazec," řekl.

"Ach tak." Divoce se zamračila. "Nakolik je podle vás pravděpodobné, že by se mi to podařilo? A není tohle místo

dvojjediné s nějakým v New Yorku?"

"Mohla byste obrazec namalovat špatně," poznamenal.

"A čistě náhodou se zabít, že ano?" Zavrtěla hlavou. "Poslyšte, vám opravdu nezáleží na tom, že mě může deprese dohnat až k sebevraždě? Protože tohle, tohle je -" Na mysl jí přišla fráze senzorická deprivace, jenže to nebyla tak docela pravda. "Tahle prázdnota mne dohání k šílenství. Nevím, či to byl nápad držet mne tady, ale nejsem zvyklá na nečinnost. A na vyšívání tapiserií jsem absolutně levá. A moje služebnictvo jaksi není zrovna vhodné k tomu, abych se s nimi mohla procvičovat v hoch-spráche."

Vstal. "Uvidím, co se dá dělat," řekl. "Teď jděte." Miriam poslechla.

O dva dny později se na jejím prádelníku zhmotnil v kůži vázaný zápisník a pero. V zápisníku byla poznámka:

Nezapomeňte, že jste třicet stop vysoko. Kdykoli sešla ze schodů, aby se prošla po zahradě, Fretka si blok vzal. Ale aspoň nějaký pokrok to byl. Miriam namalovala na první stránku zlomyslně komplikovaný Móbiův prstenec, jen aby odradila Fretku od dalšího slídění, pak zjistila, že je absolutně neschopná cokoli napsat. Měla jsem se naučit těsnopis, pomyslela si s hořkostí. Soukromí, jak se zdálo, bylo závislé na důvěře - a pokud existovala jedna věc, kterou v tyto dny neměla, byla to právě důvěra jejich příbuzných.

Jednoho mlhavého rána, téměř dva týdny po Karině dohodnutém sňatku, se ozvalo zaklepání na dveře jejího přijímacího pokoje. Miriam vzhledla: tohle obvykle znamenalo, že ji chtěl vidět Fretka. Dnes však Fretka vešel po špičkách a postavil se stranou, zatímco dovnitř vstoupili dva drsně vyhlížející muži v oblecích a s tmavými brýlemi na očích - elegance tajné služby - a rychle komnaty prohledali. "Co se děje?" chtěla vědět, ale Fretka ji ignoroval.

Jeden z mužů vyšel ven. O okamžik později se dveře znovu otevřely. Byl to Henryk, ztěžka se opírající o hůl. Fretka pospíchal přinést baronovi čalouněnou stoličku, kterou postavil před Miriamino sedátko v okenním výklenku. Miriam hleděla na Henryka, srdce jí bušilo jako splašené a pociťovala mírnou nevolnost, ale zůstala sedět. Já žebrat nebudu, přesvědčovala samu sebe nejistě. Co po mně ten starý mizera chce?

"Dobré ráno, moje drahá Helge. Doufám, že se ti daří dobře?" Hovořil v hoch-spráche, ale byly to obvyklé fráze, kterým rozuměla.

"Mám se dobře. Děkuji vám," odpověděla váhavě, mračíc se. Já mu nedovolím, aby -

"Dobře." Otočil se k Fretce. "Nechte nás." O třicet sekund později byli sami.

"Co požadu - co chcete?" zeptala se.

"Hmm." Zamyšleně naklonil hlavu na stranu. "Tvůj přízvuk je příšerný." Zřejmě se tvářila nechápavě: zopakoval to v angličtině. "Můžeme pokračovat v tomto jazyce, jestli chceš."

"Dobře." Neochotně přikývla.

"Dnes se koná v letním paláci další soukromá rodinná recepce," spustil Henryk bez jakéhokoli úvodu. "Večeře následovaná tancem. Dovol mi, abych ti vysvětlil, jakou tam budeš mít roli. Bude tam i tvoje matka, stejně jako její nevlastní bratr, vévoda. Dostaví se rovněž Jeho Veličenstvo, královna matka a králův mladší syn. Bude přítomna řada dalších významných hostů, ale tobě se dostalo významné cti být osobním hostem Jeho Veličenstva. Budeš s nimi sedět u vyvýšeného stolu a budeš se chovat s tou nejvyšší obezřetností. To v podstatě znamená: přemýšlej, než otevřeš ústa." Pousmál se. "A nemluv, pokud na tobě nebude řada."

"Hmm." Miriam se zamračila. "Co korunní princ? Ten tam bude taky?"

"Egon?" Henryk vypadal pobaveně. "Ne, proč ten by tam měl být? Myslím, že je někde na lovecké výpravě."

"Ach tak." O jednu věc, kvůli které bych si musela dělat starosti, méně. "To je všechno?"

"Ne docela." Henryk se odmlčel, jako by si nebyl jistý, jak pokračovat. "Už víš, jaké s tebou máme plány," řekl pomalu.

"Jsou zde určitá fakta, která je třeba pochopit. Mladší princ - již ses s ním setkala." Miriam přikývla, potlačila zachvění. Princ patřil do nemocnice s ošetřujícím personálem a speciální omezující dietou. Poškození mozku. "Je trochu zaostalý, ale živá mrtvola to není, Helge. Měla bys k němu mít úctu. Kdyby ho nebyli otrávil -" přes tvář mu přelétl stín.

"Co ode mne očekáváte?"

"Očekávám, že se za něj provdáš a porодиš mu děti." Henryk vypadal utrápeně, že to musel vyslovit. "Nic víc a nic méně, a neočekávám to od tebe pouze já, ale celý Klan. Lze to ovšem udělat i snadnějším způsobem, když budeš chtít. Absolvuj obřad a doktor Hjalmar ti pak pomůže. Nemusíš si dělat starosti, že bys musela spát s imbecilem, pokud z toho máš strach: doktor toho nastudoval o umělému oplodnění víc než dost. Otěhotníš, dostane se ti té nejlepší předporodní péče, kterou ti budeme moci zajistit, a v případě nutnosti tě doktor dostane do půl hodiny do nemocnice na druhé straně. Zdraví tvého dítěte bude záležitostí státní bezpečnosti. Jakmile se jednou staneš matkou dítěte v následnické linii, bude navždy zničen jistý kus papíru. Dvě další děti by byly ještě lepší, ale to ponechám výlučně na rozhodnutí tvém a tvého lékaře - koneckonců přece jen zde hraje svou roli také tvůj věk."

"Hmm." Miriam spolkla svou nelibost. Odplivnout si by asi nebylo moc příhodné gesto, pomyslela si. Hlava se jí točila. Kvůli tomuhle měla vztek už celé týdny, a to až k bodu, kdy rozhořčení a zuřivost již ztratily své bezprostřední ostří.

Nebylo to ani tak pomyšlení na těhotenství - ačkoli si to svoje před více než deseti lety příliš neužíla -, jako spíš představa, že by k němu byla donucena. Pomyšlení, že ženu přimějí porodit někomu proti její vůli dítě, jí bylo veskrze odporné. Nikdy nepatřila mezi ty, kdo se příliš vyžívali v debatách o potratech, ale Henrykovy nestoudné příkazy v ní tyto myšlenky vyvolávaly. Otěhotníš. Hmm. A jak by se líbilo tobě, kdybych ti teď řekla, že ti cizí lidé udělají anální sondu? "Jakou v tom hraje roli vy?" zeptala se, s nadějí, že tím rozptýlí své vražedné myšlenky.

"Já a roli?" Henryk se zdál zaskočen. "Já nemám žádnou roli, drahá. Jenom chci, abys měla šťastné a plodné manželství s druhým následníkem trůnu - a abys neměla žádné problémy. Což bude během těhotenství zajištěno, a poté..." Pátravě se na ni zadíval. "Myslím, že z tebe bude dobrá matka," řekl, "jakmile se jednou smíříš se svou situací."

Ne, pokud mne k tomu doženete vydíráním, pomyslela si. Nemám ráda, když mne někdo do něčeho nutí. "To je jediné řešení, které mi můžete nabídnout?"

"Abych pravdu řekl, tak ano. Je to buď tohle, nebo, nu, nejsme nerozumní. Prostě bys jednoho večera šla spát do své postele a ráno by ses neprobudila. Konec."

Miriam na něj hleděla navzdory burácení v uších. Všechno jako by na okamžik zešedlo. Nakonec jí jakýsi atavistický reflex pohřbený hluboko v páteři připomněl, že musí dýchat, a tak se trhaně nadechla. "Dobře," řekla. "Jen jsem se chtěla ujistit, že to dobře chápu. Provdám se za imbecila, otěhotním, porodím přinejmenším jedno dítě. Nebo řeknu, abyste se šli vycpat a vy mě zabijete. Pochopila jsem to správně?"

"Ne." Henryk ji chvíli zamyšleně pozoroval. "Kéž by tomu tak bylo. Z tvé minulosti naneštěstí vyplývá, že nepříliš dobře snášíš, když jsi k něčemu nucena. Takže je třeba přidavného nátlaku. Buď budeš souhlasit, nebo sebereme tvé matce léky, které potřebuje. Pokud nebudeš spolupracovat, budeš zodpovědná za její smrt. Protože my potřebujeme dědice s královskou krví, který bude jedním z nás, stejně jako potřebujeme tebe, nebo ji, nebo vlastně kohokoli jiného. Teď už rozumíš?"

Než si to Miriam uvědomila, napůl se zvedla ze svého křesla a Henryk měl zvednuté ruce před obličejem v ochranném gestu. Podařilo se jí ovládnout se a zastavit se vteřinu předtím, než ho uhodila. Byla by to chyba, uvědomila si chladně skrze mlhu hněvu. Chtěla mu ublížit, tak hodně, že to pociťovala téměř jako fyzickou potřebu. "Ty zasraný bastarde," vyplivla ze sebe v hoch-spráche. To Olga ji naučila tato slova: bastard tady byla horší nadávka než kurva v angličtině, mnohem horší.

"Kdybys byla muž, požadoval bych za tohle satisfakci." Henryk ji udeřil hřbetem ruky, téměř opovržlivě. Miriam se zapotácela a udělala několik kroků dozadu, dokud se nezarazila o okenní sedátko a neklesla na ně. Henryk se nad ní naklonil: "Jsi dospělá - je načase, aby ses podle toho začala chovat, ty rozmazlený fracku," zasyčel na ni, třesoucí se vzteky. Olízla si rty, ucítila krev. "Máš rodinu. Neseš za ně zodpovědnost. Tohle tvoje bláznivé lpění na nezávislosti jim ublíží - ba co hůř, může je zabít -, pokud si v tom budeš nadále libovat. Je mi z tebe nanic!"

Hluboce oddychoval, ruce zkroucené kolem hlavy své hole. Miriam cítila lepkavé vlhko na horním rtu: krvácela z nosu. Po chvíli udělal Henryk krok dozadu, ztěžka oddychoval.

"Nenávidím vás," řekla tiše. "Tohle vám nikdy nezapomenu."

"Ani to neočekávám." Napřímil se, upravil si krátký plášť. "Popravdě řečeno bys mne zklamala, kdybys to udělala. Jenže já to dělám pro dobro všech. Jakmile královna matka jednou přivedla svého mladšího vnuka do hry... nu, jednoho dne toho budeš vědět dost, abys připustila, že jsem konal správně, třebaže neočekávám, že mi za to někdy poděkuješ." Podíval se k oknu. "Máš dost času, aby ses mohla připravit. Kočár na tebe bude čekat v devět. Je na tobě, zda tam půjdeš dobrovolně, nebo v řetězech."

"Angbard s tímhle plánem souhlasí?" zeptala se. Opravdu by obětoval matku? Svou nevlastní sestru?

Henryk přikývl. Ve tváři mu cuklo. "Nebyl to jeho nápad a nelíbí se mu to, ale věří, že je nezbytné přivést tě k rozumu. A souhlasil s tím, že tohle je jediná hrozba, kterou vezmeš vážně. Preji ti hezký den." Otočil se a zamířil ke dveřím, ponechávaje ji tam hledící za ním s čelistí pokleslou bezmocným hněvem.

ZAČÁTEK PŘELOŽENÉHO PŘEPISU

SPIKLENEC č. 1: "Jsem z nejnovějšího vývoje nanejdvůh znechucen, Sudtmanne."

SPIKLENEC č. 2: "Stejně jako já, Vaše Veličenstvo, stejně jako já."

(Kovové cinknutí)

SPIKLENEC č. 3: (Nesrozumitelné) - "velké starosti?"

SPIKLENEC č. 1: "Ve skutečnosti ne. Další víno." (Pauza) "Tohle je lepší."

(Pauza)

SPIKLENEC č. 2: "Veličenstvo?"

SPIKLENEC č. 1: (Povzdech) "Možná je lépe, když se vás bojí, než když vás milují, jenže udržet si krvavou reputaci něco stojí. A zdá se, že úpis je stále platný, ať je dlužníkem princ či chudáš."

SPIKLENEC č. 3: "Pane? Já ne -"

SPIKLENEC č. 1: "Je slabý. Nechat se takto zahnat do kouta jako nějaká koza! Tohle je plán obchodníků, dejte na má slova: jedovatý had, kterého si hřejeme na hrudích, má v úmyslu dostat dědice na trůn. A on jí nemůže odporovat!"

SPIKLENEC č. 2: "Pane? Váš bratr je přece zajisté zcela nevhodný k tomu, aby -"

SPIKLENEC č. 1: "To ano, jenže jakýkoli jeho fakan by byl něco docela jiného! A pomluvy pokračují."

SPIKLENEC č. 4: "Ty pomluvy nahrávají do rukou vám, pane. Protože čím jsou krvavější, tím větší z vás budou mít strach. A strach je pro moudrého prince platidlem."

SPIKLENEC č. 1: "Ano, jenže mi to nic nepřinese, pokud nebude moje následnictví schváleno radou držitelů pozemků. A landsknee je stále více pod vlivem obchodníků. Desátek z jejich renty by zaplatil čtvrtinu dlužních úpisů, které si můj otec a jeho otec před ním od západu vzali, jenže copak on -"

(Pauza)

(Hluk)

(Nesrozumitelné) - pravidelnost vylučování."

SPIKLENEC č. 2: "Postarám se o to, pane."

SPIKLENEC č. 3: "Pesar z jeřábu. Jsou zde i jiné rafinované pomůcky, které by bylo radno vzít v úvahu."

SPIKLENEC č. 4: "Bylo by to podezřelé. A pamatujte si, dva mohou udržet tajemství, pokud je jeden z nich mrtvý."

SPIKLENEC č. 1: "Už bylo dost schovávání!"

SPIKLENEC č. 2: "Pane?"

SPIKLENEC č. 1: "Máme zde zjevně co do činění s vlastizrádným úmyslem. Popletli cokoli, co ještě zbylo ze zdravého

rozumu mého otce, poštvá ho proti mně, a jakmile si budou jisti následnictvím, nepochybně mne potká příhodná nehoda na lovu. Tohle nemohu dovolit - a nedovolím to. Jakmile jednou vyjde najevo pravda o tom, že obchodníci již nejsou tak silní jako kdysi, říše ve mně rozpozná svého spasitele. A budou se mne bát i bez skrupulí pomluv: opravdově, tak jako by se měli bát svého prince."

SPIKLENEC č. 4: "Přes řeku byla rozmístěna posílená kumpanie Záchranných stráží. Budeme muset jednat rychle."

SPIKLENEC č. 1: "Naopak, oni udělají, co jim já řeknu - či život si myslíš, že by měli bránit? Ha! Mně spíš dělají starosti ti vaši alchymisté a jejich nákladné pokusy. Nebo se jim už podařilo pozabíjet se navzájem?"

SPIKLENEC č. 4: "Naopak. A mají uskladněno dost jemného prachu na to, aby vyhodil do vzduchu celé vlčí hnízdo. Pro dělostřelectvo se sice nehodí, ale..."

SPIKLENEC č. 1: "Použijeme jej jinak. Měj připravenou skupinu spiklenců, kteří jsou odsouzení k popravě - jsem si jistý, že můžeš zorganizovat nějaké svědky, Sudtmanne, strážné, kteří odpřisáhnou, co jim řekneme? A já pak spíše s lítostí než s hněvem odešlu zrádce ve jménu koruny na smrt. Království bude zajištěno proti těm zatraceným obchodníkům přinejmenším po celou další generaci."

SPIKLENEC č. 3: "Jenže váš otec -"

SPIKLENEC č. 1: "V případě nutnosti padne se mnou." (Kovový zvuk) "Je sice možná slabý, ale není hloupý. Jakmile si jednou obchodníci uvědomí, že jsou kostky vrženy, vyhlásí krvavý svár proti koruně. On to bude muset udělat."

Zdůrazňuji, že toto není puč proti koruně, je to puč pro korunu, aby ji bránil proti nepřátelům uvnitř."

SPIKLENEC č. 3: "A nikdo tomu nebude říkat jinak."

SPIKLENEC č. 2: "A jestliže exploze nedopadne podle našeho očekávání?"

SPIKLENEC č. 1: "V tom případě povedu stráž v hrdinském pokusu o záchranu paláce před povstalci, kteří se jej budou chtít zmocnit. Ať žije král!"

SPIKLENEC č. 4: "To znamená, že bych měl dát alchymistům finanční odměnu, pane."

SPIKLENEC č. 1: "Udělej to a ať se nad nimi Nebeský otec po smrti slituje za jejich služby koruně."

KONEC PŘELOŽENÉHO PŘEPISU

15. PRŮNIK

Zotavení z otravy fentanylem bylo poměrně rychlé: bolest se dostavila později. Neustále mu kladli otázky, dokonce i ve chvílích, když byl v sevření halucinací. "Co se stalo? Co říkal?" Jediné, čeho byl Mike schopen, bylo vrtět hlavou a nesouvisle mumlat. Později učinil plné prohlášení. A pak další. U jeho nemocničního lůžka se na jedno dopoledne utábořil celý zatracený výbor, snažili se přesně vyzvědět, co a kdy a jak se vlastně stalo. Mike předpokládal, že jej čeká další důkladné vyšetřování, ale podle toho, jak mluvili, to znělo, jako by chtěli všechno zamést pod koberec a předstírat, že Matt nikdy neexistoval. Možná právě takto přistupovalo Ministerstvo obrany k nevídaným problémům: nebo snad jen nechtěli připustit, že zlikvidovali ochotného přeběhlíka. Později přišla další komise, aby ho vyslechli kvůli Mattovým výhrůžkám s jadernými náložemi, ale když se jich zeptal, jaká opatření v tomto směru podnikli, odbyli ho, že prý to nepotřebuje vědět - z čehož usoudil, že to skutečně neberou na lehkou váhu.

Mikovi na tom nezáleželo. Sám z toho byl venku, oficiálně zraněn při výkonu povinnosti. Ležel v posteli den či dva, otupělý apatií a pocitem viny, v myšlenkách se neustále vracel zpátky, snažil se ignorovat nepříjemné uvědomění, ale nešlo to. Zpackal jsem to. Druhého dne přišla kartička od Nikki, pozvání na Peteův pohřeb. A pak, právě když přecházel od deprese k sebenávisti, vpadl dovnitř Smith. "Jak se cítíte?"

"Lépe." Což byla lež. "Moc dobře nespím."

"Jo, jasně." Smith nasadil soucitný úsměv, který Mikovi připadal strašlivě umělý. "Potřebujeme vás zpátky ve službě." "Cože?"

Smith si přitáhl k Mikově posteli nejbližší židli a posadil se na ni. Mike na něho hleděl, vůbec poprvé si všiml váček pod jeho očima, dvoudenního strniště na bradě. "Rád bych vám poskytl měsíc dovolené, abyste měl na zotavenou tolik času, kolik potřebujete. Bohužel nemohu. My vás v operaci ČISTKA potřebujeme, a to naléhavě. Vaším bezprostředním náhradníkem byl Pete."

"Ach tak." Mike byl chvíli zticha. "Očekával jsem vyšetřování, víte?"

"Byla tu vyšetřovací komise." Smith se naklonil dopředu. "Nemám čas chodit kolem horké kaše, Miku. Máme videozáznam, jak zdroj Zelenorukáv zlikvidoval Petea a zabalil vás jako rukojmí. Získali jsme ho včera. Nikdo vás z toho, co se stalo, neobviňuje: pokud bude někdo obviněn, budu to já, a sice za to, že jsem do toho vás hochy v první řadě poslal. Jenže... Tempo je příliš rychlé, než abychom si teď mohli hrát na vzájemné obviňování -"

Mike pokývl na stolec z druhé strany lůžka: "Pete má zítra pohřeb. Chtěl jsem tam jít."

Smith se tvářil ustaraně. "Sakra, podle našeho plánu byste měl být zítra na ranči v Marylandu - ale ne, počkat, takhle to nebude. Já vás na ten pohřeb dostanu, i kdybych měl porušit pár pravidel. Ovšem pak vás opravdu budu potřebovat zpátky při výkonu povinnosti."

Mike na něj hleděl. "Tak už to vyklopte."

Smith mu pohled oplácel. "Co mám vyklopit?"

"To." Mike si zkrčil ruce na hrudi. "Nějak se mi to nezdá, víte? Co se stalo s vaším profesionálním přístupem? Já myslel, že vy hoši se specializujete na průnik na nepřátelské území. Jste armáda, vydáváte se na exotická místa, setkáváte se se zajímavými lidmi a zabijíte je. Já jsem jen policista. Proč mě tak nutně potřebujete?"

"Vysvětlím vám to." Smith se na chvíli odmlčel. "Víte, vy podle mne velmi přeceňujete, co dokážeme. Jsme velmi dobří v organizování přepadových akcí, to je pravda. A NSA je schopná odposlouchávat každý telefon na planetě, rozluštit takřka každý kód," dodal se stopou pýchy v hlase. "Jenže... už nejsme tak dobří ve zpravodajské službě, tak jak ji vykonávají obyčejní lidé. A je tomu tak od konce studené války, kdy byla ukončena většina programů staré

zpravodajské operativní práce, HUMINT. V Langley nepovýšíte díky tomu, že se naučíte paštúnsky a necháte si šest let mrznout zadek v jeskyni někde ve střední Asii, mezi lidmi, kteří vás během okamžiku umučí k smrti, pokud si domyslí, kdo jste. Ti nejlepší a nejchytřejší jdou do administrativy nebo k elektronické zpravodajské službě. Lidé, kteří dobrovolně odcházejí na vyzvědačské mise a projdou výcvikem, jsou často, neomaleně řečeno, cvoci. Před pár lety jsme museli vyhodit staničního šéfa CIA v Bonnu, věděl jste to? Jednoho z našich špičkových agentů v Německu. Pobíral peníze na platy pro kruh informátorů, jenže se ukázalo, že je členem evangelické církve a ve skutečnosti za ty peníze financoval jakousi církevní misi. V každém případě máte tříměsíční náskok před kýmkoli, koho bychom mohli připravit, aby do toho šel, a jakékoli je vaše osobní mínění o vašich schopnostech, nejste špatný. Vedl jste tajná šetření pro policii a řídil jste informátory - to je kolem devadesáti procent dovedností potřebných u agenta v terénu. Takže místo abychom vytáhli jednoho z našich několika málo kompetentních agentů od jakéhokoli velmi důležitého úkolu, na kterém již pracuje, a pokoušeli se ho naučit hoch-spráche, jsme usoudili, že raději vezmeme vás a poskytneme vám oněch zbývajících deset procent dovedností, které budete potřebovat."

Dlouhá pauza. "Kecy. Co ještě?"

"Co tím myslíte?"

"Vy zatraceně dobře víte, že jsem nespolehlivý. Nejsem přizpůsobivý, stále uvažuji jako polda, třebaže máte pravdu v tom, že se naše práce v mnohém překrývají. Jsem nespolehlivý z profesního hlediska: nemám správné instinkty. A tohle není hollywoodský film, kde jsou choulostivé operace předávány individualistickým outsiderům. Takže. Co jste mi neřekl?"

Smith pokrčil rameny. "Já je upozorňoval, že to prohlédnete," řekl s pohledem ke dveřím. Pak sáhl do kapsy u vesty a vyndal fotografii. "Kdy jste naposledy viděl tuto ženu?"

"Kdo - ach ne. Ona? Co ta má s tímhle společného?" Mikovi vyschlo v ústech.

Smith se na něj zamračil, zjevně rozčilený. "Teď jste to vy, kdo na mě cosi hraje. Prošel jste prověřovacím procesem, víme, jakou barvu mají vaše spodky, hovořili jsme s vaší bývalou manželkou, zkontrolovali jsme záznamy z vašeho domácího telefonu." Mávl fotografií. "Přiznání je dobré pro duši, Miku. Buďte ke mně upřímný a já budu upřímný k vám. Jak dobře znáte tuhle ženu?"

Sakra. Mělo mě napadnout, že to vyšťourají. "Není toho mnoho, co bych mohl říct." Mike se snažil uspořádat svoje rozptýlené myšlenky. "Poznal jsem ji před pár lety. Je to novinářka, dělala tehdy na článku o testování drog pro nějaký fajnový časopis, kde pracovala. Párkrát jsme spolu byli na rande, pak to začalo být vážné." Kolik toho chtějí vědět? Stále to pro něj byla bolavá záležitost. "Ano, spali jsme spolu."

"Miku. Miku." Smith zavrtěl hlavou. "O tohle přece nejde, nejsme žádná východoněmecká Stasi."

"A co jste tedy chtěl vědět?" Mike se na něj mračil. "Je to novinářka, pane. Nic na mě nehrála. Párkrát jsem ji vyzvedl v kanceláři. Neměl jsem ponětí, že by mohla být někým jiným! Dovolte mi připomenout vám, že tehdy jsem netušil o existenci nějakého Klanu. Nikdo z nás to nevěděl. Myslím, že ani ona."

"Já jsem - nechtěl jsem -" Smith se na okamžik tvářil rozpačitě. "Pokračujte. Povězte mi to vlastními slovy."

"Nevyšlo to," řekl Mike pomalu. "Mluvili jsme o tom, že si spolu vyjedeme na dovolenou. Možná že se k sobě dokonce nastěhujeme. Jenže pak ji něco odradilo. Následovala řada hádek - ona je liberálka, chytli jsme se kvůli jakési stupidní záležitosti. A pak -" Zavrtěl hlavou. "Prostě to nevyšlo."

"Jak dlouho víte, že je zapletená s Klanem?"

Mike zavrtěl hlavou. "Nevěděl jsem to. Nebyl jsem si tím jistý." Jenže Pete byl, uvědomil si. A cosi říkal i Matthias - "Poslyšte, mezi námi to skončilo. Před dvěma, třemi lety. Nedošlo mi, že by právě ona mohla být ženou, o které pořád Zelenorukáv mluvil, dokud mi to neřekl přímo do obličeje, a dokonce i tehdy - kolik může existovat novinářek jménem Miriam?"

Smith fotografii odložil a přikývl. "Jak byste charakterizoval svůj vztah k ní?" zeptal se.

"Divoký. A ukončený." Mike se natáhl ke stolku vedle postele a vzal si sklenici vody. "Jestli si myslíte to, co si myslím, že si myslíte, tak to fungovat nebude."

"Možná si nemyslím to, co si myslíte, že si myslím." Smith se náhle zamračil. "Medové pasti byly starým trikem Stasi, a nefungovaly důsledně - za této situace, pokud se něco pokazí, bude cena příliš vysoká. Ovšem můžete potvrdit, že znáte - znal jste - Miriam Becksteinovou, novinářku, naposledy zaměstnanou v redakci listu The Industry Weatherman?"

Mike přikývl.

"Nu, tak tady je to vaše vysvětlení! Už chápete, proč vás potřebujeme?"

Mike unaveně přikývl. "Co mám udělat?"

"Jak už vám řekl doktor James před dvěma týdny, chceme, abyste v Niejweinu zřídil okruh informátorů. To se nezměnilo. Změnilo se to, že teď pro vás máme seznam startovacích bodů. Je to velmi krátký seznam a ona v něm figuruje na prvním místě. Pokud máme pravdu - pokud tam přišla teprve nedávno, vtažená do hry svou dlouho ztracenou rodinou -, mohla by být potenciálním přínosem. Tedy ovšem pokud je uvnitř Klanu: tady nám příliš užitečná není, snad jen s výjimkou, že ji možná také používají jako nosiče."

Mike se v duchu zachvěl, když si představil elektronický obojek kolem krku, do kterého pohřbí svoji tvář. "Kdy?" zeptal se.

"Zhruba víme, kde se nachází královský palác v Niejweinu: poloha odpovídá našemu Queensu. Niejwein není nijak velké město, nebude pro vás těžké dostat se tam ve správném přestrojení a s kvalitním vymyšleným příběhem, podle kterého budete mimochodem vystupovat jako člen Klanu z východního pobřeží. Při podrobném přezkoumání neobstojí, ale podle toho, co víme o Niejweinu, vás nebude nikdo obtěžovat, pokud se budete opravdu snažit hrát to dobře. Jsou totiž dost primitivní. A máme jednu další výhodu, kterou jsem dosud nezmiňoval. Minulý týden jsme chytili kurýra."

"Opravdu?" Mike se napřimil.

"Máme jeho depeše." Smith se na Mika zamračil. "Detaily znát nepotřebujete, nicméně se zdá, že ta vaše přítelkyně šplhává v tom světě hodně vysoko. Za dva týdny má být čestným hostem na královské recepci, a mezi dokumenty odebranými kurýrovi je i něco, co vypadá jako pozvánka pro jednoho vzdáleného venkovského příbuzného." Smith se chvíli tvářil samolibě. "Jedna z věcí, ve kterých Klan vyniká, je poštovní bezpečnost - což při takových příležitostech pracuje proti nim. Dokud nebudou vědět, že máme k dispozici kurýry, co pro nás pracují, jste v bezpečí."

"Hej, chcete říct..."

"Ano. Navštívíte královskou recepci a učiníte té ženě nabídku, kterou nemůže odmítnout."

Ani týden sestávající z dvanáctihodinových pracovních dnů ve výcvikovém táboře na okraji rozlehlé armádní základny nemohl Mika Fleminga připravit na prožitek jeho prvního přechodu do jiného světa. Naopak: byl veden k tomu, aby očekával hladký, technologicky zvládnutý proces, a místo toho jej čekal zážitek podobný tomu, jako by seděl v první řadě při veřejné popravě.

Bylo skoro poledne. Jeho osobní cvičitel, kterého znal pouze jako Johna, jej toho dne probudil v šest hodin a nahnal ho ke snídani. John uměl hoch-spráche jen velice kostrbatě, nicméně trval na tom, aby s ním Mike jinak nemluvil, a hrál si na nechápavého, kdykoli Mike sklouzl ze zoufalství nebo při hledání nějakého nezmapovaného pojmu zpátky k angličtině. Vzali ho na prohlídku zařízení. Tichá žena, která vypadala, jako by pracovala o víkendech u Macyho, jej vystrojila do toho, o čem se domnívali, že se to může vydávat za místní oblečení - ne takový ten legrační středověký nesmysl "mužů v punčocháčích", ale do oděvu z hrubě tkané vlněné látky - nohavic, svrchní tuniky a kožené obuvi. Jako další byla na jeho itineráři zbrojnice. Zplnomocněný úředník s protáhlou tváří si jej prověřil a pověděl mu, co je co v angličtině. "Tohle je váš meč. To nejbližší, co k němu máme, je šavle. Všimněte si zakřivení čepele - zapomeňte na bodání hrotem. Pokud jste se někdy věnoval na škole šermu, zapomeňte i na to. Toto je zbraň výlučně pro boj ostrým, v německém stylu. Ach, a pokud ji budete muset použít, jste pravděpodobně mrtvý. Bohužel nemáme pár měsíců na to, abychom vás s tím naučili zacházet. Naštěstí pro vás můžete nosit jednu z těchto věcíček." Zvedl nylonové pouzdro, již se zasunutou černou automatickou pistolí. "Glock 20C, zásobník s patnácti náboji ráže deset milimetrů." Stejně jako zbraně, co kupoval "James Morgan", domnělé standardní zbraně Klanu. "Máte dva náhradní zásobníky. Doufám, že jste si to už vyzkoušel." V odpověď na Mikovo němé zavrtěné hlavou zaklel a zamračil se na Johna: "Co je to s vámi, lidi? Snažíte se ho nechat zabít?"

Půlhodina strávená na střelnici nad zbrojnicí Mika jakž takž ujistila, a zdálo se, že upokojila i zbrojmistra. Byl schopen zasáhnout zbraní cíl, rozebrat ji, vyčistit a znovu složit a nabít. "Další výlet," řekl John. "Máme tu, ehm, věc, která letí -" Ukázalo se, že věc, která letí, je Johnovým nejlepším pokusem říct v hoch-spráche helikoptéra. Mika z ní přepadla úporná bolest hlavy, zatímco s hlasitým duněním lopatek mířila k Long Islandu. Když přistála na Downtown Manhattan Heliport, John mu podal nepromokavý kabát a klobouk se širokou krempou. "Velmi legrační," zavrčel, stále naplň ohlušený zvukem vrtule.

"Oblečte si to." Na parkovišti čekala dodávka s černými skly: ač to bylo zvláštní, jiná auta tam nebyla.

Mike vystoupil z helikoptéry a zamířil přes přistávací plochu k dodávce. Boční dveře se otevřely. Uvnitř na něj čekal Smith.

"Omlouvám se za ten nesmysl s 'pláštěm a dýkou'," řekl Smith, třebaže jeho tón vůbec omluvný nebyl, zatímco řidič vyjel na příjezdovou cestu za další dodávkou. Mike se podíval přes rameno - diskrétně se k nim připojila třetí.

"Neponecháváme nic náhodě."

"Cože? Kam jedeme?"

"Na nejbližší geograficky shodné místo, které jsme byli schopni vypočítat." Smith si vyhrnul rukáv. Měl na sobě cosi, co vypadalo jako digitální hodinky, které spolky mobilní telefon - teprve po chvíli si Mike uvědomil, že to je GPS navigátor. Smith se zamračil. "Moc dobře to nefunguje - je tu příliš mnoho mrakodrapů."

Dodávka trhavě projížděla newyorskými silnicemi, každou chvíli nucena zastavit a znovu se rozjet, nárazník na nárazníku se žlutým taxíkem, který se nějak připeřel do jejich konvoje. Mike po pár minutách a barokní objížďce jakýchsi silničních prací zcela ztratil přehled, kam vůbec jedou. "Jaký je plán?"

Smith otevřel červenožlutě pruhovanou složku. "Dávejte dobrý pozor, protože tyhle instrukce si s sebou vzít nemůžete. Kurýr je připravený přenést vás na druhou stranu do Modré zóny. Ponese vás na zádech. V Modré zóně již máme předeslanou posilu - seržanta Hasterta, svobodníka O'Neila a svobodníka Ickea. Ti se o vás postarají, a také dají kurýrovi nějaké věci, aby je přenesl zpátky k nám. Uděláte přesně to, co vám seržant řekne. Jakmile opustíte Modrou zónu, exfiltrují. Dovolte mi zdůraznit, že tam nikdo nebude. Bude tam zakopaná rádiová vysílačka. Něco jako tohle." Smith vyndal z kapsy vejčité tvarovaný předmět s krátkou silnou anténkou. "Vy ji vykopete, zmáčknete tlačítko a záložní tým bude uvědomen, že si vás mají vyzvednout. Pokud budete mít nevídanou společnost, zabijí dotyčného nebo jej vezmou do zajetí - se vši diskrétností - nebo vás nechají, ať si s tím poradíte sám. V žádném okamžiku nebudou více než hodinu vzdálení, takže pokud se neukáží v tomto časovém intervalu, znamená to, že mají problémy. Vy nicméně budete dál pravidelně chodit na předem určené místo, a to po dobu jednoho týdne, pak se stáhnete do ústraní a budete tam měsíc chodit jednou týdně. Také si musíte zapamatovat tohle. Směrnice pro Zelenou zónu, což je vaše ústupová pozice. Nemáme tam žádné vybavení ani personál, takže kdyby vás chytili a mučili, nemůžete nic prozradit, ale pokud se tam dostanete, budete zpozorován a kontaktován."

Mike si pozorně četl list s vytištěnými instrukcemi a cítil přitom, jak mu stéká po čele krůpěj potu. Ono je to skutečné, uvědomil si. Nejde o žádný pracně vymyšlený vtíp. Opravdu k tomu dojde. Nervózní strach vyhloubil prázdné hnízdo v jeho útrokách. "Ten palác -" Již viděl mapy toho místa, velkou kamennou nakupeninu v blízkosti malého města, na konci cesty lemované o něco menšími kamennými pilíři.

"Až na druhé straně." Základní náčrtek mapy znázorňoval Modrou zónu v poměru k paláci. "Přejdete tam na zádech. Nastavte ruku."

"Cože -"

Smith secvakl kolem Mikova zápěstí náramek. "Vysílač. Velmi krátký dosah. Tady je klíč." Podal jej Mikovi. "Když to budete chtít vypnout, otáčejte po směru hodinových ručiček. Dvě otočení proti směru hodinových ručiček a vyšlete detonační příkaz. Pokud se Trojka pokusí napadnout vás -"

"Jasně." Mike na tu věc hleděl, odpuzován a fascinován zároveň. "Co s tím mám dělat?"

Smith pokrčil rameny. "Pokud půjde vše podle plánu a vy se na druhé straně setkáte s týmem X-ray, zadržte kurýra číslo tři, dokud si náramek nesundáte a nepředáte jim ho. Pak ho pošlou zpátky k nám a my mu sundáme obojek a zavřeme ho zpátky do cely. Jestli se pokusí utéct, nebo vás napadne, zabijte ho." Hleděl na Mika. "Myslím to vážně. Pokud cokoli z toho udělá, znamená to, že chce zabít vás. Vy byste to na jeho místě neudělal?"

Na jeho místě - Mike se pokusil představit si to, ale jeho mysl neustále sklouzávala jinam, zaobírala se bezvýznamnostmi. "Kurýr číslo tři - já myslel, že máte jen dva."

Smith zavrtěl hlavou. "Máme tři."

Manhattan nebyly jen mrakodrapy. Ve stínu vysokých věží stále přežívaly honosné staré vily. Smith čekal, než je dojedou další dodávky, pak otevřel dveře a odvedl Mika k hlavnímu schodišti zcela obyčejně vyhlížejícího domu, kde diskrétně postávalo na stráží půl tuctu mužů a pár žen v oblecích a kostýmech, které přímo řvaly "policie".

Dům vypadal docela běžně i zevnitř - ale Smith zamířil rovnou k jednomu z obyčejných dveří a do prostor, které byly pravděpodobně obývacím pokojem -, než někdo vystěhoval nábytek, zatloukl okna prkny, instaloval tam protinárazové panely a reflektory a sprejem namaloval uprostřed podlahy velké X. Nyní bylo na celé místnosti cosi zlověstného, klaustrofobická a temná konečná stanice, která potřebovala už jen padací dvířka a houpající se provaz, aby se změnila v popraviště. "Počkejte tady."

Mike čekal, zatímco Smith a jeho dva podřízení vyšli z místnosti. O chvíli později se vrátili, napůl podpírali a napůl vlekli mezi sebou třetího muže. Byl neoholený a vypadal unaveně. Nahrbený, s rukama těsně spoutanýma za zády: hlavu měl oholenou a na spánku měl přilepený velký obvaz. Když se rozhledl kolem a uviděl Mika, vytřeštil oči strachy. Pak popošel kupředu další z anonymních strážných a rychle mu secvakl kolem krku kovový obojek.

"Shizz..." podlomila se mu kolena.

"Počkej," řekl Mike, zkoušející svoji hoch-sprache. "Ty - nést - mě. Ano?" Uviděl oči druhého muže. Výraz hrůzy se začal vytrácet. "Přijít - jít - zpátky sem." Mike se odmlčel. "Víš, co je ten obojek kolem krku?" zeptal se Smitha, přecházejícího do angličtiny.

Smith přikývl.

"Oni vezmou" - ukázal na krk - "sundat pryč. Ty utéct" - potukal na náramek, který mu dal Smith, pak si přešel prstem přes hrdlo. "Ty rozumět?"

"Ano," odpověděl vězeň. Následoval příval slov v příliš rychlém sledu, než aby jim mohl Mike rozumět.

"Pomaleji."

Kurýr Trojka ztichl. "Nezabýjejte mě."

"Ne. Ty mě nést."

"Ponesu vás, ano, ponesu!"

Kurýrova hlava se zhoupala, jako by měl místo krku volné pružiny. Mike ucítil, jak mu stoupají do hrdla žaludeční šťávy a spolkl je. Tohle není správné. To jako mám pochytyt víc lidí, abychom je mohli takto zneužívat? I vězeňská cela musela být lepší než být odveden do špinavé místnosti s bombou připevněnou ke krku.

"Připravený?" zeptal se Smith.

"Jo." Mike ukázal na X na podlaze. "Ty postavit se tady."

Kurýr se skrčil na místě, opřel se chodidly a dlaněmi o podlahu. Mike se na něj díval, chvilkově zmatený. "Co teď mám udělat?" zeptal se.

"Posaďte se na něho," odpověděl Smith. Něco držel. "Jděte."

"Dobře." Mike se s určitými obavami posadil na kurýrova záda. Muž hekl. Mike cítil jeho páteř, teplo jeho žeber přes zadnici kalhot. To je divné, pomyslel si, právě když Smith přidržel cosi Trojce pod nosem. Pak se svět změnil.

Mike zamžoural do tmy. Někdo jej ťukl čímsi tvrdým do boční strany hlavy. "Řekněte své jméno."

"Mike Fleming." Jeho sedadlo zasténalo, začalo se hroutit stranou a Mike se překulil s ním. "Co to sakra -"

Po zadunění následovalo tlumené zasténání. "Tak jo, vypněte to!" Objevilo se světlo a Mike se překulil na záda. Po chvíli se zkusil posadit.

Někdo tam sténal - kurýr Trojka? napadlo ho. "Co se děje?"

"Všechno máme pod kontrolou, pane," odpověděl unyle muž se zbraní. "Hezky pomalu, nikam nespěchejte, my na vás dáme pozor."

Mike přikývl, snažil se zhodnotit situaci. Nacházel se v jakési místnosti bez oken, kde byly jen dveře, špinavá podlaha, tři ozbrojení cizí muži a zajatý Klanový kurýr s bombou na krku. Dobrou zprávou bylo, že ti desperados mířili svými zbraněmi na kurýra, dveře a podlahu - čili už nezbývala žádná na něho. Což znamenalo, že to byli přátelé. "Který z vás je seržant Hastert?" zeptal se.

"Já." Hastert byl ten, který si vzal na starost podlahu. Zašklebil se na Mika, výrazem, který by shledal hluboce znepokojivým, nebýt skutečnosti, že jakýkoli jiný výraz by byl neskonale horší. Kurýr Trojka znovu zasténal. Mike si uvědomil, že si svírá hlavu. "Dennisi, vezmi si na mušku tady našeho směřujícího se hochu. Pane Flemingu, máte u sebe dálkové ovládání k elektronickému obojku. Kdybyste byl tak laskav a předal mi ho, my se o nosiče postaráme, dokud

nebude čas poslat ho zpátky. Mezitím si spolu musíme vy a já promluvit."

"Dobře." Mike odemkl svůj náramek a s pocitem úlevy jej podal seržantovi, který se sklonil nad kurýrem číslo tři, zatímco jeden z mužů po celou dobu mířil na muže hlavní svého AR-15.

"Ty, poslouchej," řekl Hastert. "Toto teď nevybuchne -" Mluvil anglicky, nahlas a pomalu.

"On vám nerozumí," řekl Mike.

"Cože?"

"Nemluví anglicky. Tam v New Yorku si myslel, že ho chceme zabít."

"Hmm." Hastert na něj hleděl bleděmodrýma očima. "Tak to zkuste vy."

Mike pohlédl na kurýra číslo tři. "Ty, jít. Brzy, teď, zpátky na druhou stranu. Ty neumřít. My zastřelit, jestli ty utěct. Ano?"

Vězeň mírně pokývl hlavou. Pak začal znovu tiše sténat a sevřel si hlavu do dlaní.

"Není to zrovna příjemný pohled, že ne?" poznamenal Hastert.

"Pojďme odsud."

Hastert otevřel dveře a vyvedl Mika do jiné holé místnosti se špinavou podlahou. Dva ostatní vojáky nechal s jejich cenným kurýrem. Bylo tam okno s dřevěnými okenicemi a Hastert rychle vypnul svoji baterku. Jak se Mikovy oči přizpůsobily, konečně uviděl, co to má seržant na sobě: hrubé vlněné kalhoty a kabátec nad další vrstvou oblečení, které se nadouvalo jako neprůstřelná vesta. "Během dne zůstáváme uvnitř," řekl Hastert, když viděl jeho zvědavý výraz. "Jenže tohle jsou mimořádné okolnosti. Mimochodem, mluvte potichu. Je to tu docela rušná čtvrt'."

"Víte, kde se nachází palác?"

"Jasně. Odvedeme vás tam. Jakmile smějícího se hochu přejde bolest hlavy a vrátí se na druhou stranu."

"Hmm." Mike klesl do podřepu proti jedné ze stěn. Byla obilena vápnem, jak si všiml, ale omítka či cihly pod malbou byly nerovné. "Tohle je ten nejlepši hotel, co jste dokázali sehnat?"

"Měl byste vidět, jak se tady normálně žije." Hastert pokrčil rameny. "Tohle je ve srovnání s tím přímo Sheraton.

Dovolte mi, abych vám pověděl..."

Mike se snažil poslouchat, ale byl příliš napjatý. Zvenčí se ozývaly zvuky: občasný hovor, podivně špatně artikulované a téměř nesrozumitelné útržky hoch-spräche. Kolem dveří tu a tam občas zazněl klapot koňských kopyt, následovaný praskáním a rachotem povozů. Po zhruba hodině se vnitřní dveře otevřely a vyšel z nich jeden z vojáků. Pokývl. "Hotovo." Mike se rozhýbal. "Co teď?"

Hastert se podíval na hodinky. "Zbývá ještě hodina, pak vyrazíme. Jacku, jdi vyndat pár těch hotových jídel a najezte se i s Dennisem. A vy, pane, víte, co je tohle?" Zvedl rádiovou vysílačku, stejnou jako dříve ukazoval Mikovi Smith.

"Ano." Mike přikývl. "Vysílačka. Je to tak?"

"Správně." Hastert se na něj zamyšleně podíval, pak sáhl do beztvářého vaku na podlaze vedle sebe a vytáhl z něj jakési kopací náčiní. "Zakopeme to rovnou - tady." Zahrabal přístroj pod tenkou vrstvu hlíny, udusal ji a upravil okolí.

"Myslíte, že to budete schopni najít?"

Mike si v duchu přeměřil vzdálenost ode dveří. "Ano, myslím, že ano."

"Dobře. Závisí na tom váš život." Hastert se neusmíval. "Až se sem vrátíte, my tady nebudeme."

"Byl jsem informován," snažil se neodseknout Mike. V chýši s hliněnou podlahou bylo horko a dusno, a nekonečné čekání mu začínalo jít na nervy.

"Ano, pane, jenže mně se nezdá, že byste byl náležitě informován, takže když dovolíte, projdeme si to znovu, ano?"

"Dobře..." Mike polkl. "Díky."

Další hodina uplynula o něco rychleji, což Mikovi jen způsobilo o to větší šok, když se vnitřní dveře otevřely a oba muži vešli do jejich místnosti. "Jsme připraveni na váš povel, pane," řekl ten vyšší, O'Neil. Mike zamrkal. Hej, všichni tři jsou bílí, uvědomil si: statistická anomálie, nebo možná něco jiného. Samozřejmě, tady nikdy s cukrem neobchodovali a stejně tak tu nebyl africký trh s otroky. Další logistická bolest hlavy, se kterou si Smith musel poradit za jeho zády, když hledal muže ze speciálních jednotek, kteří by vypadali jako místní.

"Jdeme." Hastert vstal. "Až k místu zahradní slavnosti s vámi půjdeme jako vaše tělesná stráž. Jakmile se dostanete dovnitř, rozejdeme se. V případě, že se cokoli zvrtné, odejděte k zahradní brance naproti pozemku, kde se bude konat slavnostní přehlídka - ukážu vám ji."

Otevřel dveře. Venku bylo pozdní odpoledne, uprášené, jasné a horké, s příjemným větříkem vanoucím od moře, který horko aspoň trochu zmírňoval. Ukázalo se, že chatrč je jen jednou z celé řady dalších, natěsnaných u špinavé úzké cesty: podobná řada byla naproti. Polovina dveří a oken byla otevřená dokořán, dovnitř a ven volně procházely slepice a husy, hrabaly v hlině cestě. A byli tam lidé. Otrhané hubené děti, sehnuté ženy a muži v bezbarvých halenách a pytlovitých kalhotách. Lidé, kteří odvraceli tváře, když se na ně Hastert díval, spěšně si nalézali jiné místo, kam by mohli jít, něco jiného, co by mohli dělat. Cesta byla špinavá, uprostřed zela otevřená stoka s tekoucími splašky.

"Jděte," vybídl Mika O'Neil, který byl hned za ním. "Blokujete dveře."

Mike popošel dopředu, snažil se předstírat sebedůvěru. Jsem velký muž, říkal sám sobě. Jsem ozbrojený. Mám tělesné strážce, moje oblečení je nové a jsem dobře živěný. Pohlédl vzhůru ulicí. Nic na té řadě nebylo přímé: kdokoli ji stavěl, nikdy neslyšel o plánování či dokonce rovné čáře. Jejich směrem pomalu rachotil povoz tažený párem znuděných volů, vysoko navršený pytlí. Za ním žalostně bekotalo stádo ovcí vlévajících se do ulice v pomalé záplavě vlny. "Následujte mne, ale snažte se vypadat, jako byste nás vedl vy," zamumlal Hastert.

Chůze přes město jako by trvala věčnost, třebaže to se vši pravděpodobností nemohlo být víc než dvacet až třicet minut. Mike se snažil nehledět na všechno s otevřenými ústy jako idiot: někdy to bylo skutečně obtížné. Ze všech stran na něj útočily pachy a zvuky. Pach kouře byl znepokojivý, protože tam byly všechny domy ze dřeva. Téměř překrýval pronikavý zápach splašků stoupající z horkých smrdutých stok. V dálce cosi zas a znovu vyvolával pouliční

prodavač. Prošli podél okraje otevřeného náměstí vydlážděného kočičími hlavami a lemovaného závratnou směsicí stánků. Proutěné koše plné kuřat v klecích, vychrtlých a někdy napůl olýsalých. Stůl pokrytý zablácenými řepnými bulvami. Krysy zahlédnuté vždy jen koutkem oka, prchající do úkrytu. Tak na tomhle místě žije? přemítal, na chvíli zděšen. Když si vzpomněl na Miriamin přístup ke stravovací hygieně a její takřka aseptickou pracovní desku v kuchyni, přemohly jej na chvíli pochybnosti.

Sakra, z koho si tady dělám legraci? podivil se po chvíli, napjatý, jako by měl projít zadními dveřmi tajné černé palírny. Vždyť tohle je tak neuvěřitelně šílené! Sotva rozumím aspoň trochu jazyku, žádná úniková cesta, jsem v nepřátelském městě v cizí zemi a kdybych se jim dostal do rukou - když přišli k širší cestě a zabočili na ni, naplnila jej strašlivá jistota - a to se ode mě očekává, že navážu kontakt se svou bývalou přítelkyní, která mi praštila telefonem, když jsem jí posledně zavola! Přinutil sám sebe napřímít záda, přejít do středu cesty (naštěstí tam nebyly žádné otevřené stoky) a vydat se po ní. Z obou stran byly vysoké kamenné zdi, před nimi impozantní strážnice s pevnými dřevěnými vraty. Na úrovni země nebyla žádná okna. O kus dál za zdmi stály mnohaposchoďové kamenné domy, které vypadaly jako malé hrady. Tak takoví tady jsou, uvědomil si náhle. Tohle místo je primitivní. Žádná policie, ale pomáhej ti Bůh, kdyby tě dav přistihl při krádeži. Bohatí tu mají svoje vlastní ozbrojené armády. Válčíci páni, jako v Afghánistánu. O okamžik později předběhla jeho předchozí myšlenka tu poslední, srazila se s ní v přišerné kolizi: A Miriam je bohatá. Je jednou z lidí, kterým patří tyto hrady. Co to znamená?

V ulici byla spousta dalších lidí a ve stáncích zřízených na jasně pomalovaných vozících prodávali jídlo a (soudě podle pachu) i mírně zatuchlé pivo. Cesta před nimi končila, ne křižovatkou, ale velkou bránou s parkem za ní. Nebo něčím, co jako park vypadalo. V dále se tyčil nad stany a davem obrovitý palác. Mike se zhluboka nadechl. "To je ono?" zeptal se Hasterta.

"Ano, pane." Hastert mu podal srolovaný list silného papíru. "S tímhle se dostanete dovnitř. Bylo mi řečeno, že to je pozvánka."

"A vy...?"

"My za bránu nemůžeme, pane. Dozvěděli jsme se, že tu mají zákon, který zakazuje vodit si dovnitř svoje vlastní strážce. Máte svolení nosit u sebe džentlmenské zbraně, údajně jste sieur Vincensh d'Lofstrom, jenže my... nejsme nic. Vidíte tu boční branku? Budeme u ní střídavě na stráži. Kdybyste měl jakýkoli problém, pospíchejte k ní a my odvedeme pozornost a dostaneme vás do Zelené zóny."

"Dobře." Mike se nervózně podíval na procházejícího medvěda, který jej pozoroval podivně chytrými očima, dokud jeho majitel prudce nešukl řetězem připojeným k železnému obojku. "Pokud se sem nevrátím do čtyř hodin, budete vědět, že mám problémy."

"Dobře, čtyři hodiny," přikývl Hastert. "Hodně štěstí, pane."

"Díky." Mike se zachvěl. "Doufám, že je nebudu potřebovat." Zhluboka se nadechl a pohlédl na strážné u brány, na jejich zářivě barevné červenožluté uniformy a osm stop dlouhá kopí. Z druhé strany brány byl zmatený vír lidí, zvuků a pachů, typické renesanční tržiště. Jsi někde tam, Miriam? podivil se. A: Co ti řeknu, jakmile tě najdu? Nahlas pak pobídl sám sebe: "Tak jdeme."

16. POVSTÁNÍ

Miriam seděla samotná ve své ložnici již pár hodin, mozem jí vířily horečnaté myšlenky. Mám zůstat, nebo mám jít? Hlavou se jí v ozvěně odrážela slova staré písničky punkové kapely Clash. Dej těm hajzlům, co chtějí, a Iris nikdo neublíží. Logika sice správná, ovšem morbidní pocit pokoření, který ji přemohl pokaždé, když si na to vzpomněla, v ní probouzel instinktivní nutkání rozdávat rány. Smiř se s tím. Jeden rok, přinejhorším dva. Ano, a co potom? Použili by umělé oplodnění. Porodila by jedno nebo více dětí, starala by se o ně, byla by z toho úsilí vyčerpaná, a děti by se naopak staly rukojmími, která by bylo možné použít proti ní. Myšlenka na výchovu dětí ji neplnila přílišným nadšením: viděla přítelkyně, které vypadaly mnohem starší než na svoje roky, strhané ustavičným vyměňováním plenek a nočním kmením. U příslušníků královské rodiny to pravděpodobně bylo jinak, měla by služebné a kojné, které by přiběhly na zavolání. Přesto, nebylo by to trochu nezodpovědné? Miriam ucítila bodnutí svědomí. Dostala se do téhle šlamastyky vlastním přičiněním. Nebylo by spravedlivé vybijet si svůj vzdor na dítěti, které se ještě ani nenarodilo. Nebo na duševně nemocném princí. Nebyla to jeho chyba.

Kéž bych tak mohla utéct. Položila se na záda na postel a chvíli si spřádala fantazie o útěku, přičemž záměrně nemyslela na Iris. Mohla bych se vrátit do Nové Británie. Mám tam přátele. Klan však věděl o jejím podniku i o jejích kontaktech. Musela bych začít znovu od píky. Přemluvit Erasma, aby mi zajistil zbrusu novou identitu. Jenže bez styků s Klanem by pro něj a jeho přátele byla mnohem méně užitečná. Co kdyby si chtěl šplhnout u policie? Také by ji mohl udát Morganovi. Naplnila ji bezejmenná hrůza. Nová Británie nevypadala jako zrovna nejlepší místo k tomu, aby tam strávila zbytek života, zvlášť kdyby měla začínat napůl zlomená uprostřed recese a skrývat se přitom před Klanem. Což samozřejmě vylučovalo technologický rozvoj jejího nedávno založeného podniku, poněvadž by to mohlo přitáhnout jejich pozornost. Iris si našla Morrise. Koho nebo jakou naději mám já?

Její myšlenky se stočily ke Cambridgi. K domovu. Mohla bych se vrátit k novinářině, pomyslela si. Jo, jasně. To by fungovalo jen do té doby, než by narazila na někoho, koho by zpovídala na nějaké obchodní konferenci. Nebo dokud by nepotřebovala bankovní účet nebo řidičský průkaz. Po 11. září bylo získání nové identity stále obtížnější - Takže zbývají federálové, pomyslela si. Mohla bych jít a vyhledat Mika. Pracoval pro protidrogové, ne snad? Od té doby, co Matthias přešel na druhou stranu, se dělo s kurýrskými sítěmi něco moc zlého. Matthias zřejmě někomu něco vyzradil, a cokoli jim řekl, vedlo to k tomu, že federálové začali jeden po druhém likvidovat zabezpečené domy. Což znamená, že vědí o Klanu, řekla si v duchu, s uvědoměním, jaký je idiot, že ji to nenapadlo dřív. Napřímila se. Kdybych odsud uprchla, mohli by mě přece začlenit do programu na ochranu svědků a pak -

Náraz do cihlové zdi. V divadle její imaginace se začala přehrávat celá řada nevídaných scén. Účinkoval v nich Angbard - třebaže to byl intrikující starý grázl, pořád to byl její strýc -, zavřený v jeho věku do federální věznice. Strčili by ho tam na doživotí a zahodili by klíč. A byla tam Iris - celá rodina, každý, mohli by nás všechny zatknout za napomáhání zločinecké konspiraci. A byla tam Olga. A Brill - tu by pravděpodobně odsoudili za vraždu, když o tom tak přemýšlela. Vláda by hrála tvrdou hru. Našli by si nějaký způsob, jak se sem dostat a všechno tu zpřevracet naruby. V případě nutnosti by klidně rozsekali mozek zajatého světochodce na kousky, jen aby zjistili, co jim umožňuje přecházet, vypěstovali by si to v Petriho misce a voperovali by to nějakému atentátníkovi. Před 11. září by něco takového považovala za čirý nesmysl, jenže tohle byl zcela odlišný svět, byly nebezpečné časy a vláda mohla dělat cokoli, pokud usoudila, že něco představuje vážnou hrozbu pro národ.

Zapomeň na zákon a pořádek: byla by to totální válka. Afghánistán byl před 11. září zdrojem tvrdých drog a terorismu, a podívej, co tam udělali, když se vláda změnila. Každý oslavoval zhroucení Talibánu - jenže co ti venkovští pasáci pozabíjení clusterovými bombami svrženými na ovce, co vypadaly jako partyzáni, když je pozorovali z výšky třiceti tisíc stop? Co ženy a děti, které zahynuly, když se nějaký hajzl se satelitním telefonem rozhodl vyřešit místní dlouhodobý krvavý svár za použití bombardéru B-52, tím že zatelefonoval na CIA a řekl jim, že ve vedlejší vesnici jsou střelci al-Káidy?

Tohle udělat nemohu, pomyslela si Miriam se zoufalstvím. Znovu sebou hodila na postel. Chci odsud pryč, to ano. Jenže chci to tak hodně, aby kvůli tomu museli umírat lidé? Kdyby byl jediným člověkem, který by musel trpět, baron Henryk, tak by odpověď možná zněla ano - a taky ten kretenský doktor, nevidilo by jí, kdyby mu měla ublížit nebo jej přinejmenším vystavit stejné míře pokoření, jaké si musela vytrpět od něho. Jenže myšlenka, že by měla vydat všechny z Klanu do rukou americké vlády, ťala příliš blízko ke kosti. Jsem jedna z nich, uvědomila si, obracejíc tu nevídanou myšlenku stále dokola ve své mysli, aby vůbec přišla na to, jaké v ní vyvolává pocity. Neuvažuju jako oni a nenávidím způsob, jakým pracují, ale přece nemohu vydat svoji vlastní rodinu do rukou vlády. Nehledě na skutečnost, že si Klan myslel, že oni jsou vláda - a měli důvod myslet si to -, tato myšlenka věci aspoň trochu objasňovala.

A pak je tady máma.

Miriam se zhluboka nadechla. Její rozpoložení živené křehkou nadějí se rozpadlo, nechalo za sebou jen skličující depresi. Henryk mě dostal. Iris má pravdu, došly mi možnosti. Pokud se nestane něco neočekávaného, jsem tady uvízlá. Budu tím muset projít. Škubla sebou. Co to říkali o těhotenství? Že v jiném stavu nemohou ženy přecházet mezi světy? Další nevídané omezení její svobody. Jako těhotná ani nebudu potřebovat vězeňskou celu, uvědomila si. A pak... když odsud Iris utekla, byla mladá a zdravá. Do té doby, než slehne Miriam, bude uprostřed mezi třicítkou a čtyřicítkou.

Ozvalo se zaklepání. Miriam se na posteli napřímila a protáhla se. Klepání se ozvalo znovu, váhavé, nejisté. To není Fretka, pomyslela si, když mřila ke dveřím. "Ano?" zeptala se.

"Milostpaní, máme vás -" Zbytku nerozuměla, ale poznala ten hlas. Otevřela dveře.

"Vy jste mne přijít obléknout?" zeptala se váhavě. Dvě služebné se uklonily. "Dobře." Pokrčila rameny. Stane se to, uvědomila si neutěšeně, když mřila jako autopilot k šatníku. Ach ano. Myslím, že tohle bych měla přenechat Helge. Vid', Helge? "Co si mám tedy obléknout?" řekla nahlas, udivená svými vyjadřovacími schopnostmi.

Klan příliš nevynikal v interpretaci jemných narážek. Helge se nechala služebnictvem zašněrovat do spodního prádla a navrch pak do zimních šatů z černého hedvábí a tmavomodrého sametu. Měly dlouhé rukávy, nabírané sukně a vysoký stojáček u krku. Současná móda byla příznivě nakloněna hlubokým dekoltům, jenže ona měla pohřební náladu. Místo opasku si ovinula kolem pasu silnou šňůru perel, další si zavěsila kolem krku. Pak zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle. Na tváři, tam kde ji Henryk uhodil, se vybarvila pěkná modřina, a tak si vzala černý krajkový závoj, plášť a odpovídající rukavice. Jen ať si lámou hlavy, jaké vadné zboží kupují, pomyslela si s hořkostí. Toto oblečení toho příliš nezradí: ve skutečnosti vypadalo jako viktoriánský smuteční oděv. "Jsem připravená k odchodu," oznámila, když vstoupila do přijímacího pokoje. "Kde je ten, ten líný -"

"Přímo tady." Přední dveře byly otevřené, Fretka stál vedle nich. "Páni, jak záhadné."

"Je kočár připravený?"

"Kdybyste mne laskavě následovala..." Podařilo se jí sejít bez zakopnutí po schodech a nastoupit do kočáru, který tam již čekal. Uzavřený kočár, s okny na okenice, jak si všimla. Stále jsem vězeň, jak vidím, poznamenala si pro sebe ironicky. Někdo mi nedůvěřuje.

Vzduch byl těžký a večer teplý. Helge se ovívala vějřem, zatímco kočár s rachotem kymáclivě vyjel z nádvoří a projížděl ulicemi. Samotná ve tmě netečně dumala. Dělam správnou věc? řekla si, a vzápětí by nejraději kopla samu sebe: Vidíš snad nějakou alternativu, ty hloupá? Cítila se strnulá a napjatá, šaty ji stahovaly a byly příliš teplé - připadaly jí spíš jako brnění než jako známka přepychu a bohatství. Budu vypadat jako idiot, pomyslela si, komicky oblečená jako haštoš. O okamžik později: proč by mi mělo záležet na tom, co si kdo myslí? Pche.

Po nekonečné jízdě - která ve skutečnosti mohla trvat pět minut nebo nanejvýš půl hodiny - se silnice vyhladila, kola zakřupala na šterku a kočár zastavil. Někdo si venku pohrál se zámekem, pak ji téměř oslepila záře zapadajícího slunce, když - jako Helge - vystupovala z dvířek.

"Milostpaní." Byl to - jak se jen jmenoval? Někdy Henrykův poskok, usoudila. Pomohl jí dolů po schůdcích k malému hloučku strážných, dvorních dam a obvyklých čumilů. "Dovolte mi prosím uvítat vás v královském paláci. Toto je sir Rybeck, vrchní podkoní. A toto je -"

Byla to uvítací řada. Pro ni. Helge nabízela ruku jednomu po druhém v řadě, přijímala úklony a pukrlata, snášela cizí rty na hřbetě své rukavičky, strnule se usmívala a snažila se necenit zuby. Dvě dvorní dámy za ní jí nesly vlečku a čtyři strážní v červenozlaté barvě královského oddílu šli před ní, třímali v rukou dlouhá, zlověstně zaoblená kopí. Tohle je

veřejné, uvědomila si s klesající náladou. Chtějí tím všem říci, že si zasluhují úctu náležející příslušníku královské rodiny! To znamenalo, že brzy bude učiněno veřejné oznámení. Což naopak znamenalo, že rozhodně nemají v úmyslu od svého plánu ustoupit.

V minulosti nikdy nevěnovala přílišnou pozornost královské etiketě, a cokoli, co o tom čistě náhodou četla ve svém minulém životě, bylo nyní nepoužitelné, ovšem celá situace jí připadala poněkud přízračná. Lidé se chovali, jako by z ní měli strach. A pokud si i někdo myslel, že její vlečka není podle poslední módy nebo si všiml zhmožděné tváře pod závojem, nedal to na sobě v nejmenším znát a mlčel jako ryba.

Ve velké síni bylo srovnáno několik stolů, jeden z nich na vyvýšeném stupínku vzadu. Síň již byla zaplněná lidmi: v okamžiku, kdy vstoupila do místnosti, přelila se jí vlnka tiché konverzace a obličeje všech přítomných se stočily k ní. Motýlci v jejím žaludku divoce třepetali křídly. "Co teď?" zeptala se tiše svého průvodce, svírající jeho paži, nutíc svoji hoch-sprache k dokonalosti.

"Odvedu vás do předsálí. Pozdravíte se s králem. Pozdravíte se s princem. Bude tam pití. Bude tam jídlo." Mluvil srozumitelně a v krátkých větách, vyslovoval pomalu, vše s ohledem na její mizerné jazykové znalosti. Helge ke svému překvapení rozuměla skoro všemu, co říkal.

"Je tady vévoda? Angbard? Nebo baron Henryk?" zeptala se.

Odpovědi jí bylo nepatrné pokrčení ramen. "Běda, státní záležitosti je oba zdržely jinde."

"Ach tak." Dobře. Státní záležitosti se, jak se zdálo, spikly, aby jí zabránily říct jim pěkně od plic, co si o tom všem myslí. Kráčela podél zvědavého davu - usmívala se a přikyvovala na pozdravy, nutila své nohy k pohybu -, pak se před ní otevřely dveře. Strážní sklonili svá kopí. Žádný ze šlechticů u sebe na této předváděcí akci neměl zbraň. Šla rovnou dopředu, pak se její doprovod zastavil, zadržela ji cizí ruka. Miriam se zarazila, vzhledla, poznala muže se smutnou tváří před sebou. Její mysl byla náhle prázdná. Má na hlavě korunu. Mám se provdat za jeho syna. Co bych teď měla udělat? Helge se hluboce uklonila. "Vaše Veličenstvo. Já jsem, to těší, mne vás vidět."

"Hraběnko Helge. Vaše přítomnost vnáší světlo do oka starého muže. Dovolte mi nabídnout vám rámě." Váhavě se usmál, jeho tvář se zvrátila výrazem člověka, který v životě utrpěl mnohem více krutých ran, než kolika by měl kdokoli čelit.

Kousla se do jazyka a opatrně přijala nabízenou ruku. Na okamžik ji přepadlo nutkání pokusit se mu vyškubnout, tak jako se tomu učila před lety v kurzech sebeobrany. Přehodit si přes rameno krále by ovšem mohlo mít ještě nepříjemnější následky než poslat někam barona Henryka. "Ano, Vaše Veličenstvo," řekla pokorně, opět zaujala roli Helge a dovolila Alexisovi Nicholauovi III. odvést si ji přes místnost směrem k sehnuté postavě královny matky a stejně shrbené, i když mnohem robustnější postavě svého syna, prince Creona.

"Chápeme to tak, že víte, proč jste dnes tady?"

"Já -" Helge škobrtala o svůj vlastní jazyk. "Mám se vdát, ano?"

"Tak si to představujeme." Král se mírně zamračil. Pak natáhl ruku a nadzvedl růžek jejího závoje. "A. Teď už to chápeme." Nechal závoj spadnout. "Omlouváme se za naši zvědavost. Bylo to hodně zlé?"

"Já -" teď bych mohla zničit Henrykovi jednou provždy kariéru, uvědomila si. Jenže takhle by to nebylo osobní, že ne?

"Já narazit do sloupku postele," řekla pomalu. Pocítila náhlý příval hněvu. Ať se pak diví, až to přijde. "To nic vážného."

"Dobře." Zamračení mírně polevilo. "V tom případě věříme, že na sebe dobrovolně vezmete svůj díl dohody?"

Dohody? Jaké dohody? Nepřítomně se na něj podívala, pak si uvědomila, o čem král zřejmě mluví. "Jsem dcera své matky."

"To je více než dostačující," přikývl. "Čiší vína pro hraběnku," nenuceně utrousil k jakémusi baronovi, který pospíchal vyhledat číšníka. "Princ Creon je sužující zodpovědnost," řekl.

"Zodpovědnost?" To bylo pro Helge nové slovo.

"Zodpovědnost," opakoval v angličtině. "Hmm. Vaše neznalost řeči se nám jen hodí. Myslím, že vás brzy budou mnozí považovat za stejně polovičního rozumu, jako má můj syn."

Aha. "A to být závoj, ehm, zástěrka pro sňatek?"

"Prozatím." Král přikývl. Miriam přiměla sama sebe uvolnit prsty dřív, než se jí stačil roztrhnout šev na rukavičkách.

Měla je zaťaté v pěst. Oni mne považují za idiota? "Je to užitečná báchorka."

"Ale váš syn -"

"Dokáže mluvit za sebe." Král se smutně usmál. "Vid', Creone?"

"M-m-manželství?" Creon se zdvořile vrhl směrem k Helge, ale zarazil se, když na ni pohlédl. Helge si povzddechla. Nebyl ošklivý, to byla ta špatná zpráva.

Kdybyste mu napřímili záda, otřeli slinu od úst, a napravili genetickou vadu, v důsledku které došlo k poškození jeho mozku vražednou dávkou umělého sladidla v jídle, když byl ještě dítě, byl by více než pohledný: byl by to krásný muž, stejně jako jeho starší bratr. Při pomýšlení na toho staršího se málem otřásla. Nezapomeň, jak jim říkají, Pitomec a Zvrhlík, upozornila samu sebe v duchu. "Ahoj, Creone," řekla pomalu.

"M-m-manželství?" zamumlal. "M-mám hlad -"

Bylo zázrakem, že byl ještě schopen chodit. Nebo že byl vůbec při vědomí. Bylo jí ho líto. "Víš, co to znamená?" zeptala se.

"M-m-m -" Natáhl ruku a ona ji uchopila. Na okamžik se na ni zmateně podíval, jako by to dalece přesahovalo jeho chápání, a stiskl ji. Helge vyjekla. Hlavy se otočily jejich směrem.

"Musíme se znovu omluvit," řekl princův otec, který mezi ně vstoupil a jemně sundal princovu ruku z jejího zápěstí. Pak zvedl obočí. "Jste si jistá, že tohle je cena, kterou chcete zaplatit?" zeptal se tiše.

Helge si olízla rty. "Tak mi to říká moje matka." A zbytek mé dlouho ztracené rodiny. Pod ústím pistole.

"Ach ano. Víte, stačí když na něj budete hodná. Potřebuje ochraňovat. Nemůže za to, jaký je."

"Já -" Tak ráda bych našla gaunery, co mu to udělali a tak ráda bych jim to oplátila. "Já vím." Co se týkalo nedobrovolných dohodnutých sňatků, bylo vysoce nepravděpodobné, že by Creon byl náročným manželem, jen doufám, že doktor Hjalmar ví, co dělá, pomyslela si. Pokud ne, pokud ode mne očekávají, že budu s Creonem spát... najednou jí všechny ty testovací zkumavky, trubičky a jehly připadaly nesmírně přitažlivé. V ruce se jí zhmotnila číše jiskřivého vína a ona ji vypila na ex, pak natáhla číši, aby ji dolili. "Já se o něho postarám," slíbila, a samotnou ji překvapilo, jak snadno se jí to podařilo vyslovit. Není to jeho chyba, že je nemocný, pomyslela si a teprve po chvíli jí došlo, jak má dlouhé vedení. Tak taková podle Henryka jsem?

Král přikývl. "Musíme obcházet hosty," řekl. "Při večeři budete usazena po naší levici." Pak zmizel, ponechal ji s Creonem a jeho diskrétními tělesnými strážci, a s královnou matkou, která se na ni příšerně zamračila - nebo to možná bylo míněno jako rozpustilý úsměv - a překulhala k ní.

"Všechno bude v pořádku," prohlásila a sevřela Helge zápěstí. "Jste skromná mladá žena, jak vidím. To je pro vás dobře, Helge. Také máte dobré boky." Mrkla na ni. "Plody si užijete, třebaže sázení možná ne -"

"Ehm. Děkuji vám," řekla Helge opatrně a při nejbližší příležitosti se vzdálila, což bylo tehdy, když Angelin vyschla číše. Rozhlédla se kolem, říkala si, zda by mohla někde nalézt místočko, kam by se mohla schovat. Ve svém oblečení nebyla zrovna nenápadná. Pak spatřila na druhé straně sálu známou tvář. Jeho oči zpočátku prolétly kolem ní. Co se děje? podivila se. Pak si uvědomila: Ach, on mne nepoznal. Odhrnula si závoj a pokývla mu a James Lee sebou škubl.

"Ahoj," řekla, přecházejíc do angličtiny.

"Zdravím." Přejel ji pohledem odshora dolů. "Jak - skromné?"

"Předpokládá se o mně, že se budu šetřit pro svého manžela." Protáhla tvář. "Ne že by si toho všiml."

"Ha. Já nevěděl, že jste vdaná."

"Nejsem. Zatím. A vy?"

"Och, to rozhodně ne. A kdo je ten šťastlivec, váš budoucí manžel?" Vypadal mírně podrážděně. Ty bys snad měl zájem? podivila se Miriam nepřítomně.

"Tamhle." Naklonila hlavu. Pak spatřila královnu matku, jak se rozhlíží kolem. "Omluvte mne." Spustila svůj závoj.

"Snad se ne -?" vyjekl zděšeně. "Vy se provdáte za Pitomce?"

Povzddechla si. "Přála bych si, aby mu tak lidé neříkali."

"Jenže vy přece -" Zarazil se. "Vy to... vy to opravdu uděláte."

"Ano," odpověděla upjatě. "Jiné možnosti nemám, pro případ, že jste zapomněl. Žena mého věku a postavení musí být vděčná za to, co se jí nabízí" - a za to, že jí její příbuzní neotraví matku - "a tak dále."

"Ha. Já bych se s vámi hned oženil, kdybyste mi řekla," opáčil Lee. V očích se mu nebezpečně zablesklo.

"Kdyby -" Zhluboka se nadechla, sevřená brněním své role. "Žádají po mně, abych přivedla na svět královské potomky," řekla s hořkostí.

Lee pohlédl stranou. "Tradiční trest za indiskrétnosti se ženami z královské rodiny je poněkud drastický," zamumlal.

Tiše si odfrkla. "Já vám nic nenabízela." Zatím "Nejsem na trhu." Ovšem přijď za mnou znovu, až budu rok či dva vdaná za Creona. Do té doby mi budou připadat atraktivní i kozlové. "Poslyšte, pamatujete si, oč jsem vás žádala?"

"Och, o tohle?" Otočení ruky, záblesk stříbra: do dlaně mu vklouzl malý medailon na řetízku.

Helge zatajila dech. Svoboda v kapsli. Bylo to téměř bolestné. Kdyby si jej vzala, mohla by utéct od všech svých zodpovědností, od své povinnosti vůči Patricii, od svého nadcházejícího sňatku se slaboduchým panovníkovým synem - "Co za to chcete?" zeptala se tiše.

"Od vás?" Lee na ni dlouho hleděl. "Stačí jeden polibek, moje paní."

Kouzlo bylo prolomeno. Natáhla ruku a sevřela mu prsty kolem řetízku. "Teď ne," řekla tiše. "A nemáte tušení, jaké odříkání mne to stojí. Ale -"

Položil prst na hřbet její ruky. "Vezměte si to teď."

"Opravdu?"

"Jen mi slibte, že mi dovolíte požádat o svou odměnu později, to je vše, oč žádám."

Pomalu vydechla. Kolena jako by se jí proměnila v rosol. Páni, ty ale umíš vést sladké řeči. "Sám dobře víte, že žádáte o něco velmi nebezpečného."

"Pro vás není riziko příliš velké." Usmál se, vyzýváje ji, aby to popřela.

Znovu se zhluboka nadechla. "Tak tedy ano."

Obrátil ruku a Miriam ucítila, jak jí medailon na řetízku vklouzl do dlaně v rukavičce. Spěšně si rozeplula knoflíčky na zápěstí. Pak vsunula rodinný poklad dovnitř a znovu si rukáv zapnula. "Máte vůbec ponětí, co to pro mne znamená?"

"Je to klíč od věžeňské cely." Zvedl svou číši. "Já jsem taky v takové cele. Kdybych odsud chtěl hodně odejít -"

"Ach ano. Rozumím." Nejhorší bylo, že jí říkal pravdu - kdyby chtěl, mohl by svůj statut rukojmího porušit - kdykoli by měl pocit, že může znovu začít válku, v níž mohla jeho vlastní rodina jen prohrát. Pocítila k němu náhlý soucit. Tohle je nebezpečné, uvědomila si část z ní. Jiná část si vzpomněla na Rolanda a cítila se zrazena. Jenže Roland byl mrtvý a ona stále žila, zdánlivě odsouzená ke sňatku bez lásky: proč by si nemohla užít jako bokovku diskrétní flirt? Jenže ne teď, odůvodňovala si to. Ne přímo před očima královské dynastie, ne s polovinou Klanu čekající na velkolepou večeři, na níž budou ohlášeny zasnuby. Ne dokud neproběhne královská svatba a těhotenství - její mysl se zdráhala myslet na ně jako na její těhotenství - a porod dědice. Dědice trůnu, který bude nositelem heterozygota W* a kvůli kterému Henryk, budiž pozhánán, nebude ani snít o zradě. Jak koneckonců pravil starý epigram: Zradě se nikdy nedaří: co je to zrada?

Proč, když prosperuje, se nikdo neodvážá zvat ji zradou?

Zazvonil zvonec, přerušil tiché rozhovory. "Podávají večeři," řekl Lee, který se mírně uklonil a otočil se, aby se vzdálil.

"Uvidíme se později."

Vyhrnuli se ze dveří, Helge zavěšená do králova rámě, před obecenstvo ze stovek tváří. Cítila, jak se jí klepou kolena. Na okamžik napůl zpanikařila: pak si uvědomila, že nikdo nevidí její tvář. "Odhřňte si závoj, drahá," zamumlal král. "A zaujměte místo."

Jako zhypnotizovaná se posadila na cosi mimořádně tvrdého a nepoddajného, zřejmě na desku z pevného dřeva. Trůn. Z protilehlých stran sálu zavřeštěla umečená kakofonie fanfár, zatímco dovnitř vcházely další významné osobnosti a usazovaly se z obou stran vedle ní a posléze naproti ní. Odrhla si závoj z obličeje, pak sebou škubla. Přes stůl naproti ní seděla seschlá stará žena - babizna duchem i tělem. "Vy," řekla vyčítavým tónem.

"Takto oslovuješ svou babičku?" Stará vdova na ni shlížela po délce nosu. "Prosím za prominutí, Výsosti, ale člověk musí poučit mladé květiny, že ty, které vyrostou nejvýše, bývají mezi prvními, jež jsou seřízny na normální velikost."

"Tohle je vaše dílo," obvinila ji Helge.

"To sotva. Je to tradice." Hildegarde si odfrkla. "Jen se v klidu najez. A pak... je nejvyšší čas, abychom si spolu ty a já promluvily a vyčistily mezi námi vzduch."

"My bychom jí naslouchali, kdybychom byli na vašem místě," řekl král Helge. Pak se otočil, aby si promluvil s postarším dvořanem po své pravici, čímž ji efektivně vyloučil ze své sféry konverzace.

"Nemáme spolu o čem mluvit," řekla Helge zachmuřeně. Honila po talíři svoje jídlo, kousek jakéhosi masa ve sladké lesklé omáče.

"Tvoje poslušnost tě ctí, moje drahá, ale mne neoklameš. Stále hledáš cestu, jak z toho ven. Dovol mi říci, že žádná neexistuje."

"Um-hmm." Helge si nabrala plná ústa aperitivu. Byl odporně hutný, vůbec se nepodobal aperitivu. Také olejnatý.

"Každá žena v naší linii musí tímhle dříve či později projít," vysvětlovala vdova. Nabodla nožem kousek masa, zvedla si jej k ústům a začala jej delikátně okusovat zažloutlými zuby. "Nejsi nic výjimečného, dítě."

Helge na ni hleděla oněmělá hněvem.

"Jen pokračuj, nenávid' mne," řekla Hildegarde shovívavě. "Já se s tím smírím." S ohledem na jazykové nesnáze své vnučky přešla do angličtiny, jenže to zase měla Miriam problém setrvat ve své roli Helge. "Bude to pro tebe snazší, když mne budeš nenávidět. Jen dál."

"Já myslela, že mi nevěříte." Miriam spolkla další sousto. "Když jsme se setkaly posledně, nazvala jste mne podvodnicí."

"Dovol mi připustit, že tvoje matka se za tebe uspokojivě přimluvila. A já připouštím, že je tím, kým tvrdí, že je. Dokonce i po třetině století požeňnaného míru a klidu je obtížné ji zapřít, lasičku mazanou."

"Ona není žádná -"

"Ale je. Copak to nevidíš? Oklamala dokonce i tebe."

"Ne, neoklamala."

"Oklamala." Vdova odložila svou vidličku. "Vždycky byla prohnanou zmijí na mé hrudi. Vychovala tě tak, abys byla věrná jí a jenom jí. Když se rozhodla vrátit se sem, poslala tě napřed, abys prozkoumala vody. Nyní hraje hru o královské následnictví. Tebe považuje za ubohou neškodnou oběť, a ty se přitom tolik snažíš ochraňovat ji, je to tak?" Miriam hleděla na Hildegarde se zděšením v očích. "Takhle to není," řekla váhavě.

Její babička si ji měřila pohledem plným pohrdání. "Až zestárneš, uvidíš hodně věcí mnohem jasněji. Nebudeš cítit, že by ses měnila zevnitř, ale zvenčí - a to je něco jiného. Musíš se naučit dívat pod kůži, dítě. Válka matek proti dcerám je věčná, a ty z ní nemůžeš jednoduše vycouvat, když si budeš namlouvat, že mezi tebou a tvou matkou existuje nějaké zvláštní příměří." Sluhové kroužili kolem se stříbrnými číši bledého vína. "A, je čas."

"Cože?"

"Ještě to nepij," odsekla vdova. "Je to medovina," dodala. "Ne že bych očekávala, že budeš vědět, co to je, vycházejíc ze skutečnosti, jak Patricia zanedbávala tvou výchovu."

Miriam se začervenala.

Znovu se ozvala fanfára. Všichni odložili jídelní nože a s očekáváním pohlédli ke stupínku.

"Připítek," oznámil král, který zvedl hlas. "Dnes večer máme tu čest oznámit, že náš syn Creon nabízí svou ruku zde přítomné dámě, hraběnce Helge voh Thorold d'Hjorth a vstoupí s ní do svazku manželského. Její strážkyně, ctná vdova vévodkyně Hildegarde voh Hjorth d'Hjalmar, je dnes večer přítomna. Moje paní, máte k tomu co říci?"

On nemluví ke mně, uvědomila si Miriam, zatímco vdova vstávala. "Vaše Veličenstvo, můj pane. Jménem své rodiny vám za tuto nabídku z celého srdce děkuji a ujišťuji vás, že bude s potěšením přijata."

Miriam hleděla na svoji prastarou babičku, tváře uzardělé rozpaky a hněvem.

"Děkuji vám," řekl král formálně. "Ať je spojení našich rodových linií pokojné a plodné." Zvedl stříbrnou číši. "Na šťastný pár!"

Několik stovek stříbrných číší se zablesklo ve světle z obrovského lustru, který dominoval stropu místnosti. Přes místnost se jako hromobití odrazil souhlasný hlomoz. Miriam se rozhlédla kolem, škubala hlavou jako polapené ptáče.

"Teď už můžeš pít," zamumlala vdova, zvedajíc hlas nad všeobecný povyk. "Vypadáš, jako bys to potřebovala."

"Jenže já - dostanu šanci říct něco?"

"Ne, protože co bys mohla říci? Za deset let budeš ráda, že jsi nemluvila. Hlavně si pamatuj, že za tuto příležitost vděčíš mně. Povede se ti dobře, uvidíš. Tvrdě jsem na tom pracovala, a pokud mne zklameš, děvče -"

Miriam, planoucí hněvem, se na svoji babičku zamračila přes stůl. "Řekla jste Henrykovi, aby vyhrožoval matce. Je to tak?"

"A co když jsem to udělala?" opáčila vdova jedovatě. "Tvoje matka tě klamala již dost dlouho. Je načase, aby ses dozvěděla, jak to na světě chodí. Až přijde čas, tak to pochopíš, i když teď se ti to možná nelíbí. A jednoho dne se sama

staneš hráčkou."

"Nepřešla bych přes cestu, abych se na vás vymočila, kdybyste hořela plamenem," opáčila Miriam napůl srdečně.

Zhluboka se napila medoviny. Chutnala po medu a zlomených srdcích. Tváře ji svrběly. Přemožená temnými emocemi si stáhla závoj zpátky přes tvář. Slzy smutku, slzy hněvu - kdo by poznal rozdíl? Ona určitě ne. Já tě dostanu, pomyslela si. Všechno se změní. A něco jako tohle se žádné její dceři nikdy nestane!

Hlasitý potlesk jako by nemínil ustát. Po její levici se zmateně rozhlížel jakýsi postarší hrabě. "Eh, co-co?" Aplaus měl rytmickou podobu, téměř burácivou, jako by obrovský dav venku dupal synchronizované nohama.

"To stačí," zvolal král. "Už můžete přestat!" Tvářil se spokojeně.

Lidé se rozhlíželi kolem. To je divné, pomyslela si Miriam. Vůbec to nezní jako potlesk. Kdybych nevěděla, o co jde, myslela bych si, že -

Ozvalo se prudké zadunění, pak zvuk připomínající trilion rozzuřených vos. Okna nad jejich hlavami se rozletěla na kusy, stěpiny skla se vysypaly mezi shromážděné hosty. Mezi výkřiky slyšela Miriam tvrdý rachotivý zvuk zvenčí, hluk střelby ze zbraní s kolečkovým zámekem. Král se k ní otočil. "Schovejte se pod stůl," řekl tiše. "Okamžitě."

Cože? Miriam se zachvěla. Na hodovní tabuli létaly úlomky skla. Rozježený kousek dopadl na hřbet její ruky, probodl rukavičku. Zpočátku vůbec necítila bolest. "Co -"

A najednou tam král již nebyl. Znížela také její babička. Ozvalo se další hluboké zadunění, které jí rozcvakalo zuby a rozbolavělo uši. Hlavní dveře do síně zely otevřené a dovnitř se jimi valil kouř.

Najednou měla Miriam hrozný strach. Snažila se vklouznout pod stůl, ale bránily jí v tom objemné sukně, které ji polapily v deformované hromadě nepoddajné látky. Byly slyšet výkřiky, další rachot a střelba. Odkudsi z jedné strany slyšela ploché praskání odměřených dávek z automatické pušky. Lidé pobíhali kolem, snažili se dostat ven. Mocně sukněmi šklubla, až se jí podařilo vyprostit. Co se to sakra děje? Zacouvala dozadu za trůn, klesla na podlahu za vyvýšenou plošinu. Krčilo se tam půl tuctu sluhů a hostů, mezi nimi i James Lee: otevřel ústa, aby se jí na cosi zeptal. Ze stupínku spadlo v krvavé spršce tělo. Miriam se schoulila, přikryla si rukama hlavu. Ozvalo se další bušení ze zadní místnosti, kde se před celou věčností shromáždila před vstupem do síně královská společnost. Podél zadní strany stupínku běželi muži v černém - v černých bojových uniformách, trupy objemné neprůstřelnými vestami, hlavy podivně znetvořené plynovými maskami - dva z nich zůstali vzadu, kryli svými zbraněmi ostatní. "K zemi!" vykřikl jeden z mužů v černém. Pak ji uviděl. "Milostpaní? Tudy, hned." Sakra, Klanová bezpečnost, Angbardovi muži, pomyslela si Miriam, malátná z nedostatku kyslíku. Co se to děje?

"Tudy."

Miriam sebou šklubla. "Kdo nás napadl?"

"Já nevím, milostpaní - honem!" Mírně se nadzvedla, začala pozpátku couvat podél zadní strany stupínku. "Vy, pane! Vy, co stojíte, máte zbraň?"

Za ní se ozval hluk, tak hlasitý, že jej ani tak neslyšela, jako spíš cítila v útrobach. Někdo ji prudce uhodil do zad a Miriam přepadla dolů. Snažila se přitom svinout do klubíčka, páteř proměněnou v doruda rozžhavený sloup agónie. Matně vnímala Klanové strážce pobíhající kolem. Na podlaze byla krev, ze stropu odpadávala omítka a suť. Byla slyšet další střelba, výkřiky.

Jak Miriam zatajila dech, začínala si uvědomovat, že střelba pokračuje. A Klanové strážce - je jich jen hrstka, uvědomila si. Sice mají moderní zbraně, jenže tam venku je spousta mušket. A podle zvuku také dělo. Zmocnil se jí ochromující strach. Co se to děje?

Cítila, jak se jí dělá zle od žaludku. Bolest v zádech začínala polevovat: kostice korzetu naštěstí rozptýlily sílu nárazu. Odvážila se zvednout na kolena - nic se nestalo. Pak se rozhlédla kolem.

Král Alexis Nicholau III. tam seděl s nohama doširoka rozhozenýma, opíral se o ozdobný sloup s výrazem ironického pobavení, které mu zůstalo ve tváři. Asi polovina jeho mozku byla rozmazaná po sloupu, tvořila tělo vykřičníku a tečkou k němu byla jeho tvář.

"Vzdejte se ve jménu Jeho Veličenstva!" Drsný hlas zněl mírně zoufale, jako by jeho majitel věděl, že když se nevzdají, skončí jeho hlava na hrotu kopí. "Vzdejte se ve jménu Jeho Veličenstva, krále Egon!"

Miriam si vykasala sukně a začala se rychle plazit po podlaze zpátky, kolem mrtvol a kolem kvílející staré ženy, kterou neznala. Míjela sluhu ležícího na zádech v kaluži krve, která se rozlévala kolem: zřejmě nerozuměl dostatečně anglicky. Musím se odsud dostat, uvědomila si. Prokletý Egon! Jeho nástup na trůn samozřejmě záležel na podpoře šlechty.

Bude muset zabít každého ze zde přítomných, uvědomila si chladně. Pokud byl přesvědčený, že se jeho otec rozhodl obejít jej v nástupnictví ve prospěch jeho mladšího bratra, jak si lépe zajistit podporu staré šlechty než tím, že zlikviduje skupinu urozených rodů, které pro něj představovaly největší hrozbu?

Otočila se a zamířila ke dveřím recepční síně. Do dlážděné podlahy před ní se zaryla kulka, vyštípla kousky mramoru, a Miriam se spěšně stáhla.

Venku panoval soumrak a lustr nesvítíl. Zdálo se, že vojáci jsou odhodlaní zavřít pár stovek lidí uvnitř hořící budovy, kde nebyly žádné hasicí přístroje. Lidí, kteří se dostavili, aby oslavili její zasnoubení. Cítila narůstající nutkání na zvracení. Tohle nechtěla, nebyla to její představa jak uniknout z nevídané situace -

Za jedním z pilířů byly boční dveře, holé a diskrétní. Chvilí obezřetně pozorovala díry po kulkách vysoko na sloupu, pak se rozhlédla kolem po stupínku. Byl částečně zaštitěný. Znovu se začala s námahou plazit dopředu. Lidé tam křičeli, poplašené volání se mísilo se strašlivým bolestným sténáním raněných.

Dveře se otevřely do tmy. Miriam do nich zacouvala a vstala. Není tohle chodba, kterou mne vedli, když jsem se měla poprvé setkat s královnou? napadlo ji. Pokud ano, měly by tu někde být další dveře -

Opatrně dveře rozrazil a otevřel je do místnosti s mohutnými pilíři a silnými závěsy. Ztuhla na místě, snažila se vypadat jen jako další nařasený kus závěsu. Stálo tam na stráží půl tuctu vojáků v čemsi, co vypadalo jako špinavé

kožené overaly oblečené pod dlouhými drátěnými košilemi. Někteří třímali v rukou meče, ale pár jich bylo ozbrojených moderně vyhlížejícími pistolemi. Dva z nich hlídali skupinu zajatců, kteří leželi tváří k zemi na podlaze. "Ty budeš hlídat obchodníky tady vzadu," říkal jeden z nich svému druhovi. "Pokud by se kterýkoli pokusil utéct, zabij ho." Pokračoval v hoch-spráche, příliš rychle pro Miriaminy uši.

Dva ze strážných zvedali zajatce na nohy. Ti jako by se pohybovali ve zpomaleném filmu, naprosto dezorientovaní. Strážní je brutálně táhli k hlavnímu vchodu. Ten, co předtím mluvil, se sklonil nad čímsi na podlaze a chvíli tam cosi dělal. "Pospíchejte!" Pak spěšně následoval ostatní.

Sakra. To je určitě bomba! Jakmile byl venku, Miriam vyběhla ze svého úkrytu. Bylo to zelené, mělo to ramenní popruhy a na vrcholku byl jakýsi časovací mechanismus. Jedna z hraček, co tu zbyly po Matthiasovi. Jak to, že mě to vůbec nepřekvapuje? Když s tím pohnu - Ztuhla, nejistá. Co když je na tom vibrační spínač? Podívala se na dveře, kterými odešli. Musím se odsud dostat!

Zacouvala do nejbližší chodbičky pro služebnictvo, proběhla jí. Do vnější přijímací komnaty se skleněnými dveřmi od podlahy ke stropu se dostala právě ve chvíli, kdy z ní vycházeli muži v černém. Opatrně se plížila podél zdi, rozhlížela se po dějišti zkázy. Za rozbitými okny ležela snad polovina palácové gardy. Srovnání v řadách, mnozí stále svírající v rukou zpřelámané násady svých kopí. Další hromové zadunění a zášleh plamene jí pověděl, jaká byla příčina jejich smrti: za nízkou zahradní zídkou se spěšně pohybovala skupina postav, manipulovaly s archaicky vyhlížejícím dělem, kterým nyní mířily na západní křídlo paláce. Za zahradou zněla další izolovaná střelba, plochý třeskot zbraní na černý prach. Znělo to jako oslava čtvrtého července.

Ježíši, tohle je skutečný převrat, pomyslela si, právě když kolem přední části budovy vrávoravě prošla další známá postava.

"Creone!" zvolala. Úplně zapomněla, že se chtěla schovat. Byl venku, zatímco ona byla v zadní části audienční síně, téměř ve tmě. Pravděpodobně ji stejně neslyšel. Srdce jí poskočilo. Co to dělá? Kdo může k čertu vědět, co si myslí, že dělá? Právě teď byl vykreslený proti soumraku venku, ale během okamžiku -

Creon se klátil pryč od přední části paláce, směrem k dělostřelecké osádce. Zdálo se, že na ně mává rukama.

"Creone! Ne!" vykřikla. Příliš pozdě. Jeden z nabíječů u děla jej spatřil, ukázal na něj: další voják zvedl zlověstně vyhlížející moderní zbraň: pušku. Šetří svoje dělostřelectvo, uvědomila si otupěle. Pravděpodobně si uvědomují, že nebudou mít žádnou další moderní municí, až - Creon klesl k zemi jako podřátý.

Miriam se otřásla jako pes probouzející se z hlubokého spánku. Zděšeně udělala krok dopředu.

Někdo ji popadl zezadu. Minul, místo toho sevřel jen její závoj... otočila se a prudce máchla levou pěstí, vložila do ní všechnu hněv a frustraci z minulých dnů kypící v jejím nitru k bodu varu. Pak ji útočník uhodil do břicha a Miriam se ohnula vpůli bolesti.

"Aushlaant'bisich -"

Zalapala po dechu, vzhlédla. Měl v ruce dýku a na obličeji výraz, který způsobil, že se jí kolena a lokty proměnily v rosol. On mě chce -

Zadní část mužovy hlavy zmizela v rudé spršce a útočník klesl k zemi jako kámen.

"Do prdele!" vykřikla, když se jí konečně podařilo nadechnout.

"Miriam?" ozvalo se váhavě. Ten hlas znám, pomyslela si omámeně. "Jsi v pořádku?"

"Ne," podařilo se jí vydávat ze sebe. Natáhla ruku a snažila se napřímít.

"Dovol, abych ti pomohl -"

"Ne." Podařilo se jí napůl se posadit. "Ano."

Ruka pod její levou paží jí poskytla oporu, kterou potřebovala. Pravý bok ji bolel a záda i břicho měla v jednom ohni. Chvilí tam stála a jen lapala po dechu, pak se otočila a zírala, příliš vyčerpaná a udivená, než aby vůbec byla schopná cítit překvapení. Měl na sobě turistickou výstroj a pod kupeckým šatem, zjevně kdesi sebraným cestou do paláce, cosi, co vypadalo jako maskovací sako z armádního výprodeje. Opravdu ironický žert, který korunoval den plný malých hrůz. "Pověz mi, co tady děláš," řekla. Musela se hodně snažit, aby se jí nezlomil hlas. Pomysli na ďábla a on se objeví před tebou a řekne nazdar...

"Já nevím," řekl roztřeseně. "Takhle to probíhat nemělo. Poslali mě sem jen proto, abych si s tebou v klidu promluvil, žádné přestřelky na programu nebyly." Podíval se na mrtvolu a polkl.

"Na programu," opakovala kysele. "Takže stále pracuješ pro protidrogové? Tohle všechno byl jejich nápad?"

Odkášlal si. "Ano, stále dělám pro DEA. Dalo by se to tak říct. Akorát že tentokrát nejde jen o drogy, ale o mnohem víc." Zavrtěl hlavou. "Máš ponětí, proč se tě ten chlap pokoušel zabít?"

Ucítila, jak se jí dere do hrdla přehlouplý smích a nemilosrdně jej potlačila. O tři roky starší, o tři roky moudřejší. Když viděla Mika naposledy, řekla mu, aby si vyškrtl její jméno ze svého adresáře. Byla napůl přesvědčená, že je to psychopat. Teď, když za sebou měla setkání s pár opravdovými psychopaty, si tím nebyla až tak jistá. "Lidé kolem se mě prostě pořád snaží zabít. Jako by to tu byla nějaká národní zábava."

"Chudáčku Miriam." Jeho tón přetékal hraným soucitem, ale když se na něj ostře podívala, jeho výraz byl jakýkoli jiný jen ne posměšný. "Poslali mě sem, abych si s tebou promluvil. Podle našeho zpravodajského zdroje měla tohle být královská zahradní slavnost: to tady vždycky jen tak pro zábavu vyhazují palác do vzduchu?"

"Ne. Jenže panovník měl veřejně oznámit královské zásnuby." Znovu se podívala přes rameno. "Zdá se, že ženichův bratr se rozhodl vzít věci do svých rukou."

"Pokud je tohle jejich představa zásnubní hostiny, nerad bych viděl rozvod. Kdo byl tím šťastným párem?"

"Ženich je tamhle." Pokývla směrem k oknu a tmě a plamenům za ním. "Měly to být moje zásnuby." Tak je to správně, snaž se pro něj situaci co nejvíc zjednodušit, posmívala se sama sobě. "Jenže se zdá, že se to proměnilo v příležitost k palácovému převratu. Hádám, že ten bastard, co se mě snažil zabít, byl jeden z Egonových hrdlořežů."

"To je mi líto."

"Ne, to je v pořádku," řekla otupěle. "Byl to dohodnutý sňatek. Sebevědomých žen se tu zbavují tím, že je zkrátka provdají." Upírala na něj pohled. Nemohu uvěřit, že stojím v hořícím paláci a mluvím s Mikem Flemingem! "Takže tohle je akce DEA, je to tak? Hádám, že Matthias si vylil svoje vnitřnosti výměnou za ochranu?"

"DEA - Matthias -" hleděl na ni s napětím ve tváři. Miriam něco napadlo: s nadějí, že si toho nevšimne, sepjala ruce před sebou, snažila se nenápadně si vyhrnout manžetu.

"Jak dobře jsi znala Matta?" zeptal se Mike.

"Snažil se mě zabít a zavraždil mého -" Kousla se do jazyka. "Je to dlouhý příběh."

"To bych se vsadil."

Rukáv se začínal uvolňovat. Podívala se mu do očí. "Nu?"

"Jsi tady šťastná?" zeptal se opatrně. "Jaksi nevypadáš na to, že bys zrovna..."

"Jsem -" Smích ze samotného pekla byl zpátky, znovu se jí snažil prodrat na rty. "Nejsem, do prdele! Jestli mě odsud můžeš dostat -" Hlas se jí zlomil. "Prosím, Miku! Můžeš?" Nesnášela ten zoufale rozechvělý hlas, ale nedokázala tomu zabránit. "Zblázním se tady z toho!"

"Já - já - ach ne."

Její srdce pokleslo. "Co je?"

"Já." Hlas měl najednou příškrčený. "Myslím, že to nepůjde."

"Proč ne?"

"Přesouváme se sem," řekl hlasem, který zněl, jako by se snažil dopídit, jak jí sdělit špatné zprávy. "Potřebujeme světochodce."

"Přišel jsi na správné místo. Až na to, že ti lidé venku je chtějí všechny pozabíjet. Mám takový dojem, že tohle by mohl být začátek občanské války, víš?"

"Potřebujeme světochodce." Vypadal utrápeně. "Je mi líto, ale musím se tě zeptat, jestli -"

"Ano, já jsem prokletý světochodec!" vybuchla Miriam. "A moje matka taky - utekla před mnoha lety, ale pak se vrátila, a mě sem unesli. Proč to vůbec chceš vědět?"

Zdálo se, že se uvolnil. Jako by dospěl k rozhodnutí. "Budu teď muset jít," řekl.

"Mohl bys mě dostat do programu na ochranu svědků?" zeptala se.

"Rád bych - nic bych nechtěl víc než tě dostat do střeženého bydliště a ochranného programu. Jenže poslouchej, protože teď ti řeknu něco, co bych neměl - měla bys chvíli počkat. Oni používají světochodce jako nosiče, Miriam. Ti lidé, pro které teď pracuji, federální agenti. Měl jsem se pokusit přesvědčit tě, abys pracovala jako náš informátor, pokud by to bylo možné, ale hádám, že tohle svinstvo znamená, že není..."

"Já bych pro vás nepracovala v žádném případě," řekla ztěžka. "Oni mi tady nedůvěřují."

Mike chvíli mlčel. "Nemohu říct, že by mě to překvapilo. Ale přinejmenším to mohu dát do hlášení. Uvést tě jako sympatizanta. To může do budoucna mnoho věcí usnadnit." Ještě delší pauza. "Pokud by se ti podařilo dostat se zpátky do Bostonu, máš stále číslo ke mně domů?"

"Zatraceně," řekla pochmurně. Starý Mike by se nad pašerákem drog nikdy neslitoval. "To je to až tak špatné?" Sotva postřehnutelně přikývl. "Uvnitř byrokratického aparátu zuří žabomyší válka. Policajti jako já do toho teď vůbec nemají co mluvit. Situace je opravdu zlá. Matt za sebou nechal docela spoušť."

"To si umím představit." Miriam to rozhodně dokázala. Vnitřním zrakem viděla celou spoustu věcí, které by mohl udělat odhodlaný světochodec, jako například dostat se na místa, kam ostatní teroristé nemohou, a bez problémů uniknout, aby to mohl příště udělat znovu. Pokud se vláda domnívala, že má co do činění s něčím víc než jen s kruhem nadpřirozených pašeráků drog... "Poslyš, to nebyl můj nápad." Vzpomněla si na medailon. "Potřebuješ se odsud dostat?"

"Ne." Otočil se tak, aby stál zády k oknu. "Tohle měl být jen rychlý výlet sem a zase zpátky, možná s přátelským popovídáním uprostřed. Mám svůj vlastní způsob, jak se odsud dostat. Dej na mou radu, Miriam: snaž se uniknout co nejdál od těchto lidí. Jsou jako jed. Odejdí do utajení, pak mi za týden či dva zavolej a já se podívám, jestli existuje způsob, jak tě dostat do programu na ochranu svědků, aniž by tě ti šílení agenti zastřelili."

"To se snáz řekne, než udělá," řekla s hořkostí. Celá se třásla. Mají mě v hrsti, mají mámu - a zdálo se, že dnes je den pro setkání s nepohřbenými duchy. "Mají mou mámu."

"Ach ne." Odměl se. "Což celou situaci zhoršuje, že ano?" Zhluboka se nadechl. "Já teď budu muset jít." Podíval se na medailon, kterým volně houpala v hrsti. "Po vlastních nohou, přes to svinstvo, co se děje venku. Ty se odsud taky sakra nějak pokus dostat. Použij to svoje kouzlo nebo cokoli. A zavolej mi pak. Nevrátím se dřív než asi za týden, ale uvidím, co se dá dělat."

"Nezapomenu na to."

"Dobře." Začal couvat směrem k oknu. "A drž se při zemi, dokud nepřejdeš. Nechci, aby tě byl jen náhodou zastřelili."

"Jasně." Zvedla palec. Nějaký impuls ji přiměl zeptat se: "Ty po mně stále toužíš, Miku?"

"Ve tvých snech."

Pak byl pryč. Miriam začala znovu vnímat výkřiky a sténání z budovy, bouchání, praskání a tichý hukot ohně. A cítila kouř přinášžený nočním vánkem.

Jsem v hořící budově, pomyslela si v panice. Krále právě zastřelili. Muž, za kterého jsem se měla provdat, je mrtvý, vzađu za mnou je bomba, korunní princ zosnoval palácový převrat a střílí světochodce. Nevěřicně se zahihňala. A nejen, že James Lee unikl, ale právě jsem narazila na bývalého přítele, který pracuje pro Národní protidrogovou centrálu.

Zvedla si pěst k ústům, medailon pevně sevřený v hrsti. Když uteču, budou si myslet, že mne Egonovi muži dostali,

uvědomila si, snažíc se posbírat svoje roztroušené myšlenky. To znamená, že máma bude v bezpečí! A - Kdyby si pamatovala Mikovo telefonní číslo, mohla by přeběhnout. Něco se tu děje, něco zlého. Už to začalo, takže nebude její chyba, když bude hledat útočiště jinde. Federálové už byli prakticky schopní dostat se ke Klanu domů. "Mohla bych to udělat," řekla si v duchu. "Stačí, když přejdu na druhou stranu. A pak zvednu telefon." Podívala se na medailon. "Počkat. Tohle patří Jamesovi. Je to medailon Leeů nebo Klanu?" Byl v tom velký rozdíl: medailon Leeů by ji přenesl do Nové Británie, zatímco medailon Klanu někam do New Yorku. Což by bylo bolestné, ale kdyby se jí podařilo přecházet tam noc a sehnat nějaké peníze, mohla by ráno zavolat Mikovi. Kdežto kdyby skončila v Novém Londýně... "Existuje jen jeden způsob, jak to zjistit."

Otočila se a pohlédla na mrtvolu. Muž na sobě měl vojenský plášť. Bude jej potřebovat: její současné oblečení nebylo zrovna nenápadné, ať se ocitne kdekoli. Spolkla žluč, sehnula se a překulila tělo. Bylo překvapivě těžké, ale plášť nebyl zapnutý a Miriam se podařilo udržet jej mimo kaluž krve. Přehodila si jej přes ramena: kapsy byly těžké. V duchu si hodila kostku, celá napjatá. New York nebo Nový Londýn. Ať je to prosím New York...

Ve světle planoucího paláce upřela zrak na obrazec. Bylo obtížné soustředit se, dosáhnout správného duševního rozpoložení. Obloha za ní se na chvíli prosvěttila, ozval se ostrý praskavý zvuk, pak náhle ustal. Zapotácela se, do spánků se jí zabodla prudká bolest, žaludek se jí převrátil. Ohnula se nad kamennou strouhou a v přívalu vyzvrátila celou večeři. Kamennou strouhou. Pomalu se napřímila, spatřila úzkou ulici, bočníkovitě tvarované dlažební kameny, domy s okenicemi naklánějící se nad ní z obou stran. Hromady páchnoucích odpadků a rybích vnitřností, zlámané kolo od vozu v koutě.

"Sakra, to snad není možné," zaklela a kopla do obrubníku. "Au." Byl to Nový Londýn a její sen o snadném přeběhnutí se roztříštil o tvrdé skalisko reality. Zničeně se rozhlédla kolem. "Ještě bych se mohla vrátit," řekla sama sobě nepřesvědčivě. "Nebo ne..." Znovu by narazila na Klan, a možná by se pak už nebyla schopná dostat pryč. S Creonem mrtvým a americkou armádou schopnou obsadit Gruinmarkt by mohl Henryk udělat cokoli. Vrátit se zpátky bylo až příliš nebezpečné, než aby o tom jen uvažovala. Ukrást medailon Klanu a utéct do New Yorku by se mi beztak nepodařilo. Ztraceně, musím najít Erasma...

Ze vzdálenosti zhruba dvaceti yardů se ozvalo zaškrábání kovu o kámen.

Pak zachechtání.

"Jen se podívejme! Co pohledává taková jemná slečinka na místě jako tohle?"

Miriam se opět zvedl žaludek. Nejenže jsem v Novém Londýně namísto v New Yorku, uvědomila si, navíc jsem ve špatné části města.

Ozvalo se další zachechtání. "Tak se jí na to zeptáme, že jo?" A špatná část města si jí všimla.

Charles Stross

SJEDNOCENÝ KLAN

Třetí kniha sci-fi ságy
VLÁDCOVÉ OBCHODU

Z amerického originálu
The Clan Corporate,
vydaného nakladatelstvím Tor Books v roce 2006
přeložila Hana Březáková.
Obálka: Jana Šouflová.
Odpovědná redaktorka: Květa Svárovská.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Řeznická 12, 110 00 Praha 1,
jako svou 445. publikaci.
Sazba: SF SOFT. Praha.
Lito obálky: Typografické studio Trilabit.
Tisk: S-TISK Vimperk.

První vydání, Praha 2008.